

Giới thiệu Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!

Thiên kim Trần gia là một thiếu nữ đáng yêu, tính cách tinh nghịch và hoạt bát. Vì được mọi người yêu chiều nên cô nhiều lúc ngây thơ đến ngờ nghệch nhưng bản tính lại chân thành và thích giúp đỡ mọi người.

Một anh chàng điển trai, thông minh nhưng lại lạnh lùng và khá kín tiếng. Mọi người chỉ biết diện mạo ưa nhìn và tài năng của anh. Cũng không ai ngờ anh tiếp nhận Lý thị và biến nó trở thành một công ty lớn mạnh, vươn ra thế giới. Không ai không nể phục và kính sợ anh.

Hai người vốn không có mối liên quan với nhau thế mà lại trở thành vợ chồng vì hôn ước của đời trước, liệu họ có thể yêu nhau không? câu trả lời sẽ được tiết lộ sau.

Hắn nói: nếu phải thừa nhận tôi thừa nhận đã bại dưới tay em bởi em không cần làm gì cũng có thể lấy đi trái tim tôi!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thông báo bất ngờ!

mặt trời lặn nhường chỗ cho những vì sao đêm lấp lánh. những ánh đèn sáng chói chiếu rọi lên ngôi biệt thự sang trọng. bên trong một không khí ngượng ngập bao trùm. ông bà Trần đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn đến con gái lòng rối bời. họ biết việc này đột ngột sẽ khiến nó khó tiếp nhận nhưng sớm muộn nó cũng phải biết thôi.

nó ngồi trên ghế, dáng vẻ ngoan ngoãn nhìn hai người đang lo lắng liền cảm thấy bất an. chẳng nhẽ nó lại gây ra chuyện gì ư? đâu có mà có nó cũng chẳng nhớ nổi đơn giản vì nó gây họa nhiều rồi bao giờ người xử lý cũng là cha nó.

"hai người nói gì đi" cứ kéo dài thế này chẳng ổn chút nào

"con sắp phải kết hôn"

ông trần lên tiếng, giọng khàn khàn đã được tô luyện qua thời gian khiến ông thêm trầm trặc và thận trọng. ông cũng đâu ngờ ngày này đến nhanh thế nhưng ông là người trọng tình nghĩa ai tốt với ông ông nhất định cả đời không quên. nếu năm ấy không có gia đình họ thì cũng chẳng có ông bây giờ.

nó trong trạng thái lâm sàng, hồn lìa khỏi xác. có phải thiên thạch vừa đập trúng đầu nó không. ở cái tuổi 20 này là thời hoàng kim của sự độc thân nó lại phải kết hôn có khác gì mất đi tự do. hơn nữa hôn phu còn chưa thấy bao giờ. nó vậy mà lại có ngày rơi vào thế loại chẳng thể tin nổi này. nó hoàn toàn không muốn nó muốn độc thân

thấy con gái vẫn phiêu dạt chân trời bà Trần vội khuyên nhủ "thật ra cũng đâu có gì to tát con vẫn có thể về đây thăm chúng ta mà." mẹ nó ôm tay nó. nó biết họ đặt trọng trách nặng nề này vào vai nó họ cũng rất đau lòng. nó mơ màng hỏi lại

"con phải kết..h.ô..n thật ư?" nó vẫn chưa tin đó là thật

"năm xưa khi mẹ con sinh con ra nhà họ cũng sinh ra một đứa bé trai. hai nhà liền vui vẻ lập hôn ước với nhau. vì một vài lí do họ ra nước ngoài định cư bây giờ mới trở về. ông cụ nhà họ tuổi cao sức yếu lại mắc bệnh tim muốn cháu trai sớm lấy vợ để được toại ý nguyện"

nó bắt đầu bị lung lay tư tưởng. một phần vì tính nó giống cha trọng nghĩa khí một phần là nó rất thương người. suy nghĩ của nó rối loạn

"vậy hai người để con suy nghĩ đã nhé"

"mau lên nhé con họ không chờ được lâu đâu"

"vâng. con lên phòng đây ba mẹ nghỉ sớm"

nó chạy lên phòng rồi đi đi lại lại. có ai ngược đời như nó không sắp kết hôn mà hôn phu còn chẳng biết mặt. cuối cùng nó ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên gọi cho Mặc Nhiên(bạn thân của nó). tiếng chuông vang lên quen thuộc rồi tắt hẳn, giọng lạnh lạnh vang lên kèm theo sự ngái ngủ

"con điên nửa đêm đi hành tào mày chán sống rồi à"

"tao sắp phải kết hôn"

nó ủ rũ nói, giọng cũng thấy rõ sự thiếu sức sống trái ngược với nó là tiếng hét chói tai, thùng thình vang lên "kết hôn? thật ư?" nó khẳng định chắc nịch "không đùa đâu chuyện này sớm muộn cũng diễn ra tao chẳng biết phải làm sao nữa". đầu dây bên kia yên tĩnh một lúc rồi chột lên tiếng "vậy gặp hôn phu chưa"- "chưa". cô nàng cạ lời luôn "sao cứ có cảm giác nó giống ngôn tình thế nào ấy" cô nàng vừa nói vừa suy nghĩ. giờ nó cần một giải pháp

hơn là mấy lời nói nhảm này " tao cần giải pháp kia "- có rồi mày bỏ trốn đi" cô nàng hôn hồ đề phương hướng, chắc chắn mấy kiểu này nó quá quen rồi cũng chỉ nó mới có thể chịu được cái tính cách hành tnh khác loài người này của cô nàng, thật may vì cô ả không ở đây nếu không chắc chắn ăn cả rổ gạch đá từ nó rồi. nó quát lên " vậy sao mày không kêu tao đi gặp các cụ cho nhanh". hừ, giờ nó hiểu thà tự gặm nhấm nỗi đau còn hơn tìm sai người để chia sẻ.cuối cùng cô nàng đành an ủi nó " tao cũng hết cách chấp nhận số phận đi con, biết đâu vợ được anh nhà giàu kim cương vương lão ngũ". nghe cô nàng nói cũng có lí. trọng trách ấy chỉ mình nó mới có thể đảm nhận tuyệt không thể vì bản thân mà làm mất danh dự cả nhà được. nó sắp xếp lại chăn rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xem mắt ưng ý

tại nhà hàng 5 sao cao cấp và sang trọng dành cho giới thượng lưu. ngay về bề ngoài của nó cũng khiến người ta phải trầm trồ cảm thán về đẳng cấp.đương nhiên nhân viên phục vụ ở đây đều là những người đã được chọn lọc rất kĩ càng thậm chí là trải qua quá trình đào tạo rất khắt khe. nhà hàng này nổi tiếng cả nước về sự xa hoa và đắt tiền một món ăn cũng có giá trên trời. với người giàu thì chẳng là gì nhưng với những người nghèo thì nghe thôi cũng đủ mất ngủ.

tại một phòng Vip, màu trắng làm chủ đạo cho căn phòng. ở giữa là một chiếc bàn tròn bằng gỗ cao cấp cùng một hàng ghế bao quanh.

gia đình nó bước vào trong tuy nhiên đã có người đợi sẵn.Ông bà Lý cùng con mình đứng dậy, nụ cười hòa nhã luôn thường trực, bà Lý cùng chồng lên tiếng chào hỏi

" anh chị đến rồi à" nghe cách nói chuyện cũng biết là người được giáo dục đoàng hoàng từ tế là một thiên kim chuẩn mực.

" ngại quá để anh chị chờ lâu" mẹ nó cười áy láy

" Gia Thành càng lớn lại càng đẹp trai và tài giỏi thật khiến người khác nể phục" ông Trần nhìn hấn khen ngợi

" cháu không dám nhận" hấn chẳng thèm nhìn nó đáp lại giọng điệu khách sáo

" mau ngồi vào đi" ông LÝ đưa tay ra mời, thái độ thoải mái không còn vẻ tác phong thường ngày

nó cũng vội lên tiếng chào hỏi " cháu chào hai bác" bà Lý vội ôm lấy nó về mặt bắt đầu ghen ngào " đã lớn từng này rồi. con càng ngày càng xinh ra"

nó nghĩ bụng " bác quá khen cháu cũng biết thế" nhưng ngoài mặt vẫn cười giả là " đâu có đâu có ạ cũng bình thường thôi". công nhận nghe người ta khen mà sướng cả người. nhưng đâu thể quên phải khen lại chứ

" bác cũng vậy ngày càng đẹp. thật khiến mọi người nhìn mà ghen tị"

bà Lý nghe thế cười càng tươi hơn, giọng điệu có phần mắng yêu " con bé nhà chị khéo mồm quá đi" nói xong liền buông tôi ra đi về chỗ.

hôm nay nó mặc một chiếc váy hồng, phần trên ôm lấy ngực, bó eo dưới thì là vải voan với những họa tiết hoa lá cầu kì, đi thêm đôi giày hồng 10 phân nữa khiến nó càng thêm xinh đẹp và đáng yêu bên cạnh là ba mẹ nó. còn đối diện là hôn phu tương lai của nó cùng với mẹ chồng và bố chồng tương lai. vừa nhìn hấn thôi nó cũng thầm phải cảm thán trong lòng " người đâu mà đẹp thế", khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da trắng mịn, sống mũi cao đôi môi đẹp khiến con gái còn ghen tị, ôi đôi mắt hồ phách sâu toát rõ vẻ sâu thẳm và khó đoán. còn dáng người cao, đôi chân dài,body tuyệt đẹp.mỗi tội là người hấn tỏa ra một luồng khí lạnh khiến người khác khiếp sợ, sự lạnh lùng ấy còn chứa cả sự tàn nhẫn và nguy hiểm. chắc nhìn thôi mà muốn chảy cả máu mũi. nếu đúc kết trong một từ thì chính là MASTERPIECE (kiệt tác). nó thừa nhận mình bị đổ gục hoàn toàn trước nhan sắc ấy. nhưng thật sự là rất lạnh lùng ngồi đối diện hấn mà nó còn cảm thấy có một luồng sát khí rất lớn.

món ăn được bày ra đầy kín một bàn toàn sơn hào hải vị khiến nó chếp chếp miệng, phải cố kìm nén. bà Trần giới thiệu

" đây là Giản Hi năm nay 20t, con bé vẫn còn hơi trẻ con mong con sau này chiều cố nhiều" bà vừa nói vừa nhìn hấn

" vừa hay Gia Thành nhà tôi mới có 28t." bà Lý cũng phối hợp theo

nhìn xung quanh thấy thiếu người, bố nó vội thắc mắc " hình như thiếu ông cụ với Gia Viễn"

" à ngại quá bố tôi vì bệnh tình nên không đi được còn thằng bé thì đang công tác nước ngoài lên chưa về" mọi người dần hiểu ra còn riêng tôi vẫn ngờ ra. Gia Viễn là ai? anh trai hay em trai? hay là... thấy nó thắc mắc bà Lý vội giải thích " Gia Viễn là em trai Gia Thành". tôi ồ lên rồi lại cười. cười, cười và lại cười cứ như cuộc sống của nó rất thiếu vắng nụ cười.

người lớn bắt đầu động đũa đương nhiên tôi cũng phải nhanh chân hưởng thụ chứ. gấp thử tất cả các món. ngon quá đi! nó chìm đắm trong thế giới đồ ăn, người ta có câu gì nhỉ à sinh ra đã là con người phải biết tận hưởng những tinh hoa cuộc sống và đồ ăn sẽ giúp cuộc sống bạn thăng hoa. câu đấy thật

chuẩn.

bà lý vào trọng tâm vấn đề

" gia đình tôi biết để hai đứa kết hôn sớm là hơi vội nhưng mong gia đình chị thông cảm cho. tôi đã nhờ thầy xem qua nếu được thì tháng sau ngày mùng 8 là đẹp nhất. anh chị thông gia thấy thế nào?" bà Lý dò hỏi

từ "thông gia" khiến nó bùng tỉnh. what? mùng 8 tháng sau chẳng nhẽ là kết hôn ư?

" anh chị thấy ổn là được"

nó bức xúc ổn cái con khi hai người ổn còn con không. nó thầm thì " hai người bán con gái cũng dễ dàng quá" nó bĩu môi còn mọi người phá lên cười trừ một người vẫn như tượng từ lúc đầu vào đến giờ. hừ bốn cô nương nói sự thật mà.

bà Trần âu yếm nhìn con gái " con bé trẻ con thế đấy đừng để ý"

ông Lý trêu nó " vậy con không thích trở thành con dâu của ta ư?"

" đương nhiên là không nhưng lấy một người có trị giá lớn thế cũng tốt" nó nghĩ gì nói thế lại khiến mọi người thêm trận cười lần nữa. hiển nhiên ông bà Lý rất ưng ý cô con dâu này

" chưa chi đã lộ bộ mặt hám tiền rồi" ông trần lắc đầu cười với con gái mình. lại lo nếu nó cứ ngây thơ như vậy sợ bị người khác bắt nạt dù sao nhà người ta cũng khác với nhà mình.

kết thúc buổi xem mặt hai bên chào nhau rồi ra về chuẩn bị cho hôn lễ

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bà hiểu về anh ta được bao nhiêu?

ông bà Trần tất bật chuẩn bị cho hôn lễ của con gái nhưng ngược lại nó chẳng mấy bận mà.

sáng hôm sau nó vẫn đi làm bình thường. bắt chuyến xe buýt quen thuộc đến trước cổng LP rồi thông thả đi vào

giới thiệu sơ qua: LP là nơi nó làm việc từ khi còn là thực tập năm 2 đại học. có thể nói đây là một công ty dẫn đầu về nghề làm báo và truyền thông. công ty được xây dựng theo kiểu pha trộn giữa kiến trúc đông và tây nhưng vẫn không kém phần hiện đại và bắt kịp xu hướng. cả công ty gồm 5 tầng: tầng cao nhất dành cho cán bộ cấp cao còn bốn tầng dưới được chia theo ngành như kinh tế, giải trí, giáo dục và phòng hội nghị. nó làm ở tầng hai, phòng kinh tế. mỗi ngành lại chia ra các nhóm nhỏ phụ trách các công việc khác nhau. nó và MẠC NHIÊN là một nhóm phụ trách biên tập thông tin.

nó vừa chào mọi người vừa tiến về chỗ của mình bắt đầu công việc nhưng có một người không an phận chòì qua chỗ nó, giọng điệu thành thật khai báo sẽ khoan hồng " có phải bà nên cho tôi biết mọi việc rồi không"

" giờ ăn trưa tôi sẽ kể còn giờ làm việc đi" nó thản nhiên đáp, mắt vẫn nhìn vào máy tính, tay vẫn gõ chữ liên tục. vì quá quen cảnh này nên Mặc Nhiên cũng ngoan ngoãn làm theo.

ở đây mọi người ai cũng biết nó và Mặc Nhiên là một cặp đi đâu cũng có nhau gắn bó không rời nếu nói theo họ thì chính là con hơn cả vợ chồng son. lại thêm hành động vô tư của cô nàng lúc thì bá vai lúc thì khoác cổ nó khiến mọi người càng thêm tin tưởng bọn nó là một đôi. lúc đầu bọn nó cũng giải thích nhưng chẳng ai quan tâm nên dần cũng chìm vào quên lãng.

biên tập xong cũng vừa hay đến giờ ăn trưa. Mặc Nhiên khoác vai nó rồi kéo nó xuống phòng ăn. cả hai gấp đồ mình cần rồi về chỗ quen thuộc. chỗ này khá vắng nên cũng chẳng sợ người ta để ý.

cô nàng nhìn trước nhìn sau ra hiệu mau nói đi bốn cô nương chờ hết nổi rồi, về mặt hóng hớt chưa từng có. hừ nếu không phải cô nàng kín miệng thì còn lâu nó mới kể. cô nàng nghe xong liền cảm thán " hờ, có thể thôi á" chẳng nhẽ cô nàng còn muốn hơn nó cùng đầu phải nhà văn mà nói thêm là thêm. nó gần giọng " chứ bà muốn thế nào nữa?" tôi hỏi lại khiến cô nàng á khẩu, dăm chiêu vài giây cô nàng lại hỏi " vậy bà hiểu về anh ta được bao nhiêu?" câu này quả thật cần suy nghĩ, nó cũng đầu biết nhiều điều đành kể hết những thông tin nó biết ra

" thì tôi chỉ biết anh ta là một người vừa có quyền vừa có thế trị giá con người lên đến hàng nghìn tỷ USD. ba tôi còn khen anh ta là một người rất tài giỏi " cô nàng bức tức nhìn nó ra vẻ thế mà cũng nói " chuyện hôn nhân là cả một đời người nên phải biết xem xét kỹ đối phương, phải nắm rõ mọi thông tin trong lòng bàn tay về ở chung mới dễ đối phó hiểu không? " cô nàng nắm bàn tay lại thành hình quả đấm nhìn nó. có lí đấy nhưng nó đâu biết phải làm gì. thấy nó ngơ ra suy nghĩ cô nàng liền đập vai nó, đồng dục nói " kinh nghiệm đọc ngôn tình của tôi bao năm đã đúc kết ra dù đánh nhau hay kết hôn đều phải biết rõ đối phương mới dễ bề cai trị nếu không sẽ bị yếu thế. đã là con gái tuyệt đối

phải mạnh mẽ trước mặt con trai. nên trong một tháng này bà phải rèn luyện tinh thần thép, dù bão tố hay động đất cũng phải vững vàng để kẻ địch thấy mình còn mạnh hơn họ" nghe xong tư vấn còn thấy ngu người hơn " bà làm nhảm cái gì đấy" cô nàng buồn tui thờ dài " thôi kệ bà tôi bó tay luôn rồi. giờ phải tích cực làm việc mới được" nó ngơ ngác hỏi " why?" " hiểu được ý nó cô nàng đáp lại " thì chuẩn bị phong bì để mừng đám cưới của bà đó" nó đập cô nàng một cái cổ tình tỏ vẻ giận dữ làm Mặc Nhiên cười như điên, mọi người liền đổ dồn về phía bọn nó. nó cười trừ, ra vẻ không có gì đâu mọi người cứ tiếp tục chúng tôi chỉ đùa thôi rồi ăn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đám cưới

hôm nay là ngày đại hôn của nó khiến nó vô cùng hồi hộp và lo lắng. nó ngồi trong bàn trang điểm để mấy nhân viên tùy ý make up. Mặc Nhiên đứng bên cạnh liên tục trầm trồ. cô nàng cười không ngớt, thỉnh thoảng còn trêu chọc nó

" sướng nhất bà rồi nhé vừa có chồng giàu vừa được làm phu nhân "

nó ngoái đầu lại trừng mắt với cô nàng " nói vớ vẩn gì thế ngậm miệng lại tôi cho bà bay khỏi đây bây giờ"

cô nàng lại càng cười to hơn, sáng khoái nói " giấy mời đã phát tiền mừng đã đưa còn đòi đuối ư như thế là vô đạo lắm nhé vốn chỉ bà chỉ có mỗi tôi là bạn thân thôi haha" nó hừ một tiếng, dậm chân coi như hôm nay số cô may mắn. mấy nhân viên thấy nó cứ quay ngang dọc liền đặt hai tay lên má nó kéo về đúng vị trí, giọng ngọt nhưng khá vào tai " tiểu tử tông ời nghe lời tỷ đi sắp xong hết rồi.em là cô dâu đẹp nhất mà bọn chị từng gặp đó nhìn thôi đã yêu rồi". Mặc Nhiên liền chen ngang " ày, chị nói thế chú rề nghe được sẽ ghen đấy" mọi người lại phá lên cười còn nó thì đỏ mặt như quả cà chua, xấu hổ chết mất thôi.

bên ngoài hội trường không khí cũng tập lập chẳng kém. những đóa hoa hồng đỏ tươi và đẹp nhất và được tạo hình trái tim vô cùng công phu đặt ở trên những cột hoa trắng nhỏ hai bên lối đi. sân khấu giữa trung tâm là bục dành cho Mc hai bên treo lơ lửng tên của cô dâu và chú rể. pháo sáng cũng được đặt trước sân khấu. dụng cụ và người tạo bong bóng mặc bộ đồ đen đứng ở góc sân chuẩn bị sẵn sàng. khách cũng bắt đầu tới và đi về chỗ ngồi. vì tổ chức bí mật nên khách mời chỉ toàn những người thân quen và quan trọng với hai bên giới hạn trong khoảng 200 người.

đến giờ đã định,nó bước vào lễ đường. bộ váy trắng kéo dài phần đuôi càng tôn lên vẻ đẹp tuyệt trần của nó. kiểu tóc nhẹ nhàng cùng vương miện có gắn sẵn vài voan khiến nó càng thêm lộng lẫy, đáng yêu. bố dắt tay cô dâu đi trên bục tiến về phía chú rể đã đợi sẵn. về mặt ông tràn đầy sự mãn nguyện và vui sướng. con gái mà ông thương nhất giờ đã có chốn về rồi. tâm nguyện lớn nhất đời ông là chỉ mong con gái của mình được hạnh phúc. dù đây là sắp đặt của người lớn nhưng ông tin giản HI sẽ chinh phục được trái tim của Gia Thành.

đặt tay con gái vào tay chú rể, ông run run nói " phải sống thật tốt nhé con" rồi quay sang phía hấn vỗ nhẹ lên tay hai người " ba mong con chăm sóc cô ấy thật tốt. hai đứa phải thật hạnh phúc" xong đi về phía cuối sân khấu, quay vào nơi khuất gạt đi giọt nước mắt vui mừng. ông tràn trề về bên cạnh vợ mình, nắm tay bà động viên " hãy tin vào con gái chúng ta". bà Trần ôm ông, khóe mắt sùi sùi " cảm ơn ông" ông tràn vỗ nhẹ vai vợ mình động viên an ủi.

hấn vẫn như thế lạnh lùng và vô cảm nhưng hôm nay khi khoác lên mình bộ com lê trắng thật sự rất quyến rũ.

sau khi cả hai đồng ý và nhận được lời chứng giám hai người liền trao nhẫn. MC yêu cầu cô dâu chú rể hôn nhau.hấn nghiêng người về phía trước đặt một nụ hôn có lệ lên môi nó rồi buông ra. Nó không kìm được cảm xúc hai má cứ đỏ rần rần. nụ hôn đầu lại như vậy ư? tìm nó đập nhanh quá? chắc là do không khí nên vậy. nó tự động viên mình.

hai thông gia nhìn nhau cười nhẹ nhõm. cô dâu khoác tay chú rể đi xuống tiếp khách. đầu tiên là kính rượu bề trên. ông nội hấn nhìn hai đứa tiến về phía mình vui mừng khôn xiết vì tâm nguyện đã thành

" ông nội" cả hai cùng chào

" ông vui lắm. Gia Thành à con có phúc lắm mới lấy được con bé. ngoan nhớ đến chơi với ông nhiều nha"ông ôm cô, giọng khàn khàn

" vâng.ông phải mau khỏe" cô cũng ôm ông và động viên

" thôi hai đứa đến chỗ ba mẹ đi"

" vậy bọn con đi nha ông cứ từ từ tận hưởng"

bọn nó đến chỗ ba mẹ

" con trai uống một ly chứ? ông Lý đem ly rượu đưa đến trước mặt hấn. hấn lấy một ly rượu khác rồi đáp lại thay câu trả lời

nó ôm ba mẹ mình. bà trần vỗ vai nó " ở bên đó phải ngoan đừng gây chuyện nữa ba mẹ không giúp được con đâu" -" mẹ này" nó cổ tình kéo dài giọng

làm nũng

Mặc Nhiên và Gia Viễn cùng đi đến từ hai phía

"giản Hi, chúc mừng hạnh phúc!" cô nàng đưa ly rượu đến trước mặt hai người rồi chuyển sang bên cho hấn uống

"anh trai chúc mừng, chị dâu có phúc nha" hấn nhận lấy rồi uống cạn

tuy Gia Viễn không đẹp bằng anh trai nhưng lại được cái miệng rất dẻo và đào hoa, ai nhìn cũng yêu.

"ai nói tôi có phúc phải là hấn ta có phúc khi lấy được tôi. cậu nói ngược rồi" nó bữu môi đáp rồi chột nhó ra "à cậu chính là Gia Viễn?"

"chính là em" anh khẳng định, mắt liếc sang bên cạnh nó vội giới thiệu

"đây là Mặc Nhiên bạn thân nhất của tôi" gia viễn ồ lên một tiếng

"Mình còn tưởng cậu vui quá quên mất bạn bè rồi cơ" Mặc Nhiên mắng yêu nó

"à sao thế được" nó xua tay, nói tiếp "cứ tự nhiên đi nha "

"biết rồi hôm nay là ngày của hai người ai dám tranh" cô nàng tỏ vẻ không cần lo cho mình rồi đi về phía bàn thức ăn

cùng hấn tiếp cả đông khách khứa chỉ nói chuyện thôi cũng phiền rồi. giờ nó khẳng định họ hàng đông cũng chẳng tốt lành, dẫn chứng là mồm thì mồm, chân thì đau, đồ ăn thì chẳng được động nhưng được cái khối phong bì hi hi mệnh giá to

nó đến chỗ Mặc Nhiên ghé sát tai cô nàng thì thầm " mau ra ngoài đi chọn chỗ tốt vào tôi tung hoa cho bF". cô nàng phì cười vì vẻ mặt của nó rồi gật gật đầu" đừng lo tôi chưa ế đến mức đấy".

nó quay lại chỗ hấn rồi cùng ra ngoài

gia viễn đứng bên cạnh, bỗng bị nó kéo tay áo đe dọa "tí bạn tôi không đỡ được hoa thì cậu phải có trách nhiệm lấy hoa giao cho bạn tôi không thì đừng có trách"

"vâng" anh chàng vừa nén cười vừa dạ vâng. không ngờ chị dâu lại là người thú vị đến thế còn hấn vẫn coi như chưa nhìn thấy gì

nó quay người lại rồi tung hoa ngược về sau. Mặc Nhiên thành công tiếp nhận. hai người nháy mắt trao đổi với nhau rồi tạm biệt.

bước vào xe hoa nó quay lại cười với mọi người rồi dần mất hút

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bản hợp đồng

chiếc xe đi vào trong ngõ của một căn biệt thự sa hoa, bóng chiều đã dần buông xuống. nó bước xuống xe ngắm nhìn một lượt rồi trầm trồ đúng là nơi tác đất tác vàng có khác.

căn biệt thự này nằm ở ngay trung tâm, hội đủ tất cả yếu tố trên trời. diện tích khá rộng. ở giữa là nổi vào hai bên được chia làm hai khu vườn nhỏ bên trái trồng các loại hoa bên phải là một bãi cỏ non ở góc sân có bày một chiếc xích đu hình quả trứng màu trắng với những họa tiết đơn giản mà đẹp mắt. trong nhà thì khỏi nói độc nhìn mấy cái bình cũng biết giá trị chẳng nhỏ tí nào. chắc chắn mọi thứ đều rất xa hoa.

người làm cúi chào kính cẩn. nó cũng gật đầu lại

hấn đi thẳng lên lầu

một người làm cúi mình nói "cô chủ phòng của cô ở bên cạnh thiếu gia để tôi đưa cô đi" nhìn bà có vẻ là người làm lâu năm "dạ cảm ơn đi sau này đi cứ gọi con là giản Hi" thấy bà lưỡng lự nó bèn nói tiếp

"con không để ý đâu thoải mái là được" nó cười hi hi

"vâng, cô... à giản Hi" bà nhìn cô tâm trạng đương nhiên cũng dịu đi nhiều

"dì tên là gì?" nó vừa đi vừa hỏi

"dạ cô cứ gọi tôi là dì Năm" bà nhẹ nhàng giải đáp

"ồ vậy dì làm đây lâu năm rồi nhì sau này dì kể cho con nghe nhiều chuyện nha" nó dụ dỗ

"dạ được" dì Năm kính cẩn đáp

phòng của nó ở bên cạnh phòng hấn, trang trí màu hồng là chủ đạo. nó sắp hết mọi thứ từ trong vali ra mới yên tâm thay đồ. nó mặc một bộ đồ ở nhà nên khá thoải mái đi xuống vừa đứng bữa ăn, hấn nhìn nó rồi lại tiếp tục ăn.

ôi chỉ là ăn thôi có cần bày nhiều món thế này không, bàn ăn chỉ có hai người sao ăn hết được vậy thì để bốn cô nương giải quyết. nó gấp đồ ăn vào bát rồi nhìn sang hấn, thầm nghĩ "chắc chắc anh ta chỉ ăn cũng có phong thái quý tộc còn mình phải kiềm chế không được để mất mặt" nhưng mọi người biết kết quả rồi đây còn chưa được đến 5 phút đâu đã vào đây, "kiềm chế" đã bị cô nàng vất đến tận chân trời xa xôi.

"cô bị bỏ đói?" hấn nhìn nó ăn như điên

"bỏ đói cái đầu nhà anh, bao nhiêu món vậy không ăn rất phí cô giáo đã dạy là phải biết tiết kiệm đồ ăn. anh chưa nghe qua câu cuộc sống sẽ ý nghĩa nếu ta biết tận hưởng và món ăn chính là thứ sẽ giúp bạn thăng hoa ư" một tay cầm thịt gà một tay cầm cang cua vừa ăn vừa giảng giải, mắt vẫn lấy đĩa cua làm tâm

thấy hấn bơ mình nó hơi bức tức kiếm lời cũng vừa phải thôi chứ ai mà cũng như anh chắc tôi chết sớm.

nó miễn nguyện vì đã thỏa mãn dạ dày liền ra ghế ngồi xem ti vi. người bán đấu giá đang nói về giá của một món đồ. sau đó người ngồi dưới thì nhau gior bảng giá. cuối cùng cũng chốt con số. mẹ kiếp đúng là giá trên trời nhìn cũng bình thường mà đắt thật.

nó đi lên phòng mở cửa tủ ra lấy vài món đồ sau đó chụp ảnh đăng lên kênh PE(chuyên về thẩm định đồ vật và giá, còn có cả chức năng bán đồ trực tuyến như kiểu bán đấu giá) suy nghĩ một lúc hài lòng đến con số vào chẳng mấy chốc đã có người muốn mua, để họ tranh giành chán ai cao nhất nó bán cho người ấy.

hai bên thỏa thuận xong nó liền tìm một cái hộp rồi để vào mai sẽ gửi đi. hài lòng nằm trên giường ôm chú gấu trúc đáng yêu to gần bằng người, nó lăn qua lăn lại.

tiếng gõ cửa vang lên, nó mở ra thấy hấn đứng đằng trước tay cầm một bản giấy tờ gì đó

"có thể vào không?"

"được" nó vừa nhường đường cho hấn vừa thận trọng suy xét trong đó có gì. nếu bình thường nó nhìn mặt cũng đoán ra một chút thì với hấn khỏi đi nhìn chán cũng vẫn là vẻ mặt băng Bắc Cực. nó vừa mới nghĩ ra một biệt danh cho hấn chính là Trái tim Bắc Cực haha quá hợp luôn nó tự phục mình, cười ngậy ngốc.

mặt hấn hơi tối sầm vì nó mất tập trung " mau đọc hợp đồng rồi kí vào. không hài lòng tôi có thể sửa"

nó bỗng rùng mình một cái hồn cũng về với xác, giọng hấn nghe rất trầm nhưng có thể nhận ra sự nguy hiểm nó cười trừ "hề hề đợi tôi một tí". tiêu đề là hàng chữ to mồn một "hợp đồng hôn nhân" và "thời hạn 2 năm" chóa cả mắt. nó đọc sơ qua thấy không đáng ngại liền kí vào cả hai bản. hấn cầm một bản rồi đi trước khi ra khỏi còn quay lại lạnh lùng đe dọa "trong 2 năm này tôi và cô chỉ diễn trước mặt mọi người nhưng cô phải hiểu chúng ta tuyệt đối không liên quan đến nhau dù chỉ một chút. nhớ kĩ lời này!" hấn đóng cửa rất mạnh khiến nó giật mình, trên hết vẫn là kinh sợ đe dọa cũng có khí thái quá đi

dù sao cũng chỉ là kết hôn giả nên sau hai năm nó sẽ được tự do cũng tốt!

lạ giường khiến nó gần như mất ngủ nằm mà toàn nghĩ linh tinh. heey giờ mới thấy đêm thật dài

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sự cố bất ngờ

nó đang ngồi ăn sáng thì hấn đi xuống, không một tiếng động nhưng lại đầy mê hoặc. chẳng thèm nhìn nó, vẻ mặt ngàn năm nguyên thủy "đến gần sẽ chết", hấn đột ngột lên tiếng "Chiều nay cùng tôi đến nhà ông nội". giọng nói lạnh lùng và chán ghét ấy vang lên cũng là lúc nó ghen ở cổ.

con mẹ nó, hấn ta là ma ư? đột ngột lên tiếng không sợ hù người ta chết à? bốn cô nương đây yếu tim có được không?. đã thế còn cái giọng như thể chống đối cuộc đời kết thúc FOREVER đây. hừ, nó trừng mắt với hấn, tay không ngừng lắc qua lắc lại trên cái cổ trắng ngần, muốn nói mà lời cứ ngoan ngoan ở trong họng, vô dụng, nó liền vội vội vàng vàng ăn một nắm cơm thật to." phù, trôi xuống rồi!" nó hài lòng gật đầu mà chẳng hề biết mọi dáng vẻ

ấy đều lọt vào trong tầm mắt của hắn.

giờ là lúc tính sổ với hắn. bọn cô nương đây tuy hay quên nhưng thù thì khắc sâu ngàn năm vẫn nhớ. thù này không trả bọn cô nương vẫn giữ nguyên tên họ.

Nó đập tay xuống bàn hơi mạnh tay nhưng phải cố nén đau thương lại, ở trước mặt đối thủ tuyệt đối mình phải là kẻ mạnh, trợn mắt hung dữ nhìn hắn, liên thanh một tràng "con mẹ nó, cái tên chết giẫm này anh thích hù người khác thế ư?". Di Lâm vừa lo lắng vừa muốn ngăn nó lại nhưng đi biết vị trí của mình nên chỉ thờ dài rồi lại tiếp tục công việc như bình thường

"nói lại lần nữa coi!" ánh mắt hắn càng sắc và nguy hiểm hơn trước, lời trở trảm thấp mang thêm sự đe dọa càng khiến người ta khiếp sợ thêm gương mặt băng vẫn hoàn băng kèm dòng chữ "muốn chết thì đến gần" khiến đối phương thả chết cũng chẳng muốn gặp lại nhưng lại rất nam tính.

hắn nhìn chằm chằm nó làm nó hơi sợ sệt, cảm giác như gặp tử thần đến nơi. tuy có nghe danh hắn nhưng nó chỉ nghĩ là lời đồn thôi ai ngờ hôm nay chứng kiến quả thật kinh khủng. nó rút ra một kết luận: nếu mặt hắn nguyên hiện trạng là bình thường còn nếu thay đổi quả thật đe dọa tính mạng đặc biệt là bệnh tim ấy. nó biết sai rồi chộc nhảm người rồi! ôi thánh thần ơi mau gửi người đến cứu con đi con còn yêu cuộc đời và mạng sống lắm.

hắn im lặng khiến nó cảm giác như hắn đang chờ đợi câu trả lời của con mồi. nó ngơ ngời, hắn chậm chậm tiến lại gần

"hừm, sợ rồi?"

"ai...nói...tôi...sợ chỉ là..." nó vừa đề phòng vừa lùi lại. anh hù người ta thế không sợ mới lạ. cứ đà này nhất định chết chắc, từ lần sau nó quyết định tu tâm dưỡng tính không gây chuyện linh tinh nữa đặc biệt là với những người nguy hiểm như hắn tránh xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu. cô nhân có câu quân địch mạnh ta lui, 36 kế chuồn là thượng sách. nó quay ngoắt hướng thẳng lên phía cầu thang chạy nhưng bị hắn tóm được. cả người nó nằm gọn trong người hắn, đầu va vào lồng ngực rắn chắc. nó thầm nghĩ "chắc chắc! chắc chắn tập cơ! 6 múi. ôi mẹ ơi thật khiến người ta gato. ngắm mấy anh nam thần thì mất máu riêng tên này chỉ cảm nhận bề ngoài thôi cũng đủ mất mạng vì thiếu máu lên não" mặt nó cứ thế đỏ lên

thấy nó đơ bất động hắn liền mỉa mai "đủ chưa? ôm tôi sướng lắm nhì. cũng phải một người như cô hể có cơ hội là đầu từ thủ đoạn muốn gần gũi tôi"

hồn vía quay về với xác, nó đẩy hắn ra "hừ tôi mà thèm" mặt nó vẫn còn đỏ khiến hắn càng hiểu lầm

"nếu là người khác họ sẽ đẩy ra còn cô lại vô cùng tận hưởng. thì ra cô cũng chỉ giống những à đàn bà kia mà thôi!" hắn nhìn nó đầy căm ghét đi về phía chiếc xe rồi từ từ mất dạng để lại nó vẫn còn chấn động với những lời vừa nãy.

sau một lúc như tượng giữa nhà thì nó cũng tiêu hóa hết mấy lời hắn nói. nó dậm chân ỳnh ỳnh, muốn nhao lên đánh cho hắn vài phát cho bỏ tức nhưng người đâu rồi...(TT: chị à trong lúc chị còn hồn li phách tán thì anh ấy đi rồi! ai kêu chị phản xạ chậm cần phải rèn luyện trí thông minh nhiều hơn hể hể). nó thể nó chỉ chiếm tiện nghi của hắn tí thôi, nó hoàn toàn vô tội. người ta bảo: người đẹp thì phải ngắm 6 múi thì phải nhìn. nó đây còn chưa nhìn được cơ mà mới chỉ là cảm nhận thôi! cảm nhận thôi đó! hơn nữa là hắn kéo tay nó lại nên mới dẫn đến việc này. tất cả là tại hắn! nó càng nghĩ càng tức, oan vãi trứng. vừa đi lên phòng vừa chửi hắn "đồ chết bầm! đồ đáng ghét! đồ yêu nghiệt khiến cả quốc gia làm than! đồ lưu manh! đồ máu lạnh! đồ băng bắc cực! đồ trái tim đá! đồ đáng ghét!... đợi sau này xem tôi trả thù này thế nào! chờ đó anh cứ chờ đó! đồ tăng băng bắc cực"(hể hể sau này gọi hắn là tăng băng Bắc Cực nha mọi người!).

đóng cửa phòng rằm một cái, buông một câu khiến ai nghe xong cũng muốn tát cho vài phát "chửi thôi cũng mệt! tốn calo quá!".

nằm một lúc liền chán, cục tức này nó nuốt không trôi, liền cầm con gấu trúc to ú lên vừa dằm vừa làm mặt giận dữ vừa mắng "tăng băng đáng ghét anh hiểu tôi được bao nhiêu mà dám nói vậy! anh cậy mình cao nên bắt nạt tôi này! anh là đồ đáng ghét và hung dữ. hừ tôi thèm vào chơi với anh!"

điện thoại nó reo vang. nó giật mình quay sang. nhìn số máy mỉm cười

"alo" đầu dây bên kia là tiếng một người phụ nữ trung niên khá ấm áp và dịu dàng

"alo, con chào đi" nó thần mật đáp lại

"đi xin lỗi đi biết con rất bận nhưng lâu nay không thấy con đến mấy đứa nhỏ và đi đều nhớ con nên mới gọi điện làm phiền"

"đi đừng khách sáo như thế chúng ta là người nhà mà. lao con sẽ đến thăm mấy em và đi" nó động viên. đầu dây bên kia vọng lại tiếng thở nhẹ nhõm và ấm lòng

"à tiền con gửi đi nhận được chưa?" nó hỏi

"rồi. cảm ơn con nhiều lắm. à đi có một tin vui muốn báo con biết, có một quỹ từ thiện tên là CLOSE. họ ngó ý muốn trợ cấp bằng vật chất cho trại chúng ta"

"thế thì tốt quá. con nghe nói đi mới nhận thêm nhiều em nhỏ nữa ả?" nó mừng rỡ

"ừ cũng may quỹ này xuất hiện đúng lúc" nó nhận ra trong lời nói có một sự âu lo

"có phải lúc trước tài chính gặp khó khăn đúng không đi"

bên kia chân chừ mấy phút. nó lại nói tiếp " đi đừng dẫu con mà"

" phải quả thật có tình trạng ấy. lúc đó đi cũng định tạm ngưng việc nhận trẻ nhưng giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết con yên tâm nha. à đi và mấy em lo cho con lắm đó nên đừng làm việc quá sức nha phải biết chăm sóc bản thân thật tốt" đi dặn dò

" đi Tâm, cảm ơn đi. đi như người mẹ thứ hai của con vậy!" nó thật sự rất vui vì có nhiều người quan tâm đến mình. tình cảm đó rất thiêng liêng và đáng trân trọng

" nghe được lời đó đi vui lắm! thôi nghỉ sớm đi đi cúp máy đây" đi Tâm sụt sùi nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường

" vâng. tạm biệt"

"tạm biệt"

=====**=====

chiều đến, nó mặc một chiếc váy trang nhã, buộc tóc đơn giản rồi đi xuống nhà, tay cầm một túi quà. đi Năm cung kính chào nó " cô chủ đi cẩn thận cậu chủ đợi cô ở ngoài cổng"

" con biết rồi. đi cũng nghỉ sớm đi nha"

nó mở cửa xe ghế sau. hán đột ngột ra lệnh " ngồi ghế phụ". nó ám ức đi từng bước chân về phía trước ngoan ngoãn ngồi vào. bắt gặp ánh nhìn đầy sát khí liền cười trừ lòng thì nghĩ " cứ trung cái về mặt ấy đi có ngày căng da mặt mà chết"

sự ngọt ngào bao trùm. nó nhìn ra bên ngoài qua cửa kính, tâm hồn phiêu dạt

đến nơi hán bước xuống, vòng ra đằng trước mở cửa xe cho nó. nó giật mình nhìn chăm chăm hán " có thể hán ta biết mình sai nên mới thế" nó đang định tha thứ cho hán thì một gáo nước êm đềm và lạnh lẽ dội vào tim

" diễn cho tốt!" hán ghé sát gần nó, âm thanh đương nhiên được thu trọn vào trong tai.

té ra là diễn. đáng lòng thanh niên! nó tự cho mình ăn dưa bở còn SUYT cảm động. người như hán thì lấy đâu ra tốt với nó được.

" biết rồi. tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra không lại kêu tôi lợi dụng" nó nghiêng răng trả lời

hai người cùng đi vào trong nhà

nó cười với mọi người

" cháu chào ông" cả hai đồng thanh

ông cụ cười tươi nhìn lần lượt từng người, hài lòng gật đầu

" cháu dẫu thấy nhà ông thế nào?" ông hài hước hỏi khiến bầu không khí bỗng chốc thoải mái

" dạ to, đẹp và đắt" ông cụ cười ồ lên còn người làm phải cố gắng nhịn cười

"à ý cháu là đẹp thế này thì đương nhiên rất đắt" nó chừa ngượng. đúng là câu ngu người mà, đôi khi bạn đừng nên quá thật thà- lời khuyên chân thành đây!. thật muốn đào lỗ chui xuống. hey, mất mặt quá đi. mọi người đừng cười nữa.

" à đúng rồi cháu có đem quà cho ông đây. tèn tèn tèn tặng ông "

" con bé này người nhà cả mà!" ông cụ xúc động

" vậy coi như quà con mua chuộc đi nha sau này có gì mong ông chiều cố ả" nó trưng vẻ mặt linh hót

" yên tâm cháu mà gây họa đã có ông gánh. cứ thoải mái đi, nó dám bắt nạt cháu thì biết tay ông"

nó chìa tay ra chụm tay lại chỉ để ngón út và ngón cái

" ngoắc tay nha ông" hai người vui vẻ thỏa thuận

Gia Viễn từ tầng trên chạy xuống.

" hey chị dẫu nhớ em không?"

" cậu có tin cậu ăn đòn không?"

" ày chị hung dữ như anh em vậy đó"

" anh cậu mà hung dữ cái gì còn kinh khủng hơn cả quỷ áy chứ" nó lẩm bẩm nhưng mỗi chữ hần đều nghe hết

" chị nói gì cơ?"

nó xua tay, cười giả lả

" No có gì, No có gì"

"bố mẹ đâu?" hần lên tiếng

" hê hê đi tận hưởng cuộc sống rồi à bố mẹ có nhờ em nhắn với anh chị là đừng lo chỉ cần hai người tập trung sinh cháu cho họ là được" Chí Viễn vỗ vai hần động viên.

nó thề nghe xong câu đó chỉ có ba chữ hiện lên trong đầu " bất khả thi"

"đi thôi mọi người mau vào nhà" gia viễn giục

" mọi người vào trước đi con đi tham quan chút"

"ok! cẩn thận nha chị dâu"

" ok"

nó đi lòng vòng rồi ra đằng sau. thì ra ông nội là người yêu thiên nhiên. ở đây có một khoảng vườn nhỏ trồng cây ăn trái. nó hí hửng. đến lúc ta trở tài rồi hehe. nhưng mấy cái cây này cao quá, hơi khó trèo. nếu bây giờ mà có khinh khí cầu thì tốt chỉ cần bay lên rồi hái quả(TT: mọi người phục trí tưởng tượng của chị chưa?). nó đi lại xung quanh gốc cây suy nghĩ một tí rồi búng tay, cười đầy hàm ý.

nó chạy vào hỏi người làm " có thang không chị?"

" dạ có ạ nhưng tiểu thư định làm gì"

"ày trèo cây chứ làm gì"

cô người làm bắn khoăn, khó xử lên tiếng " như vậy không được đâu ông chủ trách chúng tôi mất"

" yên tâm tin ở em" nó nháy mắt, cười ngây ngô dụ dỗ " em đảm bảo tuyệt đối an toàn" nó vung tay như múa đao, giọng chắc nịch

" vậy cô đợi một tí ạ"

" cảm ơn chị hê hê" dụ dỗ thành công rồi

nó nhận thang đặt nên một cành ổi, kiểm tra chắc chắn mới leo lên.

" ời ơi chị đến với em đây!"

nó với tay chấy quả thứ ba ở hơi xa.nhích từng tí một bỗng cái thang bấp bênh

" đừng sợ không sao đâu phải bình tĩnh" nó tự động viên mình. từ từ túm lấy cành ổi kéo vào nó hoàn hảo lấy được quả thứ ba nhưng lúc thả cành đó ra thì cũng là lúc " ời mẹ ời cứu con huhu... hu...h" nó hét lên, mất mũi nhắm chặt lại.cái thang rầm một phát an vị trên mặt đất

một lúc vẫn chưa thấy đau hay là hòn nó thăng thiên rồi. sao chết nhanh thế được? nó từ từ mở mắt. what?chuyện gì đây sao hần lại đỡ nó thế này. tư thế này nhìn vào cực kì mờ ám luôn.

" em có bị thương không?" giọng đầy quan tâm và lo lắng

nó đờ người có gì đó sai sai phải là sai trầm trọng mới đúng. tự nhiên thấy hần quan tâm thế này bất giác mà rùng mình

" sao cơ?" nó hơi ngơ ngơ

" anh hỏi em có bị gì không?" hần kiên nhẫn lặp lại nếu nghe kĩ có thể thấy là đang kiểm chế.

nhìn theo ánh mắt của hần nó quay ra trời cả đồng người đang nhìn chăm chăm bọn nó còn cười đầy hàm ý

"em rất khỏe và an toàn, anh có thể buông em xuống chưa?" nó chột hiểu ra liền phối hợp ăn ý với hần

phù, toát mồ hôi hột

" lần sau cảm được tái phạm anh sẽ rất lo " hần cố tình nhấn mạnh chữ "cảm"

" vợ chồng son sát mọi người mau đi làm đi" ông cụ xua tay nhìn bọn nó đầy sâu sa

" ày ông nội, mọi người hiểu nhầm rồi bọn con không phải..."

nó xua tay liên tục để phủ nhận, vừa lườm hần vừa nghiêng răng nói

" chị à hình ảnh sắc nét full HD đường hoàng đấy" gia viễn cười gian

" tôi đã nói là sự cố chỉ là hiểu lầm thôi hiểu lầm có hiểu không" nó giờ nắm đầm đe dọa

tại sao họ chỉ nhìn mỗi hình ảnh đó chứ sao không nhìn vào cái thang với mấy quả ổi đi. sự trong sạch của nó. con mẹ nó, bị mấy người hủy hoại hết rồi. tất cả đều tại cái tên khốn kiếp kia. ai cần hần diễn quá đà như vậy.nó khẳng định giải oscar nợ hần một cúp nam chính xuất sắc.

"em hiểu mà " gia viễn tỏ vẻ sợ sệt

cô người làm vừa đi về phía tụi nó vừa sợ sệt

"ông chủ, tôi xin lỗi"

" cô chính là người đưa thang cho con bé" ông chất vấn, thái độ hơi khó chịu

" ấy là lỗi của con ông đừng trách cô ấy mà nhà ông" nó làm nũng, lay lay cánh tay ông cụ, thái độ hối lỗi đầy chân thành da diết

"con hứa đây là lần duy nhất tuyệt không có lần sau đâu ông đừng giận nữa nha" nó bày ra bộ mặt đáng yêu

" được rồi lần này ta cho qua mọi người vào nhà thôi" ông cụ cất tiếng.

nó thờ phào nhẹ nhõm

*****_____*****

trong nhà,

thức ăn đều đã được bung ra, mọi người ngồi theo đúng thứ tự của mình

"chị à chị nói thử xem nếu anh em không ra kịp có phải chị nên chuẩn bị tâm lí ăn cơm viện dài dài "

"cậu đang rửa tôi à." nó bức xúc

" em hỏi thật cảm giác của chị lúc ấy thế nào. hiếm người được anh em ôm lắm đó à chẳng có ai thì đúng hơn"

" vậy tôi nên biết ơn hay cảm thấy vinh hạnh đây"

"à chị đang leo thang cảm xúc ư?" chí viễn cười cười

" leo cái đầu nhà cậu. giờ tôi chỉ muốn gián cái mồm cậu lại cho khỏi phát ngôn bừa bãi"

" ác quá đi. em theo phe chị mà. được rồi từ nay trở đi em để cho chị bắt nạt thoải mái nhé"

" cậu nói phải giữ lời đấy"nó cười đầy gian tà

" tin tưởng em"

" câu này quen quen"

"chị quên ư lúc mượn thang đó" anh chàng không nhìn được trên nó. quả thật nó rất thú vị và đáng yêu

" cậu...dám.. trên tôi!!" nó bùng mặt lên

" được rồi cái thằng này chỉ thế là nhanh"ông quờ Gia viễn

" ông ăn đi yêu ông nhất luôn" nó làm biểu tượng dấu thích rồi giờ về phía ông nội và gấp cho ông thức ăn

" tự nhiên con có cảm giác con bị thất truyền thế nhỉ"

"hì hì đáng đời cậu"

.....

bàn tiệc rộn tiếng nói cười nên không khí cũng vui vẻ hơn nhiều.

kết thúc bữa tiệc tạm biệt rồi chia nhau ra về.

=====***=====

trên xe

không khí lạnh nhạt và ngột ngạt bao trùm

ít phút sau nó lên tiếng phá vỡ bầu không khí chỉ có im lặng này

"cảm ơn anh" dù gì thực tế vẫn là hấn đã cứu nó nên lời này đương nhiên phải nói.

im lặng một lúc, hấn mới cất tiếng

"là ai cũng vậy thôi" rồi lại tập trung lái xe.

bầu không khí trở về trạng thái ban đầu.

=====**=====

nó leo lên giường ôm chú gấu trúc rồi bắt đầu nhại lại lời hấn "là ai cũng vậy thôi haha" nó nhớ lại dáng vẻ của hấn lúc đó chuẩn thanh niên nghiêm túc kiêu hãnh rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đây là cách mẹ đón tiếp con gái ư?

ánh sáng bình minh nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng ngập sắc hồng. nó đưa tay dụi dụi mắt lơ mơ nói "tại sao lại có ánh sáng trong phòng nhỉ". nó cố gắng nhớ lại mọi chuyện. tối qua nó có vén màn lên để ngắm sao và bầu trời cuối cùng ngủ quên.

giường mặt ngái ngủ vốn đã ngây thơ này càng khiến nó trở nên trẻ con và ngây thơ hơn. nhìn bộ áo ngủ hello kitty màu hồng, rộng thùng thình là biết thanh niên thật thà, hiền lành và đậm chất sừu nhi.

nó lê từng bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi đi xuống dưới nhà.

đi NĂM vừa thấy nó liền cúi đầu chào cung kính "cô chủ dậy rồi ạ"

"chào đi" nó nhẹ nhàng đáp lại, hiển nhiên con gái ngủ vẫn chưa tan đi.

"cô chủ mau lại đây ăn sáng đi tôi đã chuẩn bị hết rồi" đi NĂM vừa dọn đồ ăn vừa nói

"hấn đâu rồi?" nó nhìn ngang dọc

"ý cô là cậu chủ ạ" đi NĂM hỏi lại

nó gật gật đầu

"cậu ấy đi làm rồi. có gì cô cứ nhắn với tôi là được ạ"

"à, con chỉ hỏi thôi để tôi con nói sau cũng được"

đánh xong bữa sáng nó quyết định đi ra ngoài để thay đổi không khí

=====*****=====

đi một đoạn là đến đường chính. ở đây mới có nhiều xe qua lại cũng là con đường trung tâm của thành phố. tất cả mọi thứ đều tập hợp ở đây từ những

tòa cao ốc đến những quán ăn vỉa hè. tất cả mọi dịch vụ và hàng hóa đều đầy đủ. nó đi dạo trên vỉa hè ngắm mọi người buôn bán và qua lại.

đã lâu lắm rồi nó chưa tận hưởng lại cảm giác này, thật thoải mái và dễ chịu.

nó đến bên bờ hồ, ngắm nhìn dòng sông thơ mộng, phía xa là con cầu ruy băng rực rỡ với tạo hình con rồng đại diện cho sức mạnh của trời đất. còn đối diện phía bên kia là những hàng cây rực rỡ sắc đỏ.

nó chìm đắm trong sự thưởng thức thì một giọng nói trầm thấp vang lên là của người con trai

"đẹp đúng chứ?"

nó quay lại đó là một người thanh niên cao ráo hơn 1m8, khuôn mặt và ngũ quan đẹp như tạc tượng có thể nói là chẳng hề kém cạnh hẳn nhưng lại tạo cho người ta cảm giác gần gũi và tin tưởng. cả người toát ra một thần thái quý tộc và ấm áp. người đó đứng bên cạnh nó, hai tay đan vào nhau, tựa người về phía thành lan can.

thấy nó vẫn im lặng, nhìn chằm chằm mình, anh chàng khẽ mỉm cười -nụ cười chỉ nhìn thôi cũng khiến con gái chết vẫn mãi nguyên

"so với cảnh sắc ở đây em thấy tôi đẹp hơn không?" anh chàng vẫn đặt tầm mắt của mình ở nó, giọng dịu dàng pha chút hài hước

"đương nhiên anh đẹp hơn" nó vô thức nói, trong đầu vẫn còn hiện rõ mồn một nụ cười mê đắm của anh ta, biết mình có hơi lỗ mãng nó cười ái ngại với xin lỗi

"xin lỗi tôi có hơi thất thố"

"không có gì, gặp được em là niềm vinh hạnh của anh" anh chàng vừa nói vừa dời tầm mắt ra phía vô định

"why?"

"vì em rất đặc biệt và rất lương thiện"

"đây là lần đầu tiếp xúc sao anh biết em là người tốt" nó ngây ngô hỏi

"em đúng là ngọc vẫn hoàn ngọc" anh khẽ gõ đầu nó

nó đơ người. hành động này có phải hơi thân thiết quá không? sao nó có cảm giác như gặp người này ở đâu rồi thế nhỉ! hey nghĩ là đau đầu, bỏ qua.

"xin lỗi, anh hơi quá đáng rồi" vừa rồi anh nôn nóng quá nên mới lỡ lời. anh sẽ chờ đến lúc cô nhận ra mình anh có nhiều thời gian để dành cho cô

"à! anh tên gì?"

"anh sẽ chờ đến lúc em nhớ ra tên của anh. đây là số điện thoại có gì cứ gọi anh rất vui nếu được em làm phiền" anh chàng lưu số vào trong máy nó, quay người rồi đi hết mép cỏ liền quay lại nhìn nó ngập tràn yêu thương "anh rất mong em sớm nhớ ra. sẽ có quà đó"

nó dậm chân "anh đang dở trẻ ư?"

"có thể coi là vậy"

"anh mới là trẻ con, cả nhà anh trẻ con, cả họ anh trẻ con!" nó quát to nhưng bóng dáng người kia đã mất dạng

đi qua một cửa hàng lưu niệm nó chợt nhìn thấy một chiếc vòng cổ có hình móc khóa màu tím. nó đi vào trong và cầm chiếc móc khóa đó lên ngắm nghía

"đẹp quá!" nó cảm thán

ông chủ mỉm cười đứng bên cạnh nó

"cô bé cô thật có duyên với chiếc vòng này nha! bao người đều không nhìn ra nó đấy!" ông chủ cười hiền hòa

"chiếc vòng này rất đặc biệt" nó trầm ngâm

ông chủ gật gù, bắt đầu thao thao bất tuyệt

"đúng vậy. nó được tạo ra từ bàn tay của người thợ thủ công nổi tiếng nhất lúc bấy giờ. độc việc điêu khắc và tạo hình cũng mất rất nhiều thời gian, công sức. độ chính xác gần như tuyệt đối. loại gỗ được chọn cũng rất đắt đỏ và quý hiếm -gỗ Purple Heart đặc trưng của vùng Trung và Nam Mỹ, có độ chịu nước tốt, độ cứng và độ bền bậc nhất trên thế giới.đặc biệt khi cắt màu sắc sẽ chuyển từ nâu sang tím rất kì diệu đúng chứ?. nhưng quan trọng nhất vẫn là ý nghĩa của nó "BẠN CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM TÔI! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY TÔI CHỈ YÊU DUY NHẤT BẠN!"

"BẠN CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM TÔI! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY TÔI CHỈ YÊU DUY NHẤT BẠN!"

câu nói đó liên tục vang lên trong đầu nó. người đó rốt cuộc là ai? người mà nó yêu sẽ xuất hiện?

hình ảnh hần lúc đỡ nó ở cây ổi lại hiện về, ánh mắt đó gương mặt đó rất rõ nét. nó lắc đầu phủ định chắc chắn không thể là hần, nó nghĩ nhiều thôi

"thật ra chiếc vòng này còn là một lời tiên tri nữa đó chính là giây phút người nào cầm được chiếc vòng này và trong đầu xuất hiện hình ảnh của đối phương thì người đó sẽ là người nắm tay bạn cả cuộc đời"

"sao có thể chứ!"

"mọi thứ trên thế giới này đều đã được an bài và sắp đặt sẵn!"

ông chủ vẫn tay chào tạm biệt nó "có dịp lại ghé nhé!"

"nhất định ạ" nó nhìn ông lần cuối rồi bước ra khỏi cửa hàng

=====**=====

trong phòng nó

nó đi đi lại lại, đa dạng và phong phú các loại biểu cảm

"phải làm thế nào đây, lúc ăn cơm là thời cơ tốt nhất mình lại quên bém chuyện này mới đau. hay sang phòng hần nói nhĩ. no no no nguy hiểm lắm tình yêu với cuộc đời không cho phép mình làm như vậy. nhwung chỉ còn cách đó thôi. đi hay không? không đi hay đi? vẫn lên đi" nó liều một lần

xông pha mặt trận coi như rèn luyện tinh thần và sức chịu đựng để bản thân dũng cảm hơn. nó gờ tay hình nắm đấm động viên mình.

cốc.cốc.cốc

"vào đi" hần tưởng di Năm

nó đứng ngoài cửa thò cái đầu vào, quan sát cả phòng chẳng thấy ai mới an tâm bước vào

"có chuyện gì?" hần bước ra từ phòng tắm, đầu còn ướt, một vài sợi tóc phất lên trông rất bất cần nhưng đầy quyến rũ. chiếc khăn tắm trắng che gọn phần dưới thân, bên trên là body chuẩn 6 múi.

"sao lại là cô?" thanh âm thay đổi

nó nhìn hần từ trên rồi xuống dưới. what? hần vừa tắm xong còn chỉ quần khăn tắm. nó đỏ mặt quay đi, nói một tràng

"mẹ gọi điện kêu tôi và anh về đó ăn cơm. xong rồi tôi về phòng đây"

nó ba chân bốn cẳng chạy mất hút, còn tạo ra âm thanh chấn động. cứ tình trạng này cửa phòng sớm muộn cũng bị phá hoặc phải cho đi bảo dưỡng và di tu.

hần nhìn bóng hình nhỏ bé vụt mất, trong tim dấy lên một cảm giác kì lạ chưa bao giờ có

phù, nó vuốt vuốt ngực trấn an mình. thoát rồi hề hề!

=====**=====

nhà bố mẹ nó,

nó mở cửa xe đơn đã chạy vào trong nào ngờ lại ù té chạy ra ngoài. tiếng chó xủa văng vẳng

hần thông dong bước vào, nó núp sau hần. hần đi một bước nó đi một bước.

đây là kiểu méo gì? con mịch sao lại ngoan ngoãn thế kia, còn nhìn hần đây... chẳng nhẽ dog mà cũng biết rung động trước nhan sắc của hần ư?

ông bà Trần cười tươi chạy ra, ông Trần vỗ vỗ vai hần. bà Trần gật đầu với hần

"con chào ba mẹ" hần kính lễ

"con bé đâu?" bà Trần dòm ngó

một cánh tay vẫy lên cao kèm theo đó sự kêu gào ai oán là của nó

"mẹ, con gái về thăm mẹ. đây là cách mẹ đón tiếp con mình ư? thả chó ra để nó cắn người à! "

" con có bị sao đâu?"

" con mà không nhanh chân giờ chắc chắn thành món ăn ngon của nó rồi. con nhớ lúc trước mẹ đâu có thích nuôi chó"

" mẹ nhớ con nên mới mua nó về làm bạn" ông trần giải thích

" ôi trời ơi! con mới đi có hai ngày mà. bố lúc mẹ đặt bút ký tiền bố quên tư vấn tâm lý cho mẹ à? hai người không sợ con tổn thương hả? mua dog thì thôi đi còn chọn con chó chẳng ra chó mèo chẳng ra mèo, vừa xấu vừa hung dữ." lòng thầm nghĩ " y như cái tên đi bên cạnh mình!"

" em này mẹ chọn cẩn thận lắm đó nhìn xem nó rất giống con"

" what? giống cái gì mà giống. giống ở điểm nào đen xì xì thế kia con mẹ dễ thương thế này cơ mà." nó phản bác. cái gì chứ độ tự tin nhan sắc nó có thừa

" mẹ đừng nói mẹ đặt tên con cho con dog này nhé!" nó vừa giãy nảy vừa ai oán nói

" thông minh được tí rồi đấy! em nó tên Tiểu Hi, ngoan quá đi nè" bà vuốt ve con mịch, quay sang nó " còn con chẳng được điểm nào để mẹ vừa ý. làm gì có con cái nhà nào vừa về thăm ba mẹ đã hét ầm lên cơ chứ thật làm mẹ mất mặt trước mặt con rể "

"vậy mẹ lỡ lòng để con gái phải đi tranh sủng với một con dog hả?" giờ nó chỉ muốn đeo một tấm bảng vào người với dòng chữ to đùng " ĐÂY LÀ MẸ TÔI "

" giờ mới sợ lung lay địa vị thì muộn rồi, hừ đây là mẹ chỉ cho con một bài học vì tội phải đẻ ba mẹ gọi điện giục mới chịu về thăm"

" ày, mẹ từ bao giờ mẹ lại trở nên thâm sâu khó lường thế này? rõ ràng là ba mẹ bán con gái còn trách con cái gì"

" thôi vào nhà đi" ông Trần vội can ngăn

ông Trần vỗ vai hấn " con đừng để ý nha"

nó lên phòng. bà Trần đích thân vào bếp chuẩn bị đồ ăn còn hai người đàn ông thì bàn chuyện chính sự

=====**=====

mọi người ngồi vào bàn, hấn ngồi bên cạnh nó đối diện là bà Trần, ông Trần ngồi ở ghế đầu

" ăn nhiều vào nha hai đứa" bà Trần gấp cho cả hấn và nó

" con cảm ơn "- hấn

" mẹ à giờ con mới thấy mẹ bình thường đấy" nó vừa gặm xương vừa nói

" mẹ con chỉ nhớ con quá mới thế" ông Trần cười hiền hòa

" chỉ có ông hiểu tôi đâu như ai đó hạnh phúc quá chẳng nhớ được người sinh ra nó cũng nhớ nó "

" là con sai được chưa? tài nấu ăn của mẹ đúng là số 1 luôn" nó nịnh nọt

" đừng khách sáo, ăn nhiều vào nha con, mẹ không biết con thích ăn gì nên làm mỗi thứ một tí"

" hèn chi món con thích chỉ có 2 món. mẹ đang phân biệt đối xử với con gái ruột hả?" nó bĩu môi bất bình

" haiz, người ta là tiểu thư ăn nói diêm dām, cử chỉ như hoa như ngọc, lễ nghi thành thạo, lại rất khéo léo khôn ngoan còn con ưu điểm chẳng có chỉ được cái ngốc và thật thà. nếu không phải gả cho Gia Thành mẹ chắc chẳng yên tâm nổi!" bà Trần kể lể

" mẹ đang đim con gái để tôn vinh con rể hả? nhà người ta đều là khen con gái ruột hết mực trước mặt con rể tại sao mẹ toàn làm ngược lại thế"

tranh sủng với chó thì thôi, bắt công thì thôi cũng được thế quái nào còn đim hàng cả con gái ruột thế này. nó khẳng định lúc trước được nhặt về từ bên đường toàn cây lá!

" mẹ cũng vì quan tâm em nên mới nói thế. ngoan ăn nhiều vào " hấn gấp cho nó, cử chỉ rất yêu thương và trân trọng

ông bà Trần nhìn nhau tùm tùm cười

con mẹ nó, lại nổi da gà rồi. hấn đúng là con cáo mà yên lặng đúng lúc chớp đúng thời cơ. cứ như sợ mọi người không thấy được sự mặn mà của tụi nó vậy.

" con đó, phải học tập chông mình nhiều vào" bà Trần khuyên nhủ

nó bừa bãi thăm nghĩ " con thềm vào"

" mẹ yên tâm Glân Hi đã có con chăm sóc " hấn từ tốn đáp

nói dối cũng trắng trợn thật, sắc mặt thì... chắc chắc yên tâm cái méo gì con mẹ chưa bị dọa cho hồn bay phách lạc là biết ơn lắm rồi

" hai đứa định bao giờ đi nghỉ tuần trăng mật" ông Trần hỏi

" dạ khi nào có cơ hội sẽ đi công việc của bọn con khá bận"

"lúc trước lấy ông cũng vì công ty mà tôi đâu được hưởng tuần trăng mật trọn vẹn" bà Trần trách cứ, có phần tủi thân.

ông biết bà lấy ông phải chịu nhiều khổ cực, lúc ấy vì nghĩ cho ông nên bà đã khéo từ chối để ông toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp cũng vì thế bao năm nay ông đều áy náy muốn bù đắp cho bà, giúp bà thực hiện những điều chưa làm.

" tôi nhất định sẽ đền bù cho bà chẳng phải giờ chúng ta đều rảnh rồi đó ư" ông kiên định trả lời

" thanh xuân chỉ có một hai đứa phải biết cân bằng giữa công việc và cuộc sống riêng đừng như ba mẹ có hiểu chưa?" ông Trần vỗ vai hấn động viên

.....

ông bà Trần tiễn tụi nó đến cổng, đợi chiếc xe khuất dạng mới an tâm đi vào

*****_____*****

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trừ 10 % lương

ngày đầu tiên trở lại làm diễn ra trong khung cảnh

trên phòng nó, tiếng điện thoại liên tục réo, tiếng chuông quen thuộc vẫn tiếp tục kêu.nó chụp chăn kín đầu nhưng vẫn rất ồn. mắt nó nhắm chặt, nó thò tay ra với lên bàn cạnh giường, lần mò lung tung cũng với được cái điện thoại

"alo ai đấy?" nó chịu cất giọng, gương mặt ngái ngủ đáng yêu vô phần

" mấy giờ rồi còn ngủ đêm qua hai người nặn nòng đến mức quên là hôm nay phải đi làm ư?" tiếng hét chói tai của Mặc Nhiên vọng vào tai nó như muốn phá màng nhĩ của người ta

tất cả đều bay hết chỉ còn lại hai chữ " đi làm" chui vào tai nó. nó vùng dậy, tay kéo cặp mắt nhắm chặt cố mở ra hết sức. nó quay sang với lấy chiếc đồng hồ, đập vào mắt là con số 6h 50p to đùng và đẹp đẽ.

oh no, nó ôm đầu đau khổ, vội vàng chạy vào nhà tắm vệ sinh cá nhân thật nhanh chóng rồi lao thẳng xuống nhà, để lại tiếng hét đầu bực bội của Mặc nhiên trong điện thoại

đi Năm thấy nó phóng như bay thì cuống cuống hỏi

" cô chủ sao thế"

" con muộn giờ làm rồi. thôi con đi đây tạm biệt đi" nó méo mó trả lời hướng cửa chính phi đầy oanh liệt

chiếc zenvo ST1 đậu bên đường, hấn đang chuẩn bị lái thì nó chạy đến gang hai tay chân đang trước

giới thiệu:chiếc xe zenvo ST1 màu đen đẳng cấp được thiết kế và nâng cấp đặc biệt ở cấp cao nhất có thể chống đạn, sơn xe dù cọ xước thì vẫn nguyên vẹn, khả năng thích nghi cao với các loại môi trường từ đơn giản tới khó đi nhất, ngoài ra bên trong còn có các cơ quan đặc biệt mà chỉ có người sở hữu mới biết ngoài ra từng chi tiết trong xe đều được chọn lọc và kiểm tra kĩ càng nên có độ bền và độ tốt tối ưu nhất.

" có thể..cho..tôi đi nhờ được không? làm ơn đi mà" nó chấp tay vào nhau năn nỉ hấn

" tránh ra" hấn lạnh lùng cất tiếng

" anh làm ơn giúp tôi lần này chỉ lần này thôi" nó vừa nhìn đồng hồ vừa căng thẳng, mới hôm đầu đi làm mà đã đi muộn chắc chắn mất mặt lắm.

thấy hần im lặng nó giơ ngón tay ra làm thành hình số 1, gương mặt ngây thơ vô số tội lại càng nhăn lại hơn

" chỉ một đoạn thôi tôi đảm bảo ra đến đường chính sẽ xuống ngay. đằng nào công ty tôi và anh cũng đâu có cùng đường hơn nữa người ta nói giúp người còn hơn xây 7 tòa tháp anh coi như làm chút việc công ích đi"

" lên xe đi"

nó lao vù vào ghế đằng sau, liên tục nhìn đồng hồ bất an, trong lòng thì thấp thỏm " làm sao đây, ông trời ơi phù hộ cho con đi, con chưa bao giờ làm hại ai mà, ông làm ơn giúp con lần này. nếu con thoát con đảm bảo sẽ biết ơn ông rất nhiều luôn đó". nó chợt nhận ra hần cũng đâu đáng ghét lắm ít nhất vẫn chấp nhận được!

tiếng kít của phanh đưa hần nó trở về hiện tại, nó cảm ơn hần rồi lao xuống đường. trở chuyển xe buýt rồi chỉ còn cách bắt taxi thôi.

đáng vẻ gấp gáp vậy taxi quên sự đời của nó khiến hần chú ý

một chiếc taxi dừng lại, nó ngồi vào trong

" bác tài lái xe nhanh nhất đi cháu rất gấp "

" đi thế nguy hiểm lắm" bác tài lo lắng nhìn nó qua gương chiếu hậu

" ý cháu là đoạn nào nhanh được bác nhanh cho cháu. cháu sẽ trả thêm tiền mà" nó vừa thở vừa nói

" gấp đến độ đó ư"

" rất gấp" nó nôn nóng

"vậy được rồi"

=====**=====

trước cổng công ty LP

nó thanh toán rồi chạy như bay vào,nhấn số 2 quen thuộc, lòng khản trời phật cho nó nhanh lên một tí.

cửa thang máy mở ra, nó lao vào phòng nhưng xin chia buồn cùng bạn bạn đã đến muộn một phút rồi.

ôi gương mặt và cặp mắt quen thuộc của quản lí LÝ LAN đập vào mắt nó, ánh mắt tia laze quét người nó từ trên xuống dưới. Lý Lan buông nụ cười đầy lạnh lùng, héch mắt phía phòng mình với nó. và từ đây số phận của nó đã được phán xử.

Mặc Nhiên nhìn nó chia buồn, nó ngậm ngùi lê từng bước phía sau theo quản lí vào phòng. tiếng cửa dần đóng lại chia cắt hòa bình và chiến tranh, sự yên bình bên ngoài và sự thịnh nộ của con bão nó sắp hứng chịu.

Lý Lan từ từ ngồi xuống ghế, rất có phong thái. sự xinh đẹp và cư xử chuẩn mực, công tư phân minh đã đốn đổ hàng ngàn người nhưng chẳng ai biết tại sao cô đều lạnh lùng từ chối họ

đầu nó quay vòng vòng, phải làm gì đây? đúng rồi là chủ động nhận tội để được xử khoan hồng

" quản lí em xin lỗi. em biết mình sai rồi nhưng tại đường tắc quá nên em mới đến muộn. hơn nữa đây là lần đầu em vi phạm chị có thể nhẹ tay cho qua không? em hứa sẽ rút kinh nghiệm "

nó tuôn một tràng, biểu cảm " em mới phạm sai có lần đầu xin chị hãy tha thứ cho em" đầy vô tội, ánh mắt nhìn nền nhà đăm đúi khiến người ta cảm giác như nó đang bị bỏ rơi đến nơi ấy

" haiz, chị đâu có ăn thịt em trung về mặt ấy làm gì. đừng có lần sau là được"

" vâng. vậy em đi làm việc đây" nó hớn hờ đi ra khỏi phòng. may mắn quá thoát được nạn này, nó đúng là có quý nhân phù trợ hê hê

công việc biên tập này vốn rất nhàn nhả chỉ cần sắp xếp lại tin tức đã có rồi soạn chúng hợp lí và khoa học là xong. nhưng lại có điểm hạn chế là suốt ngày chỉ ngồi trong cơ quan có máy lạnh, điều hòa khuất đi sự trải nghiệm của cuộc sống. tuy nhiên nó vẫn rất yêu nghề này

nó vừa uống nước vừa phiêu dạt chân trời

Mặc Nhiên đưa tay vầy vầy trước mặt nó, vẫn vô hồn, cô nàng liền dùng biện pháp vô cùng hiệu quả trong mọi tình huống. ghé sát tai nó cô nàng thủ thi

" có phải hôm qua nhiệt huyết quá nên hôm nay mới đi muộn?"

"phụt..."

Mặc Nhiên hiên ngang hứng trọn.

nó bày vẻ mặt ngây thơ vô số tội

"xin lỗi, tôi đâu biết bà đứng bên đây"

Mặc Nhiên hai tay vừa lau nước vừa bày vẻ giận dỗi, cố tình bơ nó

"à, bạn tốt. người hào phóng tuyệt không được chấp chuyện nhỏ nhặt. bà xem vào ai trong hoàn cảnh đó đều phản ứng như vậy. thôi, đừng giận nữa" nó lay tay hỏi lỗi

"tha cho bà lần này. đi ăn cơm nào nhưng bà thật sự nghĩ như tôi nói à"

"phụt..."

"nói nghe này đừng nghĩ ai cũng đen tối như bà chứ. tôi nghi ngờ bà độc ngôn tình chỉ chờ có cảnh H+ "

"bạn tốt đoán đúng rồi. bà không biết đó là một cách để bù đắp dự thiếu hụt yêu thương hả"

"đâu phải không có ai theo đuổi bà "

"cái quan trọng là độc thân mới là muôn năm hiểu chứ?"

vạch đen bay đầy đầu, nó hết cách với cô nàng rồi

=====**=====

phòng ăn của LP

nó và Mặc Nhiên ngồi đối diện

"biết gì chưa nghe nói chủ nhân bí ẩn của G & H trở về Việt Nam rồi" Mặc Nhiên kể

"liên quan à" nó thờ ơ nói

mặt cô nàng đen đi vài phần chỉ hận không thể đem nó đi cài tổ lại bộ não

"đĩa bay này bay về Trái Đất đi. bây giờ giới truyền thông đang đặc biệt quan tâm về anh ta chỉ cần phong phanh nghe được anh ta xuất hiện ở đâu sẽ ào ào phi đến đó. anh ta cực kì nổi tiếng đây, giá trị con người chỉ xếp thứ 3 thế giới thôi. anh ta còn rất đẹp trai và bí ẩn. hình như là không thích truyền thông lắm nên mới đây quản lí của anh ta ra mặt nói nếu công ty nào cố tính quay hoặc tìm hiểu về anh ta sẽ cho cả công ty đó phá sản" Mặc Nhiên thao thao bất tuyệt chẳng

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giúp tôi với!

quán ăn bình dân được thiết kế theo kiểu nhà tre, lợp mái tranh, với mong muốn lưu giữ những hình ảnh xưa cũ tốt đẹp vì thế món ăn cũng đậm chất thôn quê, dân dã và giản dị. buổi tối lại càng lung linh dưới ánh đèn điện

"quán này tốt chứ?" Mặc Nhiên hỏi

"ừ" nó đang mãi ngắm xung quanh nên trả lời qua loa

"chúc hai người ngon miệng" người phục vụ lễ phép cúi người rồi đi vào trong

"cảm ơn" bọn nó đồng thanh đáp

hai đứa đều có tâm hồn ăn uống thì chẳng lấy đâu ra chê cái gì. chớp mắt đã xoi xong cả 7 món (phục hai vị này!).

ăn xong tâm hồn cũng rạng rỡ hẳn nó đề nghị

"đi chợ đêm đi"

"ok"

cả hai đập tay rồi tiến hành luôn

=====**=====

chợ đêm,

mọi người qua lại đông đúc, hai bên những rạp hàng xếp ké nhau bày đủ mọi thứ từ quần áo đến giày dép rồi cả các trò chơi trúng thưởng nữa, vô cùng nhộn nhịp và vui

những hàng đồ ăn thì đứng ở mọi chỗ miễn có người nhìn thấy là ok.

bọn nó tiêu chí ghé mỗi quán một ít nên đi đến cuối chợ cũng đã no nê.

gần đêm mọi thứ cũng đã thưa thớt và vắng vẻ hơn nhiều lúc đầu bọn nó chơi cũng mệt nên quyết định về.

đội cô nàng bắt xe xong nó mới an tâm rời đi

=====**=====

tại nhà,

con đau bụng liên tiếp ập đến, nó quằn quại trên giường, lăn qua lăn lại mà vẫn không dịu đi, tay ôm bụng đau đớn kêu "a...a đau quá đi...trời ơi... sao lại đau như vậy....huhu..a á..a đau quá!". nó cố với điện thoại định gọi, đau lòng thay lúc cần nó giờ chúng hết pin. trong mấy ngăn kéo thì trống trơn.

chắc chắn là tại ăn đồ ở chợ đêm nên giờ mới thành thế này. tuy nghe mấy đồ ăn vỉa hè kiểu đó rất mát vệ sinh nhưng nó cũng chẳng để ý nắm giờ thì hay rồi, thấu hiểu luôn. huhu hám ăn có tội tình gì đâu ai kêu nó cứ chìa ra trước mắt thì sao nhìn được.

nó lết ra ngoài, dùng chút sức lực còn sót lại liều gõ cửa phòng hấn

cốc..cốc...cốc

tiếng cửa tách mở ra, nó nằm xõng xoài dưới đất, tay ôm bụng đau đớn. hấn vội bế nó, cẩn thận đặt lên giường kingsize màu đen huyền, lo lắng hỏi

"bị sao vậy?"

"đau bụng" nó nói khá nhỏ, đầu chảy nhiều mồ hôi và xanh xao "tôi...ăn..đồ ăn vỉa hè. đi Năm về rồi anh có thể giúp tôi...a đau quá! đau chết mất thôi!" nó cố chịu đau, nhăn mặt lí nhí nói

hấn cầm điện thoại, nhanh chóng gọi cho bác sĩ riêng

"5p phải có mặt" hấn ra lệnh, lo lắng nhìn nó. đầu đó trong trái tim bỗng nhói lên một nhịp

"cố chịu đau tí thôi bác sĩ đến ngay giờ" hấn trấn an

có lẽ đây là lần đầu tiên hấn dịu dàng đến thế. trước giờ ai từng tiếp xúc với hấn ngoại trừ người thân đều nhận xét rằng hấn rất vô tình và đáng sợ hơn quỷ satan, vẻ mặt không đổi và khả năng kiềm chế cao khiến đối phương khó nắm bắt suy nghĩ đặc biệt hấn rất thích âm thầm ra tay làm đối phương chết trong bất ngờ. chỉ cần ai chống đối lại sẽ lãnh hậu quả vô vùng tàn khốc. mức độ nguy hiểm và thủ đoạn ra tay chỉ đứng sau ông trùm của thế giới ngầm HẮC PHONG

nó gật đầu, mắt nhắm chặt.

ông bác sĩ vừa thở vừa gấp gấp chạy vào. bắt gặp ánh mắt đáng sợ của hấn, ông ta sợ sệt cúi đầu đến bên mép giường, tay run run kiểm tra cho nó. thái độ cẩn trọng từng li từng tí. ai chứ riêng hấn có cho ông tiền tỷ cũng chẳng dám động vào.

ông tiêm cho nó một mũi giảm đau, run run nói

"chỉ là đau bụng do ăn uống mất vệ sinh. tôi tiêm cho cô ấy một mũi giảm đau nên cô ấy sẽ chìm vào giấc ngủ. mai là bình thường cậu đừng quá lo lắng"

"được rồi"

"tôi xin phép" ông cất dụng cụ vào hộp, đựng trong túi rồi lùi ra

hắn ngồi bên cạnh giường, kéo chăn đắp cẩn thận cho nó.

tiếng chuông điện thoại khiến nó nhăn mặt lại, hắn bắt máy, ra hành lang

"chuyện gì?"

"chưa thấy cậu đến hồi thôi" tiếng khàn khàn đáp lại

hắn chân chừ nhưng vẫn quyết định ở nhà

"bạn rồi. cúp máy đây"

"tút...tút.."

đút điện thoại vào túi, lặng lẽ quan sát màn đêm phía xa xăm, suy nghĩ mông lung, tại sao từ lúc nó đến hắn luôn xuất hiện những cảm xúc kì lạ thậm chí đôi khi còn không không chế được suy nghĩ của mình. mọi chuyện phải dừng lại, tất cả phải nằm trong sự kiểm soát của hắn.

bên kia một căn phòng lớn và bí ẩn, trong người đàn ông mặc bộ đồ đen nhếch miệng cười gian tà, tay xoay xoay chiếc điện thoại "cậu bắt đầu thay đổi rồi. haha thú vị đấy!"

=====**=====

tại một góc khác trong thành phố đêm tĩnh mịch và yên tĩnh

căn biệt thự im lìm chìm vào giấc ngủ nhưng chủ nhân của nó hoàn toàn thức trắng

đêm là lúc con người ta bộc lộ những điều ẩn giấu.

người thanh niên cầm tấm ảnh nâng niu cẩn trọng, tay khẽ vân vê.

trong hình là một cô gái đang đứng giữa cánh đồng hoa lavender tím rực rỡ. tay cô khẽ chạm vào những cánh hoa, mái tóc dài nhẹ đung đưa theo chiều gió. bộ váy trắng bay bay càng tăng thêm sức hút.

bức ảnh được chụp từ phía một góc nghiêng từ đằng sau

nên nhìn vào chỉ lộ một phần gương mặt của cô gái nhưng đủ để người ta cảm nhận được sự tinh tế và vẻ đẹp ẩn giấu.

người con trai đang đắm chìm trong thế giới của mình hoàn toàn không hay có người bức vào.

một người đàn ông trung niên cúi người, kính cẩn nói

"thiếu gia, lại nhớ cô ấy ạ? "

người thanh niên quay sang, ánh sáng của mặt trăng từ bên ngoài hắt vào càng làm nổi bật góc cạnh của khuôn mặt vốn như được tạc.

"tôi không muốn phải chờ đợi nữa." người đó trầm ngâm, nghe kĩ có cả sự chờ đợi và mất mát

"thiếu gia ngài định làm thế nào? lần này ngài về đây hẳn ạ?"

"phải. tôi sợ nếu tiếp tục âm thầm ở bên cô ấy tôi sẽ mất cô ấy mãi mãi. bắt đầu từ nay tôi sẽ theo đuổi cô ấy, khiến cho cô ấy tự nguyện tin tưởng và giao trái tim mình cho tôi. được rồi ông ra ngoài đi"

"vâng thưa thiếu gia, ngài phải bảo trọng thân thể. sức khỏe quan trọng hơn" người đàn ông trung niên cúi mình chào, yên lặng ra ngoài.

tiếng cánh cửa đóng lại, ông ngoái đầu nhìn vào bên trong, thờ dãi "haiz, thiếu gia đến lúc ngài nên sống cho mình rồi!"

để bức ảnh về nguyên vị trí, chàng thanh niên đi ra ngoài hành lang.

=====**=====

nó thức dậy, vươn vai, nhìn xung quanh một lượt. khác quá, hình như không phải phòng mình. nó đập đầu, để nhớ xem nào. hôm qua nó bị đau bụng đến chết đi sống lại sau đó thế nào nhỉ...à gì nữa nhỉ nó cầu cứu hắn rồi tại sao ở trên giường thì nó mờ mịt. đừng nói là...hắn bế nó đấy nhé. nó che miệng, mắt tròn xoe, vội vàng kiểm tra người. phù, nguyên vẹn. công nhận giường này êm thật ngủ ngon quá đi.

nó gấp chăn lại đi xuống nhà

"di oi mấy giờ rồi? nó nói to

"dạ 11h30p"

"cái gì? ôi! thật là... lại bị trừ tiền lương nữa cho coi! tháng này là tháng vận hạn của mình"

nó vô đầu, nhắm nhúm độc thoại một mình mà chẳng để ý cả 4 cặp mắt đang nhìn nó chăm chăm một gương mặt lạ lẫm nhưng cũng quen quen còn lại là Gia Viễn.

nó chợt dừng bước, ngẩng lên thấy Gia Viễn đang cố nhịn cười còn cái tên lạ mặt kia thì nhếch miệng, tự nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý.

"oà, cái này chẳng vui tí nào!" nó trầm nghĩ, lấy tay che mặt quay lại định đi ngược lên trên

"chị dâu vui tính ha. mau xuống đây đi đằng nào bọn em cũng chứng kiến cả rồi" anh chàng vừa cười vừa nói

"ây, thiệt là... mắt mặt quá đi! " nó lăm bằm, lấy dừng khí quay lại, bước xuống bậc cầu thang, miệng luôn nở trên môi nụ cười gượng gạo,

"chào mọi người!" lòng thầm mắng chửi tên Gia Viễn

"chào em" người lạ lẫm lên tiếng

"chào anh " nó đáp lại lòng thì cố thúc giục trí não mau nhớ xem đó là ai

nhìn biểu cảm của nó mà anh chàng cũng phải công nhận thật sự rất phong phú

"anh là Hắc Phong là bạn thân nhất của chồng em. chúng ta từng gặp nhau ở tiệc cưới" anh chàng giải thích tặng kèm nụ cười hiếm hoi

HẮC PHONG: chủ giới hắc đạo còn được biết đến với biệt danh HẮC VƯƠNG. là người lạnh lùng, bí ẩn, tàn bạo, độ độc ác và vô tình đứng đầu danh sách nhưng rất trọng tình anh em. tiêu chí: ra tay nhanh gọn, diệt cỏ diệt tận gốc, ai chống đối sẽ hứng chịu những hình phạt rất rất kinh khủng và man rợ. giá trị con người chỉ xếp thứ 2. đặc biệt vẫn còn là người đàn ông độc thân đặc biệt về đẹp trai xếp ngang hàng với hắc (TT:toàn cực phẩm cả!)

"ồ hèn chi quen quen! " nó vừa ngạc nhiên vừa nghiền ngẫm lăm bằm " hai người lạnh lùng như nhau chơi được với nhau là quá hợp lý"

nó đã nghe qua thân phận của người này trong lúc mấy tiểu thư khuê các bàn tán. giờ mới thấy bất chế độ hóng cũng có cái lợi của nó.

"anh đọc được em nói gì đấy tin không?"

"tai anh thính thế ư?" nó thắc mắc

"anh và chồng em đều đọc được khẩu hình" HẮC PHONG nói. anh càng ngày càng thấy cô nàng này rất thú vị hèn chi....

"vậy sau này phải tránh điều ấy ra mới được nghĩ trong lòng thôi" nó bâng quơ nói

"em bảo rồi mà chị dâu em không chỉ ngốc mà chỉ số IQ có hơi không được khả quan cho lắm "- Gia Viễn chìa hai tay làm vẻ mặt em nói có sai đâu với HẮC PHONG

nó dậm chân, mặt đầy vạch đen

"cậu mới ngốc cả nhà cậu ngốc!"

"được rồi em chỉ đùa thôi mà. chị hết đau bụng chưa?" Gia Viễn quan tâm nó

"hết rồi."

"anh em xin nghỉ phép giúp chị rồi ở nhà nghỉ ngơi đi nhé "

ề thế mấy người không phải đi làm hả?" nó vô tư hỏi

"bọn em chỉ là qua lấy tài liệu thôi"

từ ngoài một bóng hồng lao vụt vào hướng nó thẳng tiến.

"bà có bị làm sao không? thế nào rồi? đi khám chưa? tôi xin lỗi nha. nghe tin bà xin nghỉ mà tôi thấy áy náy ghê. huhu chết rồi, phải đưa bà đi bệnh viện mới được tôi vẫn chưa an tâm "

vâng. bóng hồng đó chính là Mặc Nhiên. cô nàng vừa kiểm tra nó vừa xoay nó mấy vòng + hỏi dồn dập liên hồi khiến nó chóng mặt

"tôi rất khỏe mạnh chỉ là bà cứ xoay thế này thì tôi vào viện vì té đập mặt đấy "

"chắc chứ?"

" 100% luôn"

" bị làm sao?"

" đau bụng"

" khỏe thật chứ"

" thật. bác sĩ khám rồi tin tôi đi. quản lí có nói gì không?"

" bảo tôi gửi lời hỏi thăm. ày, tuần này bà nổi tiếng lắm nha vụ đi muộn còn chưa lắng xuống lại được cả công ty quan tâm"

" vụ gì thế?" "nó lơ mợ"

" người xin nghỉ giúp bà đó. hôm nay chỉ có một vấn đề được người người quan tâm là người xin nghỉ giúp bà là ai, tên họ và gia thế. cứ sênh ra là tôi bị họ túm lại hỏi"

" vậy bà trả lời thế nào?" sao nó cứ có cảm giác bất an thế nhỉ

" tôi bảo người đó cực kì đẹp trai, nhà giàu, lại còn rất có tài nữa" cô nàng hí hửng trả lời

" đây là giúp cái gì hại tôi thì có!" nó bĩu môi

" đùa tí thôi tôi bảo là người làm xin nghỉ giúp "

" haha.." nó bỗng dừng cười to. " người làm ư" thử đem so sánh mà xem nhất định sẽ thấy được sự chênh lệch. một người cao cao tại thượng như thế lại bị gọi là người làm thế này chính là một sự sỉ nhục!

mọi người đều nhìn nó khó hiểu, nó lắc đầu, xua tay nói

" không có gì đâu. không có gì đâu"

sân khấu độc quyền của hai người kết thúc bằng tiếng chen ngang của Hắc Phong

" đây là?"

" ơ có người à?" Mặc Nhiên ngơ ngác quay ra

"bạn em MẶC NHIÊN còn đây là anh HẮC PHONG " nó giới thiệu

" chào em/ anh" Mặc Nhiên và Hắc PHong đồng thanh.

" bà khỏe mạnh là tôi yên tâm rồi. tôi phải trở lại chỗ làm đây ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe nhé!" cô nàng động viên rồi lưu luyến nhìn Hắc Phong rồi đi. theo sau là gia Viễn và Hắc Phong

" tạm biệt chị dâu"

" chào" nó vẫy tay tạm biệt

đi Năm từ trong bếp đi ra, cung kính hỏi nó

" cô chủ đói chưa để tôi dọn cơm"

" vậy làm phiền gì rồi" nó lễ độ đáp lại

đi Năm cảm thán " giá ai mà cũng như cô chủ thì tốt "

đồ ăn lần lượt được bưng lên

" chúc cô chủ ăn ngon miệng"

" ày sao toàn mấy món lạ thế này" nó thắc mắc

" dạ cậu chủ kêu làm những món ăn tốt cho hồi phục sức khỏe ạ"

" vâng con biết rồi"

==**==

hắn đã cứu nó nên phải mua quà gì đó cảm ơn. nó đi đến một cửa hàng quần áo. nhân viên phục vụ lễ phép cúi chào

"xin hỏi quý khách cần mua gì ạ"

"à để em tự chọn "

" dạ vâng ạ"

nó đi lòng vòng, giờ lên nhắc xuống bao nhiêu lần cuối cùng chọn chiếc áo sơ mi xanh da trời. nếu nó không làm thì hẳn chỉ toàn mặc màu tối. cái này đủ thành ý chưa nhỉ? liệu hắn có thích không? hay là mua thêm cái nữa nhỉ? nó đặt tay lên cằm suy nghĩ. mua một cái vẫn ý nghĩa hơn người ta bảo thế. nó đưa chiếc áo cho nhân viên

" phiền chị gói lại giùm em à đựng trong hộp quà sang trọng một chút ạ"

" em đợi một tí" nhân viên nhanh chóng thực hiện

"xong rồi ạ"

" cảm ơn chị" nó lễ phép nhận lấy rồi đi ra khỏi cửa hàng

==**==

màn đêm buông xuống, phố xá lung linh ánh đèn. nó đợi hắn mãi vẫn chưa về có hơi thất vọng

đi Năm động viên nó

" cô chủ đừng đợi nữa chắc hôm nay công việc bận có thể đến đêm cậu ấy mới về"

"dì cứ về đi kẹ con" nó buồn bã. đây là lần đầu tiên nó tặng quà chẳng ngờ được lại diễn ra trong hoàn cảnh thế này

" vậy tôi xin phép cô chủ nhớ nghỉ sớm " dì Năm thở dài rồi ra về

" vâng"

nó nhìn món quà trước mặt rồi lại nhìn ra phía cửa. đúng là chờ đợi như thử thách lòng người. tí tí nó lại nhìn đồng hồ thời gian tăm tắp trôi đi. trái tim bỗng chậm đi một nhịp

"11h"

" 11h30p " nó ngủ gục trên ghế.

không được nó lay lay mặt để tỉnh táo lại vẫn chưa thấy hắn đâu. nó cố chờ thêm tí nữa nó làm được mà. tự động viên mình cố gắng nó lại tiếp tục chờ.

chán quá, thời gian vẫn từng phút lặng lẽ qua đi

nó cầm hộp quà đi ra ngoài vườn, ngồi trên chiếc xích đu hình bầu dục trắng, một tay bám vào viền thành, đôi chân đay đay tạo lực. chiếc xích đu với hình ảnh cô gái xinh xắn được ánh trăng chiếu rọi tạo lên một bức tranh mê hồn. gió khẽ khẽ đưa những cành lá rung rinh và đưa nó vào giấc ngủ

==**==

bên trong một quán ba ồn ào náo nhiệt, trên tầng cao nhất và bí ẩn nhất có hai người đàn ông. một người đang ngồi, tay lắc lắc ly rượu vang đỏ sẫm ánh trên thành li còn người kia đang đứng nhìn ra phía bên ngoài.

" cô ấy sắp về rồi" Hắc Phong lên tiếng

" tôi biết" hắn điềm nhiên trả lời, vô cảm

" cậu định thế nào?" hắc Phong

" bắt đầu đi" hắn lạnh lùng cất tiếng

" ok. bên kia bắt đầu hành động rồi" Hắc Phong từ từ nhấp một ngụm rượu, thông thả nói

" chú ý quan sát có gì báo tôi"

" cậu thấy cô ấy thế nào? vọ hờ của cậu"

" chẳng sao cả" hấn thờ ơ trả lời

" nếu nói người con gái khác thì tôi tin nhưng cô ấy thì chưa chắc."

" đừng nói linh linh"

" chờ xem là bạn cậu bao năm tôi rất hiểu cậu"

" lo cho mình đi tôi về đây" hấn buông một câu rồi đi thẳng

chiếc xe đậu vào trong gara, tiến về phía nó

nó gục đầu vào trong thành xích đu ngủ, tay vẫn còn ôm chặt món quà. hấn kéo tay nó ra, ôm ngang người nó rồi bế nó về phòng. nhẹ nhàng và cẩn thận đặt nó xuống giường rồi đặt món quà sang bên cạnh. hấn ngắm nhìn nó một lúc vô thức thốt thành tiếng

" đồ ngốc!"

hấn chợt ngừng động tác đắp chăn cho nó. chưa bao giờ hấn để lộ cảm xúc của mình có thể nói khả năng kiềm chế của hấn vô cùng cao.hấn đang thay đổi ư? mọi việc dường như đang đi chệch quỹ đạo của nó. đây chỉ là nhất thời. hấn không tin mình bị phân tâm vì nó!

hấn đi ra ngoài, vào hòm rượu lấy ra một chai rượu thượng hạng được ủ lâu năm một mình nhấp nháp đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tên anh là PHAN ANH

nó thức dậy cả người đau nhức chắc do ngủ sai tư thế,vươn vai khỏi, động nhìn xung quanh một lượt đây là phòng nó mà sao nó ở trong đây được nhỉ? nó nhớ hôm qua chán quá nên ra ngồi xích đu theo lí thì giờ nó phải ở ngoài đó mới đúng. hờ, có phải nó mộng du hay là tự nhiên nó có phép thuật bay vào cái giường thân thương và trêu mến. nhưng trước giờ nó đâu có bị mộng du hề đặt người xuống giường là ngủ như chết nên suy ra loại giả thiết đó. còn một giả thuyết nữa là hấn bế nó vào. kiểu này thì nó bán tính bán nghi. phải? không phải? phải không phải?... sau một hồi đấu tranh tâm lí vô cùng gay go và ác liệt nó quyết định sẽ từ từ tìm hiểu. nếu mà đúng hấn bế nó vào thật thì mắt mặt chết mất có ai giường không thích lại thích ngồi xích đu ngủ, xấu hổ thay bản thân mình.

nó làm công tác vệ sinh cá nhân rồi đi xuống, đi Năm ở trong bếp tươi cười với nó, vừa bê thức ăn ra

" cô chủ hôm nay dậy sớm vậy?"

" hấn đâu di?"

" lúc tôi đến vẫn chưa thấy cậu chủ xuống có thể là cậu ấy không ở nhà "

" ồ" nó gõ gõ cái thìa vào đĩa, suy nghĩ mông lung có hay không phải nhỉ? đau đầu vãi cả trường.

đi Năm tưởng nó buồn vì không được gặp hấn liền động viên

" thật ra từ lúc cô chủ đến số lần cậu chủ ở nhà đã nhiều hơn. trước kia cậu ấy chỉ toàn ở công ty làm việc. tôi cũng chưa gặp người nào như cậu ấy cuồng việc đến mức khủng khiếp. tôi muốn khuyên nhưng lại sợ nên thôi "

" chắc chắc thế thì kinh khủng thật!" nó cảm thán

" cô chủ ăn ngon miệng"

" cảm ơn di món ăn di nấu là ngon nhất"

" cô chủ dẻo miệng quá"

nó vừa đặt chân vào văn phòng thì một bóng đen lao đến lắc lắc người nó, thái độ như con tăng động ấy

"ôi giã Hi oi, tôi bị trúng tiếng sét ái tình rồi chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên trong truyền thuyết ấy. thì ra cảm giác thích một người lại vi diệu như vậy còn hơn cả trong ngôn tình. vì sự nghiệp trồng cây gây người vì tương lai tươi đẹp của chúng ta bà nhất định phải giúp tôi"

cô nàng vừa đưa tay ra phía trước vừa truyền bá như một mình một thế giới rồi lại nắm hai tay nó cầu xin. chắc chắc ghê quá đi thôi ai nhìn vào lại tưởng bọn nó là bách hợp thì chết. nó đập tay cô nàng làm cô nàng đau đớn rứt tay

"có gì từ từ nói bà nghĩ ai cũng điên điên như bà chắc mới sáng đã tuôn một tràng còn nắm tay như vậy kinh chết lên được " nó bày ra vẻ mặt ghét bỏ. cũng may hôm nay đi sớm chưa có người chứ không chẳng còn mặt mũi gì nữa

cô nàng vội làm động tác như bị dao đâm trúng tim rồi kêu lên một tiếng giả chết

"phũ phàng khi có con bạn như bà! bà nói xem tôi nên tỏ tình trực tiếp hay gián tiếp hay từ từ nung nấu tình cảm "

"đồ điên người ta chắc gì đã thích bà."

"ừ ha chẳng nhẽ mối tình đầu tiên của tôi lại chết tâm ngay từ đầu. hu hu khó lắm mới có cảm giác thích một người "

"người bà thích là ai thế?"

cô nàng vẫy vẫy tay với nó ra hiệu nó lại gần rồi úp úp mở mở vô cùng thần bí " người đó là HẮC PHONG"

"không tệ đúng chứ? người gì đâu mà đẹp trai dã man còn hơn cả mấy anh ngôn tình. xong rồi tôi bắt đầu thấy trái tim mình bị anh ấy chiếm giữ rồi" cô nàng bắt đầu chìm trong thế giới thuộc về mình

"anh ta là người của hắc bang nguy hiểm lắm " nó lo lắng

"đương nhiên tôi biết. tôi đã thu thập mọi nguồn, hack máy tính chủ cũng làm rồi bà nói xem tôi còn sợ gì nữa chứ. hey, mất bao nhiêu công như vậy mà nó chỉ hiện ra có 4 chữ " thông tin bảo mật " làm tôi suýt thì ném máy từ trên tầng xuống."

"...." -nó cạ lời

" lần này tôi quyết tâm nhất định phải chinh phục được trái tim của anh ấy dù bằng cách gì. ề quên nhớ giữ bí mật nhé"

"yên tâm"

"bà cứ thử yêu một người sẽ biết cảm giác ấy. vì người đó có thể sẵn sàng hi sinh tất cả dù tôi có bị từ chối cũng chẳng sao cả" MẶC NHIÊN vỗ vỗ vai nó, thờ dài khuyển nhủ nó

"cứ làm như bà trải tình nhiều lắm rồi ấy" nó bấu môi

"sự thật vậy mà "cô nàng cũng lè lưỡi lại với nó

một nhân viên đi vào phòng bọn nó, chắc hẳn không phải người của tầng này, cô gái đó ngó nghiêng, nhìn biển hiệu đề bên ngoài, đi vào, rụt rè hỏi, giọng khá dịu dàng

"xin hỏi ai là GIÃN HI?"

mọi người đều quay ra nhìn rồi chỉ về hướng nó, ánh mắt sắp có chuyện để bàn rồi. nó và MẶC NHIÊN nhìn nhau

cô gái đó tiến lại gần, nhẹ nhàng đưa bó hoa hồng đỏ tươi rói vào tay nó

"có anh chàng đẹp trai nhờ em chuyển cho chị. thôi em về làm việc tiếp đây"

nó ngo ngác, đầu nồ bùm bùm. cái gì vậy? tự nhiên có người tặng hoa? chắc chắn là nhầm nó khẳng định

"đưa nhầm thôi" nó định đi trả lại thì MẶC Nhiên kéo nó lại

"nhầm gì chứ cả công ty này có mỗi bà tên đó"

ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía nó, tra hỏi

"nói thật đi ai tặng em vậy?" một đồng nghiệp lên tiếng, ngoài 30t, ế bần vững

"em không biết"

"còn chối đây là đang công khai theo đuổi em mà"

" gì...theo đuổi...á " nó hoang mang

" chị được trai đẹp theo đuổi là phúc phần của chị như bọn em đây này đến giờ còn chưa thấy một mống, gato quá đi" một cô gái trẻ kể lể

" ây trời,đầu chỉ có đẹp trai mà còn nhà giàu nữa " Mặc Nhiên thêm thốt

" mọi người đừng suy đoán lung tung mau đi làm việc đi" nó đứng dậy dồn hết mọi người về chỗ làm việc của mình nhưng không quên lườm cô nàng

" hihi đoán thôi mà làm gì kinh thế" cô nàng chột dạ

nó nhìn bó hoa, mở bên trong ra thấy có một tấm thiệp nhỏ với dòng chữ " từ bây giờ tôi sẽ theo đuổi em " kèm hình trái tim bất mắt. trời tên nào thế này đừng nói là tên ở bờ sông đây nhé. tấm thiệp thì vui vẻ ở trong sọt rác còn bó hoa nó quyết định cho Mặc Nhiên đăng nào nó chẳng có hứng với mấy thứ này

cô nàng vui vẻ nhận lấy nhưng vẫn không buông tha cho nó. hey, cứ thế này nó gặp các cụ sớm!

điện thoại reo, là số lạ, nó chần chừ rồi bắt máy

" alo"

" nhận được rồi chứ? em có thích món quà đó không? nếu không anh sẽ đổi món quà khác"

" anh đang trêu tôi ư? làm gì có ai gặp lần đầu đã theo đuổi. nói cho anh biết nếu anh định chơi cho vui hay gì đó tốt nhất nên dừng lại" nó nói nhỏ, cảnh cáo

" anh hoàn toàn nghiêm túc. anh nghĩ thời gian cũng đủ dài để em nhớ ra được tên anh rồi đấy."

" tên anh tại sao tôi phải nhớ. đừng có gửi hoa nữa tôi cúp máy đây"

nó vắt máy sang một bên, cúi đầu vào công việc

giờ ăn trưa, nó định ra lấy thức ăn thì cô nàng ngăn lại, cười nhếch mép với nó, bộ dạng chân chó

" cứ để tôi" rồi cầm lấy khay bay về phía quầy thức ăn. lạ thật! không lẽ ai yêu cũng như vậy à?

=====***=====

nó cầm hộp quà rồi đi sang phòng hán

"cốc...cốc..cốc"

" tôi có thể vào không?" nó lo lắng không biết phải tặng thế nào. lần đầu tiên tặng quà cho con trai hồi hộp vậy ư? cảm giác khác khác

" vào đi"

" cái này...à thì... tôi có món quà tặng anh. cảm ơn đã giúp tôi mấy lần trước " nãy bộ cố gắng biên soạn câu đầy đủ. chắc, nói thôi mà căng hết cả dây thần kinh.

nó lên nhìn hán, hình như hán vừa đi làm về người vẫn mặc chiếc áo sơ mi đen với quần âu càng tôn lên đôi chân dài của mình. nó đứng đối diện với hán, chiều cao hơi khiêm tốn khiến nó càng thêm nhỏ bé. chắc, quá dim hàng nhau nó cảm nghĩ. chuyện tại sao nó vào được giường đã bị ném tận chân trời xa xôi

" không cần" hán lạnh lùng buông câu.

" không được anh phải nhận. anh yên tâm tôi không có ý gì khác chỉ muốn cảm ơn anh thôi còn anh muốn làm thế nào thì tùy anh" nó ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phòng như thể sợ hán sẽ trả lại vậy. nhịp tim bỗng chốc đập mạnh. nó sao thế nhỉ chỉ tặng quà thôi mà.hai má cũng đỏ ửng lên. nó lắc đầu rồi leo lên giường chat với một người bạn thân qua mạng

" anh còn thức chứ? -IY (tên chat của nó)

"ừ.lúc nào anh cũng có thể thức để chờ tin nhắn của em"- II

" anh đang thả tính em ư?" kèm icon cười

" sự thật thôi"

" nếu không phải cách anh nửa vòng Trái Đất em đã nhào vào anh rồi"

"anh về Việt Nam hôm qua"-II

"vui quá. vậy em có thể gặp mặt anh không?"- IY

"anh sẽ nhắn cho em địa chỉ sau. chuẩn bị sẵn tâm lí lúc đó đừng bất ngờ nhé"

"ok. em sẽ chờ nhưng anh không lừa em đấy chứ?"- icon nghi ngờ

"anh sẽ không lừa người con gái anh yêu"-ii

"anh đùa đúng chứ? anh biết em có chồng rồi mà" icon khóc

"em đã nói hai người cũng chỉ trên danh nghĩa vậy anh vẫn còn quyền theo đuổi em."

"thôi em đi ngủ đây anh ngủ sớm nha"

màn hình tối đi, nó đặt điện thoại lên bàn cạnh giường, ôm con gấu trúc nghĩ vẫn vợ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

hắn cất món quà vào trong tủ rồi đi tắm.

=====**=====

LÝ thị, trên tầng cao nhất, phòng hội nghị, hai người đàn ông quyền lực ngồi đối diện nhau, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ. nhìn vào thật như hai thế giới đối ngược người lạnh lùng người ấm áp chỉ là đều thuộc hạng tài sắc vẹn toàn. phía sau là trợ lí và thư kí

" chào Lý tổng, rất vui được hợp tác" người kia khách sáo chìa tay ra

" tôi cũng rất vui được gặp Phan tổng" hắn vất chéo chân, nhìn đối phương hoàn toàn không có ý định bắt tay với đối phương

Phan tổng nở nụ cười như chuyện đó chẳng hề hắn gì.

" lần này về nước tôi có theo đuổi một cô gái mong Lý tổng giúp đỡ nhiều "

" ồ rất hân hạnh nhưng cô gái nào vinh hạnh lọt vào mắt anh thế để tôi còn biết đường chuẩn bị" hắn điềm nhiên trả lời trong mắt chẳng có đối phương

"không cần chỉ là một cô gái mà Lý tổng chẳng bao giờ để ý đến" người đó cũng chẳng kém cạnh.

thái độ của hai nhà lãnh đạo khiến không khí tràn ngập mùi sát khí và đối chọi. nhiệt độ gay gắt bên ngoài còn kém xa trong này. nhân viên sợ sệt đến thờ cũng chẳng dám

" chưa chắc." hắn nhếch môi

"tôi rất mong chờ khi hai chúng ta cùng theo đuổi một cô gái chắc rất li kì. phải rồi nhắc nhở Lý tổng một câu có những thứ khi mất đi mới biết trân trọng thì đã muộn. xin phép mong rằng hợp tác thành công"

Phan tổng chìa bản hợp đồng trước mặt hắn rồi dứt khoát rời đi

hắn hừ một tiếng, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo và thâm sâu.

=====**=====

chiều, giờ tan tầm, đường phố đông đúc như mọi ngày. nó tạm biệt Mặc Nhiên định bắt xe thì một chiếc xe trắng đi đến chặn trước mặt nó. chàng trai trong xe bước xuống, cười với nó, chủ động mở cửa xe cho nó

" theo anh đi đến chỗ này được chứ? anh sẽ mời em ăn tối"

"sao tôi phải nghe lời anh" nó đề phòng nhìn hắn

" không đi cũng chẳng sao nhưng em sẽ hối hận. dù sao cũng là em nói muốn gặp mặt anh" anh chàng tỏ vẻ suy nghĩ

" anh là II?"

"ừ. " anh chàng gật đầu

nó vui mừng chạy lại ôm anh rồi đánh giá một lượt

" cha, thì ra anh như thế này. anh có biết em tưởng tượng về anh rất nhiều nhưng hoàn toàn chẳng ngờ được anh đẹp trai như vậy" nó cảm thán

"anh rất vui vì em luôn nhớ đến anh. vào trong xe đi nào"anh cúi người lịch sự mời nó

" cảm ơn anh"

nó ngồi vào ghế, thắt dây an toàn. chiếc xe dần lăn bánh

" anh định đưa em đi đâu?"nó tò mò

" nơi này em cũng biết" anh chàng chỉ cười với nó rồi tập trung lái xe

" lúc ở bờ hồ anh nói em biết tên anh là ý này đúng không?" nó đặt tay lên cằm ra chiều suy ngẫm

" không hẳn thật ra còn một ý nữa. bó hoa sáng nay em có thích không?"

" à em thích" nó bối rối. nó nào dám nói sự thật là bó hoa đó em đã cho bạn em vì em chẳng biết anh là ai

"đang nghĩ gì vậy " anh chàng lại cười với nó, chắc chắc cứ thế này thì máu mũi sớm muộn cũng chảy

" à đang nghĩ anh liệu có giận vì sáng nay em lớn tiếng với anh trong điện thoại"

" a... anh cốc em làm gì " nó xoa xoa trán, giả vờ đau đầu

"anh đâu trách em. em cũng không biết anh là ai. nhưng anh nghĩ thời gian cũng đâu ngắn mà em vẫn chưa nhớ ra tên thật của anh nhỉ. mặt anh cũng vẫn như thế mà"

" em sẽ cố nhớ thử" nó phì cười khi nhìn biểu cảm của anh chàng

"đến nơi rồi xuống thôi"

anh mở cửa cho nó. nó ngẩng xung quanh một lượt rồi ồ lên. đây chính là nơi trước kia nó thường hay đến mỗi lần có chuyện buồn. nó thích được nằm trên bãi cỏ xanh rì hoặc đứng gần mép ném đá xuống sông. à hình như chính ở đây nó đã từng cứu một người. nó nhớ lúc ấy mình đang ném đá thì thấy phía đằng xa có một tiếng nghe kì thì giống như đang ầu ẩu. nó tò mò tiến lại gần thấy một đám người cao to lực lưỡng đang đánh một thanh niên gầy. người anh ta toàn máu nhưng khuôn mặt rất đẹp. anh ta nằm thoi thóp trên mặt đất lạnh giá, hai tay che đầu toàn thân toàn những vết máu và vết bầm tím. nó hét lên, tay run run gọi cảnh sát lúc đó đám người kia mới buông tha. người ấy nhìn nó chăm chăm, ánh mắt u buồn và tang thương. nó đến gần, cố dìu anh ta đến bãi cỏ. kêu anh ta đợi mình đi mua thuốc

" anh có đau không?" nó vừa xoa thuốc vừa khề hời

" tại sao không để tôi chết đi. cô cứu tôi làm gì, cả nhà tôi đều đã chết tôi sống còn ý nghĩa đâu"

" vậy anh đi chết đi. nếu biết anh nghĩ vậy tôi đã để mấy tên đó đánh chết anh rồi. ai cũng có lúc gặp phải nghịch cảnh quan trọng là phải biết biến nghịch cảnh thành động lực tiến lên không phải buông xuôi hay tìm cái chết. như thế rất hèn nhát và dễ tiện. anh có biết bao người mơ ước được sống không hả" nó tức giận nói

hắn ta nghe vậy chỉ hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại yên lặng cho nó trị thương.sau một hồi nó cũng làm xong

" xong rồi đó. ai cũng có thể mạnh riêng của mình. vì vậy hãy xem anh có thể mạnh gì lợi dụng nó anh sẽ thành công. tôi đi đây "

" cảm ơn"

"không có gì"

" cô tên gì?" hắn ta chần chừ hỏi

" GIẢN HI. tạm biệt" nó rời đi

"PHAN ANH. tôi tên PHAN ANH xin hãy nhớ kĩ. tôi nhất định sẽ tìm được cô"

nó nghe trong giọng nói có cả sự kiên định và chắc chắn như một lời hứa vậy

" anh lúc đó là hứa với em ư?"nó nghi ngờ hỏi

" đúng vậy. anh vẫn thường đến đây và ngắm em từ xa "

" anh có thể đến gặp em mà "nó thắc mắc

" vì chưa đủ dũng khí. từ khi nghe lời em nói anh đã hoàn toàn suy nghĩ khác đi. khi gây dựng danh tiếng thành công anh cố gắng để nó vươn ra với thế giới, anh muốn em thấy em đã không sai khi cứu anh. sau đó anh định theo đuổi em nhưng anh sợ vì anh nghĩ mình không xứng với em. anh chẳng biết

làm gì để có thể trở thành người mà em tin tưởng. tình cờ anh nhìn được một tấm ảnh em chụp và đã theo dõi tài khoản của em. anh muốn dùng cách đó để âm thầm làm bạn và làm em tin tưởng ở anh. khi nghe tin em đã kết hôn anh đã rất hoang mang và lo sợ dù biết đó chỉ là kết hôn giả. anh quyết định về VIỆT NAM, anh muốn theo đuổi em. anh nghĩ chính sự chán chường đã làm anh vượt mất nhiều cơ hội để ở bên anh. anh không muốn lãng phí thêm nữa. hãy cho anh cơ hội được chứ?"

Phan Anh cầm tay nó, ánh mắt mong chờ và lo lắng. nó rút tay lại, cười gượng

"anh có thể theo đuổi ai tùy thích đó là quyền của anh nhưng có thể cho em chút thời gian không? em cần tiêu hóa nó"

"anh đã chờ em 7 năm rồi chờ thêm cũng đâu nhằm nhò gì" Phan ANH nghiêm túc nói

"cảm ơn"

"đi ăn thôi chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói"

"yes sir"

hai người đến một nhà hàng cao cấp theo phong cách cổ điển pha chút hiện đại. nhà hàng này chuyên về món ăn VIỆT nên tập hợp đủ các món của ba miền

PHAN ANH kéo ghế cho nó ngồi

"cảm ơn anh" nó lịch sự đáp lễ

hai người ăn uống vui vẻ

"anh không nghĩ em ham ăn đến vậy"

"gì đây anh đang đim em hả?" nó vô tư

"là sao?" anh chàng khó hiểu nhìn nó

"tức là chê em đấy" nó vừa gắp vừa giải thích

"ồ..." anh chàng tỏ vẻ hiểu ra

PHAN ANH đưa nó về trước cổng

"cảm ơn em hôm nay đã đi cùng anh. anh rất vui. tạm biệt"

"em cũng vậy. tạm biệt" nó cười cười

chiếc xe phóng đi, nó vui vẻ bước vào hoàn toàn chẳng biết một màn thân mật ấy đã thu trọn vào mắt hấn

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở về nước

nó vừa cười tươi vừa lưu tên PHAN ANH vào máy. đúng là cuộc đời luôn có những sự bất ngờ. ai có thể tin được người lúc trước nó cứu lại chính là người đã âm thầm làm bạn qua màn hình với nó suốt 5 năm trời chứ? chắc, chắc thấy hối hận ghê biết trước đã chẳng kể xấu rồi người khác rồi giờ thì hay ho anh ấy biết hết mấy vụ mình gây chuyện rồi chứ! hấn còn cả vụ ngã từ trên cây nữa chứ! nghĩ thôi cũng biết anh ấy cười mình thế nào rồi. ngu người thật mà!

hôm nay là ngày nghỉ nên nó ngủ thỏa thích đến gần trưa mới dậy. ngủ nướng quá đã luôn. nó mặc một bộ đồ gọn gàng và năng động, đeo một cái túi nhỏ chéo vai nhìn như học sinh cấp 3 vừa đi xuống vừa nói

"di NĂM hôm nay con không ăn cơm nhà đừng làm phiền của con nha"

nó đi ra phía cửa, xỏ giày. Di NĂM nhìn theo bóng nó, nói với

"cô chủ định đi đâu ạ?"

"con có chút việc thôi" nó vừa xỏ nốt cái giày còn lại vừa trả lời

"vậy tối cô chủ có về không?" dì Năm ân cần hỏi

"dạ có. thôi con đi đây dì muộn rồi"

"cô chủ đi cẩn thận" dì Năm cúi mình chào nó rồi nhẹ nhàng đóng cổng

đi ra đường chính và bắt xe đến trung tâm mua sắm, nó phải chọn quà thật đẹp cho mấy đứa nhỏ mới được. chắc chắn chúng rất háo hức và bất ngờ haha. nó đi dạo một vòng quanh trung tâm sắm uất và đa dạng các mặt hàng. ưng ý chọn những món đồ thích hợp, về mặt đây hải lòng

sau đó lại bắt xe đến trung tâm HUỐNG DƯƠNG đứng trưa luôn. nó cầm bọc đồ vui vẻ tiến vào.

Trung tâm HUỐNG DƯƠNG là nơi chuyên nhận và chăm sóc những trẻ em mồ côi hoặc bị ba mẹ bỏ rơi nhờ nguồn phí tài trợ từ các mạnh thường quân. tuy rằng trại không lớn lắm nhưng lại là mái nhà của bao lớp trẻ đáng thương. Dì Tâm chính là chủ của trại trẻ này, một người có trái tim lương thiện và đôn hậu. một lần nó đi làm tình nguyện đã đến đây và từ đó trở đi nó đã gắn bó với nơi này như ngôi nhà thứ hai của mình.

nó đặt đồ xuống sân, cố tình nói to

"dì Tâm hôm nay có thể cho con ăn ké một bữa không?"

nghe thấy giọng nói quen thuộc dì cùng đám nhỏ đều chạy ra. đám nhỏ đủ mọi độ tuổi ôm chầm lấy nó, thơm nó, riu rít hỏi han

"chị quên bọn em ư? chị không nhớ bọn em hả? sao giờ chị mới đến" một đứa bé gái tầm 6,7 tuổi sụt sùi

"chị xin lỗi chị hơi bận" nó gạt nước mắt cho cô bé, vỗ vỗ lưng an ủi

"chị ơi bọn em và mẹ đều nhớ chị. chị có khỏe không?" một đứa bé trai khác ngây ngô nói

"chị cũng nhớ mọi người" nó phì cười vì độ biểu cảm muôn màu muôn vẻ của mấy đứa nhỏ

"vậy hôm nay chị ở đây chơi với tụi em không cho chị đi đâu hết" mấy đứa nhỏ thi nhau giữ chặt tay nó. nó giả bộ đầu hàng, gật gật đầu, vui vẻ nói

"hôm nay chị là của mấy đứa yên tâm chưa? tên tên tên" nó giơ quà lên với mấy đứa nhỏ

bọn nhỏ thích thú cười rúc rích, nhao nhao lên thảo luận. thật đáng yêu quá mà. nếu được trở lại nó cũng ước được làm trẻ con mãi mãi như vậy sẽ đỡ phải nghĩ nhiều về cuộc đời

"từ từ ai cũng có quà đừng vội ngoan nhé"nó vừa nói vừa phát quà cho từng đứa trẻ

"vâng" cả đám đồng thanh đáp nhìn nó chờ đợi đến lượt mình

quà voi đi dần nhưng còn nhiều đứa trẻ chưa có. nó lo lắng, phải làm sao bây giờ biết thế đã mua nhiều hơn. haiz, ánh mắt của chúng nhìn nó rất trông đợi nếu giờ nói ra sẽ khiến chúng buồn nó thật sự chẳng nỡ.

"chị xin lỗi có lẽ không đủ..." nó áy náy

ngay lúc đó từ phía sau xuất hiện một giọng quen thuộc đầy ấm áp của PHAN ANH

"thêm phần của anh là đủ thôi", anh đặt túi đồ bên cạnh nó, cười với nó và mọi người.

lũ trẻ cũng chạy lại ôm anh nhưng vì anh quá cao nên chỉ có thể ôm chân mà thôi.

"nhớ anh không nè "

"nhớ ạ" cả đám đồng thanh đáp

"quà đây. em mau chia cho mấy đứa nhỏ đi" anh chàng rất chi là tự nhiên sai nó bắt chắp ánh mắt đầy ngạc nhiên của nó

"anh...tại sao..." nó ngơ ngác lắp bắp hỏi

"nhờ em thôi. được rồi đừng trung về mặt ấy rất khiến người khác khó kiềm mà muốn bắt em về bên cạnh" PHAN ANH trêu nó

"anh... đừng trêu em nữa xấu hổ chết mất"

nó che mặt, lũ trẻ nhìn hai tụi nó cười hi hi rồi lại chăm chăm xem quà. vừa đúng lúc phát xong là đến giờ ăn trưa

đi Tâm chuẩn bị rất nhiều món, nó định làm chân phụ bếp nhưng với lịch sử huy hoàng và chiến tích oanh liệt còn lưu lại trong nhà bếp nó đã bị trục xuất thẳng thừng với lý do củ chuối "xong nồi mới mua đi chưa muốn chúng vì con mà phải vào trung tâm xử lý rác". nó dờ khóc dờ cười chẳng biết phải trả lời kiểu gì đành đi ra cùng PHAN ANH chơi với lũ trẻ.

tiếng chuông báo hiệu vang lên lũ trẻ chạy vào trong ngồi đúng vị trí của mình, hai tụi nó đi đằng sau. thỉnh thoảng PHAN ANH có lên ngắm nó nhưng nó chẳng hay biết gì nhưng hành động đó lại lọt hết vào mắt đi Tâm.

mọi người ngồi thành hình tròn, bao quanh nhà. nó ngồi bên cạnh PHAN ANH và đi TÂM. Trong bữa ăn mọi người trò chuyện rôm rả, đi Tâm và PHAN ANH thì nhau gắp cho nó nên chẳng mấy chốc bát nó chất cao như núi. nó hết cách với hai người này luôn

"hai người con con là lợn ư?" nó có chút bất đắc dĩ

"bản chất thật của em ai cũng biết không cần giữ hình tượng" PHAN ANH ân cần gắp cho nó, ánh mắt đầu dậu dằng và cung chiều

nó bắn ánh mắt tia lửa đạn về phía anh chàng nhưng đỉnh cao của nghệ thuật là gì? là bơ như không có gì.

"..." vạch đen đầy đầu đã thế lũ trẻ còn nhìn nó cười khúc khích

"ăn nhiều vào đừng lo còn nhiều đồ ăn lắm" đi Tâm lo lắng nó giảm cân tí tí lại giục nó ăn nhiều lên

"haiz, vậy con đành ăn hết vậy đâu thể phụ kì vọng của mọi người" nó làm bộ "là mọi người nói đấy nhé tôi không như vậy đâu"

nó cùng đi Tâm vừa rửa bát vừa tâm sự

"con với cậu ấy thế nào?" đi Tâm dò hỏi

"bạn bè thôi ạ" nó thành thật trả lời. đúng là nó chỉ coi PHAN ANH là một người bạn và một người anh trai

"ánh mắt cậu ta nhìn con rõ ràng là với một người yêu"

từ lúc cậu ta đến bà đã để ý rồi. rõ ràng rất quan tâm nó thậm chí điều đó còn toát lên từ ánh mắt. mà ánh mắt thì không sai được. đi biết mình không có quyền nhưng đi rất thương nó không muốn nó khổ vì tình yêu.

"thôi đừng nói chuyện đó nữa được không đi" nó bối rối

"ừ. đi chỉ lo lắng cho con còn chuyện con quyết định thế nào đó là do con. nhưng con phải biết rằng chỉ một quyết định sai sẽ sai cả một cuộc đời."

"vâng con biết rồi. haiz, đi cũng nên quan tâm đến bản thân mình đừng lúc nào cũng lo cho người khác thế"

"ái chà con bé này lớn thật rồi nha" bà vỗ vỗ vai nó trêu đùa

"hihi con tiếp thu lời nhận xét của đi"

bọn nó chơi đến gần chiều tối rồi tạm biệt mọi người.

PHAN ANH nhất quyết đòi đưa nó về nên nó cũng không từ chối.

đến nơi, nó cảm ơn đi vào trong thì anh chàng cầm tay nó, kéo nó quay lại. hai người đối mặt với nhau. nó bối rối, lúng túng rút tay lại nhưng bị anh chàng nắm chặt, tay còn lại đưa ra một hộp quà nhỏ màu hồng, nhẹ nhàng đặt vào tay nó

"tặng em này"

"cái này..." nó trả lại anh chàng nhưng anh chàng cười cười kêu nó giữ lại, bước vào trong xe

"đừng từ chối anh sẽ rất buồn" anh chàng đặt tay lên cửa xe, chào mặt ra nói

"cảm ơn" nó ngại ngần, vẫy tay tạm biệt rồi đi vào trong hoàn toàn chẳng biết người trong chiếc xe đối diện đã chứng kiến toàn bộ, sắc mặt cũng trở nên đáng sợ hơn, một cảnh bình thường bỗng biến thành cảnh ý vị thâm tình. chiếc xe quay ngược hướng đối diện phóng với tốc độ kinh người, tiếng động cơ ma sát khiến xe khác cũng phải kinh sợ

nó mở hộp quà ra là một chiếc vòng cổ đính hàng trăm viên pha lê swarovski cao cấp, điểm nhấn chính là viên kim cương hồng được cắt tia tinh xảo hình trái tim. thật sự rất nổi bật. trị giá của nó cũng rất cao. món quà này quá lớn. nó không muốn nhận nhưng lại sợ PHAN ANH buồn nên đành cất hộp quà vào góc tủ khi nào thích hợp sẽ trả lại

=====**=====

tại phòng khách một ngôi biệt thự cao cấp phía đông thành phố

một người đàn ông trung niên mặc đồ đen, tay cầm cây gậy đen chống dưới nền nhà, ánh mắt sắc lạnh và tàn ác. bên góc trái là một cô gái trẻ, xinh đẹp và sang trọng. bộ đồ cô ta mặc rất hiện đại, cao quý và tôn lên đường nét cơ thể. cô ta mỉm cười, nhìn người đàn ông trung niên

" chào mừng con trở về " giọng nói khàn khàn cùng nụ cười nhếch mép khiến ông ta trông rất cáo già và nham hiểm

" chào ba" cô ta đáp lại giọng lạnh lùng, ánh mắt hiện lên một tia thâm sâu

" ba nghĩ con biết mục đích của lần trở về này. ba rất tin tưởng con, CÁT NHƯ "

"cảm ơn. con sẽ không làm ba thất vọng. nhưng cô ta... là thật sao?"

" con nên biết dù là thật hay giả thì kẻ thù vẫn mãi là kẻ thù. nếu không sớm tiêu diệt ắt sẽ để lại nhiều hậu họa. nếu không sớm ra tay sợ rằng mọi thứ con đang nắm giữ sẽ sớm như cát trong tay." người đàn ông dõng dạc nhìn ra phía xa

" con tự biết phải làm gì. đã là thứ con muốn thì mãi mãi phải là của con" ánh mắt cô ta trở nên sắc lạnh và tàn nhẫn, giọng nói cũng đầy tham vọng

" haha ba rất vui. thế mới đúng là con gái ta. hãy làm thật tốt.cái đó giao cho con" ông ta rời lên phòng

" con nhất định tận dụng thật tốt "cô ta nhìn theo, nụ cười đầy ghê rợn như màn đêm âm u ở chính đây vậy. đâu ai biết đằng sau bộ mặt thánh thiện ấy là cả một trái tim nhuộm máu của quỷ và sự tàn độc.

một ngày mới lại bắt đầu, điện thoại reo vang là MẶC NHIÊN

"đi mua sắm đi tôi ở trước cửa nhà bà rồi " cô nàng vui vẻ nói

" đợi tí" nó cũng muốn thay đổi không khí nên nhanh chóng nhận lời

"ok"

nó cầm túi xách, mặc một bộ đồ thoải mái đi ra cổng. chiếc xe đỏ chói mắt của cô nàng đập ngay vào mắt nó kể đó là cái đầu chòi ra qua cửa kính

" mau lên xe" cô nàng ra hiệu với nó

"bình tĩnh nào " nó từ từ bước vào ghế lái phụ.

chẳng mấy chốc trung tâm mua sắm đã hiện ngay trước mắt. cô nàng cất xe xong liền kéo nó vào trong. đúng là trung tâm của thành phố có khác sang chảnh và xa hoa đến lóa cả mắt.

khỏi cần nói thì cô nàng là tín đồ của mua sắm nên cứ thấy gì hay, lạ là lại " nhào vô, nhào vô". nó chỉ biết lắc đầu với người bán hàng. trong khi cô nàng hết túi này đến túi khác thì nó lại đau khổ với việc làm chân cầm đồ hộ mà vẫn chưa có một món gì cho riêng mình. dù MẶC NHIÊN biết nó ít khi sắm đồ nhưng lâu nay cũng chưa mua thêm mà.

" bà định cứ thế này đi rồi về à"

"ừ " nó trả lời qua loa

MẶC NHIÊN dậm chân với nó, hậm hực

" tôi kéo bà đi là để xả stress chứ không phải ngắm cảnh và ngắm người qua lại. đồ của bà mua cũng lâu rồi mà cũng cần đổi mới cái tiến chứ đúng không?" MẶC NHIÊN lôi nó vào một cửa hàng thời trang cả nam lẫn nữ. hất mắt về đám quần áo ý kêu nó chọn. nhìn nó cứ nhấc lên đặt xuống cho có lệ làm cô nàng ngứa ngáy chân tay đành phải trực tiếp đích thân lựa chọn. nó không có nhu cầu mua thêm nên kéo tay cô nàng ra bên ngoài đúng lúc thấy một chiếc áo sơ mi nam được trưng bày bên trước cửa kính ở cửa hàng đối diện liền đi về phía đó. MẶC NHIÊN ngo ngác chạy theo nó. nó đứng trước cửa, ngắm nhìn chiếc áo sơ mi nam màu trắng kiểu dáng đơn giản, cổ áo có một đường viền đen làm điểm nhấn, chất liệu cũng khá được. đang mãi mê ngắm thì một cô gái khác lại gần, lên tiếng khiến bọn nó đồng loạt quay sang

một cô gái cao ráo, xinh đẹp, bộ đồ bó màu hồng cùng mái tóc xoăn khiến đàn ông phải đắm đuối. so với cô ta nó còn kém hơn một chút

" cô định mua chiếc này hả? vừa hay tôi cũng định chọn nó " cô ta dịu dàng nên tiếng, nhìn nó đánh giá một lượt không khỏi toát lên vẻ khinh thường

MẶC NHIÊN nhìn cô ta cảm giác ánh mắt của cô ta rất lạ nhưng lại không biết nên diễn đạt bằng từ gì chỉ biết là cô ta hẳn chẳng ưa gì nó.

" không có chi là thấy đẹp thôi" nó cười trừ

" ra vậy" cô ta giả bộ hiểu ra rồi phát tay với nhân viên " gói lại cho tôi nhớ bọc thật đẹp"

"chúng ta đi thôi muộn rồi " MẶC NHIÊN liếc xéo cô ta, kéo nó đi

"tạm biệt"

"chúng ta sẽ còn gặp lại nhau sớm thôi" cô ta nhìn nó kiên định, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh

trên xe, cô nàng nhìn nó ngẫm nghĩ

" cô ta chẳng phải loại tốt lành gì sau này tốt nhất bà nên tránh xa ra " cô khuyên nó

" mới gặp một lần sao bà dám khẳng định?" nó nghi ngờ hỏi lại

" trời ơi! bà ngốc thật hay đùa vậy. cô ta rõ ràng là có ý tiếp cận, lúc nói chuyện có thể thấy là người lòng dạ thâm sâu. dù cô ta che giấu rất tốt nhưng từ ánh mắt vẫn có thể thấy được. hơn nữa là phụ nữ với nhau chắc chắn bà phải cảm giác được gì chứ? biết đâu cô ta chính là kẻ thù của bà đấy"

MẶC NHIÊN đập trán, kêu than. cô nàng đến là bị nó làm cho đau đầu mà chết mất thôi

"kệ đi sau này ít qua lại là được "

" huh, vẫn còn có thể cứu chữa "

"..."

nó vào nhà cũng chẳng để ý đến mấy lời cô nàng nói lắm

điện thoại nhà reo, nó gọi đi NĂM nhưng chẳng thấy nên đành nghe máy

" alo"

" là ông đây"

" dạ con chào ông" nó lễ phép

" ngoan lắm. ông đang định nhờ dì Năm đưa máy cho con. con có rảnh không?" ông cụ thăm dò

"dạ có sao thể ạ?" nó ngu ngơ hỏi lại

" may quá ông có kêu người làm chút đồ ăn con mang cho GIA THÀNH hộ ông nhé"

chắc chắn đây là kiểu người lớn vì muốn tui trẻ tình cảm thêm khăng khít mà không tiếc công bày trò. kiểu này quá điển hình xem phim rất nhiều. nghe qua cũng biết mục đích của ông cụ

" có được không con? haiz, ta muốn đi lắm nhưng giờ con là vợ nó để con đi là thích hợp nhất" sợ nó từ chối ông cụ vội thêm mắm muối

"dạ được ạ" rõ ràng là muốn nó đi còn bày đặt này nọ. nhưng ông cụ đã bảo vậy từ chối cũng không hay. chỉ là đưa cơm thôi có gì khó

nó thuận lợi lấy đồ rồi đi đến công ty hân. dọc đường nhân viên cứ bàn tán xôn xao cái gì mà "vừa mới thấy một cô giờ lại thêm một cô " rồi " sếp đào hoa quá" còn cả trí tưởng bay xa đến mức " có thể một trong hai người sẽ là phu nhân tương lai không biết chừng " và muôn vàn phiên bản khác. nó chỉ lắc đầu hiên nhiên bọn họ không biết sếp mình đã kết hôn vì cuộc hôn nhân này được bảo mật tuyệt đối ngoài người nhà ra thì bên ngoài hoàn toàn không biết gì.

cửa thang máy mở ra, nó hỏi phòng hân ở đâu rồi đi đến.

" cóc... cóc..."

nó mở cửa bước vào đầu biết bên trong lại là một cảnh tình tứ nữ ôm nam nhân âu yếm. nó có chút bất ngờ, hai người kia cũng bất ngờ

"xin lỗi tôi không cố ý phá hỏng chuyện tốt của hai người" nó che mặt, trong tim bỗng nhói lên

hắn đẩy cô gái ra, sợ nó hiểu lầm. cô gái giả bộ ngây thơ vô tội,tay xua xua, như thể sợ nó hiểu lầm vội nói

"không phải như cô nghĩ đâu tôi chỉ là vừa về nước nên theo thói quen cũ ấy mà "

cô ta cố tình úp mở để nó hiểu lầm thật. vừa nãy thấy nó nên cô ta cố tình làm vậy cho nó xem

nó nhìn cô ta quen quen. là cô gái lúc sáng gặp ở trung tâm mà. hai người này rốt cuộc có quan hệ gì? tại sao lại thân thiết như vậy? có phải cô ta chính là người mà hắn yêu không?" thói quen cũ" hai người lúc trước thường như thế thì ra họ vốn là một cặp nó có nên cảm thấy tội lỗi khi phá hoại hạnh phúc của hai người? một loạt thắc mắc hiện lên trong đầu nó

" tôi là VŨ CÁT NHƯ, vừa từ nước ngoài trở về là bạn của anh ấy. còn cô là " cô ta nhìn nó, dáng điệu khác hoàn toàn với lúc sáng

"tôi là GIẢN HI" nó trả lời qua loa. dù sao nó và hấn cũng chỉ là trên danh nghĩa nó có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của hấn chứ.

"rất vui được gặp mặt" CÁT NHƯ' nở nụ cười thân thiện mà thực chất là nụ cười cay độc

"ông bảo tôi mang đồ ăn cho anh. tôi về đây hai người cứ nói chuyện đi" nó đặt đồ ăn lên bàn rồi nhanh chóng đi ra. hấn thấy nó phản ứng như vậy thì tự nhiên tức giận.

"em cũng ra đi lần sau đừng làm như thế " hấn lạnh lùng ra lệnh còn có cả sự cảnh cáo

cô ta hậm hực nhưng vẫn giả bộ vui vẻ làm theo.

ngồi trên xe nó cố xóa đoạn hình ảnh vừa rồi ra khỏi đầu, tự động viên mình không để ý, lòng tự nhiên thấy mất mát. người lái xe quan sát nó qua gương chiếu hậu, lặng lẽ cười

vì vụ đó mà nó chẳng còn tinh thần ăn uống nên động đũa rất ít rồi leo lên phòng.

có thể nó không biết đây mới chỉ là bắt đầu của một chuỗi ngày còn đầy bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hiểu lầm hơn!

hình ảnh hấn và CÁT NHIÊN ôm nhau cứ bay qua bay lại trong đầu nó khiến nó chẳng có tinh thần làm việc. MẶC NHIÊN đặt tay trước mặt nó, đưa qua đưa lại rồi theo hướng nó nhìn ra ngoài chỉ có mây và ánh nắng có gì đặc sắc đâu nhì. cô nàng lay lay nó, trêu ghẹo

"è sao thế trưng tư anh nào hả? ngày nào cũng được người ta tặng quà sướng quá chứ gì" cô nàng làm bộ gato

nó hồi hồn, tròn mắt, đập cô nàng

"vớ vẩn. lo làm việc đi"

"chậc nhìn xinh mà ghê gớm. hôm nay ai chọc giận bà à? có chuyện gì mà ưu tư kinh thế " cô nàng hất cằm về phía nó

"làm gì có chỉ là nghĩ linh tinh chút thôi" nó trả lời qua loa, giả bộ làm việc

"có gì thì nhất định phải nói với tôi đừng nghĩ lung tung rồi lại chọn mấy cách tự vẫn hay nhốt mình trong nhà mấy tháng dẫn đến bị trầm cảm cấm trị tuyệt đối đây. tôi mới nghe nhiều vụ như thế lắm" cô nàng lo lắng, làm dáng vẻ như phụ huynh cấm con mình nghịch dại ấy khiến nó cũng phải phì cười

"ôi trời từ bao giờ bà mắc bệnh lo xa thế. tôi còn yêu mạng sống lắm hi hi " nó trấn an cô nàng

"hi hi bà chỉ giỏi hi hi thôi " cô nàng bắt chước nụ cười của nó, ánh mắt còn phóng đại khiến nó nhìn thôi cũng học máu mồm vì tức

"bất chước từ tế cái coi ai lại lệch cả phiên bản chính hà" nó nhăn mặt, mắng yêu cô nàng

"hề hề đùa tí cho vui"

cả hai cười với nhau như điên.

bạn hãy cảm thấy hạnh phúc khi bên cạnh mình có những đứa bạn như vậy. dù điên điên khùng khùng đôi khi chỉ muốn cho cái dép để nó ngâm miệng lại cho bõ tức hay những lúc bị trêu đến á khẩu mà chỉ có thể nhìn trời xanh thật đẹp. nhưng đó lại chính là những người bạn tốt nhất và quan tâm bạn nhất. ai cũng có những người bạn sẽ gắn bó với mình ở những đoạn đường đời khác nhau nhưng quan trọng thời gian họ và bạn gắn bó với nhau dài đến đâu. nó thật sự muốn tình bạn này kéo dài mãi mãi đến khi già nhõm lại sẽ mỉm cười vì cuộc sống đã cho mình một món quà ý nghĩa đến vậy!

điện thoại nó reo là PHAN ANH, nó cười, vui vẻ bắt máy. MẶC NHIÊN ké sát gần nó, nghe ngóng mặc cho nó lấy tay đẩy đầu cô nàng ra

"tối nay em bận không?"

"ừm, rảnh ạ "

"vậy đi ăn với anh nhé, chiều anh đến đón "

"ơ..tít...tít "

"hihi ngoan ngoan trình báo sẽ nhận được khoan hồng của pháp luật " MẶC NHIÊN nhìn chăm chăm nó, đe dọa. về mặt như thể đang điều tra phá án

nó gơ tay đầu hàng, kể hết tất cả cho cô nàng nghe. MẶC NHIÊN gật gù nhập dữ liệu vào đầu, nhìn nó rồi trầm tư nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ mặt " ước gì đó là mình "

"gato quá đi. nói thật những người như thế giờ gần tuyệt chủng hết rồi phải mau nắm bắt. nếu là tôi nhất định vô chậ nhưng ai kêu số tôi đen trao trái tim cho một người còn chẳng biết có nhớ mình là ai không. haiz " cô nàng tiếc nuối. phải MẶC NHIÊN chính là như thế không yêu sẽ cương quyết cự tuyệt một khi đã yêu ai nhất định trung thủy chỉ có mình người ấy.

cuộc đời luôn là những nghịch cảnh tạo thành mà. nó chẳng biết trái tim mình thế nào nữa! tất cả cứ kệ thôi

=====**=====

PHAN ANH mỉm cười mở cửa xe cho nó, đợi nó thắt dây an toàn mới khởi động xe

tại nhà hàng cao cấp. phía trung tâm có hai người ngồi đối diện nhau, người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng còn người đàn ông thì lạnh lùng nhưng lại rất nam tính. nhìn theo góc độ nào cũng thấy họ là một đôi hoàn hảo. bao nhiêu nhân viên đều bàn tán, ai cũng ghen tị với CÁT NHƯ kêu cô có phúc có người còn kêu chỉ cần hần nói thì có chết cũng miễn nguyện

"tặng anh nè. hôm qua đi shopping thấy đẹp nên mua đừng từ chối " CÁT NHƯ đặt hộp quà sang bên cạnh hần, cười tươi nói

"cầm lại đi lần sau không cần làm thế" hần lạnh lùng, âm thanh trầm thấp mê hoặc

"bao năm rồi anh vẫn như vậy em tin tình cảm của chúng ta cũng thế. lần này về nói thật em muốn theo đuổi anh " MẶC NHIÊN mỉm cười thẳng thắn bày tỏ

"câu trả lời của tôi từ trước đến giờ vẫn thế. em mãi mãi không phải người tôi chọn" hần dứt khoát trả lời

"vì anh đã kết hôn ư?" đáy mắt cô ta có tia thất vọng nhưng nhanh chóng bị che dấu, hai tay vô thức nắm chặt

"không phải "

"anh đã nói là không phải mà đúng chứ em vẫn còn cơ hội. em biết hai người chỉ là trên danh nghĩa chắc gì cô ta đã yêu anh" CÁT NHƯ nín kẻo

"đừng để tôi phải lặp lại lần hai. cũng đừng thách thức tôi" hần cảnh cáo, ánh mắt đầy khí băng lạnh lẽo

"em biết rồi" cô ta quay ra vừa hay thấy nó và một người đàn ông khác, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên cười đầy ẩn ý.

MẶC NHIÊN nâng ly rượu lên uống, thái độ thờơ thừ "sắp có kịch hay để xem rồi." cô ta nghĩ thầm, không tự chủ được liếc hần. nếu hần biết thì sẽ sao đây? nghĩ thôi cũng thấy thú vị. lúc đó chỉ cần thêm chút mắm muối thì hình ảnh của nó sẽ bị hủy hoại. đúng là một cơ hội trời cho. trời đang giúp cô ta.

CÁT NHƯ ra hiệu cho phục vụ đem chai rượu khác lên, ý cười càng lúc càng đậm. khi người phục vụ rót rượu. cô ta nhìn xung quanh một lượt xác định không ai để ý mới khẽ gạt chân một nhát rồi rút chân lại. người phục vụ mất đà, trượt ngã, rượu bắn lên hết áo hần. hần nhăn mặt, thái độ thay đổi đáng sợ. người đó biết mình đã làm khách hàng phật ý liền vội đứng dậy, cúi người rồi rút xin lỗi. lòng lom lóp lo sợ. những người đến đây đều là hạng quý tộc hoặc nhà giàu không thì cũng là thương gia có tiếng đâu ai dám động vào vốn chỉ là một người thấp cổ bé họng. CÁT NHƯ sợ phục vụ nói linh tinh liền giả bộ cười nhân ái như mình là một nữ thần cao thượng

"cô đi được rồi lần sau đừng phạm sai lầm thế nữa "

"cảm ơn quý khách " phục vụ mau chóng lui ra. lòng đầy thắc mắc nhưng chỉ dám giữ trong lòng.

CÁT NHIÊN cố tỏ ra lo lắng, hỏi han hần

"anh không sao chứ? ướt hết rồi này. vừa hay đồ em tặng cũng là áo nên anh lấy thay tạm " cô ta gỡ hộp quà, cầm chiếc áo đưa cho hần.

hần đi về phía nhà vệ sinh thay đồ. việc của cô ta giờ chỉ cần làm là đợi kịch hay.

hần vừa đi khuất cũng là lúc nó và PHAN ANH đến. hai người chọn bàn khá xa chỗ CÁT NHƯ và hần nhưng chỉ cần quay sang đều có thể thấy được. cô ta quan sát PHAN ANH, đáy mắt nháy lên ý cười.

kéo ghế cho nó, PHAN ANH mỉm cười vẫy phục vụ khiến cả đám nhân viên say nắng nhưng chẳng thể làm gì chỉ có thể đứng ngắm từ xa ai kêu người ta đều có đôi có cặp.

đồ ăn được bày đầy kín bàn, nó nhìn mà chố cả mắt

" ăn nhiều vào nhé. bàn này chỉ dành riêng cho em thôi"

" đã vậy em ăn hết cho ăn hết cho anh khóc vì trả tiền nhiều " nó đùa

" rất hân hạnh" anh bày vẻ mặt " sẵn sàng phục vụ quý cô", gấp đồ ăn cho nó

" vậy em không khách sáo đâu nhé" nó cười tươi thương thức

anh chàng bỗng choai về phía nó, giang tay ra lau vết thức ăn trên miệng nó, rồi trở về vị trí. nó cười hi hi cảm ơn cũng chẳng để ý lắm. nhưng trong mắt hắn đó lại là nụ cười hạnh phúc

một màn tình cảm đặc sắc ấy đều thu trọn vào mắt hắn, sắc mặt bỗng chốc thay đổi đến đáng sợ, lạnh lẽo và tràn ngập sát khí nhưng chỉ một giây sau đã trở về đáng vẻ cũ. PHAN ANH vừa hay thấy hắn nhưng lại làm bộ như không có gì.

hắn ngồi vào ghế nhưng tâm vẫn đặt ở bàn nó. PHAN ANH cố tình gấp cho nó để chọc tức hắn (TT: anh cũng đều quá đi à!). bên kia CÁT NHƯ gấp đồ ăn cho hắn, hỏi hắn nhưng hắn đều im lặng hiển nhiên chẳng quan tâm cô đang nói gì. khi phụ nữ gặp tình địch của nhau thường dùng mọi cách để tiêu diệt còn với nam nhân thì đơn giản chỉ là dùng ánh mắt để giết đôi phương. ám khí càng lúc càng tăng, không khí cũng ngập mùi lựu đạn. nó nhìn theo hướng của PHAN ANH thấy hắn và CÁT NHƯ có hơi ngạc nhiên. nhưng thu hút sự chú ý của nó là chiếc áo trắng cùng hộp quà giống y hệt hôm ấy. hắn vì cô ta mà chấp nhận mặc áo màu sáng. xem ra tình cảm hai người rất sâu đậm. nó thoáng buồn. phát hiện hắn cũng đang nhìn mình nó liền thu hồi tầm mắt, giả vờ ăn.

" em no rồi về thôi" nó lấy cớ sợ rằng ở lại lâu lại chứng kiến thêm nhiều cảnh tình tứ của hai người kia

hắn cũng đứng dậy, buông một câu ngắn gọn " về " rồi tiến thẳng đến chỗ nó đang đứng

" được anh đưa em về "

PHAN ANH nắm tay nó tiếc là hắn nhanh tay hơn, cầm tay nó trước " tôi nghĩ để tôi đưa về hợp lý hơn " rồi thẳng tay kéo nó đi. nó ngạc nhiên, hai mắt mở to nhìn hắn, trái tim bỗng đập nhanh bất thường. không chỉ nó 2 người kia cũng sững sờ. hắn vậy mà mắt kiểm soát!

nó đi khuất, PHAN ANH đập bàn. chết tiệt! lại thua hắn!

CÁT NHƯ nắm chặt hai tay, móng tay ghim vào da thịt mà cô ta hoàn toàn chẳng cảm nhận được. sự căm thù tràn ngập ánh mắt. cô ta nghiến răng gằn từng chữ " chờ đó đi cô nhất định phải chết! " rồi bỏ đi.

không khí trong xe ngượng ngập, nó quay ra phía ngoài ngắm cảnh nhưng tâm can lại nhớ tới hình ảnh hắn nắm tay mình. nhịp tim bây giờ vẫn còn đập nhanh. cảm giác này rất khác lạ hoàn toàn không giống lúc ở bên cạnh PHAN ANH. đây là thích ư? nó lắc lắc đầu đập tan suy nghĩ vớ vẩn ấy. chuyện đó là bất khả thi.

từ lúc gặp hắn tâm trạng của nó thay đổi thất thường, khó kiểm soát chẳng biết vì lý do gì lao phải nhờ MẶC NHIÊN tư vấn mới được.

khi vào hai người vẫn im lặng, ai cũng có một suy nghĩ riêng. nhưng có một điều cả hắn và nó đều không biết chính là hai người đều hiểu lầm đối phương. ai cũng giữ trong lòng nên sự hiểu lầm đó càng lúc càng tăng. chỉ có nó ra mới là biện pháp giải quyết tốt nhất!

nó trần trọc mãi đêm vẫn chưa ngủ được, liền ra ban công ngắm sao.

tình cờ hắn cũng đứng ở ban công khác là đang uống rượu. hai người quay sang ánh mắt vô tình giao nhau, tim cũng đập thình thịch. nó bối rối chẳng biết nên nói gì cứ đứng trân trân nhìn hắn. cứ thế này không phải là cách, nó lí nhí nói, mặt bắt đầu đỏ lên

"uống rượu không tốt đâu đừng uống nhiều " nó đi vào trong, kéo rèm cửa lại, đứng dựa vào tường, tay đặt lên trái tim

hắn nhìn theo bóng nó khuất dần, nhìn ly rượu rồi uống cạn sau đó cũng trở vào phòng.

ánh trăng đã soi sáng hai con người là tình cờ hay duyên số đã sắp đặt sẵn họ sẽ thuộc về nhau? có lẽ thứ họ cần bây giờ là thời gian và thử thách để nhận ra vị trí thật sự của đối phương trong tim mình!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Ai mới thật sự là người trong trái tim!

trong lúc nó đi uống nước thì điện thoại reo, MẶC NHIÊN tốt bụng cầm ra giúp nó. nó vừa uống nước vừa hỏi

"gi thế ". cô nàng chìa điện thoại ra, hất cằm ý bảo nó nghe máy.

"ai thế " nó hỏi MẶC NHIÊN

"không biết là số lạ " nó nhìn điện thoại chần chừ rồi lại nhìn cô nàng dò hỏi "có lên nghe máy không?"

" nghe thử xem là ai"

nó gật gật, từ từ ấn nút nghe

"alo"

"chào. tôi là CÁT NHƯ' rảnh không chúng ta nói chuyện nhé. tôi đang ở quán cafe trước LP" cô ta nói như thể ra lệnh rồi cúp máy

"chết tiệt đúng là oan gia!" nó nhăn mặt. sao đi đâu cũng dính với cô ta thế. rốt cuộc kiếp trước nó mắc nợ gì mà chưa trả hết để kiếp này cứ gặp cô ta hoài.

"ai thế?" MẶC NHIÊN ngỡ ngác khi thấy nó khó chịu

"cái người mà bà kêu tôi tránh xa ấy " nó giải thích

"chắc chắc" cô nàng tặc lưỡi nhìn nó ngao ngán "khéo khi bà với cô ta còn dây dưa dài dài" vỗ vỗ vai nó cảm thán

" thế thì tôi đi chết cho cuộc đời thêm đẹp" nói rồi tạm biệt cô nàng, cầm túi sang quán cafe đối diện

cô ta vẫy vẫy tay ra hiệu, cười giả tạo

"cô hẹn tôi có chuyện gì thế công ty còn nhiều việc tôi không có nhiều thời gian" nó thẳng thừng nói, thái độ với cô ta khá dửng dưng.

tuy đôi khi nó hơi ngốc nhưng cũng đâu phải không nhìn ra cô ta cố tình tiếp cận mình với ý đồ chẳng tốt gì chưa kể chỉ nhìn cách cô ta diễn kịch làm nữ hoàng thân thiện mà nó chỉ muốn cho cô ta cả núi gạch đá. loại người này nó vốn không thể hòa hợp. dính vào cô ta chưa biết chừng có ngày còn bị hại ấy chứ. trên đời này làm gì có tình địch thân thiết với tình địch.

chắc chắc, tài suy luận bông chốc thăng hoa thật khiến nó cảm thấy mình đang ở trên một đỉnh cao mới. lúc trước cô nàng đọc nhiều ngôn tình quá không có chỗ giải tỏa tâm trạng lấy luôn nó làm bia xả stress ngày nào cũng lòi mảy vụ nữ chính và nữ phụ ngôn tình đấu đá nhau rồi tranh giành đàn ông. nữ phụ dùng đủ thủ đoạn bỉ ổi để cướp nam chính thậm chí còn hại nữ chính nam chính hiểu lầm nhau..... nó nghe nhiều mà phát bực hận không thể lập tức cầm cả chồng ngôn tình đập cho cô nàng bất tỉnh nhân sự luôn. giờ mới thấy được sự bổ ích và tác dụng của nó hề hề.

nó cười ngây ngốc, ánh mắt mơ hồ hiển nhiên chẳng để ý cô ta nói những gì. CÁT NHƯ' thấy nó mất tập trung liền gọi to tên nó

" GIẢN HI cô có nghe tôi nói gì không?"

"hả..." nó ngây ngốc, hồn về với xác

"xin lỗi cô nói gì cơ" nó hỏi lại

"tôi nói tôi và cô có thể làm bạn không?" cô ta giả bộ ngây thơ như thể rất muốn nó trở thành bạn của mình

chần chừ một vài giây cô ta lại tiếp dòng tâm sự

" thật sự ngoài anh ấy ra tôi không có ai là bạn cả. anh ấy rất tốt với tôi. thậm chí anh ấy còn không biết chính những hành động ấy đã làm trái tim tôi rung động. tôi rất yêu anh ấy nhưng tôi biết mình không có tư cách anh ấy kết hôn rồi nên tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn. tôi thật sự rất muốn làm bạn với cô " cô ta kể lể, thậm chí còn cố tình dạt dào cảm xúc thương nhớ. thế là nó chỉ muốn ỏi ngay lúc ấy nhưng nó muốn để xem cô ta diễn màn kịch này xuất sắc đến đâu.

" xin lỗi tôi phải quay về làm việc rồi. tạm biệt " nó cầm túi rồi đi

cô ta đuổi theo nó rồi cố tình ngã trước mặt nó, mảy tấm ảnh từ trong túi rơi ra khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía này. nó vội vàng đỡ cô ta dậy, cố tình nói to cho mọi người đều biết " ầy, sao lại bất cẩn như vậy lần sau phải cẩn thận nhé không sẽ có người lo cho cô lắm đó " sau đó nở một nụ cười hòa nhã và thân thiện, kéo cô ta đứng dậy rồi cầm mấy tấm ảnh lên. nó có hơi sững người. cô ta cười nhếch mép khi bắt được biểu cảm đó của nó. trong ảnh là cảnh cô ta đứng bên cạnh hắn, cười tươi như ông mặt trời, một là cảnh cô ta ôm hắn và một tấm khác là cô ta đang kiễng chân lên làm điệu chuẩn bị hôn má hắn. nó bình thường trở lại, tự nhiên đưa mấy tấm ảnh cho cô ta rồi rời đi.

cô ta cầm mấy tấm ảnh bỏ vào trong túi, thong thả đi ra. cái cô ta muốn chính là đơn giản nhưng lại khiến đối phương đau khổ sâu sắc.

cô ta ngồi vào trong xe của mình, cười lớn " lúc trước chụp không ngờ lại giúp ích. cô muốn đấu với tôi ư còn non lắm haha " rồi phóng xe đi thẳng. cô ta sẽ chủ động bắt nó phải rời xa GIA THÀNH như thế vị trí LÝ phu nhân sẽ là của cô ta haha. dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cô ta cũng phải có được hắn.

nó ngồi vào bàn làm việc, mấy tấm ảnh đó là thật ư? sao trái tim nó lại đau thế này? không được nghĩ về nó nữa. họ làm gì có liên quan gì đến nó chứ! đúng là không liên quan. không được nghĩ linh tinh phải tập trung làm việc. nó lắc đầu cố xua đi hình ảnh trong mấy tấm ảnh đó.

MẶC NHIÊN đập vai nó

"nghĩ gì đấy gỗ sai rồi kìa " cô nàng nhắc nhở nó

nó nhìn vào máy tính gỗ sai thật. cũng may có người nhắc không chắc chắn là bị chửi rồi

"từ lúc bà đi gặp cô ta đến giờ tôi thấy hồn bà cứ để ở đâu ấy. mau đi ăn trưa thôi à kể luôn tôi nghe cô ta nói những gì" cô nàng tò mò

nó thờ dãi kể lại cho cô nàng nghe.

"quả nhiên là loại thảo mai mà. rõ ràng cô ta cố tình để bà thấy mấy tấm ảnh ấy" MẶC NHIÊN chống tay lên cằm như một thám tử, từ tốn phân tích

"tôi cũng nghĩ thế " nó đồng tình

"hóa ra bà mất tập trung vì mấy tấm ảnh nhưng hỏi thật bà có cảm giác gì không?" cô nàng dò hỏi, vẻ mặt ngóng đợi

"tôi cũng chẳng biết nữa nói chung rất khó chịu"

cô nàng chỉ vào trái tim nó, cười gian tà "ờ đây hả ". nó ngây ngốc gật đầu

"vậy bà tìm đúng người rồi đó hề hề. trả lời thành thật những câu sau đây. thứ nhất khi ở bên cạnh hẳn bà có thấy tim đập nhanh không? thứ hai khi hẳn đi bên cạnh cô gái khác bà có thấy đau lòng không? thứ 3 là bà bà có cảm giác hẳn khác biệt với những người đàn ông khác không? mau trả lời đi "

"hình như là vừa có vừa không"

"chốt là có hay không?"

"tôi không biết. chuyện này stop tại đây tôi nghĩ chắc chỉ là do mấy hôm nay hơi bất ổn cảm xúc tí thôi. mau ăn đi" nó đánh trống lảng

"rõ ràng bà thích người ta chỉ là chưa xác định được cảm xúc thật của chính mình"

tan tâm, nó cùng mặc nhiên sóng bước ra ngoài. PHAN ANH đi đến chỗ nó và MẶC NHIÊN, cười âm áp

"chào hai người đẹp"

MẶC NHIÊN đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, kết luận

"đây là người tên PHAN ANH bà kể hả?"

nó gật đầu, PHAN ANH tao nhã đưa tay ra. MẶC NHIÊN lễ phép bắt tay lại

"chào anh em tên MẶC NHIÊN"

"hai người rảnh chứ?"

"ấy, em nào dám làm kì đà cản mũi. hai người chơi vui về em đi đây" cô nàng tạm biệt đi một vài bước liền quay lại "nếu anh ấy dám bắt nạt cậu cứ báo với mình một câu"

cả hai cùng cười vì tính trẻ con của MẶC NHIÊN. PHAN ANH đưa nó đến một nhà hàng khác khá bình dân

"em không nghĩ anh cũng đến mấy chỗ này " nó thắc mắc

"lúc trước anh cũng rất nghèo mà " anh chàng đùa, gắp cho nó mỗi món một tí

"đúng rồi anh đợi bao lâu thế sao không báo trước cho em biết " nó vừa ăn vừa nói. tự nhiên như ruồi hà thành. thật ra trước mặt PHAN ANH và người quen nó mới thoải mái như vậy.

"muốn cho em bắt ngờ thôi" anh chàng thần bí

"may cho anh không phải hôm em tặng ca không anh phí công đợi haha" nó cười như được mùa

"ăn xong anh đưa em đến nơi này" anh chàng bình thản nói

"vậy em phải anh nhanh mới được " nó tăng tốc độ ăn khiến anh chàng phì cười

"ăn bình tĩnh còn nhiều thời gian " PHAN ANH nhắc nhở

"ok" nó lại quay trở về với tốc độ nhai rùa bò. giải quyết xong nó đứng dậy, xoa xoa bụng mình hài lòng. anh chàng chỉ biết đứng cười bộ dạng của nó. trời lúc ấy đã lên đèn.

trên xe, PHAN ANH tập trung lái xe. nó tò mò nên khó kiềm lòng ngồi im liền quay sang nấn nỉ

"anh khai một chút thôi được không"

"sắp đến rồi " PHAN ANH một tay tập trung lái, một tay xoa đầu nó

" lâu chết mất thôi." nó nhăn mặt, buồn chán. như nhớ ra gì liền vội thỉnh giáo " anh chờ em ăn lâu như vậy không chán ư?" đây là câu hỏi nó thắc mắc từ lâu. thật sự chờ đợi với nó là một cực hình lại còn trong hoàn cảnh nhìn người ta ăn thì đúng là hai trong một đậm đà vị đắng

PHAN ANH lắc đầu, cười tỏa nắng " nhìn em ăn là một niềm vui" ôi mẹ ời lần đầu nghe câu trả lời shock đến vậy.

"tại sao?" nó vẫn không hiểu vui ở chỗ nào

" vì ít nhất người mình yêu vẫn ở trong tầm mắt của mình". trời ơi! cái người này hể tí lại thả thính. nói câu nào chết người câu đó. nó khẳng định độc nộ cười của anh chàng mấy chị em phụ nữ đã đổ như chuối bên bờ sông nghe xong câu này chắc mất máu tập thể luôn. nhưng sao trái tim nó vẫn không phản ứng gì nhỉ? không lẽ cảm giác đó chỉ mỗi hần mới có?

"em..." nó định nói thì chiếc xe ngừng bánh, PHAN ANH mở cửa xe cho nó làm nó quên mất mình định nói gì, nhảy dựng lên vì vui sướng. hehe khu vui chơi giải trí. đã lâu không đến nhớ quá đi. nó chạy qua chạy lại hí hửng như một đứa trẻ. tuy tối nhưng vẫn có rất nhiều người đến đây đủ mọi tầng lớp từ già đến trẻ, thanh thiếu niên cũng rất nhiều. nó chạy ra một quán bán kem, chọn lấy loại mình thích rồi mua hai cái.

nó trở lại chỗ cũ vừa hay PHAN ANH cất xe xong đi tới. nó đưa cho anh một cây. nhưng sao mọi người cứ nhìn tui nó rồi lại quay đi xì xào. mãi về sau nó mới biết là vì vẻ đẹp cuốn hút âm áp nhưng rất nam tính của anh chàng khiến các cô gái chú ý. thậm chí còn có người liếc mắt đưa tình mạnh dạn hơn là xông đến xin số nhưng mọi người biết anh ấy trả lời thế nào không? chính là "em yêu em có đồng ý để anh cho số người khác không?" khiến cô ta mất mặt mũi mà bỏ đi. ày, trước khi đi còn không quên bắn cho nó một ánh mắt tên lửa nữa chứ.

bọn nó chơi đủ trò. cuối cùng kết thúc với vẻ mặt đầy bi ai của nó. đơn giản là vì nó nghe MẶC NHIÊN nói chơi trò cảm giác mạnh cực kì phiêu và phấn khích thế là nó cương quyết phải chơi trò này cuối cùng

. cô nàng còn nhiều lần bias quảng bá với mọi người nên nó mới muốn thử ai ngờ đầu phiêu thì chẳng thấy đầu nhưng ruột gan sắp bay hết ra ngoài đã thế bao nhiêu đồ nó ăn đều vui vẻ tạm biệt với miệng nó, chưa kể đầu óc cứ 5 ông sao quay tròn trên đầu ca vang múa hát. nó thề từ này về sau thà ngồi ngắm trăng sao còn hơn là chơi cái trò này.

PHAN ANH trở lại đưa cho nó một chai nước khoáng. nó đứng dậy, nhận lấy rồi uống hết cả chai mới bình thường trở lại.

"đờ hơn chưa?" PHAN ANH lo lắng, hai tay đặt lên vai nó. vì anh khá cao và to nên nhìn từ bên ngoài giống như đang ôm nhau vậy

" rồi ạ. muộn rồi về thôi" nó lững thững cùng anh chàng ra cổng.

nó xuống xe, tạm biệt. anh chàng đứng ở cửa xe, áy náy

"xin lỗi. muốn em được vui lại thành thế này "

nó xua tay, cười vui vẻ " là do em chọn mà. hôm nay cảm ơn anh em rất vui "

PHAN ANH đột ngột tiến lại gần rồi ôm chầm nó khiến nó bất ngờ, không phản ứng kịp

" để anh ôm một lúc thôi được không. anh thật sự muốn làm việc này lâu lắm rồi. dù sau này quyết định của em là gì anh cũng không hối hận vì đã yêu em " PHAN ANH nhẹ nhàng buông nó ra, cười tạm biệt rồi lái xe đi thẳng. vì ánh đèn mờ mờ và chiều cao có hạn nó không nhìn rõ được nụ cười ấy có mùi vị gì nhưng lại cảm nhận được sự tiếc nuối và mất mát.

nó dẫn dờ đứng yên một chỗ. nó hoàn toàn chẳng cảm nhận được sự khác lạ như khi ở bên hần. rốt cuộc nó phải làm gì mới biết được người trong trái tim nó thật sự là ai?

PHAN ANH đứng trên bãi cỏ rộng lớn nơi đã để hai người gặp nhau, lặng lẽ nhìn dòng sông xanh biếc in bóng bầu trời lung linh. gió khê khê đung đưa, cảnh vật im lìm như chìm vào giấc ngủ.

PHAN ANH đứng ở đó thật lâu. anh biết ánh mắt nó vốn không thuộc về mình chỉ là anh muốn có vót vát chút niềm tin mong manh. kể từ lần hần cầm tay nó, ánh mắt nó đã chứng minh tất cả. sự thật vẫn là sự thật sớm muộn cũng phải đối mặt nhưng anh muốn thử khờ dại một lần! một lần duy nhất vì nó!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tự nhiên có một trợ thủ đắc lực!

trưa, ánh nắng hè có phần chói trang nhưng cũng không làm dịu đi được sự lạnh giá của căn phòng cao nhất LÝ THỊ. hấn ngồi trên ghế xoay cao cấp, hai mắt tập trung vào bản báo cáo và tài liệu trên máy tính, sự nghiêm túc và lạnh lùng khiến càng làm hình ảnh của hấn hiện lên thật đẹp, thu hút và nam tính.

tiếng gõ cửa vang lên, hấn ngẩng đầu rồi lại cúi xuống nhìn tài liệu, chẳng mấy để tâm

"vào đi "

CÁT NHƯ nhẹ nhàng đi vào, tay cầm theo một hộp com nhỏ, miệng cười tươi. cô ta quan sát hấn rồi tiến lại gần. đặt hộp com lên bàn uống nước, dịu dàng nói

" em có làm một vài món hai chúng mình cùng ăn nhé!" CÁT NHƯ dỡ hộp com ra, bày từng món trên bàn, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của hấn

" mang đi đi" hấn vô cảm nói còn chẳng thèm nhìn cô ta

"hey, đây là thành ý của em anh cũng nỡ từ chối lạnh lùng quá đấy. dẫu sao em cũng dọn ra rồi anh ăn cùng được không?" cô ta năn nỉ, ánh mắt cầu xin. chán chừ một lát lại nói tiếp

" lúc trước em vẫn mang đồ ăn cho anh còn gì. nếu anh sợ chị ấy hiểu lầm thì em có thể giải thích.chỉ một chút chuyện như vậy anh cũng từ chối ư? anh đối xử với ân nhân như vậy hả?" cô ta giả vờ bị lụy, cố tình xoáy sâu vào điểm yếu của hấn.

"được " hấn vô cảm trả lời

cô ta gấp cho hấn, thích thú chờ xem cảm nhận của hấn " anh thấy mấy món em làm thế nào? chắc chắn ngon hơn trước đúng không?". hấn không trả lời, yên lặng ngồi ở ghế. hoàn toàn không có ý định động đũa

GIA VIỄN vui vẻ mở cửa đi vào thấy màn này liền chết chân tại chỗ rồi nhanh chóng nhắm mắt chạy đến

"anh hai. anh và cô ta..."

"chào anh lại gặp nhau rồi" CÁT NHƯ quay lại, nhìn GIA VIỄN, lịch sự giới thiệu nhưng lại bị anh chàng phớt lờ, có chút khó chịu trong lòng. GIA VIỄN nhìn cô ta một lượt thăm đánh giá sau đó thẳng thừng dội cho cô ta gáo nước " tôi chẳng muốn gặp cô chút nào còn là trong hoàn cảnh này nữa. anh hai em cần một lời giải thích" nói rồi quay sang nhìn hấn, có chút không hài lòng.

"chỉ là tôi muốn cùng anh ấy ăn cơm thôi" cô ta lên tiếng định giải thích

" tôi không hỏi cô làm phiền im lặng giùm" GIA VIỄN chặn lời, khó chịu lườm cô ta. chết tiệt con mẹ nó ông đây chưa thấy ai bám dai như vậy. ở bên đó thì thôi đi còn theo về tận đây làm gì. anh hai đã có chị dâu rồi còn muốn tranh giành ư? còn GIA VIỄN này thì còn lâu mới cho cô ta tại nguyện. lòng anh đây chỉ chấp nhận nó làm chị dâu người khác còn lâu nhé.

" chỉ là bạn bè thôi" hấn lạnh lùng đáp hiển nhiên là biết rõ GIA VIỄN đang nghĩ gì

" hừ, anh cũng đã nói chỉ là bạn bè ai kia tốt nhất bót mặt dày một chút. GIA VIỄN này chỉ chấp nhận một người duy nhất là chị dâu hiện tại. " anh chàng nói bóng gió khiến mặt CÁT NHƯ tối sầm lại nhưng vẫn phải cười tươi như không có gì, nhìn GIA VIỄN điềm nhiên trả lời " tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi chúng tôi chỉ là bạn hơn nữa nếu có chuyện gì đó cũng là chuyện của chúng tôi anh không nên xen vào "

" cô nhầm rồi tôi là đang nhắc nhở đấy chứ. anh hai, tuy chị dâu không có ở đây nhưng vẫn còn có em. em tuyệt đối không để kẻ bỉ ổi nào đó cố tình li gián hai người" GIA VIỄN khinh thường nhìn. CÁT NHƯ hai tay nắm chặt, tức nhưng vẫn phải im lặng nghe người ta chửi mình.

"à tôi có chuyện muốn nói với anh hai phiền cô ra ngoài giúp" anh chàng thẳng thừng đuổi khách

"vậy em xin phép " cô ta giả bộ lễ phép thu dọn đồ rồi đi ra. khi đi qua GIA VIỄN còn bắn cho anh chàng một ánh mắt hình viên đạn. đáp lại cô ta anh chàng nở nụ cười tươi như hoa nhưng không kém phần chọc tức.

cánh cửa đóng lại, cô ta nhìn chằm chằm đầy sát khí,thăm nghĩ "anh dám làm tôi bẽ mặt còn dám cản trở chuyện tốt của tôi, thù này tôi nhất định sẽ trả". cô ta âm ức rồi đi, cục tức này sau này cô ta sẽ trả lại gấp hai,3 lần như thế.

anh chàng cười âm lên mất hết cả hình tượng. tuyệt lắm để xem lần sau cô ta còn bén mảng đến đây không. kẻ thù của chị dâu cũng tức là kẻ thù của anh phải giúp chị dâu loại bỏ. nhưng phải nhanh chóng báo cho chị dâu mới được.

"cười xong chưa?" hấn nghiêm nghị nhìn anh chàng

"xong rồi. hey, vốn vui tươi gặp cô ta mất cả hứng."

"chuyện gì " hấn kiêu lời

"à, chỉ là muốn hỏi anh vài điều về dự án mới ấy mà "

==**==

ánh chiều tà ngả dần rồi nhanh chóng nhường chỗ cho bầu trời đêm. nó đi xuống, muốn biết đi NĂM chuẩn bị bữa tối đến đâu rồi. đúng lúc ấy đi NĂM từ trong bếp hốt hải chạy ra, nhìn thấy nó liền vui mừng, cuống cuống xin " cô chủ tôi xin lỗi nhà tôi vừa gọi điện có việc đột xuất xin cô chủ cho tôi nghỉ sớm một hôm ạ." nó cười hiền hòa, vui vẻ nắm tay bà " Dì cứ đi đi", đi NĂM rối rít cảm ơn, đi đến cửa chốt quay lại bối rối nhìn nó " nhưng tôi chưa nấu bữa tối". nó giục "đi mau đi đi con ăn tạm mì gói cũng được". Dì NĂM áy láy " tôi xin lỗi chỉ hôm nay thôi ". nó vui vẻ đáp " nếu đi thấy áy náy thì mai làm nhiều món mới là được. đi nhanh lên không trễ bây giờ ".

đi NĂM cảm ơn nó lần nữa rồi rời đi. nó mở cửa tủ lạnh ra. hihi vẫn còn mì gói. vớt một xong nước lên bếp nó cho mì vào bát, cho gia vị rồi chờ cho nước sôi rồi đập trứng là xong.

" chị dâu hôm nay em đến ăn kè" anh chàng không nề nang vọt vào phòng khách, ngó đông ngó tây, miệng như cái loa trông chẳng khác gì tên tăng động có kế hoạch. nó thò đầu ra " vậy chúc mừng cậu đến không đúng lúc rồi!" nó cảm thán, cười gian tà.

"chị nói thế là sao?" anh chàng ngơ ngác. nó cười hi hi trả lời " tại vì đi NĂM không có ở đây". GIA VIỄN suy tư một lúc nhìn nó chằm chằm, cười vô lại " vậy thì chị dâu làm cho em ăn đi à cả anh em nữa. không cần giấu tài năng chị nấu gì em cũng ăn được hết" rồi an nhàn ngồi trên ghế xem phim. hấn đi vào, lên phòng tắm rửa.

xong công đoạn chuẩn bị và đợi nước sôi nó cũng hoàn thành ba bát mì tôm hảo hạng kèm trứng gà nóng hổi bốc hơi nghi ngút. nó nói to " xong rồi mau ra ăn thôi". GIA VIỄN nhanh nhẩu chạy lên gọi hấn xuống, hí hửng mong chờ món nó làm. nó bê xong ba bát ra bàn, ngồi xuống.

GIA VIỄN và hấn ngồi vào ghế của mình. bàn ăn chỉ có duy nhất 3 cái bát tô, mỗi người một bát. đơn giản đến mức quá thể đáng. anh chàng kinh hoàng nhìn nó rồi lại nhìn bát mì, ánh mắt không giấu nổi sự tang thương " chị dâu sao lại là mì nấu!". ăn thế này thì đói chết mất! nó nhăn mặt " cậu trung về mặt ấy làm gì" rồi tự hào nói " cả đời tôi chỉ biết làm mỗi món này ăn hay không?". anh chàng làm vẻ mặt đau đớn như tan nát trái tim nhìn nó ai oán " thật sự là chỉ có duy nhất một món?". nó gật gật khẳng định.

anh chàng đành ngậm ngùi chấp nhận sự thật đến nhà nó mà quên xem ngày, miễn cưỡng ăn thử

"à, ngon đấy'

"tôi nấu mà lấy" nó sượng khi được khen hoàn toàn chẳng có chút gì khiêm tốn

"anh hai ăn thử đi" GIA VIỄN và nó cùng quay sang nhìn hấn

"được" chắc chắc người gì đâu cách ăn cũng sang chảnh quý tộc!

"ngon đúng chứ?" GIA VIỄN hỏi

"tạm " hấn trả lời ngắn gọn. không hiểu sao nghe được câu trả lời ấy nó rất vui.

" chị dâu chị là người thứ 2 sau mẹ em được lấy được chữ "tạm" vàng ngọc của anh em đấy" GIA VIỄN hớn hờ trêu đùa

"vậy tôi nên cảm ơn phúc khí mình tốt rồi"

rửa bát xong xuôi, nó vui vẻ đi ra chỉ có mình GIA VIỄN đang thoải mái cho quả nho vào miệng, hấn có lẽ lên phòng mình rồi.

" chị dâu hôm em nay đến muốn báo cho chị một tin tốt"

" tin gì" nó tò mò

"hè hè em giúp chị đuổi tình địch đi rồi" anh chàng tự hào khoe công trạng

" tình địch nào thế?" nó ngơ ngác

"là cái cô CÁT NHƯ ấy. em nói này chị phải đề phòng cô ta nhé. cô ta chẳng thật thà gì đâu. lúc trước chưa có chị đã đành giờ còn tro trên tiếp cận anh em nữa đúng là... cạn lời luôn."

lời này giống lời của MẶC NHIÊN thế nhỉ? nó tò mò hỏi 'cậu biết gì kể cho tôi nghe đi "

"Ừm thì khi anh em ở bên Mĩ, trong một vụ ẩu đả bị thương liền được cô ta cứu rồi sau đó cô ta cứ qua lại dây dưa không dứt với anh em. à chị đừng hiểu lầm anh em chỉ coi cô ta là bạn cũng chẳng gần gũi gì là cô ta chủ động hết. khi anh em định từ chối thì cô ta lại lấy lí do đã cứu anh em ra chị biết đấy anh em là người không thích nợ ân tình người khác nên cũng miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở với những hành động ấy với điều kiện không được quá sự cho phép."

nghe GIA VIỄN kể nó càng tò mò hơn " anh cậu sao dính vào ẩu đả thế " nó trưng đôi mắt to trong veo bộ dáng như học sinh lớp 1 ngồi nghe cô giáo giảng

anh chàng phẩy phẩy tay, từ từ giải thích " anh em và anh HẮC PHONG bị bang khác đột kích bất ngờ không kịp đề phòng, địch lại nhiều. chị không biết đầu hai anh ấy trội cả mấy trăm người nhưng vì lúc đánh nhau sơ suất bị đâm nén. anh HẮC PHONG đưa anh em chạy trốn rồi gặp được cô ta nên mới thoát."

phải công nhận anh chàng này rất có khiếu kể chuyện, giọng kể nghe rất thuận tai cộng với biểu cảm muôn màu muôn vẻ càng kích thích người khác tò mò và hứng thú với câu chuyện.

" anh cậu cũng là người HẮC bang ư?"

" hai người họ cùng nhau lập bang nhưng về sau anh em tiếp quản việc kinh doanh của gia đình nên giao lại cho anh HẮC PHONG."

"ồ giờ tôi mới biết đấy!" nó cảm thán rồi thắc mắc "cô ta hình như rất yêu anh cậu"

" chị dâu chị phải tin anh em anh ấy không bao giờ yêu người như cô ta đâu" anh chàng vỗ trán " ay, mà quên nữa em muốn nhắc chị phải quản lí anh em chặt vào chị phải nhớ có bao nhiêu người mong được làm LỖY phu nhân đến điên cuồng thậm chí không từ thủ đoạn đặc biệt là cô ta trông thế chứ thủ đoạn ghê gớm lắm" rồi vỗ vỗ vai nó như thể mình là một trợ thủ đắc lực " chị yên tâm ở công ty em sẽ quản lí giúp chị. em phải về rồi.chúc ngủ ngon"

sao tự nhiên nó có cảm giác mình mới nạp được một trợ thủ đắc lực trong việc đuổi tình địch thay thế nhỉ!

anh chàng tạm biệt nó, không quên véo vài quả nho cho vào miệng, thông thả ra về.

nó vào phòng, hôm nay cũng coi như thu được vài tin tức hình như nó quên hỏi cái gì đó là gì ta? nó vỗ vỗ trán, đi đi lại lại nghĩ mãi vẫn chưa ra. đúng rồi chính là vụ mấy tấm ảnh. trời ơi! ngu người mà chuyện quan trọng nhất lại quên hỏi. nó bó tay với mình luôn.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sẽ sớm gặp lại!

tại hộp đêm cao cấp và đắt đỏ nhất thành phố - "THĂNG HOA", trên tầng cao nhất và bí ẩn nhất của tòa nhà. hần cao quý ngồi trên ghế, tay khẽ gõ xuống bàn. HẮC PHONG cười nụ cười nhếch mép đưa ly rượu vang đỏ thượng hạng được ủ trên 50 năm cho hần. hần bình thần đỡ lấy rồi uống một ngụm. sau đó HẮC PHONG vất một sấp tài liệu dày mấy chục trang lên bàn, hếch mắt phía hần ra hiệu

" cậu định xử lí thế nào?"

" nếu đã làm đến bước này chúng tôi hần quyết tâm muốn đấu một trận với chúng ta vậy tội gì không chơi cùng hần? hừm" hần lắc lắc ly rượu từ từ mà như dùng lực, tầm mắt di chuyển theo độ sánh của rượu, chẳng ai có thể đoán được lúc này trong ánh mắt ấy đang là gì.

"ok. tôi thích như vậy "

bên ngoài, một bóng đen nhanh như chớp lao qua, chỉ để lại một con dao nhỏ, sắc nhọn, sáng lóe trên đó có một mẩu giấy nhỏ rồi biến mất trong không trung. con dao phi ngang qua mặt hần chỉ cách má 0,1mm rồi cắm thẳng vào tường.

hần vẫn nhắm mắt, hoàn toàn không có chút định phản ứng lại. đơn giản vì chỉ cần nghe âm thanh hần có thể đoán được hướng đi của vũ khí.

ánh mắt hai người giao nhau rồi cùng nở nụ cười lạnh ngắt.

đám vệ sĩ chia làm hai tốp mỗi tốp gồm bốn người mặc đồ đen, đã được đào tạo theo cấp S(cấp cao nhất), thân thủ nhanh nhẹn, võ thuật cao cường một tốp đuổi theo tên áo đen, tốp còn lại chạy vào bảo vệ chủ nhân. tên cầm đầu cao to lực lưỡng, cúi đầu cung kính chào hần và HẮC PHONG, giọng nói run sợ

"xin lỗi chủ nhân chúng tôi sơ suất quá."

BÁCH HỘ- thủ hạ thân tín nhất của HẮC PHONG cùng hần và anh vào sinh ra tử, rất được tin nhiệm và tin tưởng. được giao trọng trách nặng nề nhưng cao cả là đào tạo ám vệ, sát vệ, mật vệ và vệ sĩ. trí và tài đều giỏi đặc biệt võ thuật chỉ thua HẮC PHONG.

HẮC PHONG phát phát tay, không bức tức mà còn nở nụ cười khiến đám thị vệ ngạc nhiên, sợ hãi nhìn nhau. đương nhiên nụ cười ấy chẳng ám áp gì mà nó chứa đầy sự tàn ác.

"lui hết đi. không cần đuổi theo tên đó để hấn sống thêm vài ngày"

hiếm khi HẮC PHONG lại "từ bi" đến thế. vì trước giờ ai nghe tên anh cũng đều biết động vào chỉ có một con đường chết hơn thế kinh sợ hơn là anh không thích kẻ thù của mình chết một cách chóng vánh mà thích kiểu từ từ dày vò khiến chúng sống trong đau đớn và tuyệt vọng mong chết nhưng lại chẳng thể chết. dòng máu chảy trong người hấn và HẮC PHONG đều giống nhau: vô tình, lãnh khốc và tính thù vô cùng mạnh mẽ.

nhớ lại khi bắt đầu vào giới giang hồ, chân ướt chân ráo chịu bao tủ nhục từ một kẻ tay trắng đi lên, từ một kẻ bị bao kẻ trả đũa cuối cùng trở thành vua của thế giới ngầm người đứng đầu của HẮC bang- bao kẻ nghe tên cũng phải nể sợ HẮC PHONG và hấn đã phải trả cái giá quá đắt. người anh yêu nhất chết trong tay mình, ngay trước mặt mình mà chẳng thể làm gì chỉ có thể dương mắt đứng nhìn. cảm giác đó đến giờ anh mãi không quên. cũng từ ngày ấy anh sẽ cho những kẻ đã từng đẩy mình vào bước đường cùng và làm hại người thân bên cạnh anh đều sẽ phải sống trong địa ngục mà còn hơn cả địa ngục để chúng chịu sự giày vò và đau đớn hơn gấp ngàn lần anh đã từng chịu.

tình yêu ư? một thứ quá xa xỉ và vô hình.

KHÔNG PHẢI HỌ KHÔNG MUỐN YÊU MÀ CHÍNH CUỘC ĐỜI KHÔNG CHO HỌ ĐƯỢC YÊU!

BÁCH HỘ nghe xong có hơi choáng váng, khẽ liếc chủ nhân nghi ngờ

"tha cho hấn thật ă?"

"loại tép riu đẩy đuổi chỉ mất công để dành sức lao sẽ dùng đến"

"vâng" BÁCH HỘ cùng ba tên kia từ từ lui ra, trở về vị trí của mình.

HẮC PHONG rút con dao cắm trên tường ra một cách nhẹ nhàng như không có gì, mở nắp giấy ra. trong đó có đề "sẽ sớm gặp lại" rồi đưa cho hấn. hấn liếc qua, lại nhắm mắt dưỡng thần.

trận chiến chuẩn bị bắt đầu rồi!

đã ở vị trí này sao tránh khỏi kẻ thù thậm chí lúc nào cũng phải đề phòng và tiêu diệt lẫn nhau. nhưng không thể trách bởi đã làm nghề này thì xác định phải đạp lên kẻ khác để sống, phải là kẻ mạnh nhất.

"bên kia thế nào?" hấn đột ngột lên tiếng

"bên kia" mà hấn nói chính là địa bàn bên châu âu mà HẮC PHONG nắm giữ. tình hình bên đó vốn bất ổn các bang phái thi nhau tranh giành địa bàn, đấu đá khốc liệt. từ lúc anh lên nắm quyền đã biến chúng thành địa bàn của mình. nhưng hiện nay một số băng nhóm dám chống đối lại đương nhiên anh phải đích thân giải quyết quan trọng mục đích chính là để cảnh cáo kẻ đứng sau giật dây.

"mai tôi sẽ sang bên đó giải quyết. bọn đấy xem chừng cố tình không nể mặt chúng ta vậy phải để cho chúng biết cái giá phải trả chứ đặc biệt là với kẻ đứng sau"

Màn đêm dần buông xuống một ngày mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

tan làm, nó đi ra khỏi công ty. PHAN ANH đứng dựa vào cửa xe cách đó không xa, nở nụ cười tỏa nắng với nó, tay vẫy vẫy ra hiệu

nó đi đến, cười ngây ngô.

"hôm nay có thể cho anh mượn em một buổi tối không?" anh chàng vừa nói vừa mở cửa xe cho nó, ánh mắt khiến đối phương dù muốn từ chối cũng không thể.

"chắc chắn, để xem nào" nó làm bộ suy nghĩ "được rồi em đồng ý "

PHAN ANH đưa nó đến một cửa hàng thời trang cao cấp. nó ngơ ngác. đến đây làm gì vậy?

"anh muốn em cùng anh đi dự một bữa tiệc" anh chàng từ tốn giải thích, dắt tay nó vào trong

"nhưng em..."

"chỉ là một bữa tiệc đơn giản thôi không cần lo đâu" PHAN ANH cắt ngang nó

nhân viên nhìn hai người cười tủm tỉm rồi dịu dàng cúi đầu hỏi

"xin hỏi quý khách cần gì ạ?"

nó rút tay khỏi tay PHAN ANH, xấu hổ cúi mặt

"tìm cho tôi một bộ thật đẹp với cô gái này" PHAN ANH ngồi xuống ghế kiên nhẫn chờ đợi nó.

"xin hỏi quý khách thích kiểu nào ạ tôn dáng cao cấp hay đơn giản hay là kiểu nào khác" quản lý nhiệt tình giới thiệu với nó, tay chỉ vào các mẫu váy.

nó lắc đầu, khẽ từ chối "không cần phiền phức thế đâu"

đưa ra bao bộ váy khách này đều lắc đầu khầu vị thật khó chiều nếu vị nào cũng thế này chắc thuốc chống thiếu máu lên não bán chạy lắm đấy.

"váy bộ này thì sao?" quản lý nháy mắt ra hiệu cho nhân viên đem một bộ váy đỏ kiểu váy đuôi cá trễ vai nơ eo quyến rũ.

"được đó" PHAN ANH khá ưng ý

đẹp thì đẹp thật nhưng kiểu này đi lại rất bất tiện cẩn thận sơ sẩy còn hôn đường như chơi chưa kể màu sắc của chiếc váy này vô cùng kén người mặc.

thấy nó cứ tròn mắt nhìn nhân viên tưởng nó ưng ý liền kéo vào trong phòng thử đồ. nó vừa xua tay vừa la oai oái "không phải tôi..." hãy tin chúng tôi cô mặc nhất định rất đẹp" quản lý chen ngang, cố tình lấn át giọng nó rồi không thương tiếc kéo cửa phòng thay đồ lại. dẫu sao người trả tiền đã lên tiếng thì bọn họ đương nhiên phải chiều theo.

hừ, bõn cô nương mà mắt miếng thịt nào sau này tìm mấy người tính số!

nó lè mề thay đồ, mặt nhăn như cái bị. nó bước ra một cách khó khăn, nhăn nhó nhìn mọi người. quả nhiên là vương vীu thật!

mọi người mắt chữ o mồm chữ a hết cỡ nhìn nó, PHAN ANH cũng ngạc nhiên không kém. người quản lý xoay nó một vòng, ngưỡng mộ nói "bộ này được tạo ra như để dành cho cô vậy. quá đẹp luôn!". đám nhân viên kia cũng nhao nhao trầm trồ khen ngợi. đúng là một mỹ nữ nha!

xì, bình thường nó đã là một mỹ nhân mặc gì thì cũng vẫn là mỹ nhân đâu trừ khi nó đẹp không thích thích trát nhẹ nhõm. biểu cảm của mọi người có thái quá không? cũng đâu cần lấy lòng khách hàng đến mức đó. (TT: thông cảm chị ấy mắc bệnh tự luyến!)

"đẹp lắm" PHAN ANH khen nó. thú thực lúc đó anh đã bị hấp dẫn và mê hoặc. thật không ngờ đó lại là cô gái bình thường hay ăn mặc tùy tiện mà anh vẫn quen.

nó nghi ngờ nhìn mọi người rồi lại nhìn chính mình sau đó liền đi ra trước gương xem thử. khó mà tin được người trong gương là nó cứ như một người khác vậy. đúng là câu "người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân" ha.

quản lý ngắt nó lại một lượt sau đó tiến về phía kệ trưng giày rồi ưng ý chọn một đôi màu đen, để nhón gấn pha lê sáng chói. cô ta nhắc chân nó đặt vào trong đôi giày. hài lòng với kết quả mình chọn.

PHAN ANH thanh toán rồi cùng nó đi ra.

điểm kế tiếp chính là tiệm làm tóc.

nó nhìn PHAN ANH ái ngại nói "thế này là được rồi không cần phiền phức vậy"

"yên tâm anh nhiều tiền lắm. tiền anh kiếm đều để em tiêu" PHAN ANH đùa nó

"à, chúng ta chỉ là bạn thôi nói thế dễ bị hiểu lầm lắm. da mặt em mỏng" nó cười trừ với mọi người

"thế thì không trêu em nữa" PHAN ANH xoa đầu nó

sau đó hai ba người tùm vào chế biến mái tóc thân yêu của nó. sau đủ thứ hành hạ cuối cùng cũng kết thúc. tóc nó được tạo kiểu Thái đơn giản nhưng hợp với bộ đồ.

mất hơn tiếng bọn nó mới đến được bữa tiệc ở ngoại thành. nó cùng PHAN ANH bước vào. mọi người nhìn tụi nó bàn tán có khen có chê có ghen ghét đủ thứ. đúng là miệng lưỡi thế gian quá kinh khủng.

bữa tiệc được tổ chức ngoài trời, phía trong có bục dành cho những người biểu diễn âm nhạc. còn phía xa là dòng sông thơ mộng và yên tĩnh. những

chiếc bàn tròn được để những món ăn và đồ uống cao cấp tôn lên đẳng cấp của giới thượng lưu.

tiếng nhạc du dương cùng những ánh đèn vàng mờ ảo tạo nên một khung cảnh vừa đẹp vừa hư ảo như hòa vào không khí náo nhiệt của buổi tiệc. những người đến đây đều tranh thủ tạo mối quan hệ hoặc tìm thêm các mối đầu tư kinh doanh. nói chung trong đám người này nó chẳng biết được mấy người. toàn những kẻ nhìn quen quen nhưng mới gặp lần đầu.

một anh chàng tóc vàng bắt tay với PHAN ANH, cười tươi " chào anh bạn. ai đây?" anh ta hướng cặp mắt đào hoa về phía nó dò hỏi

"bạn "

"chào em" anh ta cầm tay nó, nghiêng người vắt chéo chân, lịch sự hôn lên tay nó

"chào anh" nó đáp lại chẳng hề để ý đến anh ta

anh ta càng cười tươi hơn, cặp mắt cũng dán chặt lên người nó đánh giá như thể mới tìm được con mồi mới.

"em ra chỗ kia một chút" nó ghét cách anh ta nhìn chằm chằm mình. rất khó chịu nên tìm cách tránh đi hoàn toàn không biết hắn đang dõi theo nhất cử nhất động của nó và một người khác cũng âm thầm quan sát nó.

"ừ"

nó tiến lại một bàn ít người, trong góc khuất thoáng thả gắp đồ ăn vào đĩa. so với việc đeo mặt nạ trước mặt kẻ khác nó thích cái này hơn haha. thưởng thức cao lương mỹ vị là việc tuyệt vời nhất ông mặt trời!

một lúc sau, PHAN ANH đến, ánh mắt nhìn nó " anh có việc đột xuất phải đi gấp tí sẽ cử người đón em về. anh xin lỗi"

"không sao anh cứ đi đi" nó hất tay ý bảo PHAN ANH cứ tự nhiên

bóng PHAN ANH dần biến mất nó tiếp tục công việc đánh chén của mình.

CÁT NHƯ đi đến bên cạnh nó, cô ta mặc chiếc váy màu đen bó sát người tôn đường cong quyến rũ, hờ hững cùng kiểu tóc được chuẩn bị kỹ lưỡng và cẩn thận càng khiến giới đàn ông mê mẩn. cô ta đột ngột lên tiếng " chắc, đây là LÝ phu nhân mà! con gió nào đưa cô đến đây thế!". CÁT NHƯ đặc biệt nhấn mạnh chữ "Lý phu nhân" với giọng điệu mỉa mai

" ừ, con gió nào đưa tôi đến cũng đâu có liên quan đến cô" nó đứng dưng đáp trả, tay gắp một miếng thức ăn cho vào miệng ngon lành.

"ăn vừa thôi kẻo nghẹn đặc biệt là kẻ đói khát như cô" cô ta khoanh tay trước ngực, khinh thường liếc nó

"ây yao, từ khi nào cô lại học được cách quan tâm đến người khác thế này. đúng là phải mau về chống bão mới được. nhưng mà tôi đói khát còn hơn kẻ suốt ngày chỉ biết tìm cách dụ dỗ đàn ông " nó cười cười vui vẻ trả đũa lại. nó đã cố chọn một góc khuất mà cô ta còn cố tình phá đám. bôn cô nướng đâu phải dạng dễ động!

" cô..." cô ta tức nhưng ở đây có nhiều người đành phải kiềm chế rồi cười thầm " ai dụ dỗ ai còn chưa biết nhưng có một điều là những người như cô anh ấy sẽ không bao giờ để mắt đến "

"vậy sao? cô chuyên qua khoa phân tích tâm lý từ bao giờ vậy?" nó liếc cô ta, khích bác.

"tôi chỉ nói sự thật thôi"

"sự thật cũng có lúc sai mà biết đâu có một ngày anh ta yêu tôi thật lúc đó cô đừng nghĩ quẩn mà tự vẫn nhé!" nó bình thản nói hàm ý như rửa cô ta

"cô!" CÁT NHƯ tức giận, hất ly rượu vào người nó. cũng may nó phản ứng kịp nên né được. nó liền cầm một ly rượu khác hất vào người cô ta, dòng nước đỏ, sánh mịn từ trên ngực CÁT NHƯ từ từ chảy xuống chiếc váy đen cao cấp cô ta đang mặc. chắc, nó thích cảnh này! ai nói chọc tức là dễ? chọc tức là cả một nghệ thuật!

"cô dám hất rượu vào người tôi" cô ta nói to khiến mọi người đều chú ý

" ời! tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu cô biết đấy tính tôi vốn hậu đậu mà cô quân tử không chấp nhặt việc nhỏ nhoi này chứ" nó vội rút khăn giấy, giả vờ lau lau, về mặt vô tội đến đáng đánh nhìn cô ta thành khẩn. nhìn bộ dạng bị chọc tức của cô ta mà sướng cả người!

cô ta tức đến nghiến răng nghiến lợi, đáy mắt lạnh đi, hai tay nắm chặt nhưng thấy mọi người đang nhìn liền cố thả lỏng, cười hiền hòa, tay nắm chặt tay nó hất ra "đề tôi tự làm"

" mọi người cứ tự nhiên đi " nó xua tay, cười trừ

"ừ, dù không phải tôi thì kẻ muốn leo lên vị trí của cô cũng rất nhiều. cẩn thận đấy" cô ta ghé sát tai nó nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo rồi đi thẳng

"ừ, lo cho mình trước đi" nó thầm nghĩ, quay ra bắt gặp gương mặt rất đỗi quen thuộc tràn đầy sát khí và lạnh lùng không ai khác chính là tăng băng bác

cực đang đứng từ xa trong đám thương nhân quan sát nó. "móa, sao hấn cũng ở đây thế này? liệu hấn có nhìn thấy mình không? chắc chưa thấy đâu? nhưng nhờ hấn thấy rồi thì sao? liệu hấn có đọc được hết mấy lời mình và cô ta nói không nhỉ? chắc không vì mấy lời ấy mà tính sổ với mình vì bất nạt người hấn ta yêu đây chứ! móa, tự nhiên có cảm giác mạng sắp đi xa" nó thẳm nhủ, khẽ cúi người, che mặt, từ từ lẩn ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lo lắng!

Nó cẩn thận đặt từng bước về phía trước vừa lén nhìn xem hấn có quan sát mình không. tư thế lúc này của nó vô cùng đặc biệt y như đi ăn trộm. đi được mấy bước thì nó bắt ngờ va vào cái gì đó. ày, sao tự nhiên ở đây lại có cái cột nhỉ? nó nhớ là không có mà thật kì lạ nha.

Nó ngoái đầu lại, móa, là tên tóc vàng hồi nãy. Hấn đứng đây làm gì? còn cái biểu cảm như thể ai ăn mất miếng thịt của hấn ấy. Đã thế còn ôm người đau đón nữa chứ. Xi, diễn thái quá rồi!

"Anh đứng đây làm gì?"

"Người đẹp anh không nghĩ là em đẹp nhưng mà ngốc thế. Đương nhiên là em va vào anh rồi" anh ta ai oán kể lể.

"Xin lỗi anh nha"

"Um anh nghĩ là em nên đền bù thiệt hại" anh ta trêu đùa, người ghé sát người nó tư thế vô cùng mờ ám. anh ta cười thích thú, nửa thật nửa đùa "Anh rất vui nếu em làm bạn gái của anh"

"Đền cái đầu nhà anh, bạn gái cái đầu nhà em gái anh. tránh ra cho tôi đi" nó gần giọng, đẩy anh ta ra. hiển nhiên coi anh ta là đồ phiền phức.

"ồ hung dữ thế. anh thấy đề nghị đó không tồi" anh ta nhìn chăm chăm nó hứng thú. cả người chặn lối đi.

Cô gái này khiến anh có cảm giác muốn chinh phục, rất khác biệt. Hơn nữa bao lâu nay anh được mệnh danh là công tử đào hoa phụ nữ chưa ai là chưa đổ. Anh không tin cô gái này sẽ là một ngoại lệ.

"Biến ra" nó quát.

anh ta miết miết môi mình, cười gian tà " loại vừa đáng yêu vừa đánh đá rất hợp gu của anh" rồi cúi sát gần mặt nó, chuẩn bị hôn.

Nhưng sự thật phũ phàng anh ta chẳng những toại nguyện mà còn bị nó đá vào chỗ hiểm. anh chàng nhăn mặt hai tay ôm chỗ hiểm, đau đón, ngược nhìn nó, biểu cảm "sao em bạo lực thế!". nó "ừ" rồi hiện ngang rồi đi.

Đã nói từ té ai kêu anh ta cứ thích rượu mừng không uống thích uống rượu phạt cơ. thế là còn nhẹ tay chán. nó đi về phía dòng sông.

CÁT NHƯ đi ra từ phòng vệ sinh liền thấy một màn đặc sắc nên nán lại xem. haha đúng là thú vị thật. nhưng thú vị hơn là sắp có kịch để xem rồi. kịch này còn hay và sáng tạo hơn thế nhiều. cô ta thầm nghĩ "dù không phải tôi cũng có khối người muốn lấy mạng cô. TRẦN GIÂN HI hôm nay là ngày tận số của cô rồi!"

CÁT NHƯ chọn cho mình một chỗ ưng ý, từ từ nhấp từng hớp rượu vang đỏ sánh.

hấn đứng trong đám thương nhân. một người đàn ông trung tuổi sau khi trò chuyện cùng vài người khác liền quay sang hấn, giọng khá bất tai " LÝ tổng tôi mời anh ly rượu"

"được" hấn lạnh lùng trả lời, uống cạn ly rượu nhưng mắt vẫn âm thầm tìm vị trí của nó.

"ờ đây ai không biết Lý tổng tài sắc vẹn toàn thật khiến đám người như chúng tôi nể phục" một người đàn ông trẻ khác tiếp lời, lịnh lợt

"quá khen quá khen. phải rồi các vị cứ tự nhiên tôi ra đây một chút" hấn khéo léo từ chối

chết tiệt người con gái này phút trước còn trong tầm mắt của hấn vậy mà giờ đã chẳng thấy đâu. đúng là sơ sẩy một chút lại chạy linh tinh. hấn đảo mắt xung quanh một vòng rồi đi tìm xung quanh.

Ở một góc cách xa bữa tiệc. dòng sông im lìm thêu dệt bức tranh đêm đẹp lung linh với muôn ngàn vì sao cùng ánh trăng mờ mờ. những gợn sóng lăn tăn tấp vào bờ thật khiến người ta tĩnh lặng hoàn toàn khác xa với những ồn ào náo nhiệt và sang trọng của bữa tiệc.

Nó đứng cạnh bờ sông, hai tay buông thả, nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác trong lành và thoải mái. nếu nhìn từ xa giống như một bức tranh tuyệt mỹ ở đó cảnh đêm và dòng sông cùng ánh sáng của mặt trăng nhẹ nhàng làm nền để tôn lên vẻ đẹp của cô gái dù chỉ là tấm lưng, mờ mờ ảo ảo nhưng lại khiến

người ta hoàn toàn đắm chìm khó mà thoát ra.

Một cô gái lén lút nấp sau bụi cỏ, ánh mắt sắc lẹm và tràn đầy thù địch quan sát nó. cô ta từ từ khễ kháng tiến lại gần và đẩy nó một lực khá mạnh kết thúc khung cảnh tuyệt mộng bằng tiếng "ùm.." của nó ở dưới sông.

Gương mặt đẹp cùng bộ váy trắng cũng không thể che dấu được sự đổ kị và ghen ghét đang chiếm trọn trong trái tim và trí não cô ta. cô ta luôn miệng lầm bầm "chết đi. cô nhất định phải chết. Vị trí Lý phu nhân phải là của tôi haha....". cô ta nhìn nó ở dưới sông, cười mẫn nguyện khi đạt được mục đích sau đó rời đi

"cứu.. cứu tôi với... có ai không? cứu tôi..."

Nó cố gắng vùng vẫy và la hét nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng. bộ váy bó sát dính nước càng khiến nó khó cử động chân. không phải là mất thịt nữa mà sắp mất mạng đến nơi rồi. quan trọng nhất là nó không biết bơi. chẳng nhẽ số nó đến đây là tận ư? miệng cô ta cũng quá miệng quạ đi. nó ai oán vật lộn với dòng nước, sức càng lúc càng yếu hơn.

"cứu..cứu tôi với..." tiếng nó nhỏ dần

Những tia tuyệt vọng bắt đầu len lỏi trong từng tế bào. ở đây cách xa bữa tiệc như vậy khả năng có người đến cứu là rất thấp. huhu muôn vàn kiểu chết sao nó lại chết một cách tang thương như vậy? sớm biết thế này đã viết sẵn di thư. huhu cuộc đời mình...huhu

Trong bữa tiệc, hần tìm khắp nơi đều không thấy nó. Lòng tự nhiên bất an và lo lắng, thái độ thâm trầm đến đáng sợ. hần cảm điện thoại gọi cho nó nhưng đáp lại chỉ là tiếng tút tút trên bàn tiệc. chiếc túi của nó cũng ở đây.

CÁT NHƯ đi đến, giả bộ lo lắng hỏi "có chuyện gì thế"

"Cô ấy đâu?"

"À GIẢN HI á em không biết chắc chạy linh tinh đâu đó rồi anh đừng lo quá". đúng rồi cứ thế này đi chỉ cần thêm một tí nữa là cô ta về thế giới bên kia rồi. hừ, tự nhiên có kẻ giúp cô ta tại sao không tận dụng chứ.

Hần gọi cho thuộc hạ "phong tỏa đi" rồi nhanh chóng đột nhập vào hệ thống vệ tinh để xem.

Một đám người đen xuất hiện, thân thủ cao cường, lạnh lùng chặn hết tất cả những người ra vào bữa tiệc. mọi người kinh sợ, bàn tán nhao nhao. Riêng có một người ngoài cổ bình tĩnh nhưng trong lòng lại bất an và sợ sệt vô cùng. Cô ta cúi gằm mặt xuống, giả vờ ăn đồ ăn che dấu sự bất bình thường

Hần gấp gấp chạy theo hướng bờ sông với lợi thế chân dài đương nhiên khoảng cách được thu gọn tối đa. Lòng thầm chửi rủa "chết tiệt! tự dung ra đó làm gì"

Nó từ từ chìm xuống dưới dòng nước. hết! hết thật rồi! nó kiệt sức rồi!

Hần nhảy xuống, vừa bơi vừa tìm nó, liên tục gọi "cô ở đâu rồi? cô ở đâu mau trả lời tôi". đây là lần đầu tiên hần lo lắng như vậy.

Thời gian trôi qua từng phút dài miên man. Cuối cùng hần cũng tìm thấy nó. Hần ôm lấy nó, bơi về phía bờ và khễ đặt nó xuống bãi cỏ, cẩn thận kiểm tra hơi thở. May, vẫn còn sống. Hần lay lay nó, liên tục gọi "tỉnh lại đi. tôi nói cô mau tỉnh lại."

gương mặt nó trắng bệch, tóc bung xòa. hần áp hai tay vào ngực nó, liên tục ấn tim với tần số cao. nó ọc nước ra vài lần mới từ từ tỉnh lại.

vừa mở mắt đã thấy hình bóng hần sừng sững trước mắt, liên tục dụi mắt, mông lung "mình chết thật rồi ư? chết mà cũng nhìn thấy hần nữa à?"

"đừng nói linh tinh" hần điềm tĩnh trả lời, bế nó đi về phía bữa tiệc

"thế này là chưa chết rồi?" nó tròn mắt nhìn hần, gì chứ riêng lời nói của hần thì nghe phát là biết liền. mà tóc hần ướt không cả áo cũng ướt chẳng lẽ hần cứu nó ư? ôi! chuyện gì đang xảy ra vậy?

"anh cứu tôi?" nó ngốc nghếch hỏi

"vậy em nghĩ là ai?" hần có chút bất đắc dĩ

chắc chắn, giờ nó mới biết không chỉ bình thường đã mê người mà lúc ướt còn mê người hơn. cũng quá làm người ta mất máu đi! nhưng sao nó có cảm giác lưng lửng thế nhỉ? nó quay ra trời ời hần đang bế nó. shock toàn tập!

"anh thả tôi xuống đi. tôi không sao rồi"

"yên lặng" hần gằn giọng, có chút bức tức hướng ánh mắt cảnh cáo khiến nó đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

trở về bữa tiệc, mọi người đều trở mắt và bất ngờ. một cảnh tượng thật khiến người ta ngỡ ngàng nhưng lại khiến bao cô gái mơ ước có được. hần chẳng may may để ý điều đó vẫn tiếp tục bế nó về phía chiếc xe.

ở một chiếc xe khác, PHAN ANH âm thầm dõi theo tụi nó, thờ dài. trong trái tim đau nhói. ánh mắt tràn ngập sự tang thương.

CÁT NHƯ giậm chân bực tức, hai tay cô ta nắm chặt lại, móng tay gì vào da thịt chầm chầm dõi theo nó và hấn chỉ hận không thể lao lên bám vằm nó thành trăm mảnh.

đáng lẽ người đó phải là cô ta mới phải. cô ta cố gắng bao lâu còn chưa lấy được một cái nhìn quan tâm từ hấn. tại sao nó có thể... cô ta không phục. Đã như thế thì nó nhất định phải chết. cô ta sẽ khiến nó phải chết trong đau khổ!

nó ái ngại khẽ nhắc nhở hấn, một tay che mặt "thả tôi xuống mọi người nhìn kia ". hấn dừng lại hoàn toàn lơ lửng nó, yên lặng chờ báo cáo

"dạ thưa chủ nhân là cô ta ạ" HIỆP HUNG (trợ thủ đắc lực của hấn) cúi người, cung kính nói. đằng sau là một tên khác áp giải cô ta đi lên

"lí do?" hấn sắc lạnh liếc cô ta.

". GIÁ THÀNH em là HẢI NHI đây anh không nhớ em ư. chỉ cần anh xuất hiện ở đâu em cũng đều có mặt. em thật sự rất yêu anh. em đã yêu anh từ lâu lắm rồi cô ta không có tư cách trở thành LÝ phu nhân chỉ có em mới xứng đáng." cô ta điên cuồng nói, hai tay liên tục giãy giụa, ánh mắt tràn ngập hình bóng hấn

nó nghe cũng hiểu cô ta cuồng si đến mức nào. quá đáng sợ! quá nguy hiểm! nếu không phải cô ta bị bắt lại chắc chắn đã nhào vào ăn tươi nuốt sống nó rồi chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy kinh khủng. đó chính là ví dụ điển hình cho việc yêu mù quáng đấy

CÁT NHƯ thầm chửi rủa "có trách thì trách cô ngu dốt!". ngay từ lúc đi ra cô ta đã thấy y luôn theo dõi nó, chỉ cần liếc cũng nhìn ra được y rất căm thù nó nên mới không ngăn cản nhưng dù sao y cũng đã giúp cô ta một việc rồi.

"cô? không có tư cách!" hấn bẻ nó, đặt vào trong xe rồi quay ra

"xử lí đi(ý của hấn là xử lí việc không để lộ tin tức ra bên ngoài). riêng cô ta giao cho HẮC BANG " hấn ngồi vào ghế bên cạnh nó. dám động vào người của hấn cũng không biết mình là ai!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sốt!

trong xe, hấn nhắm mắt dưỡng thần, bộ đồ ướt sũng đang dần được hong khô bởi hệ thống máy sưởi tân tiến.

"về ngoại ô" hấn lạnh lùng ra lệnh

"vâng" Ông HẢI(người lái xe lâu năm) kính cẩn thưa

Ông lén liếc nhìn sắc mặt của hấn qua gương chiếu hậu. đây là lần đầu tiên ông thấy ông chủ cứu một cô gái đấy tuy rằng đây là bà chủ nhưng thái độ của ông chủ vẫn rất khác. có khi nào ông chủ bắt đầu động tâm rồi không? hey, việc này cũng không đến lượt ông quản tốt nhất cứ lo đúng phận sự của mình thôi.

nó ngồi vất vất nước chân váy, thi thoảng khẽ liếc nhìn hấn, đắn đo" nên hay không nên? dù sao hấn cũng đã cứu mình không cảm ơn là ăn cháo đá bát còn gì nhưng hấn đang ngủ không nên phá bình nếu không hấn lại trưng ra quả mặt vác cả Bắc cực và nam cực".

vậy là hấn lại cứu nó lần nữa rồi. người ta nói nợ ân tình là khó trả nhất lần trước hấn giúp nó đâu thể chỉ một món quà là có thể biểu thị vốn chi hấn cũng chẳng đặt món quà ấy trong mắt.

"đang nghĩ gì? hừm" hấn thỉnh thoảng lên tiếng

"giật cả mình!" nó quay sang, lăm bằm, tay vỗ vỗ ngực mà không biết toàn bộ biểu cảm ấy đều thu hết vào tầm mắt của hấn.

"cảm ơn anh" nó dè dặt nói.

"tôi không giúp ai không công bao giờ" hấn điềm nhiên

hừ, uống công nó còn coi hấn là người tốt. thôi có trách thì trách nó thay đổi cách nghĩ quá sớm. người làm tư bản như hấn làm sao mà chịu thiệt cho được cái gì cũng đặt lợi ích lên đầu tiên.

hey, giờ phải làm sao, nó có cảm giác nợ ân tình càng lúc càng chất cao như núi. nếu cứ thế này có phải sau này nó sẽ biến thành con nợ không? ôi mẹ ơi nợ kiểu này cũng phi vật chất đến quá thể đáng rồi! liệu hấn có bắt mình lấy thân báo đáp không? nó lắc đầu, điều đó nó khẳng định chắc chắn là không

có viễn cảnh xảy ra. vậy hay là quy ra tiền? nhờ hấn đòi một con số khổng lồ thì lúc đó nó không chỉ thành con nợ tinh thần mà còn kiêm cả con nợ vật chất luôn ấy chứ.

"anh không phải định bắt tôi lấy thân báo đáp hay biến tôi thành con nợ đấy chứ?" nó lờ lờ

"không tôi"

hấn nhếch mép. thì ra từ nãy đến giờ toàn nghĩ linh tinh. hấn thật không biết nó là ngâm trong nước quá lâu nên não cũng ngấm theo hay ngốc thật nữa.

"um, anh đừng để ý mấy lời tôi nói. tôi chỉ đùa thôi hìhi "

nó cười trừ,xua tay, trong thân tâm hấn không thể cho mình mấy phát tát. người ta nói cầm có sai chết tại cái miệng. đây là điển hình của kiểu đâm đầu vào lưới truyền thống. hấn không nói thì nó tự đề nghị làm quái gì chứ! nó sẽ ăn nhiều quả óc chó để cải thiện tình trạng não bộ phát triển không toàn diện này.

"được. vậy nợ ân tình này sau này tôi sẽ đòi"

"sau này" là bao giờ chứ? sao nó cứ cảm thấy có cái gì đó sai sai.

bầu không khí trong xe rơi vào trầm lặng.

ông HẢI thờ dài, cuối cùng cũng có người khiến ông chủ lấy lại bản tính và cảm xúc của loài người rồi!

chiếc xe dừng lại trước dinh thự màu trắng, ngôi xóm được thiết kế vô cùng đẹp mắt và sang trọng nhưng lại khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo vô bờ. cũng phải, nơi hấn ở có chỗ nào ấm áp thì nó khẳng định chỗ nó biến đổi khí hậu nặng lắm luôn.

độc bên ngoài đã bắt mắt như vậy hiển nhiên tiền xây cũng không ít đâu nhì. vào bên trong còn khiến người ta rớt mà không tìm thấy hàm "cũng quá kinh khủng đi" nó cảm thán. đẹp thật đó riêng đồ đạc cũng thuộc loại hiếm và cực phẩm chưa kể phòng khách rộng thênh thang như vậy. ôi mẹ ơi! rốt cuộc hấn giàu đến mức nào?

giờ nó mới phát hiện ra nó cũng có tài năng khác ấy chứ chính là soi đồ đồ. chắc chắn, nếu nghề này mà giàu thì nó chuyển luôn. nhưng hình như đây cũng không hấn là nghề vậy chuyển thành nghề tay trái đi.(TT: không chắc chị ấy làm được nghề này!)

nó theo hấn lên lầu, vừa đi vừa quan sát xung quanh nên không biết hấn dừng lại. và thế là nó va vào bờ vai rộng và rắn chắc của hấn (TT: Thú thực ta thích cảnh này!).nó xoa xoa đầu vô tội nhìn hấn "xin lỗi tôi không cố ý". hấn lạnh lùng liếc nó nhưng vẫn im lặng.

"ngoan ngoan ở phòng này"

nó quan sát một lượt hình như phòng này là phòng hấn thường ở: có tủ quần áo, nhà tắm và giường ngủ màu đen. nếu thế... đừng nói ở đây chỉ có đúng một phòng ngủ đấy nhé! đất rộng đề làm gì chứ? nhà riêng cũng đâu đến mức thiết kế có một phòng ngủ. wtf bọn cô nương ngủ người!

thế còn hấn thì sao? hấn ở đâu đây?

"đây là phòng anh thường ở?" nó nghi ngờ hỏi

hấn bỏ câu hỏi của nó, mở tủ ra, kiểm tra một lượt rồi lấy một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho nó "mặc tạm".

nó đón lấy, nhìn một lượt hiển nhiên là rất trùng và rộng.

hấn lấy một bộ khác, đi ra ngoài.

nó cầm đồ đi vào phòng tắm. phải thay đồ thôi không sẽ bị cảm mất. từ nhỏ hễ ngâm trong nước lâu là nó đều bị cảm lạnh và sốt nhưng từ khi lớn lên có thể là do sức đề kháng và lâu nay không bị nên nó chẳng biết có còn như thế không.

nó hài lòng đi ra, soi mình trước gương cũng không đến nổi nha. nó leo lên giường,đầu bỗng nhiên đau nhói như búa đập có lẽ nó phải ngủ một giấc mai chắc là khỏi thôi

ngoài trời đêm, những cơn mưa bắt đầu trút xuống từng hạt từng hạt rồi to dần, gió bắt đầu thổi mạnh hơn. cánh cửa sổ mở toang và rèm cửa bay phất phới khí lạnh lùa vào trong phòng.

hấn đi qua phòng nó, nghe thấy tiếng đập cửa liền mở cửa đi đến bên đóng cửa sổ lại.

trong con ngủ nó vẫn miên man. hấn tiến đến gần, kéo chăn, đắp kín người nó, bỗng phát hiện có điều bất thường. hấn vội sờ trán nó: nóng bỏng, ra rất nhiều mồ hôi, môi nhợt nhạt thần thái kém sắc có thể là bị sốt rồi.

hấn bật điện, chạy đi lấy hộp y tế. sau đó liền áp nhiệt kế vào miệng nó. quả nhiên 39oC. hấn lay lay nó nhưng nó vẫn không phản ứng.

"nước... nước" nó lí nhí kêu

hắn nâng người nó lên, cầm cốc nước đã rót sẵn đặt trước miệng nó sau đó cạy miệng nó khê cho nước vào xong xuôi mới đặt nó về vị trí cũ.

hắn lấy điện thoại, gọi bác sĩ riêng

"nhanh đến ngoại ô thành phố"hắn ra lệnh, trong lòng tự dưng gấp gấp

"hả...cái gì vậy...à...dạ...vâng" ông ta choàng tỉnh, hốt hải nhảy xuống giường thay đồ lòng đầy ai oán. đúng là ông ta có số bị hành 5 lần 7 lượt đều bị gọi đến vào nửa đêm đã thế trời đang mưa to vật vã mới khô. cậ nhà giàu là có quyền lắm sao! hừ, không phải vì lương cao ông đẩy bỏ nghề này lâu rồi!

hơn tiếng sau, ông ta hốt hải chạy lên tầng, tuổi già cộng cân nặng béo ú khiến ông ta khó khăn trong việc di chuyển nhanh.

" Lý tổng" ông ta cúi đầu chào

"mau xem xem" hắn đứng sang một bên

ông ta kiểm tra đôi chút sau đó thở dài, lấy ống tiêm đâm vào tay nó

"chỉ là bị sốt cao thôi tôi tiêm một liều một, hai ngày sau sẽ khỏi"

"xong rồi tôi xin phép" ông ta cất đồ nghề nhìn nó rồi lại liếc hắn từ từ đi ra. hey, vị Lý phu nhân này cũng thật biết cách giúp ông ôn luyện bài vở!ông chỉ muốn nói là tuy ông đã có tuổi nhưng trí nhớ vẫn còn tốt lắm không cần phải tạo cơ hội thế đâu. hành người ta trong đêm mưa gió như vậy ông nghĩ bài vở chưa ôn được đã về với đất trời rồi!

hắn ngồi bên cạnh giường, thức cả đêm bên cạnh nó, lòng nóng ran như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giã: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Giấc mơ kì lạ!

mưa đã ngớt, rí rách rơi tạo nên khung cảnh mờ mờ và ảo ảo. những giọt nước đọng lại trên ô cửa sổ kính nhẹ nhàng lăn xuống tạo thành những vệt dài và nhỏ.

bên trong, nó vẫn mê man dù sắc mặt đã tốt hơn trước nhưng vẫn rất xanh xao và nhợt nhạt.

thi thoảng hắn vẫn đặt tay lên trán nó và trán mình để kiểm tra. trán đỡ nóng hơn rồi.

hắn ngồi bên cạnh giường, đặt máy tính gối lên hai đùi làm việc. hắn xem một loạt những biểu đồ và con số chẳng chịt trong bài báo cáo, đáng vẻ nghiêm túc phong trần càng mê hoặc.

điện thoại trong túi reo,hắn để laptop lên bàn, bắt máy,nhẹ nhàng đi ra phía hành lang cầu thang

"chuyện gì"

"anh hai, đang ở đâu thế sao em đến nhà không thấy?" GIA VIỄN dò hỏi, não chứa đầy ý nghĩ đen tối

" ngoại ô" hắn trả lời ngắn gọn

" có phải đang ở cùng chị dâu không?" anh chàng cười gian, haha cái này thú vị nha anh thích!

"phải"

"vậy anh chăm sóc chị dâu cho tốt em không làm phiền nữa hí hí. à cứ thoải mái nghỉ ngơi nhé công ty anh không cần lo đâu.đúng rồi ông bảo anh và chị tích cực càng tốt ông muốn bế cháu sớm thôi em tắt máy đây" anh chàng cười hăm hờ quay sang người bên cạnh còn đang nôn nóng chờ đợi hơn. sắp có biến rồi haha

"ông toại nguyện nhé anh chị ấy đang ở với nhau ngày ông bế cháu chắc chắn trong tương lai gần" GIA VIỄN nịnh nọt

"hề hề thế là tốt rồi! tốt rồi!" ông cụ hài lòng gật đầu. mong là ngày đó sớm đến. như nghĩ ra gì đó ông quay sang, lờm lờm " còn cậu bao giờ cho tôi thấy cháu dâu?"

"hớ hớ, cái này hơi xa xôi. anh con mới kết hôn chưa vợ, chưa vợ mà. con sợ bây giờ đừng phát đưa cháu dâu về ông shock bệnh tim tái phát con gánh

không nổi. phải rồi công ty còn việc con bay nhé" GIA VIỄN toát mồ hôi hột, liến thoảng một tràng rồi chuồn lẹ. chớp mắt chỉ còn thấy khói trắng bay nghi ngút.

ông cụ dậm chân, hừ một tiếng, rồi đi lên phòng, miệng lẩm bẩm "cha tiên sư nhà anh lần nào nhắc đến y như rằng lại kiểm có. anh chờ đấy "

=====**=====

tại một đỉnh núi đẹp và cao nhưng khá bằng phẳng, khói sương hòa cùng với những đám mây nhẹ lượn quanh. một khung cảnh thật yên bình và thơ mộng.

hắn đứng bên mép núi, dáng vẻ tiêu sái và cao ngạo nhưng vẫn không mất đi tố chất lạnh lùng vốn có, đăm chiêu, tầm mắt vô định ở phía xa xăm.

nó nhẹ nhàng đi đến từ đằng sau, khẽ chạm vào lưng hắn, cười vui vẻ tay cầm một hộp quà nhỏ giấu ở phía sau, chờ mong.

"anh tặng anh này!" nó vừa cười vừa lấy ra một chiếc vòng hình chìa khóa màu tím

hắn quay lại, lạnh lùng nhìn nó

"anh biết chiếc vòng này có ý nghĩa là gì không? là "ANH CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM EM! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY EM CHỈ YÊU DUY NHẤT ANH". vậy anh có chấp nhận lời tỏ tình này của em đồng ý làm chìa khóa mở cửa trái tim em không? ở đây chỉ mình anh có thể mở và cũng chỉ mình anh mới có thể bước vào" nó đặt tay lên trái tim, hồi hộp chờ câu trả lời

hắn không trả lời, lãnh đạm liếc về phía trước. nó quay lại theo hướng nhìn của hắn thấy CÁT NHƯ tay cầm khẩu súng chĩa về nó. cô ta hét to, ánh mắt đỏ ngầu và đầy thù hận

"tôi sẽ không để cho hai người toại nguyện. anh ấy chỉ có thể thuộc về tôi cô nhất định phải chết" nói rồi cô ta bóp cò, viên đạn xuyên qua không gian đến đích.chiếc vòng trong tay nó rơi xuống đất, trái tim nó rỉ máu đỏ rồi dần dần tuôn xoắn xả.

nó ngã xuống vực, hai tay dang rộng nhưng vẫn luôn đặt tầm mắt trên người hắn, hét lớn "CẢ ĐOẠN ĐƯỜNG NÀY ANH ĐÃ THỬ MỘT LẦN YÊU EM CHƯA?". bỗng hắn nở cụt cười âm ảm và đẹp nhất rồi biến mất như khói mây. nó chỉ nghe được tiếng cười lớn và thống khổ của CÁT NHƯ.

sau đó nó mỉm cười tưởng tượng ra hình ảnh gương mặt hắn, lặng lẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng chỉ nghe phong phanh tiếng gọi "GIẢN HI ANH YÊU EM!" thấp thoáng như thật như không.

nếu hắn biết liệu có đến cứu nó không? liệu hắn có sẵn sàng nhảy xuống vực sâu vạn trượng ấy để tìm nó hay từ đầu đến cuối vẫn là nó tự mình đa tình?

CUỐI CÙNG HẮN VÀ NÓ VẪN LÀ KẾT CỤC MỘT MÁT MỘT CÒN. MỘT NGƯỜI YÊU MỘT NGƯỜI LẠI VÔ TÌNH. CÓ THỂ NÓ VÀ HẮN ĐÃ ĐỊNH CHỈ CHUNG MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG MÀ CHẴNG THỂ CHUNG MỘT CUỘC ĐỜI!

nó nắm chặt tay hắn, trán dẫm mồ hôi, miệng liên tục lẩm bẩm những lời không rõ chọt choàng tỉnh, ngồi bật dậy, sắc mặt tái mét.

giấc mơ ấy quá chân thật, thật đến mức khiến con người ta sợ hãi như một con ác mộng vậy. người ta thường nói đôi khi mơ cũng là một điềm báo liệu có khi nào...đó sẽ là kết cục của hắn và nó?

lúc nó tỉnh lại đã là tối của ngày thứ hai. bầu không khí ở đây quá yên tĩnh và lạnh lẽo. Ngoài trời mưa đã tạnh để lại một lớp áo ướt át cho cảnh vật nhưng rất mong lung bởi một màu đen tối của bầu trời.

"không sao chứ?" hắn hỏi

nó lắc đầu, dựa lưng vào gối, quay sang thấy hắn, còn thấy cả tay mình và tay hắn đan vào nhau không phải là nó cầm tay hắn mới đúng. nó ngại ngừng rút tay lại, có khi nào hắn nghĩ nó lợi dụng mình không? ày, nó bất tỉnh sao biết được chứ chắc tại tay hắn lạnh cảm giác thoải mái nên nó mới vô tình nắm lấy. đúng là vô tình thôi nó vô tội mà haha. nó cố gắng củng cố suy nghĩ của mình cười ngây ngô

bầu không khí có chút ngưng ngừng.

hắn bỗng đặt tay lên trán nó và trán mình "hạ sốt rồi". động tác của hắn có chút vụng về, bàn tay lạnh giá chạm vào trán nó mà nó tưởng như đang đắp cả tảng đá trên đầu nhưng trong thâm tâm lại lóe lên một tia vui vẻ.

sắc mặt hắn hình như có chút không được tốt lắm đừng nói là hắn luôn bên cạnh chăm sóc nó nhé.

"tôi...anh...vẫn luôn ở bên cạnh tôi ư?" nó vừa chỉ tay vào mình lại chỉ tay sang hắn, nghi ngờ hỏi

hắn gật gật biểu cảm đã sớm như cũ.

"thế tôi như vậy mấy ngày rồi?" nó chán chừ, bèn lên hỏi tiếp

"gần hai ngày"

nó giờ hai ngón tay, nhìn hấn rồi lại nhìn tay mình. được đúng hai ngày nghỉ thì ốm cũng phù quá đi! hừ, tất cả cũng tại cô ta tự dưng đẩy nó xuống nước nên giờ mới liệt giường thế này. nó bức xúc biết thế lúc ấy đã nhào vào cho cô ta một trận rồi.

mà cũng không hấn hay tại hấn chăm sóc mình cả đêm nên nó mới gặp ác mộng. điều này xét thấy rất có lí. mỗi lần ở với hấn hình như nó chẳng có cái gì tốt đẹp. nhưng cũng bắt công quá rồi ở ngoài đời nó còn chưa đủ đen đủi hay sao mà còn vào cả trong mơ ngược nó. người ta được nam thần chăm sóc sường như lên tiên mơ cũng toàn cảnh ngọt ngào nó đây...trái ngược đến đau tim, haiz, thật khiến con người ta thờ dài ai oán!

hấn đưa cho nó một chiếc áo sơ mi trắng khác, cùng với một cái quần rộng thùng thình màu đen ý bảo nó thay đồ rồi đi xuống nhà.

nó gật gật máy móc làm theo.

tắm xong nó mặc áo sơ mi trắng rất vô tư nhưng cái quần thì có vẻ... hơi có trục trặc kĩ thuật. áo sơ mi vốn đã trùng nhưng vẫn chấp nhận được còn cái quần này vừa trùng vừa rộng để nguyên thì như thăng hê xấn lên thì như nông dân chuẩn bị ra đồng, haiz, đúng là chân dài và chân ngắn khác nhau một trời một vực.

thế là cuối cùng nó quyết định chỉ mặc độc áo thôi, trông sẽ giống như mặc một chiếc váy cộc. dù sao cũng hạ sốt rồi chắc không vấn đề gì đâu.

nó hài lòng đi xuống, hấn ngồi ở bàn ăn, trên đó đã có sẵn hai bát ăn. nó cười tươi phấn chấn đi đến.

hấn ngược lên liếc nhìn nó đầu đó trong người bỗng có phản ứng. người con gái đó vậy mà lại khiến hấn chú ý! đặc biệt là sự vô ý vô tư, ăn mặc tùy tiện qua loa quần dài không mặc để lộ đôi chân thon gọn và trắng ngần, cổ áo còn chưa bẻ, cúc còn chưa cài hết lộ ra khoảng ngực trắng và cánh xuân thấp thoáng bên trong như liêu độc được câu dẫn đàn ông. đã thế còn thân nhiên cười cười. hấn nhất định phải kiểm chế!

nó hoàn toàn không biết chính tính cách qua loa đại khái cộng thêm chiếc áo sơ mi trắng ẩn hiện chính là một kiểu thách thức giới hạn chịu đựng của đàn ông. hiển nhiên nhân vật chính vẫn chưa nhận ra gì nên hồn nhiên ngồi xuống ăn.

nó nhìn bát hấn và bát mình, bĩu môi bất bình "tại sao bát anh nhiều đồ thế mà bát tôi chỉ có cháo?". trước nay món nó kinh nhất chính là cháo vừa như vừa nhão ai mà ăn cho nổi.

nó nhìn bát cháo thờ dài liên tục ba phát rồi lại thờ dài. đây là phân biệt đối xử là bát công cần được loại trừ khỏi xã hội!

"thật sự phải ăn ư?" nó mất niềm tin hỏi lại. thế giới quan suy sụp trong chốc lát.

hấn bắn ánh mắt" còn lựa chọn khác?" về phía nó. hấn là đe dọa tinh thần của người ốm. hừ, nó mà có sức mạnh nhất định không để hấn bắt nạt như vậy. nó ăn!

trời ơi! bình thường tốc độ ăn của nó đã khiến người ta ngao ngán giờ ăn cháo còn rùa bò gọi bằng cụ, nhắc cái thìa cũng mất gần phút để cháo vào được với miệng là cả một chặng đường dài và gian nan! haiz, quá thử lòng kiên nhẫn!

nó vẫn mãi miết và chán nản với công việc tuy không nặng nhọc nhưng lại như cực hình mà không để ý mỗi lần nó cúi xuống hấn đều có thể thu trọn cảnh xuân vào mắt. mặc dù có lớp áo ngực mỏng nhưng vẫn rất sinh động!

nó hăm hở nhìn hấn, tò mò hỏi " vậy bao giờ chúng ta về nhà?". sao hấn cứ quay đi vậy, bình thường hấn đâu có thế đâu.

thật lạ nha! chắc chắn có gì đó bất ổn! nó nhìn mình một lượt. thôi chết! là cúc áo. nó ngại ngừng quay đi, kín đáo cài hết cúc áo. chắc, chắc! mắt mặt quá!

"ăn xong sẽ về"

"ok! hi hi" nghe thấy chữ "về" là nó hí hửng không thôi nhờ thế mà tiếp thêm động lực phấn đấu hoàn thành việc ăn xong bát cháo. haiz, ăn xong cái này còn cảm thấy vinh quang hơn cứu được cả thế giới hé hé! cực kì có cảm giác thành tựu!

trước khi ra xe, hấn đưa cho nó một chiếc áo vest đen. nó hiểu ý liền mặc vào trông không đến nỗi tệ.

trong xe, hấn chuyên tâm lái xe còn nó giữ im lặng nên bầu không khí rất yên tĩnh thậm chí còn nghe thấy được hơi thở của đối phương. trạng thái đó tiếp diễn đến khi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đưa trẻ bị lạc!

sáng hôm sau, nó làm vệ sinh cá nhân xong đến lúc thay đồ thì chợt xuất hiện một vấn đề. chiếc áo sơ mi của hấn phải xử lí thế nào? nó đi đi lại lại rồi lại

liếc cái áo trên giường. haiz, đúng là một vấn đề nan giải! ày, sau một hồi hai chất xám nó đã nghĩ ra được hai phương án: thứ nhất là đem trả lại thứ hai là cuồn luôn. trả lại thì có hơi...bất hợp lý mà cuồn luôn lại càng bất hợp lý hơn. thôi cứ để lại giặt xong rồi tính sau.

nó chạy xuống, liếc nhìn bàn ăn. cha, toàn những món nó thích haha tuyệt! nó vui vẻ ngồi vào bàn ăn. đúng là đồ ăn khiến con người ta phấn chấn hẳn lên nha,có động lực làm việc. tự dưng thấy ngày mới thật đẹp!

"hắn đâu đi?"

"dạ cậu chủ đi làm từ sớm rồi ạ"

nó tỏ vẻ hiểu ý, tiếp tục ăn

đi Năm thấy nó ăn vội vã liền khuyên ngăn

"ăn từ từ thôi cô chủ"

"ăn từ từ sẽ muộn giờ làm mất. chết rồi!nói muộn là muộn luôn. con phải đi đây" nó tạm biệt rồi nhanh chóng mất dạng.

trước sự ngây thơ của nó đi NĂM cũng đành bó tay.

công ty LP, tầng 2

MẶC NHIÊN nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn hận không thể một nhát giết chết nó, giận dữ nói

"giỏi rồi giờ còn quên cả bạn bè! bà có biết tôi gọi cho bà bao nhiêu cuộc không hả?"

nó cười giả lả, vừa xoa vừa dỗ " bình tĩnh nào nóng giận là dễ mắc bệnh tim lắm đấy!"

"vậy còn không mau khai ra!" cô nàng lườm nó, hiển nhiên vẫn chưa hết giận

"tôi bị ốm mấy thì hết pin. thôi mà đừng giận nữa nha. người ta cũng là có nỗi khổ. bà đại nhân đại lượng bỏ qua chuyện này coi như tích chút công đức đi!" nó trưng vẻ mặt hối lỗi mà ngây thơ vô số tội

"hừ! tôi là người tốt nên tha cho bà lần này tái phạm là biết tay đấy!" cô nàng giờ quả đấm ra trước mặt nó đe dọa. nó cười hề hề, bộ dạng khép nép "yên tâm, yên tâm tôi nào dám tái phạm!".

"ôm có nặng không?" MẶC NHIÊN lo lắng hỏi

"chỉ sốt gần hai ngày thôi nhưng tôi khỏi rồi. làm việc đi không lại bị chửi bây giờ

"không sao là tốt" MẶC NHIÊN thở phào, an tâm

hừ, thật may cô nàng không khỏi thêm nếu không nó cũng chẳng biết phải ứng phó thế nào nữa. nó không nói ra chuyện bị người khác hại vì không muốn cô nàng bận tâm dù sao MẶC NHIÊN cũng đã giúp nó nhiều lắm rồi.

nó đang gõ máy tính thì MẶC NHIÊN nhồm dậy, chòi đầu qua bên nó " lần sau có chuyện gì tuyệt đối cấm được giấu tôi biết chưa! "

"biết rồi mà!" nó cảm thán. đúng là tính cách này của cô nàng mãi chẳng đổi.

một ngày làm việc bình yên cứ thế trôi qua.

tối, nó mặc bộ áo ngủ hello kitty ngã nhào xuống giường, hai tay xoa xoa đệm, cảm giác thư thái hẳn. chưa được bao lâu thì điện thoại reo

"đã tối rồi ai còn gọi nhỉ" nó xoay người với lấy điện thoại rồi áp vào tai.

"alo"

"GIẢN HI con có rảnh không?" giọng dì TÂM không dấu nổi run rẩy, khàn khàn như sắp khóc

"chuyện gì vậy dì?" nó bật dậy, lo lắng hỏi lại. chắc chắn có chuyện xấu nên dì mới như vậy.

"dì.. có một đứa trẻ bị lạc rồi dì tìm cả ngày nay vẫn chưa thấy!" Dì TÂM day dứt nói

"vậy dì phải gọi cho con từ sớm chứ?"

"dì biết con còn phải làm việc nên không dám làm phiền nhưng giờ..."

"con biết rồi đi mau kể lại toàn bộ cho con biết. đi đừng lo quá nhất định sẽ tìm được thôi."

nó vừa động viên vừa lấy một chiếc áo khoác mỏng mặc vào rồi chạy ra ngoài. đúng lúc gặp được hấn từ cầu thang đi lên. cả người hấn vẫn mặc nguyên bộ vest đen và quần âu xem chừng vừa từ công ty về. nhưng nó làm gì còn tâm trạng quan tâm đến điều đó điều bức thiết bây giờ là tìm người.

"anh có thể giúp tôi không? có đứa trẻ bị lạc vẫn chưa tìm thấy!"

"được"

hấn cùng nó đi xuống, lấy xe rồi nhanh chóng đi tìm. đi Tâm đã tìm ở mấy nơi kia vậy chỉ còn lại chỗ công viên và khu vui chơi thôi.

"đến công viên trước đã" nó sốt ruột nói, không ngừng quan sát hai bên đường. lòng thầm cầu mong đứa trẻ đó vẫn khỏe mạnh

"CẦN NGÔN! CẦN NGÔN em ở đâu rồi? CẦN NGÔN!..."

chiếc xe đậu bên đường, nó gấp rút chạy xuống "hai chúng ta chia nhau ra tìm. à đúng rồi đây là ảnh của đứa trẻ" nó giơ điện thoại ra trước để hấn xem sau đó tách nhau ra tìm.

"CẦN NGÔN em ở đâu? CẦN NGÔN chị là chị GIẢN HI đây đừng sợ. CẦN NGÔN em ở đâu?... " những tiếng gọi như thế liên tục lặp lại nhưng vẫn không thấy đứa bé nào.

Thời gian cứ thế trôi qua, màn đêm tĩnh lặng như bị huyền ảo bởi âm thanh của hấn và nó, cái lạnh cũng bắt đầu bao phủ. Bọn nó gặp nhau ở đầu vạch xuất phát, cả hai nhìn nhau rồi lại lên xe đến khu vui chơi.

"CẦN NGÔN em ở đâu? CHỊ là GIẢN HI đây! CẦN NGÔN! CẦN NGÔN!..." nó ngồi trong xe, gọi qua cửa kính.

điện thoại reo, nó nhanh chóng bắt máy, vội vàng hỏi "DÌ, ở đó sao rồi?"

"vẫn chưa thấy còn con?"

"cũng chưa thấy nhưng dì yên tâm chỉ cần chúng ta không bỏ cuộc nhất định sẽ tìm ra em ấy! còn một tia hi vọng cũng phải tìm!" nó kiên quyết, hai tay nắm chặt lại

người ta đều bảo chỉ cần bạn cố gắng đến cuối cùng thì dù cả chặng đường bạn có thua nhưng biết đâu phút cuối vẫn có thể làm nên lịch sử! trước giờ nó đều tin vào điều đó vì con người sinh ra vốn là để cố gắng và phấn đấu!

"đừng lo quá!" hấn trấn an

"cảm ơn"

hấn không đáp tiếp tục quan sát qua gương chiếu hậu phía sau và bên đường.

tại khu vui chơi, nó và hấn vẫn chia nhau ra tìm. tiếng gọi văng vẳng vang lên trong khu vui chơi đông đúc dần thưa người theo màn đêm. nó tìm và quan sát cẩn thận, mọi góc ngách đều không bỏ qua thậm chí gặp ai đều sẽ giơ tấm ảnh trong điện thoại và hỏi người đó nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu và lời không biết.

đã gần hết khu vui chơi mà vẫn chưa thấy gì nó càng bất an và lo lắng hơn" CẦN NGÔN em ở đâu mau ra đây chị rất lo em có biết không? CẦN NGÔN!..."

nơi tìm được đều đã tìm cả rồi giờ chỉ còn góc nhà kho mà thôi. nó tiến lại gần, vừa gọi vừa vát đám bìa vừa soi đèn pin điện thoại. đám bìa này nhiều thật, nó mỗi tay mới dọn xong chúng.

cửa này khóa rồi phải làm sao đây? phải tìm bảo vệ mới mở được. nó chạy đến phòng bảo vệ nói hết hơi thậm chí đe dọa ông ta cuối cùng mới chịu mở.

nó bước vào trong, gọi và lục tung mọi thứ lên. đây là là nhà kho cái gì là bãi rác thì có trong này chứa đủ mọi thứ tạp nham từ rác thải đến những thiết bị đồ chơi bị hỏng đã hạn di đã thế còn chất chồng lên nhau nữa, màng nhện thì chằng lung tung rất khó để vào sâu bên trong.

ông bảo vệ thấy vậy nhăn mặt, kêu om sòm " ầy, cô bé thế là không được cô lục lọi như vậy nhờ mất cái gì tôi không gánh nổi đâu".

nó bức xúc quát "mất đồ hơn hay mất người hơn? dù sao cũng chỉ là nhà kho mất gì tôi chịu trách nhiệm là được"

ông ta khó xử nhìn nó, lòng thầm cầu nguyện.

hấn đi đến, lạnh lùng lên tiếng " để tôi". hấn dỡ mọi thứ một cách dễ dàng rồi khẽ nhích người luồn lách vào bên trong. nó đứng một chỗ chờ đợi, hai tay nắm chặt vào nhau cầu mong.

một lúc lâu sau hấn bước ra trên tay bế một đứa bé trai gầy và đang ngủ say đến quên cả trời đất, trên áo hấn có nhiều vết bẩn và bụi bặm.

đúng là "trong họa có phúc!" nó thầm cảm ơn trời đất.

"để tôi bế cho" nó giang hai tay nhẹ nhàng đón lấy đứa bé. có lẽ là mệt quá nên mới ngủ say như vậy. trông rất giống như một nhà ba người đầm ấm hạnh phúc.

"tại sao đứa bé này lại ở trong đây vậy?" bảo vệ chỉ tay, ngờ ngàng

"ở đây có camera giám sát chứ? hấn vô cảm, lạnh lùng cất tiếng

"camera chỉ gắn ở bên ngoài nhà kho và các nơi trọng yếu của khu vui chơi thôi" ông ta từ tốn giải thích

"tôi muốn xem"

"um, cậu đừng làm khó tôi được không?" ông ta gãi đầu khó xử

"chỉ 5 phút thôi dù sao chuyện này ông cũng có một phần trách nhiệm"

nó lên tiếng

"haiz, đi theo tôi"

Thì ra đứa trẻ này thấy ông bán kem muốn ăn nên chạy đến nhưng không có tiền nên không mua được. sau đó bị vài người lạ dụ dỗ và lôi kéo. tuy sợ nhưng cậu ta đã được dạy phải tránh xa người lạ nên mới cầm đầu cầm cổ chạy cuối cùng lạc đến khu nhà kho nhân lúc ông bảo vệ đi đâu đó liền chạy vào trốn trong đó.

trên xe, nó một tay bế cậu bé một tay gọi cho dì Tâm báo rằng nó tìm được rồi nên không cần lo lắng.

hắn lái xe đến trung tâm Hướng DƯƠNG theo chỉ dẫn của nó. dì Tâm đã đứng đợi sẵn ở cổng.

nó cười với dì rồi trao lại đứa bé. Dì Tâm nhìn nó, khoe mắt đã ướt át, cảm động và áy náy" cảm ơn con. muộn vậy rồi còn làm phiền dì áy náy lắm!"

"dì đừng nói vậy không con sẽ giận đấy! "

"còn đây là..." dì Tâm nghi hoặc nhìn hắn

"à là bạn con anh ấy cũng có công lớn lắm đó có phải dì nên ban thưởng không?" nó đùa

Dì Tâm gật đầu cảm ơn hắn, đùa lại "đương nhiên rồi vậy khi nào rảnh hai đứa đến đây đi làm com tiếp"

"à, con đùa thôi!"

"không cần vậy đâu " hắn nghiêm túc trả lời

Dì Tâm đưa mắt với nó "cậu bạn con lúc nào cũng nghiêm túc vậy à?". nó gật đầu đáp lại. dì thầm thở dài quả là rất lạnh lùng.

Nói gì thì cũng phải đãi cậu ta bữa cơm cảm ơn mới phải đạo. Chuyện này dì sẽ nói với nó sau vậy.

"tạm biệt dì"

"ừ về cẩn thận nha. Rảnh nhớ đến chơi!"

"con biết rồi"

trên xe, nó lên liếc nhìn hắn, khe khẽ lên tiếng "anh không thắc mắc gì à?". thôi, nhìn mặt hắn là biết không quan tâm rồi! thế là nó đành kiểm chút chủ đề để bầu không khí sôi động hơn

"Thật ra đây là dì Tâm. Dì ấy là chủ của trại trẻ mồ côi này. Dì ấy rất tốt à tôi làm thiện nguyện ở đó từ hồi năm hai đại học. ừm hôm nay rất cảm ơn anh" nó có gì nói đó nên câu cú có hơi lủng củng nghe có vẻ gượng gạo

"Không có gì" hắn vô cảm đáp

Cuối cùng bầu không khí lại chìm vào im lặng mà nó cũng mệt nên ngủ quên trên xe luôn.

Thi thoảng hắn có liếc nhìn nó. thấy nó co người lại, nhắm mắt liền bật điều chỉnh hệ thống máy sưởi phù hợp.

Hắn lái xe vào gara, vòng qua mở cửa xe rồi bế nó vào nhà, đặt nó xuống giường và đắp chăn cẩn thận mới đi ra.

Chương 21: Nhân vật mới!

tại sân bay quốc tế, đoàn người tập nập ra vào vô cùng đông đúc và nhộn nhịp

CÁT NHƯ ngồi ở một hàng ghế đợi, cô ta khoác lên mình một bộ đồ đơn giản nhưng tinh tế hoàn hảo tôn lên vẻ đẹp và đường cong cơ thể, yên lặng chờ đợi, hoàn toàn ngó lơ những ánh mắt thèm thuồng và ngưỡng mộ như thể cô ta là một nữ vương cao cao tại thượng đầy lạnh lùng.

trên một chiếc máy bay sang trọng và đắt đỏ, tiếng thông báo từ tiếp viên đều đều qua loa "chuyến bay mang số hiệu JKAH7 chuẩn bị đáp xuống sân bay trong vòng 5 phút nữa xin quý khách chú ý!"

Trong khoang thương gia thượng hạng đầy đủ tiện nghi cao cấp. một cô gái xinh đẹp với bộ váy cam sắc sỡ nhưng rất phù hợp với mái tóc buông xõa hơi gọn sóng cùng chiếc mũ đen nhỏ lệch một bên. Trông cô y như một công chúa kiêu sa và lạnh lùng. cô gái ung dung gấp một miếng thịt bò tái trong đĩa với giá tiền khiến người ta xót xa. Tay cầm ly rượu vang đỏ sóng sánh khẽ nhấp một ngụm. tư thế đều rất quý tộc và thượng lưu. tuy nhiên gương mặt và thần thái này đều có nét giống một người!

Tiếp viên đi vào, khẽ cúi mình, lễ phép "thưa quý khách máy bay đã hạ cánh rồi ạ. xin mời!" Cô tiếp viên vẫn tư thế cũ đưa tay về phía trước làm động tác mời lịch sự.

Cô gái đeo kính đen, hất cằm chẳng thèm để ý kiêu ngạo đi xuống bằng thang riêng như thể trong mắt cô ta mọi người đều là hạt cát chỉ có cô ta mới là vũ trụ!

Nữ tiếp viên khẽ thở dài trong lòng. người như vậy cô ta cũng gặp nhiều rồi nếu so chỉ có so ai hách dịch và giàu có hơn ai thôi. Đương nhiên những người này đều một là con nhà có tiền hai là có quyền ba là được cưng chiều như trứng húng như húng hoa. Thế mới bảo những người như thế sướng biết bao!

một người đàn ông trẻ tuổi tay cầm hành lý của cô ta, đứng sẵn ở cửa, lễ phép cúi chào " chào tiểu thư theo lời ông chủ tôi đến đón cô ạ!"

"đem hành lý của tôi về nhà trước tôi về với bạn" cô ta kiêu ngạo đáp, thái độ hách dịch phân rõ chủ tớ rồi đi thẳng một mạch về phía trong nhà ga.

Anh chàng kia ngoan ngoãn làm theo, mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

trong đại sảnh rộng lớn, CÁT NHƯ vừa thấy bóng người liền vẫy tay liên tục, hét "TÂM DAO, TÂM DAO mình ở đây!"

Bất được tín hiệu, cô ta quay ra, nở nụ cười thâm tình, từ từ tiến đến. Hai người nắm tay nhau, mắt dán vào đối phương, cười thân thiết

"đợi có lâu không?" Tâm Dao hỏi han

"đội cậu có là gì vì cậu mình còn có thể hi sinh vào núi đao biển lửa nữa đấy!" CÁT NHƯ đùa. Trong lời nói khó lòng nhận ra thật giả.

"trời ơi cái miệng cậu càng lúc càng như rót mật rồi mình sao chịu được đây! cậu vẫn thế!" TÂM DAO quan sát và đánh giá CÁT NHƯ một lượt

"cậu thì khác càng ngày càng xinh đẹp rồi mình suýt chút nữa phải lấp kính núp mới nhận ra đấy! đúng là đẹp khiến người ta ai oán!"

"quả không uổng công mình chăm sóc sắc đẹp suốt mấy tháng nay! về thôi" TÂM DAO nghe được lời khen như đúng ý sắc mặt càng rạng rỡ đương nhiên cười càng tươi hơn.

Cát Như ngưỡng mộ nhưng tâm lại khinh thường

Hai người khoác tay nhau song song tiến về phía chiếc xe màu trắng đẹp và xịn của CÁT NHƯ.

tại nhà riêng của TÂM DAO, phòng ngủ với màu chủ đạo là vàng nhẹ nhàng nhưng không quá chói mắt

cô ta và CÁT NHƯ cùng nhau nằm trên giường king size, hai người hàn huyên chuyện cũ

"lần này về định ở hẳn không? " CÁT NHƯ dò hỏi

"chưa biết nữa. Nhưng ở đây tôi chỉ có bà nên không được bỏ rơi tôi đâu đó!"

"chắc chắn rồi!"

"chuyện của bà với anh họ tôi diễn biến đến đâu rồi?" TÂM DAO tò mò

"chuyện đó... hay thôi đi mình đừng nói nữa không mất vui" CÁT NHƯ cố tình úp mồm, biểu cảm có chút tang thương pha lẫn tủi thân, vừa lén quan sát thái độ của TÂM DAO. Tốt lắm, đúng là vẫn ngu ngốc như xưa. tự nhiên ông trời lại ban cho cô ta một con cờ vượt mức tưởng tượng haha kế hoạch của cô ta chắc chắn sẽ thành hiện thực!

Cát Như càng thêm tự tin về kế hoạch cô ta ấp ủ từ lâu.

"nói đi chúng ta là bạn có gì mình đòi công lý giúp cho. Dù sao anh họ mình cũng thương mình nhất mà!" cô ta năn nỉ, chân thành nói hiển nhiên coi CÁT NHƯ là bạn chí cốt tin tưởng tuyệt đối

"được nhưng lỗi không phải do anh hai cậu đâu đấy!"

"chưa chi đã bảo vệ như vật báu rồi!" TÂM DAO bày vẻ mặt "trọng sắc khinh bạn"

"từ lúc anh ấy kết hôn thái độ với mình càng lạnh nhạt và xa lạ hơn mình cũng chẳng biết cô ta có điểm nào tốt mà anh ấy lại đồng ý lấy làm vợ nữa. Khi ấy mình rất đau lòng cảm giác như chẳng muốn sống nữa, mình không thể chấp nhận được thực tế nên vẫn luôn ôm ảo vọng một ngày anh ấy sẽ nhận ra cô ta không như vẻ bề ngoài. Cô ta là một kẻ dối trá, lẳng lơ và thủ đoạn. Mình rất muốn giúp anh ấy nhận ra sự thật nhưng lại vô lực... mình sức cùng lực kiệt lại chẳng có ai giúp đỡ sao đầu nổi với cô ta nên đành phải cam chịu"

CÁT NHƯ rom róm nước mắt như trực trào ra, để tạo cho hình ảnh thêm sống động và chân thực cô ta còn giả vờ lén lau khóe mắt cứ như thể cô ta bị nó cướp hết tất cả!

"đừng buồn mình sẽ giúp cậu. Trời sinh đã sắp đặt sẵn hai người mới là một đôi cô ta lại dám chen vào phá ngang thật đúng là... vô liêm sỉ!" TÂM DAO vỗ vỗ vai CÁT NHƯ an ủi, nghiêng rằng nghiêng lợi chửi nó, mặt mày phần lạnh.

"thật không?" CÁT NHƯ lau nước mắt, nhìn cô ta chằm chằm như thể cô ta là vật cứu vớt mạng sống cuối cùng của mình

"đương nhiên. Mình mà thêm lừa cậu à!"

Tâm Dao nheo mắt CÁT NHƯ, truyền cho đối phương ánh mắt "tin ở tôi"

"Cảm ơn cậu. Chỉ có cậu là đối tốt với mình. Yên tâm đi chúng ta sẽ cùng nhau lật mặt nạ của cô ta ra!"

CÁT NHƯ khẳng định chắc nịch, nhếch mép cười nham hiểm. Cô ta nhất định làm tròn vai diễn này!

Cát như cũng chẳng hiểu tại sao cùng là người thân với nhau mà Gia Viễn thông minh xuất chúng bao nhiêu, cô ta lại khờ khạo và tin người bấy nhiêu. Cứ thế này có bữa bị người ta lừa hết mọi thứ vẫn còn nghĩ người ta đang giúp mình cũng nên!

"muộn rồi mình về đây. Rảnh cứ gọi điện cho mình. Tạm biệt."

"Tạm biệt"

Bầu trời như một bức tranh lớn với nền màu đen tóe điểm bởi những vệt sáng lung linh.

Tâm Dao dừng xe, xách một túi đồ lớn vào trong, cười tươi "Ông nội con đến rồi nè! tặng ông quà "

Ông cụ ngấm nhìn đứa cháu sau bao năm không khỏi đan xen nhiều cảm xúc, nghẹn ngào "về rồi là tốt. lần này con định ở đây bao lâu?"

"tùy ạ nhưng ông đừng lo chỉ cần con ở đây con sẽ bầu bạn với ông suốt ngày luôn miễn là ông không chê con phiền!" TÂM DAO khoác tay ông, nịnh nọt

"chắc chắc, chỉ giỏi nịnh!" ông cụ cùng TÂM DAO vào bàn ăn

"con nói thật mà"

"thế gặp tụi nó chưa?"

"mai ạ nhưng ông đừng nói cho anh ấy biết con muốn bắt nạt!" cô ta nhỏ giọng ra vẻ thần bí. không biết lúc họ nhìn thấy cô sẽ có biểu cảm gì nhỉ? Nghĩ thôi cũng thấy vui!

"tiên sư cô, lắm trò!" ông cụ mắng yêu

"à, ông ăn nhiều vào!" Tâm Dao vừa cười vừa gắp cho ông

"con cũng phải ăn nhiều vào gầy đi rồi!" ông cụ lo lắng

"vâng"

Nó nằm chần chọc mãi vẫn không ngủ được. Tại sao thế nhỉ? hơn nữa lòng còn bất an như thể sắp đón đại họa dồn dập ấy. cuối cùng nó quyết định nhắn tin chat với PHAN ANH

"anh đang làm gì vậy?" II kèm icon chờ

"xử lí chút công việc"-IY

"vậy anh làm tiếp đi em không quấy rầy nữa" -II

nó chán nản định tắt máy thì nhận được tiếng "ting ting" báo

"xong rồi. chắc lại không ngủ được hả?"

"anh biết hay thật đó!"- II kèm mấy icon ngạc nhiên.

"có gì đâu. quen em lâu vậy đương nhiên anh phải biết rồi" -IY

"vậy sao em không biết nhỉ!" -II.

"tại em ngốc!"-iy

PHan Anh khẽ mỉm cười

Ai đó đọc xong tin nhắn mặt đen xì

"em không ngốc chỉ là hay quên thôi!" -II

nó cố chấp cãi lại

"em không ngốc được chưa! với anh em luôn đúng!"

trong mọi trường hợp thế này thì anh chàng luôn là người chủ động nhún nhường nó.

"thế còn chấp nhận được. Nhắn tin với anh đúng là rất thoải mái "

Chắc chắn, luôn bắt nạt người ta không thoải mái sao được? sướng quá đi ấy chứ lậy!

"Còn anh rất vui!"-IY

Anh định viết là "còn anh rất vui vì được gần em thêm chút nữa!" nhưng suy nghĩ một lúc vẫn quyết định bỏ câu "vì được gần em thêm chút nữa" đi chỉ giữ lại về đầu.

"em cũng rất vui!"-II

nó cũng nhắn lại như thế

haiz, có lẽ nó không biết câu đó không chỉ mang hàm ý mặt chữ mà còn mang một ý nghĩa khác.

"thôi em đi ngủ đây! tạm biệt anh nhớ ngủ sớm đây! Ngủ muộn hại sức khỏe lắm!" rồi cho một hàng biểu tượng cười và chúc ngủ ngon.

"ừ. Ngủ ngon"-IY

Liệu nó có biết mỗi câu chữ đều là trái tim anh viết ra? liệu nó có biết mỗi lần anh đều rất mong chờ đến tin nhắn đáp lại của nó?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Có Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nó không để mình chịu thiệt bao giờ!

Tâm Dao kiêu ngạo bước vào Lý Thị. Cô ta đeo một chiếc kính đen làm nổi bật gương mặt trắng sáng, bộ váy xòe đen cùng chiếc túi nhỏ cùng màu càng tăng thêm sức hút. Trông chẳng khác gì một ngôi sao. Các nhân viên đều khẽ lén nhìn, bàn tán không ngớt.

tầng cao nhất của Lý thị, tiếng thang máy mờ ra, cô ta sai bước dài về căn phòng rộng lớn mà cô đơn, khẽ nở nụ cười, nhẹ nhàng mở cửa, tay tháo kính ra

"anh họ. Bất ngờ không?" cô ta tự nhiên gọi, lén quan sát phản ứng của hắn

"tại sao về?" hắn vẫn chú tâm vào đồng tài liệu khiến cô ta có chút thất vọng

"em về chơi không được à?" giọng điệu của Tâm Dao trùng xuống. Đúng là người lạnh lùng có khác đến cả một sự thay đổi cảm xúc cũng chẳng có.

"em lớn rồi đừng quản em nữa dù sao đây cũng là cuộc sống của em mà miễn không gây phiền phức cho anh là được chứ gì"

"nhớ kĩ lời mình nói" hắn thờ ơ đáp. Lời bình thường nhưng lại như có sự đe dọa

Gia Viễn đi vào có phần ngạc nhiên nhưng nhanh chóng cắt lời chế giễu "ai đây thế này? Làn gió độc nào đưa được thiên kim tiểu thư của bác hai về vậy?"

Gia Viễn mặt lạnh vài phần, nhìn hắn. Từ trước hai người cứ gặp nhau là lại vô mồm như gặp "oan gia". Anh cũng chẳng thích Tâm Dao vì cô chơi với CÁT NHƯ, tính cách thì kiêu ngạo nên muốn làm vẫn không thể yêu thương nổi.

Tâm Dao trùng mắt "hừ, anh bỏ cái giọng điệu ấy được không hả"

Khung cảnh như chuẩn bị đại chiến thế giới thứ 2 sắp sửa diễn ra, hai bên đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu anh một tôi một ai sợ ai!

"ra ngoài" hắn ra lệnh. Đương nhiên vì quá quen với cảnh này. Hứng thú tất nhiên cũng chẳng có.

Gia Viễn đặt tài liệu lên bàn rồi liếc TÂM DAO, cô cũng liếc lại. Hai người vừa đi ra vừa bắn tên lửa đạn về phía đối phương. Nhìn vào chẳng khác gì "anh sống tôi chết" còn hơn cả ra chiến trường!

Hành lang yên tĩnh bỗng chốc rộn tiếng chửi nhau và ngập mùi sát khí.

"gán ghép bên đó không thành nên giờ tính về đây giúp bạn yêu chia rẽ anh chị dâu ư? Đừng nằm mơ cẩn thận nhìn thấy anh chị ấy tìm cảm thám thiết mà mấy người nào đó tức hộc máu mồm!"

đúng là thanh niên thuộc hội "độc mồm độc miệng" có khác nói câu nào chết ruồi câu ấy!

"liên quan đến anh à? CÁT NHƯ yêu anh họ thật lòng còn cô ta chắc gì không vì tài sản hay mục đích khác mới cố tình tiếp cận anh ấy!" TÂM DAO cũng đáp lại

Nó đang lấy tài liệu bỗng dừng hắt xì một cái "ai nói xấu mình thế nhỉ?"

"Nực cười, ai có ý đồ riêng còn chưa biết đâu! tốt nhất biết nên để não hoạt động một tí không có bữa bị cô bạn thân hại mà còn tưởng người ta thương mình đây! à quên muốn sống thì đừng có động vào chị dâu! " GIA VIỄN hơi cong môi lên, ánh mắt khiêu khích, bước vào thang máy, chậm chậm buông câu đơn giản mà thâm sâu đã thế còn nhún hai vai đẩy chọc ghẹo khiến TÂM DAO tức nghẹn.

Thế này có được coi là "khuynh đệ tương tàn!" không?

TÂM DAO dậm chân, khoanh tay đi vào thang máy kế bên "một tiếng chị dâu hai tiếng chị dâu ngọt sót coi bộ lại bị cô ta cho uống bữa mê thuốc lú rồi. Không thể thế này được phải vạch trần bộ mặt thật của cô ta không sớm muộn mọi người cũng bị mua chuộc mất!"

Nó lại hắt xì thêm phát nữa. Mặc Nhiên quan sát nó một lượt "cúm à?"

"khỏe như voi ốm thế nào được! Hình như có ai đó nói xấu tôi"

"hừ, ăn ở cả!" cô nàng buông một câu ngắn gọn xúc tích kèm về mặt trăn trăn khiến cho người khác chỉ muốn cho ăn gạch đá

"bạn với chả bè!" nó làu bàu không quên lườm cô nàng

"uống cafe không có một quán mới mở đây nghe nói ngon tuyệt" Mặc Nhiên lảng sang chuyện khác

"đương nhiên phải uống rồi. bà đi mua nhé?" nó đề nghị, mắt sáng rực rỡ

"còn lâu bót mơ ban ngày đi! Nhớ mua cho tôi một li nhé"

"hừ, quả nhiên nhờ vả có khác giọng điệu khác hẳn!" nó làu bàu, hậm hực đi mua.

Quán này không tồi nha, trang trí đơn giản mà tinh tế. Bên trong còn có nhạc và wifi miễn phí nữa. Khách cũng khá đông nên nhân viên làm việc hết công suất chạy qua chạy lại như robot mới phục vụ hết đến lượt nó thì cũng thư thả hơn. nó gọi hai cốc cafe mang về rồi ngồi ở ghế đợi.

Nó trả tiền rồi cầm hai cốc cafe về. Vừa ra đến cổng đã thấy một màn khiến người ta bức xúc vậy là máu anh hùng lại nổi lên nó chạy về phía đó.

Nó đỡ đứa bé dậy, từ từ hỏi han "không sao chứ?". Đứa bé nhìn như ăn mày, quần áo lấm lem, rổ hoa với đủ màu và đủ loại vương vãi tung tóe dưới nền đường hình như là đi bán rong kiếm sống chắc hẳn nhà rất nghèo. Cậu bé lắc lắc đầu, nhỏ bé nói "ạ em ờ cảm ơn chị!".

Tâm Dao ghé tòm nhìn tụi nó, thái độ khó chịu cùng bức tức xen lẫn khinh thường. Cô ta phẩy phẩy bộ đồ, chẳng một chút quan tâm đứa bé.

"chuyện gì vậy? Tại sao cô đẩy em ấy?" nó nhìn thái độ của cô ta mà càng thêm bức. Đã sai còn làm như mình mới là người bị hại ấy một câu xin lỗi cũng không có thật chẳng biết cô ta được giáo dục kiểu gì.

Đứa nhỏ lay lay tay nó, nhỏ nhẹ và nhút nhát "em hỏi chị ấy mua hoa nhưng chị ấy không mua còn đẩy ngã em ạ ". Nó thấy hành động này lại càng thương hơn.

"mày bắn vậy mà đòi chạm vào người tao à? Đồ ăn mày như tụi mày chỉ khiến tao ghê tởm thôi tốt nhất cút xa xa một chút làm bẩn đồ của tao mày không đền nổi đâu!" cô ta xi và

cậu bé sợ sệt, lùi ra lép sau nó

"đừng lo có chị đây rồi!" nó nắm tay cậu bé, động viên.

"cô không mua có thể nói mà cần gì phải đẩy em ấy! Một bộ quần áo của cô có quan trọng bằng mạng người không? Cô có phải nên xin lỗi không?"

"xin lỗi?" cô ta lặp lại, nở nụ cười khinh bỉ "mấy loại rề rách như tụi nó đâu chả có chắc lại có tình ngã để ăn vạ chút tiền chứ gì!"

Thì ra là loại tiểu thư suốt ngày ăn chơi luôn cho mình là nhất đây mà!

"cô nghĩ ai cũng như cô à? Người thì xinh đẹp mà não thì chẳng có! Cô cậy mình giàu có thì muốn làm gì thì làm à? Về nhà nên bảo mấy em lớp 1 dạy lại cách cư xử cho phải đi nhé đừng để người nhà phải nhục nhã thay. Mất mặt lắm"

Nó tuân một chàng, kéo đứa nhỏ rời khỏi. Tâm Dao tức giận kéo tóc nó lại "mày nói ai mất mặt hả?".

Nó đau đón giăng tay cô ta ra "thì ra cô được đào tạo từ lò lưu manh! Sao? Không nói lại được tức quá định động tay chân à?" nó nghiêng răng nghiêng lợi.

"Gi? Lưu manh? tao ghét nhất ai nói tao lưu manh với mất mặt. Mày chán sống rồi nên mới dám động đến tao. Mày có biết anh tao là ai không?"

TÂM DAO nắm tóc nó, dùng lực kéo lại khiến nó ngã ngửa về phía sau, túi cafe bay lên rồi an vị dưới đất.

Nó xoay người, nắm lại. Ai động vào nó nó cũng đối xử tương tự. Trừ hẳn ra nhé!

Cái thể loại tiểu thư nhà giàu kênh kiệu mà chánh chủ này nó ghét vô cùng. Đã chẳng biết làm gì, chỉ biết tiêu tiền gia đình và dựa vào thế lực của nhà mình mà bắt lạt người khác thì đáng cho một bài học để cô ta nhớ đời.

Bị nó nắm tóc TÂM DAO kêu oai oái vì đau, liên tục kêu nó buông ra. Nhưng nó thích làm ngược lại cơ! Ai bảo cô ta động thủ trước. Nó cũng không phải dạng vừa đâu nhé! Hai cốc cafe bị phí hoài kia cũng phải tính sổ chứ!

Cô ta chịu thua bỏ tóc nó ra, móng tay xoẹt qua mặt nó tạo thành ba vết xước như mèo cào, rỉ máu màu đỏ. Đứa bé đứng một góc hét lên "mặt chị có vết 3 vết xước kia!"

Nó đương nhiên cũng chẳng để mình thiệt liên tât cô ta một phát mạnh và đau rồi mới buông ra.

"cô dám tát tôi!"

"lỡ tay ấy mà! Dù sao cô cũng cào tôi ba phát coi như hòa " cô ta giơ tay lên chuẩn bị tát nó, mặt uất ức. Nó cũng chia mặt ra, hiên ngang đe dọa, tay giơ lên tư thế sẵn sàng chiến đấu "cô dám?"

"cô...được lắm tôi nhất định bảo anh họ cho cô biết tay!" cô ta gằn giọng mặt phần uất như sắp khóc đến nơi

"cứ việc!"

"đứng rồi đưa tiền đây" nó bình thản nói, tay tự động chìa ra phía trước

"thì ra là cùng một giuộc với nhau. Tôi biết ngay mà.." cô ta hậm hực nó cắt ngang "tiền hai cốc cafe. đưa mau tôi còn phải làm việc" nó mắt kiên nhẫn

"cô..." cô ta chỉ tay vào mặt nó, ghen hợm

" cô là nguyên nhân làm rơi hai cốc cafe của tôi đền là đúng. Tức nổi gì. Không đưa thì không xong đâu nhé!" Nó đe dọa, làm mặt dữ

TÂM DAO rút từ trong túi ra một tờ tiền mệnh giá to, khinh thường " không cần thôi!"

Nó cười lạnh " tôi không cần đồ bố thí đưa đủ tiền. Không có thì tự đi đổi!"

"đây..hừ!" cô ta xoay gót cát bước lòng thầm ghi nợ mối thù này.

Nó cầm tiền, chỉnh trang lại đầu tóc gọn gàng, cố ý nói to " lần sau em phải nhìn người cho kĩ vào nhé. Mấy loại lưu manh giả danh tri thức giờ nhiều lắm phải biết phân biệt và chọn lọc!"

Tâm Dao tức giận phóng xe đi.

Nó giúp đưa bé nhặt hoa vào rổ, ân cần "chị mua hết đám hoa này!"

Cậu bé xua tay " hoa nát hết rồi hơn nữa chị giúp em thế là tốt lắm rồi ạ. nếu chị thích thì em tặng chị coi như quà cảm ơn!" cậu bé bẽn lẽn thưa

" Nhận đi nhà em cũng cần tiền để sống mà. ỦM, phải cố học tập nhé chị đi đây!" nó gấp người, chân quỳ chân duỗi, tay ôm vai cậu bé

"Nhất định ạ nhưng vết thương của chị..." Cậu bé lo lắng, tay sờ vết cào

"Chuyện nhỏ mà. tạm biệt" nó cười với cậu bé, vẫy tay tạm biệt

"Tạm biệt" cậu bé nhìn theo bóng nó, mỉm cười

Mặc Nhiên chờ mòn mỏi mới thấy bóng dáng nó, lại thấy bộ dạng ấy nên ngỡ ngác "bà ngủ ở đây à?".

"What's up sao mặt bà tự nhiên lại thế kia? Đừng nói bà thấy cái quán cafe đó độc đáo nên muốn thay đổi bản thân theo phong cách độc và lạ nhé!" cô nàng hăm hờ nói

"...!!!" vạch đen đầy đầu. nó muốn đem cô nàng đi cải tạo nào ngay bây giờ!!!!

"cafe đâu sao lại đem hoa về thế này? Mà hoa còn thuộc dạng biệt dị nữa chứ! Nát như đúng rồi!" cô nàng xăm soi rồi miết miết tâm mi " đừng nói bà gặp chuyện bất bình rồi ra tay cứu giúp sau đó hai bên đánh nhau.Đối phương đặc biệt tặng bà vài vết tích cho đẹp. sau đó bà phản công tát người ta một nhát. người bị hại bán hoa và nghèo khó vì muốn cảm ơn mà tặng bà giò hoa đây nhé" Mặc Nhiên tường thuật lại sự việc

Nó gật gật.

"Oài FUCK tài năng của mình thăng hoa từ lúc nào vậy nè! Minh phục mình quá à hứ! "MẶC NHIÊN tự sướng. Còn về chuyện sao lại biết thì đơn giản là vì quá quen với cảnh anh hùng của nó rồi.

"Bớt điên đi bà. Thế giới lắm mối lo lắm rồi!" nó cảm thán

"..." sa mạc hạn hán lời!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Vật trên trời giá cũng trên trời!

Tâm Dao bước về phía phòng tổng tài của Lý thị. Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên.

Cô ta bước vào phòng, mắt sục sùi " anh họ anh phải làm chủ cho em! Có người dám tát em kia!" cô ta vừa nũng nịu vừa oan ức kể lể

"tự giải quyết đi" hần lạnh lùng buông câu, khẩu khí có phần tròng xuông

" anh họ... anh giúp em lần này có được không? Dẫu sao ba em cũng đã nói là anh phải lo cho em mà!" cô ta dịu giọng hơn

Tâm dao từ bé đã được nuông chiều, luôn coi mình là nhất làm gì cũng chẳng sợ vì đã có người lót đệm giải quyết thay. Nhưng càng lớn tính khí ngôi sao lại càng ti lệ thuận với độ tuổi khiến bố mẹ hết sức lo lắng mà chẳng biết giải quyết thế nào đành nhờ đến hần. Cũng may cô nàng này sợ hần thật người khác không dám mà cũng chẳng thế nào bắt ép nổi cô nhưng chỉ cần hần nói một hai câu cô liền ngoan ngoãn làm theo. Hai người thấy vậy liền dốc lực phỏ thác cô cho hần trông nom dùm với lí do rất đơn giản: Lực bất tòng tâm không quản nổi!.

Đương nhiên với cô em họ này hấn cũng chẳng quan tâm nhiều. Vốn dĩ với ai hấn cũng thế cả ngoại trừ những người hấn tin tưởng.

"hừ, biết điều thì đừng gây chuyện!" hấn kí vào tài liệu, không ngẩng lên, giọng có phần nguy hiểm

"hừ cô động vào chị dâu thì nói thử xem anh ấy có đồng ý không?" Gia Viễn mở cửa bước vào, đi qua Tâm Dao hừ lạnh, đặt bản kế hoạch lên bàn

"chị dâu?" cô ta hỏi lại

"hừ, đừng tưởng cô làm gì thì anh tôi không biết. Minh là người gây chuyện trước còn bày đặt kêu oan cái gì chị dâu chỉ đòi tiền cô hai cốc cafe, tát cô một cái là nhân từ lắm rồi!"

"ai mượn anh lên tiếng" Tâm Dao bực dọc, có phần chột dạ

"anh họ cô ta là vợ anh thật ư?" TÂM DAO hồ nghi hỏi

"phải"

"theo lẽ thì cô phải đến chào chị ấy đây" Gia Viễn nhắc nhở

"chào? Tôi mà phải chào cô ta! Còn lâu đi!" TÂM DAO khoanh tay, khó chịu lên tiếng

"ò thế là cô không để anh hai trong mắt? " Gia Viễn mĩa mai

"em nào dám nhưng cô ta..." TÂM DAO hơi sợ sệt. Gia Viễn cắt ngang" một điều cô ta hai điều cô ta mà còn nói nào dám chị dâu xét về vai vế vẫn hơn cô đấy!" giọng đầy bức xúc

"Hai người bị cô ta che mắt nên mù quáng rồi đừng tưởng bề ngoài của cô ta ngây thơ ngốc nghếch mà tưởng cô ta thế thật. Cô ta là đang diễn kịch cho mọi người xem đó. Anh họ anh nghĩ đi cô ta một phần cũng chẳng bằng CÁT NHƯ hơn nữa Cát Như yêu anh thật lòng còn cô ta chắc gì không vì tài sản mà tiếp cận anh!" Tâm Dao không phục nói

Hấn không vui, đáy mắt sắc lạnh đi mấy phần, lời nói cũng trầm hơn "lần sau đừng nói mấy lời ngu ngốc như thế nếu còn muốn sống trong nhung lụa"

Tâm Dao biết nếu hấn đã nói chắc chắn sẽ làm. Cô ta trước nay đều người bụng kẻ hầu sao chịu được khổ cực chứ!

Tâm Dao lo sợ vội chỉnh lại thái độ "em không như thế nữa anh họ. Em xin lỗi em sai rồi lần này anh bỏ qua cho em nha. em hứa sẽ không có lần sau" cô ta vừa cầu xin vừa thề thốt, suy nghĩ một chút "mai em nhất định đến diện kiến chị ấy mà!"

hấn không trả lời coi như ngầm đồng ý

Tâm Dao thăm thò dài trong lòng, tạm biệt rồi rời đi.

"chắc chắc chị dâu mà ở đây chắc vui lắm!" Gia Viễn nhếch môi cười

"ít việc?" hấn chỉ nói đúng hai từ nhưng hàm ý đe dọa vô cùng rõ ràng.

"anh bình tĩnh " anh chàng giờ hai tay lên trước

"Em nghĩ anh nên trông chừng chị dâu cẩn thận sẽ bị người khác cướp mất đấy! Tình địch của anh cũng không kém đâu nha! " anh chàng nhăn nhở nói nhưng lại chứa đầy ý quan tâm và lo lắng.

"cút!" hấn không khách khí trực xuất

"em cút ngay đây, cút ngay! Làm gì mà nóng chứ em nói sự thật thôi mà!" anh chàng bom chen rồi chuồn mất đến khi ra khỏi cửa còn ngoái lại hét " anh hai đối thủ của anh xuất hiện rồi anh không nhanh sẽ bị hót tay trên đấy!"

Hấn ném tài liệu về phía Gia Viễn nhưng tiếc là anh chàng đã co chân mất dạng từ lúc nào rồi.

Hấn đứng trước cửa sổ, vén rèm nhìn xung quanh trầm luân suy nghĩ, khẽ miết miết tâm mi, đứng lặng lúc lâu rồi lại trở về bàn làm việc

Tối, tại nhà

Nó mặc bộ đồ ngủ giản dị màu xanh trời, ngồi trên ghế ở phòng khách, hai tay ôm một chiếc gối trong lòng chăm chú nghe bản tin về cuộc đấu giá những món trang sức đắt giá.

"Sau đây tôi xin giới thiệu món đồ đấu giá cuối cùng và là trọng điểm không gì khác ngoài chiếc vòng Mặc Liên Hoa được làm từ những hạt Ngọc lục bảo Alexandrite hiếm có trên thế giới và điểm nhấn là viên kim cương đỏ có hình tròn vô cùng tinh xảo. Đặc biệt món quà này được thiết kế riêng với ý nghĩa "TÂM LIÊN TÂM" rất thích hợp để bày tỏ tình cảm với người mình yêu. " tiếng khàn khàn nhưng dễ nghe của người MC vang lên.

Chiếc vòng được thiết kế bằng ba dây sáp cao cấp màu vàng nhạt bền theo thời gian. Các hạt ngọc lục bảo hình tròn được màu hồng được đặt đan xen nhau và lồng ghép trong đó là những viên pha lê Swarovski cao cấp màu trắng trong suốt có hình dáng tương tự với giá thành đắt đỏ. Điểm nhấn chính là viên kim cương đỏ quý hiếm nhất thế giới được chế tác thô sơ hình bông hoa nở rộ khéo léo đặt trong một bán cầu thủy tinh trong suốt. Nhìn đơn giản nhưng rất kì công và tỉ mỉ chất liệu thì không nói làm gì đều được chọn lọc kĩ càng quan trọng là cách thức để tạo viên kim cương thành bông hoa này rất tốn thời gian và công sức. Bảo sao không đẹp cho được!

Nó nhìn qua màn hình mà phê lòi mắt. Thật khiến người ta muốn trộm cướp!

Nó chìm vào mộng mị. Thầm tưởng tượng ra cảnh mình được đeo nó. Chắc chắn, nghĩ mà cũng sướng đến rụng răng rồi!

Đương nhiên vì quá chú tâm đến cái vòng mà nó chẳng biết hắn đang nhìn mình.

" giá khởi điểm của chiếc vòng là 15 triệu USD. Xin mời quý khách ra giá " MC vẫn từ tốn giới thiệu

Riêng nó nghe xong mà shock toàn tập, xỉu ngay tức khắc. OH no! Viễn cảnh nó được đeo chiếc vòng cứ bay dần bay dần và xa mãi mãi!

Tuy nó rất thích chiếc vòng nhưng đó là một con số trên trời hơn nữa chỉ bỏ ra số tiền lớn như thế vào một món đồ là vô cùng lãng phí tiền của.

nó tiếc nuối lắm lắm " đồ trên trời giá cũng trên trời! Quá đắt đỏ! Thật khiến người ta xót xa! Thật quá đau khổ mà! Haiz"

Hắn thu hết biểu cảm của nó vào tầm mắt rồi quan sát kĩ chiếc vòng trên tivi, đôi mắt sâu thẳm khó đoán

Nó đặt gối xuống, lên phòng thì nhìn thấy hắn

"Anh về khi nào vậy?" nó hơi bất ngờ

"Khi này"

"Khi này?" liệu có khi nào...? Hắn nhìn thấy hết rồi? Chắc không đâu! Nó tự động viên mình

"Vậy anh nghĩ sớm đi tôi lên phòng trước đây" nó nói rồi nhanh chóng leo lên cầu thang.

Nó bật máy lên đăng nhập vào kênh PE (TT: kênh bán đồ và đấu giá trực tuyến ấy ạ. mk sợ mọi người quên)

Lâu nay nó không vào chắc để thêm vài hôm nữa là quên mất khẩu mắt.ẦY, trên mạng mà còn nhộn nhịp hơn cả ngoài chợ.

Nó quan sát đơn hàng và tình hình của kênh bán, khá hài lòng.

Nó thoát ra rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Tại căn phòng bên cạnh, hắn nói gì đó qua điện thoại rồi tắt máy. Căn phòng lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cứu tinh

Nó ngồi ở phòng khách ăn đồ tráng miệng, bên cạnh có một cốc nước lọc

Tiếng chuông cửa vang lên, nó quay ra nhìn đi Năm hỏi "Ai vậy dĩ?"

"tôi không biết để tôi ra xem"

Vài phút sau, Tâm Dao đi vào, khẽ liếc thấy nó liền bĩu môi khinh thường không có ý chào nó. Hắn đi từ trên tầng xuống. Nghe thấy tiếng động nó uống ngụm nước, quay ra.

Tâm dao thấy hắn khẽ chào " anh họ" rồi quay sang nó tươi cười nói "chị dâu!"

Nó phụt hết nước trong miệng, ho sặc sụa nhìn cô ta ai oán hiển nhiên là chấn động bởi hai từ cô ta vừa thốt

Mẹ nó! mới sáng đã sặc nước! Lại còn "chị dâu". Ai muốn làm "chị dâu" của cô!

"không phải hôm qua bị tôi tát cô ngu người đó chứ!" nó chỉ chỉ, mặt đỏ lên vì sặc, nhìn chăm chăm cô ta

"hôm qua là em không phải mong chị đừng chấp nhặt!" cô ta xin lỗi gượng gạo, lòng lại thầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Hừ, cái tát kia cô ta còn chưa quên đâu! Chờ xem cô ta khiến nó bề mặt thế nào!

nó ngo ngác, nãy cổ tiếp nhận thông tin

"có cái gì đó sai sai!" nó nghi hoặc lăm bầm vừa hay ngẩng đầu lên bắt gặp cô ta đang lén quan sát hần liền hiểu ra vấn đề.

Nó thuộc dạng người "có ơn tất báo có thù tất trả. Ai tốt với nó nó tốt lại ai hại nó nó cũng khiến kẻ đó phải chịu tương tự". Nếu nói theo nhận xét của cô bạn thân MẶC NHIÊN chính là "nguyên lý hoạt động não không giống với người thường. Bình thường thì tế bào thông minh chết sạch tế bào ngu ngốc tìm thừa nhưng khi gặp kẻ địch thì tế bào thông minh lại rất phát triển!"

"em là em họ của anh Gia Thành, mới về nước hôm kia " cô ta cố kiềm chế tính khí lại dù sao ở đây vẫn còn có hân

Nó à lên một tiếng ra chiều thông suốt nhưng cũng không muốn gần gũi Tâm Dao nhiều.

Tâm Dao đột nhiên chạy đến ngồi cạnh bên nó, khoác tay nó thân thiết "chị không trả lời là đồng ý tha thứ rồi phải không? Chúng ta là chị em tốt sau này có chuyện gì chị cứ bảo em nhất định sẽ tận lực giúp đỡ"

nó thâm hừ trong lòng, tay khéo léo kéo tay cô ta ra đặt lên đùi, phối hợp hết mình "đương nhiên rồi chỉ sợ lúc đó em họ lại từ chối thôi!"

"em nào dám!" Tâm Dao dù khó chịu trong lòng vẫn phải tươi cười giả bộ thân thiết với nó

hai người diễn một màn "chị dâu em chồng thăm thiết " xong ai nấy đều khinh bỉ đối phương. Đợi hân ra đến ngoài liền chia ánh mắt hình viên đạn bắn sang người ngồi bên cạnh mình. Phòng khách bỗng chốc sặc mùi sát khí

"em họ chuẩn bị đi nhận giải oscar là vừa!"

"cô cũng đâu kém cạnh! Chắc bình thường phải diễn nhiều bộ mặt cho anh họ tôi xem cũng mệt lắm ấy nhỉ! QUả nhiên Cát Như nói cấm có sai"

"diễn mà vẫn được anh cô yêu thương hết mực đấy!" nó thân nhiên chọc tức đối phương khiến Tâm Dao tức nghẹn họng

"cô...!"

Nó thâm cười lớn trong lòng, không hiểu tại sao những lúc như thế này lại thấy rất vui nha! (TT:cười trên nỗi đau của người khác là không được đâu chị!- Nó: cười cũng cười rồi tôi biết làm sao giờ!. TT:".....!" phải trả lời thế nào vậy?)

Chọc tức đối phương mà được giải nó nhất định đạt quán quân haha!

"Hừ, đừng tưởng tôi coi cô là chị dâu thật tôi nói cho cô biết người xứng đáng ngồi vào vị trí đó chỉ có Cát như thôi!" Tâm Dao khinh thường

"Đột cô ta ngồi được rồi hăng nói!" nó cười tui, giọng điệu khiến người ta nổi da gà thật ra nó cũng thấy kinh khủng, ghé sát tai Tâm Dao nói nhỏ " sẽ mất rất nhiều công sức đó. Quan trọng hơn là em họ nên ăn nhiều đồ bổ não mới giúp được bạn thân của mình!" nó cười khiêu khích rồi đi thẳng lên lầu.

Tâm Dao nghe xong tức giận, nện đế gầy cao gót xuống nền nhà tạo ra tiếng vang lớn, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ ngầu "cô đợi đó!". Nói xong đi thẳng.

Từ bé đến giờ chưa ai dám đối xử với cô ta như thế! Hừ, cục tức này cô ta nhất định trả lại nó gấp hai!

Trong phòng họp của Lý thị, nhân viên các cấp khác nhau đều tụ họp đầy đủ, mặt ai nấy đều nghiêm túc, cố tỏ ra bình thường nhưng thâm tâm lại như ngồi trên đồng lửa. Đơn giản vì bình thường tổng tài của họ đã nổi tiếng là "ác ma" nhưng mỗi khi đến phiên họp thì đều chung một cảm xúc "hôm nay ai sẽ bị ác ma giết!". Thế nên không khí như thiếu oxy là điều khó tránh khỏi. Thậm chí nhân viên còn hùa nhau cứ trước khi họp thì cùng nhau ngồi phán đoán tâm trạng của sếp tổng nhưng điều đó là vô vàn gian khổ vì sếp của họ lúc nào cũng trung một vẻ mặt ngàn năm không thay.

Hắn ngồi ở vị trí cao nhất, chân vắt chéo, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng nhưng khó dò, đôi mắt sâu thăm thẳm không nhìn mà như bao quát toàn bộ mọi thứ. Bên cạnh là Gia Viễn thần thái và tính cách đều đối ngược.

"báo cáo đi" hân lạnh lùng cất tiếng khiến nhân viên đều giật mình đau tim, khẽ liếc nhau lo sợ

Ánh mắt cầu cứu của mọi người không hèn mà gấp đều hướng về phía anh gửi gắm niềm tin" mau cứu chúng tôi với!"

Bao giờ cũng thế trường phòng kế hoạch là người chết đầu tiên. Đó là người đàn ông khoảng trên 30t, gương mặt sáng sủa, ngũ quan ưa nhìn, nhìn hân sợ sệt, giọng run run

"Thưa tổng giám đốc đây là bản kế hoạch chúng tôi đề xuất anh xem qua nếu.." lời còn chưa xong đã bị ánh mắt vạn tiễn xuyên tâm của hân nghiền nát. Anh ta bị dọa đến nỗi lời còn chưa thốt ra đã ngoan ngoãn nằm trong cổ họng.

"rác rưởi làm lại" 4 từ nhưng lại có sức công phá lớn lao và ghê ghớm người trưởng phòng kia đưa tay lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, khép nép thưa "vâng chúng tôi sẽ làm lại"

Vị thứ hai chính là trưởng phòng quản lý tài chính. Cô ta cũng chắc tuổi 30, người cũng được coi là xinh xắn, đứng lên, cố gắng dùng hết can đảm báo cáo

"dạ thưa tổng giám đốc tình hình kinh doanh của công ty trong tháng này vượt chỉ tiêu..."

"sơ sài" Trời ơi 2 từ thôi. Đúng là tổng giám đốc kiêu kì đã dành nhưng kiêu đến mức câu sau còn ít hơn câu trước chỉ có anh mới làm được thôi!

Gia Viễn thầm nhủ tin cho nó "chị dâu anh em quên tài liệu chị vào thư phòng lấy tập tài liệu ở trên bàn rồi mang đến phòng họp LÝ thị! Nhanh nhé! Mọi người sắp họp rồi!" sau đó lại chú tâm nhìn mọi người bị phản xử như thế chuyện vừa này không hề tồn tại

Hắn bắn ánh mắt về phía Gia Viễn khiến anh chàng ngoan ngoãn nhận sai

Trưởng phòng thị trường là người đàn ông trung niên đang chuẩn bị báo cáo thì cửa mở ra, nó bước vào người mặc một bộ váy đơn giản áo t-shirt với váy ngắn rồi, mặt đeo khẩu trang đen, chân đi giày trắng, tay cầm tài liệu bước vào.

Nó nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nó. Hai bên đều ngơ ngác. Hắn và Gia Viễn đều quay ra nhìn một người thầm thờ phào nhẹ nhõm, một người lại nhìn chăm chăm nó.

nó đứng im bất động, hai mắt tròn mở ra hết cỡ. Sao bảo tí mới họp đây là tình huống quái quỷ gì? Nó nhớ mình đọc kĩ tin nhắn rồi mà! Bỗng chốc nó trở thành tiêu điểm

Sau vài phút im lặng mọi người quay ra dò hỏi ngẫm với nhau "ai thế?" như chợt nhớ ra người quan trọng nhất mấy chục ánh mắt đều đổ dồn về người bên cạnh hắn. chờ đợi câu trả lời.

Gia Viễn cười với nó, lại quay ra nhân viên mấp máy môi "cứu tinh của mấy người!". Ai cũng thờ phào như tránh được án tử, oxi được cung cấp đầy đủ. Lòng thầm suy xét rốt cuộc là ai mà có thể dũng cảm như vậy? Thật khiến người ta nể phục! Tặng nghìn like cho nó!

Nó cười cười, từ từ tiến lại chỗ hắn, đặt tài liệu xuống bàn, phản ứng nhanh lẹ "tổng giám đốc anh quên mang tài liệu".

Nghe xong ai nấy đều nghĩ "thì ra là nhân viên mới" nên mới không biết hắn ghét nhất là đang trong cuộc họp có người tự ý xông vào xem ra phen này lại có một người nữa bye bye.

"sao lại đeo khẩu trang?" một nhân viên thắc mắc

"tôi bị cúm" nó giả bộ ho khan vài tiếng. ánh mắt sắc nhọn liên tục bắn về phía Gia Viễn với lời đe dọa "cậu dám chơi tôi! Ti tôi cho cậu biết tay!"

Gia Viễn cố nhịn cười trước sắc thái biểu cảm của nó.

"cô làm ở phòng nào vậy?" trưởng phòng nhân sự hỏi

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau lắc đầu ý không phải nhân viên phòng tôi

"dạ?" nó ngơ ngác

"tôi hỏi cô làm ở phòng nào nhìn lạ lạ hình như chưa thấy bao giờ" người đó lặp lại, mọi người đều nhìn nó chờ đợi câu trả lời

"Tôi có phải nhân viên đâu mà biết!" nó thầm nghĩ trong lòng, cố vắt óc suy nghĩ "à...là trợ lý đặc biệt hôm nay tôi mới bắt đầu đi làm"

mọi người lần nữa chỗ mắt, hàm như sắp rớt khỏi miệng Lần đầu tiên thấy sếp tuyển trợ lý là nữ mà lại còn là trợ lý đặc biệt nữa chứ. CHắc Chắc có gian tình!

Thấy phản ứng mọi người nó lại càng không hiểu mình trả lời sai chỗ nào.

"Vậy tổng giám đốc tôi đi làm việc tiếp được chưa ạ?"

"đi đi"

hừ, không theo kịch bản nha mọi lần đều là sa thải ngay lập tức mới đúng.

Ai nấy đều "Trợ lý đặc biệt! Quả không phải dạng tầm thường!"

"vâng" nó trả lời chân giẫm mạnh lên giày của Gia Viễn, nhìn mọi người cười cười bình tĩnh lui ra.

"a" Anh chàng đau đốn ôm chân, lần nữa trở thành trung tâm. Anh chàng xua tay với mọi người ra hiệu không có gì cười hề hề đánh trống lảng.

"Tan họp"

Vừa nghe thấy hai chữ nhân viên đều mặt mày giận nộ, đọi hấn và Gia Viễn đi ra mới bàn tán "thoát rồi thoát rồi!"

Cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Gia Viễn không nhìn thấy nó liền vui vẻ hấn theo hấn vào trong nhưng anh chàng nhanh chóng hối hận

"Lý... Gia... Viễn! cậu dám lừa tôi! Cái gì sắp họp ư? Sắp họp mà như vậy à! "nó đầm đẫm sát khí đóng cửa thật mạnh.

"em sai rồi! anh em quyết định họp sớm hơn nên mới thế! hơn nữa ai cũng tưởng chị là trợ lý đặc biệt thật còn gì" Gia Viễn vừa gãi tay vừa vất óc suy nghĩ lí do. Hừ, công tử hỉ sinh cho mấy người giờ tôi lại là người gặp nạn!

"biệt biệt cái đầu nhà cậu ấy!" nó nhìn chằm chằm Gia Viễn

"chị hỏi anh em là rõ lần này em tuyệt đối không dám lừa chị đâu!"anh chàng vội thề thốt đảm bảo, chân thành cầu khẩn

"thật ư? nó hỏi hấn

"anh cứu em!Em đang giúp anh thất chặt tình cảm mà" anh chàng nấp máy môi với hấn, gửi muôn vàn lời cầu cứu

Hấn gật đầu. Nó hầm hè "coi như cậu tốt số lần sau mà còn lừa tôi chắc chắn cậu nên chuẩn bị sớm đồ bảo hộ toàn thân đi là vừa! "

"haha lần đầu tiên thấy em xù lông nhím!" Hắc phong đột ngột lên tiếng, không biết vào từ lúc nào.

"chào anh" nó lễ phép chào hỏi

"Nhưng sao thái độ của họ cứ là lạ ấy" nó thắc mắc

"vì đơn giản anh em không có trợ lý nữ bao giờ!" anh chàng cười rộ

"tại sao vậy anh không phải có vấn đề về giới tính đó chứ!" nó buột miệng nhìn hấn sau đó liền che miệng

"..."mặt hấn đầy vạch đen, sát khí đầm đìa

"..."Gia Viễn phá lên cười đến mức phải ôm bụng mà vẫn không ngấm được miệng nhưng nhanh chóng phải cố khép miệng lại trước ánh mắt cảnh cáo của hấn

"..." Hắc PHONG

Nó bỗng nhiên lạnh toát cả người, cảm giác như có hàng ngàn mũi tên băng đang lao về phía mình liền lập bắp "coi.. như... tôi.... chưa nói gì cả!",nó tạm biệt mọi người rồi chuồn mất

"Em đưa chị về" Gia Viễn làm bộ dạng chân chó

"không cần tôi tự bắt xe được rồi" nó nói với

"chị dâu đi cẩn thận"

'Chạy nhanh thật đó!" Gia Viễn cảm thán

hắc Phong nhận xét " vợ cậu xù lông nhím đáng yêu thật đấy!"

"Đương nhiên rồi anh mà thấy cảnh lúc ở phòng họp thì mãi mãi luôn!nhìn bộ dạng chi ấy ngơ ngác quá thật rất buồn cười" Gia Viễn kể lể

"lần sau nhất định không thể vắng mặt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Tâm Dao hậm hực chọn đồ tại gian hàng, ngồi trên ghế chờ là Cát Như với vài túi lớn nhỏ các loại bên cạnh. Cô ta dụ giọng "đừng tức nữa sẽ hại da mặt đấy! Từ từ rồi mình sẽ xả tức giúp cậu"

Tuy bề ngoài vẫn bình tĩnh nhưng trong đầu cô ta lại liên tục lặp lại câu nói "điên mà vẫn được anh cô yêu thương hết mực đấy!". Hai tay bắt gác cuộn thành nắm đấm tì lên mặt ghế, ánh mắt cũng lạnh đi rất nhiều thậm chí còn thoáng có tia lửa.

"nghe lời cậu được chưa" cô ta vừa thử một chiếc váy màu vàng của một nhãn hiệu cao cấp, giá lên cả tiền triệu vừa giờ một chiếc khác ở tay còn lại lên so thử mãi vẫn chưa quyết định được cái nào hơn

"cậu thấy cái nào đẹp?" Tâm Dao xin ý kiến

"mua cả hai đi" Cát Như hồi hồn, nhìn Tâm Dao nở nụ cười hòa nhã

"ừ quyết định vậy đi" Tâm Dao đưa đồ cho nhân viên gói lại vài giây sau liền cầm đồ rời đi.

Hai người lòng vòng mãi cũng đã mua được kha khá. Đương nhiên Tâm Dao khá vui vẻ, tâm tình cũng thoải mái hơn.

chiều, nó định trở về nhà thăm ba mẹ nhưng lại chợt nhớ ra không biết con có xấu xí ấy còn không nhớ bị nó ngoạm cho phát thì sưng đôi mắt tốt nhất cứ phải phòng là trên hết.

Nó suy nghĩ một chút liền nghĩ ra ba phương án: thứ nhất bỏ chó cái này nhanh gọn mà còn có thịt chó để ăn nhưng nhược điểm là phải lúc nó ngủ mới ra tay được; thứ hai là bình xịt hơi cay chẳng phải lúc bị chó đuổi cũng giống lúc gặp trộm cướp lưu manh còn gì nên chỉ cần bắt thời cơ xịt vào mặt là ổn thỏa; phương pháp thứ ba hơn tốn sức mà rủi ro sức khỏe cao không gì khác là trèo tường, thôi chọn bình xịt hơi cay đi! Cái này thấy ổn nhất!

30 phút sau, nó đã ở trước cổng ngôi nhà gắn liền với tuổi thơ lên tận đại học. Chắc chắn, ta trở về rồi đây!

Nó nhập mật khẩu, thông dong đi vào, sao yên tĩnh thế nhỉ? Nó gọi lớn "ba mẹ con về rồi. Ba mẹ ơi!". quái lạ sao chẳng thấy chó sủa nhỉ? Lần trước chỉ thấy bóng nó đã gào ầm lên rồi giờ yên tĩnh lạ thường khiến người ta có cảm giác bất an!

Nhưng...nó sai rồi! Bất an không phải vì một con chó mà vì hai con chó đang hiện ngang tiến lại gần từ phía sau nhà với tốc độ sét đánh.Sao từ lúc lấy chồng đến giờ hai lần về lần nào cũng dính đến chó thế? Ôi! giống nhau như đúc có phải được đi phun sơn nhân tạo không?

Nó vội lấy trong túi ra bình xịt hơi cay đã chuẩn bị từ trước, xịt thử, sao thế này?Hồng ư? đồ mới mua mà? Chết tiệt! ông chủ thôi thiết dăm bán hàng giả hàng nhái chất lượng hừ phải là hàng phở thái hết hạn sử dụng mới đúng!

Hai con chó sập tiến tới gần! Nó co chân bốn cẳng chạy về phía cổng, chợt nhớ ra mình vừa cài cổng xong thời gian mở chắc chắn không đủ. Ôi ông trời ơi mau giúp con đi.

Hết cách nó đành chuyển sang phương án cuối cùng nguy hiểm nhất trèo tường. May mà có hai chậu cây cảnh leo lên dễ dàng. Chưa đầy mấy phút sau hai con chó đã đứng trước cổng, chẳng có ý định quan tâm tới nó. chúng vẫy đuôi cuồng quýt, cái lưỡi thè ra, hai chân trước nhảy nháy.

Hơn chục phút sau, hai con chó vẫn hiện ngang đi qua lại cạnh hai cái cửa. Tiếng cạch cửa vang lên, mẹ nó đi vào, không quên vuốt ve hai thú cưng, nụ cười âu yếm hình như không nhìn thấy nó. Hai con chó kia được vuốt ve thì cuồng cuồng nhảy như điên, bám sát chân mẹ nó một bước không rời.

nó vừa vẫy tay vừa gọi, vui mừng khôn siết "mẹ ơi con gái mẹ ở đây"

Bà Trần tìm hướng phát ra âm thanh vừa hay nhìn thấy cảnh con gái chồm chồm bám vào tường thành cười lắt léo liền quát "con leo lên đấy làm gì? Mất hình tượng kinh khủng! Mẹ dạy con thế nào hả?Còn không mau leo xuống!"

"còn không phải tại hai con chó của mẹ ư?con vừa vào nó đã đuổi con rồi" nó chỉ chỉ hai con chó

"bớt ảo tưởng đi suốt ngày chỉ nghĩ linh tinh. chúng là thấy người chạy ra đón. Xuống đi chúng hiền lắm,thích quẩn người"

Nó bán tính bán nghi nhảy xuống, hai con chó kia chạy lại, rụi chân nó muốn được vuốt ve. hừ! Làm bõn cô nương hại não từ đó đến giờ!có biết chất xám là rất quý báu không hả?

"thế con chó kia đâu rồi?"

"ăn phải bỏ chó chết rồi tội nghiệp nó quá!" Bà Trần thương tiếc

"mẹ đừng buồn nữa nó chết sớm sinh sớm"

Mẹ nó hất tay, hai con chó tung tăng trở về ổ của mình.

"sao hôm nay lại đến vậy bình thường có thấy mặt mũi con đâu"Bà Trần oán trách nhưng vẫn đầy cung chiều

"hôm nay con rảnh nên về thăm mẹ"nó đáp

"Gia Thành đâu?" bà Trần hỏi

"anh ấy bận công việc chỉ có con về thôi. Hình như mẹ thích gặp con rể hơn con gái ruột nhỉ?" nó bữu môi bất bình

"Ờ lại ăn cơm rồi hẵng về"

"ba con đâu?" Từ nãy đến giờ nó vẫn chưa thấy ba mình xuất hiện mọi lần khi nó về ba đều hồ hởi ra đón nên thoáng chút thất vọng.

"đi chơi với bạn mấy hôm rồi" bà Trần nói

"ồ"

Bà Trần bận bịu nấu ăn trong bếp. Nó ngồi xem tivi thỉnh thoảng hai mẹ con trò chuyện vài câu.

Đợi mãi cuối cùng các món ăn cũng hoàn tất, nó nhanh nhẩu gấp đồ ăn cho mẹ rồi mới gấp cho mình

"lâu không ăn nhớ món mẹ làm ghê!!" Nó vừa nhai vừa nói

"ăn nhiều vào gây đi rồi đây này công việc quan trọng nhưng chồng cũng rất quan trọng con đã là vợ rồi phải biết cân đối thời gian cho hợp lý"

Bà Trần dạy bảo nó, tay gấp mỗi món một tí, chẳng mấy chốc bát nó đầy ụ đồ ăn

" Phải rồi hai đứa thế nào rồi sao mãi vẫn chưa có động tĩnh gì" Bà Trần nhìn nó, dò hỏi

"động tĩnh gì cơ?" nó khó hiểu, ăn một ít khoai tây xào

"Haiz con bé này đương nhiên là con cái rồi bây giờ đang là thời điểm nhân hòa địa lợi tuổi của hai đứa cũng đâu sớm sủa nữa sinh càng sớm càng tốt"

Bà Trần về mặt bất đắc dĩ

Con cái? Điều đó không thể xảy ra được! Nó và hán chỉ là trên danh nghĩa hơn nữa người ta cũng có người trong lòng rồi đâu đến lượt nó.

"mẹ chuyện đó bàn sau đi"

"chuyện đó tạm gác lại cũng được nhưng bình thường con vẫn mặc thế này?" Bà Trần quét mắt về phía nó, thẳng thắn phê bình con gái, giọng còn có ý kéo dài ra

Nó nhìn lại mình có chỗ nào không được chứ? Nó mặc thế này rất phù hợp mà

"con mặc thế này đâu có vấn đề gì đâu"

"con đó như thế là chết rồi! Hồng rồi! Hồng rồi! " bà Trần lắc đầu với nó, ngữ điệu tăng dần còn có chút bất lực nhìn con gái

"con có biết một trong những cách giữ chồng hiệu quả nhất là gì không hả? chính là phải đẹp phải luôn khiến mình trông thật quyến rũ có như thế thì đàn ông người ta mới không bị bướm ong bên ngoài mê hoặc được! Mẹ nó con hay bây giờ bên ngoài ong bướm vô cùng vô cùng nhiều mà người đẹp trai tài giỏi lại nam tính, trưởng thành như Gia Thành thì có biết bao nhiêu cô ao ước con cứ lạc quan yêu đời không để phòng gì có bữa mất chồng lúc nào không hay đấy cho nên dù bận đến mấy cũng phải biết chăm chút cho bản thân hiểu không? "

Bà Trần có bao nhiêu kinh nghiệm đều lôi ra cho con gái, hết lời khuyên nhủ

Ai nói cho nó biết cái quái gì đang diễn ra vậy? sao giờ lại chuyển thành đàm đạo và giao lưu chia sẻ kinh nghiệm làm thế nào để giữ chồng hiệu quả và dài lâu thế này!

Mẹ, mẹ có phải mẹ con không? Bình thường mẹ đâu nói nhiều như vậy.

"Riêng khoản nấu ăn con đã dứt không phanh chẳng thể cứu chữa chỉ có mỗi nhan sắc ba mẹ cho cũng không biết tận dụng thế có khác nào đang phí hoài cơ hội"

mạch cảm xúc tuôn trào, bà Trần dốc lòng dốc sức cố gắng phân giải cho nó.

Sau đó chống cằm suy nghĩ một chút liền cười ưng ý nói "hay lao mẹ đưa con tham gia vài khóa học làm vợ tốt nhé cực kì hiệu quả luôn "

"..." nó dờ khóc dờ cười trước sự quan tâm này

"mẹ chủ tịch hội tư vấn giữ chồng hiệu quả đang chờ mẹ đấy mau mau tham gia!"

"Muộn rồi con phải về đây à mấy khóa học ấy con không tham gia đâu" Nó đặt đĩa xuống, lau miệng rồi nhanh chóng chuồn.

"Chạy nhanh vậy làm gì ai ăn thịt nó đâu!" bà Trần nhìn bóng con gái dần biến mất không kìm được lẩm bầm

Mặt trăng sáng tỏ cả bầu trời hòa cùng ánh sao tạo nên bức tranh sáng tối đan xen đẹp mắt.

Hắn đứng trước cửa sổ, tầng cao nhất của Lý thị lặng lẽ ngắm cảnh vật xung quanh. Vì địa thế tọa lạc tại khu đất vàng nên từ đây dễ dàng bao quát được toàn bộ thành phố cả ngày lẫn đêm.

Tiếng chuông điện thoại phá tan sự yên tĩnh, hắn liếc qua là một dãy số lạ. Hắn nhấc máy, kẻ sát tai

"Chào Lý tổng lâu rồi không gặp!" giọng nói khàn khàn, lạnh lùng chẳng kém vang lên

Hắn nghe liền biết đó là ai nhưng vẫn không đáp lời

"không biết Lý tổng đã chuẩn bị kỹ càng chưa?" Người đó lắc lắc ly rượu Whisky Macallan 1946 trong một căn phòng rộng mà tối om chỉ có ánh sáng mờ mờ hắt vào từ mặt trăng

"xem ra năm đó thua vẫn chưa phục!" hắn vô cảm trả lời, hình dáng phản chiếu trên tấm kính đầy mê hoặc

"Lý tổng vẫn tự tin như thế nhỉ!" hắn đùa pha chút chế giễu

"khao khát chiến thắng quá mức sẽ khiến người ta phải nhận thất bại. 5 năm trước anh thua thế nào 5 năm sau tôi sẽ cho anh thua thảm hơn thế!"-hắn

"tôi rất mong chờ! Nhưng chưa chắc người thua của 5 năm sau sẽ là tôi đâu!" âm thanh trầm thấp nhưng lại đầy tham vọng

Cuộc đối thoại kết thúc, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh và lạnh lẽo vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hai tay đặt trên bàn phím lưu loát gõ, tiếng điện thoại reo, vì quá tập trung nó chẳng hề biết gì. Mặc Nhiên vỗ lên tay nó, hất cảm ý chỉ có điện thoại.

Nó liếc qua tên, cười nhẹ rồi áp lên tai nghe, truyền cho Mặc Nhiên ánh mắt cảm ơn thâm tình, nhẹ giọng "con chào di"

"ừm GIẢN HI cuối tuần này con rảnh không?" Di Tâm nghi ngại hỏi

"dạ rảnh ạ" nó nói vừa đủ nghe

"vậy con có thể bảo cậu bạn lần trước cùng con đến đây không? Di muốn đãi cơm cảm ơn"

"Bạn nào nhỉ?" nó lăm lăm hiển nhiên đã xóa chuyện cùng hắn đi tìm trẻ lạc ra khỏi đầu từ lúc nào rồi.

Thấy bên kia vẫn im lặng, Di Tâm cười dịu, nhắc nó "là cậu trông lúc nào cũng lạnh lùng ấy" lòng thầm trách yêu "con bé này mới thế mà đã quên!"

Nó à lên một tiếng, mặt dần ra, cười cười xin lỗi "con xin lỗi con quên mất" nó nghĩ ngợi rồi nói tiếp "con cũng không chắc đâu anh ấy bận lắm" khẽ lăm lăm "với tình hân mà đồng ý trời mưa tầm tã cả tháng cho coil"

"con nói gì cơ?" Di Tâm không rõ nó nói gì

"dạ không có gì ý con là nếu anh ấy đồng ý con sẽ báo với di nhưng xác suất là rất thấp đấy" nó có chút bông đùa

"ừ thôi con làm việc đi nhưng cố gắng đưa cậu ấy đến nhé " Di Tâm tắt máy

"vâng. Con chào di"

Nó để máy sang bên nghĩ nghĩ, ánh mắt hướng ra bên ngoài, dáng vẻ xa xăm như là ta ngắm nhìn trời và nghĩ về cuộc đời.

Mặc Nhiên quàng cổ nó, vui vẻ rúc rúc "ề, đi ăn thôi"

Nó gật gật, giật tay cô nâng ra, đứng dậy, tay vô tình làm rơi hộp quà trên bàn được gói đẹp đẽ, nhỏ gọn ở một góc.

Mặc Nhiên nhặt lên để lại chỗ cũ, lờm nó phán "đồ hậu đậu!" rồi lại nhìn đến vẻ mặt cái này từ đâu ra liền bức xúc thay hộp quà "về Trái Đất giùm cái đi. đồ của mình cũng không biết"

Vài người chìa ánh mắt về phía bọn nó, sau khi thấy tình cảnh liền hiểu vấn đề cười cười với bọn nó rồi tiến về phía cửa.

"Lại đòi phương thức rồi. Tôi nói bà này người ta theo đuổi nhiệt tình vậy bà có hay không nên cho người ta một câu trả lời thỏa đáng?! Tôi đọc ngôn tình kinh nghiệm nhiều rồi thường thì nam phụ mà chung tình yêu nữ chính hết lòng nhưng cuối cùng lại không được đáp lại sẽ rút cạn nước mắt của độc giả và đem về cho bà tác giả rất nhiều gạch đá xây nhà. Do đó nếu bà không yêu người ta thì nên từ chối sớm đi đừng để cuối cùng ai cũng đau khổ" mặc Nhiên chiết lý răn dạy nó

Nó hơi dờ dờ nhưng câu cuối cùng lại tự động chui vào não. Ngẫm cũng thấy Mặc Nhiên nói đúng cứ rề rà thế này không hẳn đã là cách tốt.

Tối đến, Di Năm bày bàn ăn ra toàn những món mới lạ. Nó trầm trồ, mắt chỉ đặt trên mấy món đồ ăn "Di mới học mấy món này ư? Chắc nhìn ngon quá đi"

Hắn ngồi đối diện, thái độ nguyên thủy

Nó cảm giác nước rãi mình sắp chảy ra hết đến nơi thậm chí nó còn muốn nhào đến cho hết tất cả vào miệng.

Di Năm bê xong, từ tốn "cô cậu chủ ăn ngon miệng" lẳng lẳng lui ra

Chỉ chờ có câu đó, nó liền nhanh nhẩu cầm đũa lên thử đủ các món chẳng hề quan tâm đến thái độ của hắn (TT:có vẻ trai đẹp cũng bị lu mờ trước đồ ăn nhí!!)

Nó nạp năng lượng, liếc hắn, bỗng nhớ ra việc đi Tâm bảo liền cười đầy gian tà, tự nhiên gắp cho hắn cả đồng hồ ăn, giọng nịnh nọt "anh ăn nhiều vào, tôi ăn thử rồi rất ngon!". Xem ra trước đồ ăn nó thông minh hẳn ha.

Nó quan sát phản ứng của hắn, vừa hay bắt gặp hắn cũng nhìn nó, bốn mắt giao nhau bỗng có một sự gián đoạn nhịp đập từ cả hai. Nó xấu hổ vội di chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

Tại sao tim lại đập nhanh đến vậy? Cứ mỗi lần như thế nhịp tim nó đều nhanh bất thường chứ!

Hắn âm trầm lên tiếng, cố định lại sự khác thường của cảm xúc "có chuyện gì?"

nó có chút ngạc nhiên, hơi âm ỉ như thể làm chuyện xấu, không rõ là áp lực hay run sợ trước hắn "Ồ thì...di Tâm bảo cuối tuần muốn làm cơm cảm ơn anh kêu tôi hỏi ý kiến. Di ấy rất muốn anh đến" câu cú rời rạc hiển nhiên nghĩ đến đâu trình bày đến đó, mặt hơi chếch ngang, tránh ánh nhìn của hắn.

Mục đích lộ tẩy nó mới thông nào rõ ràng nó là quang minh chính đại mà cần gì phải cúi mình chứ! Tại sao mình lại phải sợ hắn!

Nó tiếp thêm động lực cho mình ngồi thẳng lưng, trực tiếp đối diện với hắn, tâm thức vô tình nôn nóng.

Thấy hắn vẫn im lặng, nó bắt đầu thúc giục "anh có đồng ý không? "

"bao giờ" Hắn vẫn chưa động đũa, nói đúng hai từ vàng ngọc

"chủ nhật tuần này" nó đáp, mơ hồ chưa rõ đáp án của hắn, hơi bực mình "rốt cuộc anh định đi hay không?Di ấy rất muốn anh đến" nó nghĩ nghĩ bổ sung thêm câu "là di ấy nhé tôi không có ý đồ khác đâu" thậm chí còn đặc biệt nhấn mạnh cả câu kèm cả biểu cảm tôi vô tội tôi không biết gì hết!

"chưa biết"

Nó nhăn mặt, chỉ muốn hét vào mặt hắn anh có thể tắt chế độ kiểm soát đi không!Nói rõ ràng giùm cái đi! "Chưa biết"là có ý gì!Là không đi chứ gì!Nó tự dung có chút buồn buồn.

Bầu không khí chìm vào im lặng, nó bỗng giận vô cớ nhìn đồ ăn đều quy đổi thành mặt hắn liền phát hỏa vừa nhét vào miệng vừa lẩm bẩm rất nhỏ "ta ăn! Ta ăn này! Hừ Tên đáng ghét!"

Nó bực tức là vì hắn không đi ư?? Sao có thể chứ!

Não bộ không nghe theo sự kiểm soát, lặng lẽ đặt tầm mắt lên người nó, thấy nó tức giận có chút vui, môi khẽ nhếch lên một chút.

Là não bộ hay là con tim không nghe theo sự kiểm soát của hắn?!

Ăn xong liền bỏ lên phòng, chẳng thèm đoái hoài đến hắn.

Hắn thu lại vẻ mặt ấy trở về với dáng vẻ lạnh lùng khó đoán, tự ra lệnh không cho phép mình mất khống chế vậy nữa.

Di Năm ở trong bếp nhìn hắn, nửa vui nửa mừng "cậu chủ rõ ràng yêu cô chủ nhưng sao cứ cố chấp như vậy!"

Hắn cũng nhanh chóng trở về phòng, lao vào làm việc. Chỉ cần hắn làm việc hắn sẽ không nghĩ linh tinh.

Rất nhanh cuối tuần đã đến, Nó khệ nệ xách đồng hồ thập cẩm các loại xuống dưới nhà.Chần trừ Không biết hắn có đi không.

Nó ngó ngang ngó dọc, Hôi Di Năm thì biết hần vẫn ở nhà liền quyết định gõ cửa phòng hần.

Hần mở cửa, người vừa mặc xong quần áo, đang cho tay vào trong áo. Nó nhìn thoáng qua liền quay đi, tay không tự chủ được đặt trước mũi. Phù, chưa chảy máu mũi hề hề!.

"anh... đi thì tôi đợi anh ở dưới nhà còn không thì...tôi đi một mình cũng được" Nó cố gắng nói từng chữ, kiềm chế không nhìn vào body của hần. Nói xong liền phi xuống nhà.

Móa! cảm giác trai đẹp ở trước mặt mà còn trong hoàn cảnh chặc chặc mê ly lại chẳng thể ôm ấp đúng là cực hình mà!

10p sau hần đi xuống, quần áo chần chu màu đen truyền thống.

Hần không nhìn nó, trực tiếp hạ lệnh "đi ", cao cao tại thượng lái xe ra.

Nó khệ nệ xách mấy túi to nhỏ đặt vào cốp xe sau đó mở ghế sau ngồi vào, phui phui quần áo.

Có mấy lần nó lên quan sát hần, tâm tình cũng tốt hần tò mò không thôi tại sao hần lại đồng ý đi. cuối cùng nó thừa nhận lí trí thất bại liền nhỏ giọng hỏi hần, quyết tâm có được câu trả lời cho bằng được "tại sao anh lại đi thế?"

Hần tập trung lái xe, bơ nó toàn diện, hiển nhiên liệt câu hỏi của nó vào dạng không đáng để trả lời.

Nó bị hần cho ăn dưa bở liền bứt dứt liền hỏi cộng thêm muốn biết đáp án thành ra mồm miệng không ngớt hết" nói cho tôi biết đi tôi tò mò chết mất" hay "sao anh lại đồng ý thế?" hay "có phải anh thấy làm việc nhiều dễ bị stress nên mới mượn cơ hội này để giải tỏa tâm trạng?"....càng nói lại càng thấy lạc đề! Nó cũng công nhận là thế!

Nhưng đối với mấy loại câu hỏi như này hần đều bỏ ngoài tai thành ra toàn nó tự đạo diễn tự độc thoại tự trả lời.

nó bức xúc, khế chửi rủa "anh có cần kiểm lời đến mức đó không? Tôi chỉ hỏi lí do thôi mà cũng đầu chết người chừng cái vè mặt âm hồn bắt tán âm u bất định thế làm gì!"

Chắc nó quên mất rằng hần biết đọc khẩu hình chỉ cần nhìn qua gương chiếu hậu là biết.

Xe đột ngột dừng lại khiến nó mất đà ngã đập vào ghế trước vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra. Tai nạn? Đâm xe? Mất phanh? hàng loạt từ bay quần quanh trong đầu nó. May mà không bị sao chỉ hơi sung trán thôi.

Nó xoa xoa trán, hồi hồn, nhìn hần ai oán "anh lái xe kiểu gì thế?!"

"lần sau còn dám nói thế?" giọng hần mang theo nguy hiểm

'nói gì?' nó ngo ngắc. Không lẽ hần biết nó nói gì? Nó lục lục trí nhớ, lời HẮC PHONG văng vẳng bên tai, hần đọc được khẩu hình. Thôi xong rồi, tại sao? what't heald! ĐÂY LÀ ĐIỂN HÌNH CỦA TỰ ĐÂM ĐẦU VÀO LƯỚI!

Nó cúi cúi, hạ mình trước khí thế bức người ai ai cũng sợ của hần còn pha chút bá đạo, áp dụng chính sách về mặt vô tội vô tội vô tội kèm chút ăn năn hối lỗi "tôi sai rồi lần sau sẽ không nói xấu nữa anh đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt!"

nhưng trong lòng lại thét gào với câu tôi sai rồi lần sau sẽ chỉ nói xấu anh ở trong lòng thôi!"

hần hơi hừ nhẹ, khởi động xe hiển nhiên là biết rõ nó đang nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Xe dừng lại ở bên lề đường, nó xuống xe, lấy đồ từ cốp ra, quay ra nói với hần "anh cầm giúp tôi một ít đi"

Hần không phản đối, cầm những túi còn lại.

Nó đặt đồ xuống sân rất tự nhiên " Di Năm con hoàn thành nhiệm vụ rồi có được linh thưởng không?"

đám trẻ ồ ạt chạy ra,nó cũng chạy lên gặp người ôm đám trẻ vào lòng.

"Đi đi chợ rồi ạ" một đứa lớn trả lời

Bọn trẻ rí rít "chị Glân Hi chị đến rồi! chúng em đều rất nhớ chị nhé chị có mang quà cho bọn em không?" Cả đám đều nhìn nó chờ mong

"Hừ, mấy đứa chỉ nghĩ đến quà thôi chứ gì?" nó bĩu môi, vờ giận dỗi

Lũ trẻ nhanh nhẩu, đưa mắt ra hiệu với nhau rồi từng đứa một lên hôn nó.

Nó gật đầu hài lòng "coi như mấy đứa thông minh!"

Sau đó liền dời sự chú ý ra phía sau thì nhìn thấy hần một bóng cao lớn, thân đen cùng khí thế bức người dọa không khỏi cuống cuống ôm chặt lấy nó, run sợ kêu "chị GIẢN HI ai kia sao trông đáng sợ quá vậy? CHỊ, chúng em sợ!"

Nó quay lại, cười cười với lũ trẻ, thì thầm "chị còn thấy sợ thì mấy đứa phải rất sợ là đúng rồi!" mà chẳng hề biết hần đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

Lũ trẻ càng gât gao ôm nó chặt hơn, vừa khẽ liếc người đàn ông bên cạnh.

Nó cười xòa, ân cần giải thích và trấn an "anh ấy không phải người xấu đâu anh ấy chỉ lạnh lùng vậy thôi anh ấy rất hiền" Nó đặc biệt nhấn mạnh chữ "hiền", đuôi mắt khẽ nhếch lên về phía hần

"thật ư?" Tất cả nhìn hần rồi lại nhìn nó hỏi lại, về mặt đứa nào đứa ấy dăm chiêu

nó gật gật, nói thêm "chị lừa mấy đứa bao giờ chưa?"

"chẳng phải có lần chị bảo đến thăm tụi em nhưng lại thất hứa đấy thôi" Một đứa trẻ tổ giác nó

"à, cái đấy không tính về sau chị cũng đền bù rồi còn gì" nó thẳng thừng phủ định "ngoan mau chào anh ấy đi "

Cả đám nghe lời nó, lễ phép khoanh tay chào "chúng em chào anh" nhưng vẫn sợ sệt hần

Nó cười cười. Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

"anh ơi anh đẹp trai thật đó" Một đứa bé gái ngây thơ nhìn hần, quay sang hỏi nó "chị GIẢN HI em ôm anh ấy được không?"

Nó liếc hần "được chứ". cả đám đều chạy đến ôm hần, mặt hần hơi nhăn lại, hần khí trầm xuống, sự lạnh lùng càng đậm thêm hần có chút hối hận khi quyết định đến đây.

Lũ trẻ hét nheo áo hần lại, vươn tay muốn hần bế thật là phiền phức. Hần định đẩy lũ trẻ ra nhưng lại bất gặp ánh mắt vô tội trong sáng đành kiềm chế.

Nó bần cho hần ánh mắt "anh có thể bỏ vọi băng xuống không? Chúng chỉ là thích anh thôi mà"

Hần hơi mất kiên nhẫn, có chút khó chịu.

Dường như bọn trẻ cảm nhận được hần không thích liền tách ra, nhận xét

"anh ấy chẳng ấm áp như anh Phan Anh gì cả "

Nghe đến tên đó, sắc mặt hần có hơi trùng xuống, lạnh toát, trông mất thâm sâu khó dò

"ừm...ờ.. thì...mỗi người một vẻ "

"anh này người cứ lạnh lạnh ấy có phải anh ở trong nhà đá không ạ?"

"...." Lũ trẻ này thật biết cách khiến người ta phải câm nín nha!

"Hình như anh ấy không thích chúng em" Bọn trẻ buồn buồn nói với nó

"không phải đâu chỉ là anh ấy ít khi gần trẻ con nên có chút không quen thôi" nó đáp, lén quan sát hần.

"trông anh ấy thật hung dữ liệu anh ấy có bắt nạt chị không?" Lũ trẻ vô tội nói. trẻ nhỏ luôn nói sự thật mà! Nhưng mà quan tâm kiểu này thật khiến người ta ấm lòng nha!

"anh ấy không bắt nạt chị đâu." Nó nhỏ nhẹ pha chút cưng chiều, đáng vẻ càng đáng yêu.

Hần thừa nhận mình bị thu hút bởi đáng vẻ đó.

Bọn trẻ nghe xong, thở phào yên tâm

Nó xoa xoa đầu đứa bé trước mặt và vài đứa bên cạnh, hô lên "nào, đến đây chị phát quà cho" Hiên nhiên lũ trẻ chỉ chờ có thể liền buông hần ra, đứng

xếp hàng ngay ngắn dường như rất quen thuộc

Phát quả xong, Di Năm đi từ cổng chính vào, dịu dàng nói "hai đứa đến rồi ư? Mau vào trong nhà"

"vâng "

Hắn gật đầu coi như lời chào.

Nó rót nước cho hắn đặt ở trên bàn "anh uống nước đi".

Di Năm quan sát hắn, chắc chắn không phải là người bình thường hắn là rất có địa vị đi.

"cháu cứ tự nhiên nhé lũ trẻ có hơi nghịch đừng chấp" Di Tâm hồ hởi với hắn vài đứa trẻ cũng theo vào, ngồi bên cạnh hắn rất nhanh hòa nhập.

Di Tâm nháy mắt với nó, cả hai cùng nhau vào bếp.

Hắn tùy ý để mấy đứa trẻ nô nghịch trên người mình, tầm mắt lại luôn hướng về phía nhà bếp.

Di Tâm khẽ liếc hắn ở bên ngoài rồi lại nhìn nó, thấp giọng "cậu ấy có địa vị lắm sao?"

"dạ có thể coi là thế" Nó vẫn chưa hiểu

"vậy thì gay rồi đi nghĩ cậu ấy cũng giống như người bạn kia của con nên chỉ mua ít đồ đơn giản giờ phải làm sao? Cậu ấy thân phận cao quý lại hạ mình đến đây tuy chỉ là cảm ơn cũng không thể qua loa đại khái hay con ở đây đi mua thêm ít đồ"

"không cần đâu đi anh ấy không kén chọn đâu" nó ngăn cản

"nhưng..."

"con nói thật mà thế này là đủ rồi đi đừng lo quá"

Phòng khách, ba đứa trẻ đứa thì ôm tay hắn, đứa thì ngồi trên đùi hắn, đứa thì ôm tay còn lại, thích thú chơi đùa.

"Cô ấy hay đến đây?" Tuy đã cô hạ giọng nhưng vẫn không thể tránh được sự lạnh lùng

"vâng ạ chị ấy đến đây đã được mấy năm rồi lần nào đến cũng mua đồ cho tụi em nhé" một đứa bé hồn nhiên nói

"đúng thế ạ em còn nghe dì Năm nói với ai đó rằng chị ấy vẫn thường quyên góp tiền nữa cơ"

"chị ấy thật sự rất rất lương thiện luôn đó ai lấy được chị ấy là phúc của người đó" Đứa trẻ còn lại tiếp lời, như là một bà cụ non

Hắn hơi nhếch môi, cười như không cười trước lời nói của lũ trẻ, sắc mặt đã giãn ra rất nhiều.

"người tên Phan Anh có hay đến đây không?" hắn dò hỏi

"anh ấy á mới năm nay thôi ạ. Nhưng lần trước anh chị ấy đến, trông thật sự rất thân thiết giống bạn trai bạn gái ấy" Bà cụ non phát biểu ý kiến

Sắc mặt hắn bỗng chốc trở lạnh khiến lũ trẻ cũng cảm nhận được hàn khí tuy nhiên chúng còn nhỏ sao biết được điều đó vẫn vô tư nói

"em thấy anh Phan Anh đối xử với chị ấy cực tốt luôn, trong mắt lúc nào cũng chỉ có hình của chị GIẢN HI thôi"

Cả ba cùng không hên mà gặp gật đầu khẳng định khiến núi băng càng thêm băng giá, chúng bất giác rung mình một cái.

Tại sao khi nghe đến tên đó hắn lại rất khó chịu và bức bách vô cớ!

Một đứa đáng về suy xét phân tích "hình như chị ấy không thích anh Phan Anh đâu"

Thấy nó đi ra cả ba cùng chạy đến bên nó "chị GIẢN HI"

Lần đầu tiên thấy hắn để yên cho mấy đứa trẻ quậy phá đấy. Bất ngờ thật!

"mấy đứa có nói xấu chị không đấy?"

"tuyệt đối không ạ bọn em vẫn chưa nói chuyện chị ham ăn đâu ạ"

".....!!!" Nói rồi còn gì!

"Vâng ạ bọn em cũng chưa nói chuyện chị nấu ăn dở tệ khiến bọn em phải ăn mì tôm "

".....!!!" vậy mà kêu không nói há! Nó đen mặt. Sa mạc khô khốc lời gió thổi ạt ào!!!!!!!!!!

Đứa trẻ thứ ba chuẩn bị tiếp thì nó giơ tay ra hiệu im lặng, cả ba đứa đều ngơ ngác nhìn nó

"mấy đứa vừa mới nói xấu chị xong đây " Nó cười cười với hấn " anh đừng để ý nhé"

"chị bọn em chỉ nói sự thật thôi"

".....!!!!!!!" Mây đen ùn ùn kéo đến

Cả ba lại nhìn nhau rồi nhìn hấn sau đó nhìn nó vẫn chưa biết mình sai ở đâu.

Nó vỗ trán, thấp giọng cố gắng nhỏ nhẹ "chị biết mấy đứa tôn trọng sự thật nhưng mấy đứa cũng nên để lại cho chị tí mặt mũi chứ. người ta biết hết tật xấu của chị rồi kia kìa"

Nó thật không biết làm sao với mấy đứa nhỏ này.

"vậy chuyện chị thích ngủ nướng thì có nói không ạ"

Ôi! Nó tan nát trái tim! Đúng là cặn lõi với mấy đứa này! Mặt mũi của nó trời ơi mất hết rồi!

"mấy đứa thật là.... "nó cười mà như mỉa, khẽ vỗ vỗ vai bọn trẻ, thấp giọng cúi sát người thần bí "lần sau đừng kể mấy chuyện đó ra nhé kẻo ưu điểm ấy!!!"

"dạ vâng ạ lần sau bọn em chỉ kể ưu điểm của chị thôi" Lũ trẻ đồng thanh trả lời, dáng vẻ thật thà và kiên định "chúng em nhất định không nói ra đâu" nhìn nó

Xong! Thế là xong thật rồi! Mấy đứa cho chị một đao đi!

"haiz, chị chết trong tay mấy đứa rồi! Lần sau đừng làm lộ cơ mật thế nhé? "Nó cười giả lả, kiên nhẫn chỉ bảo

"là sao hả chị?" Cả ba quay ra hướng ánh mắt ngây thơ cần được bảo vệ về phía nó

"tức là mấy đứa phải giữ bí mật chuyện này. Ok?" nó giơ tay làm động tác ra hiệu

cả ba cùng nhìn nhau, gật gật "bọn em tuyệt đối không nói ra đâu" rồi lại quay ra nhìn hấn, ngón trỏ đặt lên miệng, suýt một tiếng, bí mật nói "anh cũng phải giữ bí mật nhé"

"..."

"..."

" mau ra ngoài chơi đi "

"chiều chị nhớ kể chuyện cho bọn em nhé"

"ừ"

"bọn trẻ thế đấy anh đừng để ý nha" nó nói với hấn, cười gượng

Hấn gật gật, không rõ biểu cảm.

Nó phụ dì Tâm bê đồ ra, trong khi lũ trẻ cũng bắt đầu ngồi vào vị trí.

Hấn ngồi bên cạnh nó, nhìn qua một lượt lòng có cảm giác ấm áp chưa bao giờ có. thấy hấn mất tập trung nó tưởng hấn không thích liền nói nhỏ vào tai "anh sao vậy? Không thích ư?"

Hấn thu hồi lại cảm xúc, buông một chữ "không". Nó bấu môi quan tâm thôi mà cứ làm như là...

Dì Tâm ân cần " hai đứa ăn tự nhiên nhé đặc biệt là cháu "Dì Tâm cười hiền hậu, gấp cho hấn.

"cháu tên gì? Có người yêu chưa? Làm nghề gì?" Dì Tâm hỏi han

"dì, đang là bữa ăn đó" nó nhắc nhở sau đó thì thầm bên tai " anh ấy rất ít nói cũng không thích hỏi mấy câu đòi tư đâu dì"

Dì Tâm nghĩ ngợi thấy cũng có lí liền nói "biết tên thôi có được không?"

"Gia Thành "

"Gia Thành à" Di Năm khẽ nhấm lại, nhìn hấn rồi nhìn nó cười cười thâm tình " hai đứa rất hợp đôi có phải đang yêu nhau không?"

"không phải" cả hấn và nó đều đồng thanh

"xem kia đến cả phản ứng cũng giống nhau" di Tâm cười đậm

"đang ăn mà di chúng ta gác lại chuyện này ở đây lũ trẻ đang nhìn đó"

CHIều, cả đám quây hết thành một chòm để nghe nó đọc truyện, đứa nào đứa ấy đều chăm chú và háo hức. Nó ngồi trên ghế gỗ, bên cạnh là hấn đang trong bộ đồ thú hình sói sấm có chút bất mãn trông đáng yêu cực kì.

Nguyên nhân rất đơn giản là lũ trẻ đòi hấn mặc đồ thú nhưng bị hấn cự tuyệt nhưng trẻ con có rất lắm chiêu trò vì thế chúng đưa mắt cho nhau rồi cùng bám riết lấy hấn hô hào cuối cùng hấn phải nhượng một bước chấp nhận làm theo lời lũ trẻ.

Nó kể chuyện đến đâu, hấn phụ họa đến đó nhưng nó nghĩ rằng hấn dọa trẻ nhiều hơn là phụ họa!

Xong hai câu chuyện cũng xé chiều, những tia nắng cuối ngày trở nên mờ nhạt và yếu ớt hơn.

nó và hấn đứng trước cửa xe, Lũ trẻ rồi rít

"lần sau chị đến có đem theo anh ấy không ạ?" Làm như hấn là thú cưng không bằng ấy!

"chị chưa biết" Lũ trẻ lại quay sang hỏi hấn, giọng như thù thù, mong chờ pha chút trông ngóng "anh ơi lần sau anh lại đến nhé chúng em muốn chơi với anh"

"được" Cả đám vui mừng cười khúc khích

"tạm biệt. Anh chị đi cẩn thận"

"Tạm biệt" nó ngồi vào xe, tạm biệt bọn trẻ và Di Tâm qua tấm kính đã được hạ phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nó đặt túi sách xuống bàn, bật máy tính lên.

Mặc Nhiên đứng ở bên cạnh bàn, đưa cho nó một phần ăn, hí hửng nói "ề ăn đi mới ra lò đấy!"

Nó quay sang, nhận lấy, xem xét một chút các té bào cảm xúc đều giãn nở, không kìm được vui thích "bánh của quán mới mở mà. Bà dùng cách gì mua được vậy? Nghe nói ở đó mỗi ngày chỉ làm có 50 suất người mua phải tranh nhau mà vẫn không có"

Mặc Nhiên bĩu môi, hất cằm về phía nó "tôi mà lại hack máy tính còn làm được thì mua bánh mì có là gì!"

"tôi phục bà thật tặng cho nghìn like" nó vừa ăn vừa giờ ngón cái biểu thị

"xin nhận!" Mặc Nhiên cười tươi, ngồi vào bàn làm việc của mình.

Nhanh chóng nó đã đánh chén xong, vắt túi vào thùng rác, nó quay trở lại bàn của mình.

Một nhân viên nữ đi đến, đưa cho nó sấp tài liệu, nhẹ nhàng nói " đây là chủ đề của tuần này em xem nếu không hợp lí thì báo chị chị sẽ sửa"

"Vâng" Nó xem một lúc, gật gật đầu trả lời "ờn chị ạ"

"vậy chị về chỗ đây" Người đó cất bước, tiếng giày cao gót lạch cạch vang

CHIều, tan tằm, nó vươn vai khởi động lại hai tay đã mệt mỏi.

"tối đi bar với tôi" Mặc Nhiên rừ rừ nó

"tự đứng đi làm gì?"

"chơi. Đi nha một mình tôi buồn chết "Mặc Nhiên dùng ánh mắt "chúng ta là bạn mà" nài nỉ nó.

"ừ thì đi"

Chỉ chờ có thể Mặc Nhiên liền vỗ vỗ vai nó "tối gặp ở bar Hào Mộng" rồi sách túi biến mất trong chớp nhoáng.

Chắc, chuẩn nhanh thật cứ làm như sợ nó nuốt lời ấy.

Tối, tại bar HÀO MỘNG, Mặc Nhiên cùng nó bước vào trong. Tiếng nhạc xập xình cùng đám đông vui thích nhảy múa, ai muốn nhẹ nhàng thì chỉ chọn một bàn rồi nhâm nhi vài cốc đồ uống yêu thích.

Nơi đa thành phần thì càng nhiều phức tạp từ tẻ có, du côn có, nhà giàu có, gái có...

Nó vẫy phục vụ, ngồi lên một chiếc ghế một chân cao màu trắng, thông thả gọi đồ "một cốc sinh tố dâu".

Trên sàn nhảy hỗn loạn, Mặc Nhiên đang hòa cùng dòng người. Ai đây đều ăn mặc thiếu vải, có thể khoe được chỗ nào đều khoe.

Nó từ từ nhấp từng chút một cốc sinh tố dâu đất đỏ. Ừ, rất đất đỏ nếu ở ngoài giá là một thì ở đây giá phải gấp 2, 3 chỉ cái bằng hiệu cũng đủ thấy nó xa xỉ rồi. Tuy biết chặt chém nhưng đây người vẫn sẵn sàng chi tiền đó thôi.

Mặc Nhiên đi về phía nó, trên mặt đã đầy mồ hôi, cười xòa "lên nhảy cùng tôi nào" tay còn chủ động lôi kéo nó.

Nó cảm cố sinh tố đưa lên trước miệng Mặc Nhiên "uống đi cho tỉnh táo". Biết thừa nó không nhảy còn cố tình cảm cưa.

Mặc Nhiên làm theo lời nó, sau đó lại hỏi lại "không nhảy thật à ở đây buồn chết"

"không" nó quả quyết

"thật ra tôi cũng chỉ rù cho có thông lệ thôi trừ khi sao hòa đám vào trái đất bà mới lên đó" Mặc Nhiên mở miệng không khách khí, nhiệt độ cơ thể cũng đã nóng hơn liền tiếp lời "có chuyện gì phải gọi tôi đấy nhớ chưa "

Nó gật gật tiếp tục nhắm mắt hòa vào nền nhạc edm mạnh.

"cô em xinh đẹp có rảnh chơi với anh không? Anh đây cũng đang cô đơn"

Một tên đầu xanh đầu đỏ kiểu tóc rất dị thường, đứng bên cạnh nó theo sau là 5,6 tên to nhỏ các loại sẫm trở đầy mình đặc biệt là hai cánh tay nhìn qua là biết chúng là lưu manh.

Mấy tên đằng sau cũng phụ họa theo "phải đó, đại ca tụi anh sẽ cho em cuộc sống lo đủ theo tụi anh đi" rồi "cô em xinh đẹp được đại ca tụi anh nhìn trúng là phúc của em đó"....

đám người xung quanh thấy cũng coi như không có chuyện gì đơn giản vì đây là chuyện quá đỗi quen thuộc rồi. Ai cũng chỉ chờ kịch vui, bị bọn chúng nhìn thấy coi như họ xấu số.

"tránh ra" nó đứng dậy, khó chịu nói.

Biết nó muốn thoát ra, đám đàn em nhanh chóng quay lại nhìn từ bên ngoài rất giống như một hội vui đùa "cô em định chạy ư? không có suất đâu nhé" tên cầm đầu ồm ồm lên tiếng, ánh mắt đầy sắc dục

Mẹ kiếp, lại chuyện gì nữa thế này. Nó ghét dính vào bọn người kiểu này.

"Mặc Nhiên! Mặc Nhiên! MẶC NHIÊN" nó gọi to nhưng xem ra cô nàng không nghe thấy. Cũng đúng tiếng nhạc lớn thế dễ dàng át tiếng nó.

"định gọi người tới giúp ư?" Tên cầm đầu nhếch mép dâm tà cười

"mấy người có tin tôi gọi bảo vệ không?" Nó đánh thép cảnh cáo, tay cầm điện thoại nhanh nhẹn ấn số nhưng bị tên đại ca giật mất

"gọi đi! tôi cho em gọi đó chỉ sợ em không gọi nổi thôi" tên đó nhìn nó giọng vui đùa pha chút chế giễu, tay khê luôn một vài sợi tóc vương bên má nó

"theo anh đi anh nhất định khiến em hạnh phúc" tên đó đặt ngón trỏ lên cằm nó, hênh hoang

Nó gạt tay tên đó ra, tức giận rống "đồ điên biến ra trà điện thoại lại đây!"

"cô em nói ai điên cơ? Xem ra em nhẹ không ưa thích mạnh cơ đấy? Không sao đúng mẫu người của anh" Hấn búng tay, tên đàn em nhanh chóng đặt vào đó ly rượu trắng không rõ rượu gì.

Tên đó đặt trước mặt nó, hát cầm "uống đi anh tha cho" cả đám cười rộ như chuẩn bị xem trò vui

Nó hừ mạnh, cầm lấy rồi hát vào mặt tên đó. Có ngu mới tin đám này.

Tên đại ca bất ngờ trước phản ứng của nó sau đó nhanh chóng cười khà khà thích thú "à chà, cô em vui tính hơn tôi tưởng đấy!"

Mặc Nhiên thấy cả đám tụ tập chỗ nó, phát hiện ra có điều bất thường liền đi xuống.

"GIẢN HI chuyện gì thế?" Nó và Đám người kia cùng quay ra, tên cầm đầu đánh mắt, ba tên liền vây quanh Mặc Nhiên

"biến ra định làm gì hả?" Mặc Nhiên đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra liền cao giọng chất vấn

"à, lại một em xinh đẹp nữa xuất hiện"

"đại ca hôm nay có số hường" một tên lau chau

"im miệng thẳng điên" tên cầm đầu quát lên

Mặc Nhiên định hét lên gọi người thì tên đại ca đã cất tiếng

"cung à đừng tốn công Chẳng bảo vệ nào đến đâu đây là quán của tụi anh hiểu không hai cung"

"mẹ kiếp lũ khốn tha bạn tao ra bọn mày tính làm gì hả!" Mặc Nhiên điên máu liền chửi bậy, tay chân đá lung tung vào đám người đó nhưng lũ kia chỉ coi đó là ruồi muỗi thậm chí còn ép chặt hơn.

"anh không thích tha đó" Tên đại ca khiêu khích sau đó chống cằm suy nghĩ một chút, cười khẩy "hay là giờ anh chơi bạn em ở đây luôn nhỉ chắc chắc vui lắm đây"

"gia thế nhà cô ấy rất lớn có gan thì cứ động vào hậu quả bọn mày không lãnh nổi đâu." Mặc Nhiên đe dọa hùng hồn

"haha sợ quá đi à! Nói thử xem gia thế nhà cô ấy lớn đến cỡ nào hả?" Tên đó vẫn về mặt nó, ánh mắt ngập tràn sắc dục nhìn vào bộ ngực của nó, tay cũng hành động luôn.

"cút ra"

Hắn lạnh lùng cất tiếng, tay vịn ngược tay của tên đó trước khi hắn đạt được mục đích, đẩy về phía sau khớp xương vang lên một tiếng rắc. Hắn ngã ngửa. Mặt tên đó biến sắc, đau đớn kêu lên. Đám đàn em thấy thế liền chạy lại đỡ tên đại ca, kinh hãi nhìn người phía trước.

Hắn kéo nó về phía sau, một tay vẫn giữ chặt tay nó, phóng ánh mắt rất đáng sợ khiến cả đám đều sợ phát run. Nó áp sát người hắn, cảm giác an tâm hiện hữu. Nó lên liếc lòng trào dâng sự vui sướng lạ thường và cả sự an tâm chưa bao giờ có, môi bất giác mỉm cười.

"gan của chúng mày từ lúc nào lớn vậy hả?" Hắc Phong đứng bên cạnh hắn, hai tay đút túi quần trầm trầm nói

Mặc Nhiên nhìn Hắc Phong đăm đuối và ngưỡng mộ. WOW! Anh hùng cứu mỹ nhân! Oai quá đi à...chỉ muốn bổ nhào vào ôm Hắc Phong thôi.

"anh Hắc Phong...chúng...e..m chi...đùa chút thôi" tên đó vừa vuốt mồ hôi trên trán vừa run rẩy trình bày, cúi thấp người cung kính.

"Thả cô ấy ra" Hắc Phong hát mắt cho đám kia, chúng tự giác buông ra. Mặc Nhiên chạy ra phía sau Hắc Phong, nhìn chằm chằm lũ côn đồ.

"chúng em xin lỗi! Chúng em không biết họ là người của hai anh. Xin lỗi hai chị hai chị tha cho tụi em... tụi em mù mắt mới dám động vào núi thái sơn. hai chị từ bị độ lượng tha cho tụi em một mạng" tên đại ca nhấn nhá vắt kiệt sức lực của não để tìm từ, tay liên tục vãi lạy tụi nó cầu xin thành khẩn, hai chân quỳ trên mặt đất. Lũ đàn em cũng theo đó quỳ xuống.

Hắn chỉ nghĩ là dọa thôi ai ngờ gia thế hai người này đúng là không phải dạng vừa đâu!

"chậc! đã lên chức chị rồi" Mặc Nhiên mỉa mai. Bọn này chuyển cũng nhanh thật!

"điện thoại" nó chìa tay ra.

Tên kia lập tức hai tay cung kính dâng cho nó

"vừa mấy người mạnh miệng lắm đâu hết cả rồi hả?" Mặc Nhiên hùng hổ, mắt vẫn luôn dán chặt lên người Hắc Phong.

"chị! bọn em đâu dám!" tên đó gần như meo, mặt mày nhẵn tít lại khó coi vô cùng. Con mẹ nó đen quá lần này có thể tính mạng khó giữ rồi.

"chúng em biết sai rồi lần sau chúng em tuyệt không dám như vậy nữa đâu" tên cầm đầu sợ hãi kêu rên, lê từng bước đến chỗ nó cả đám đằng sau gật đầu phụ họa gần như sắp rụng cổ.

"mày biết nguyên tắc của tao mà phải không?" Hắc Phong giẫm chân lên đùi tên kia, sắc nhọn nhả lời

"đem đi " Bách Hộ theo sau là một đám người bắt bọn chúng lại, giải đi

"xin...tha mạng... tha mạng" tiếng vang vọng nhỏ dần rồi biến mất.

Mọi người xung quanh vừa một màn cả kinh vừa vui mừng.

Mặc Nhiên dịch chuyển sang bên cạnh nó thì thầm " bọn họ sẽ chết ư?"

"hỏi đức lang quân của bà thì chuẩn hơn đây"

"tại sao ở đây?" Hắc nhìn nó, chờ đợi câu trả lời.

"là tôi rủ cô ấy đi. Xin lỗi tôi không ngờ xảy ra chuyện này!" Mặc Nhiên vội đáp, mặt áy náy.

"được rồi lần sau cẩn thận một chút. Đã muộn, tôi đưa bạn cô ấy về" Hắc Phong nói

Mặc Nhiên sượng rên. Hôm nay ngày gì thế nhỉ? Hung hóa cát còn gặp được người trong mộng nữa chứ! Hứ hứ! còn hơn cả trong ngôn tình! Đêm nay mất ngủ mất rồi!

Nó theo hắc ra xe, hắc và nó cùng ngồi ghế sau.

"cảm ơn anh "

" lần sau đừng đến mấy chỗ như thế nữa" Hắc không để tâm đến nó lạnh lùng nhắm mắt lại che dấu nội tâm đang dao động của mình.

"tôi biết rồi" nó cười cười đáp lời

sự im lặng duy trì đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Hôm sau, Mặc nhiên vừa đến công ty đã bỏ nhào về phía nó, cười như con tâm thần, nét mặt rạng rỡ và hạnh phúc. Tay quàng qua cổ nó, tay còn lại là cả túi to túi nhỏ

"hôm qua tôi mất ngủ thật rồi chỉ cần nghĩ đến bóng hình oai phong lẫm liệt anh hùng cao cao tại thượng khí soái hơn người là tôi lại ngồi cười như con tắc ngơ thế mới nói sức mạnh của tình yêu thật là to lớn và vĩ đại" Mặc nhiên kể với nó

Không phải vui đến mức đập hết các mạch rồi đấy chứ!

"chập mạch nào rồi tôi còn đưa đi vá. Chỉ là gặp được người ta thôi có phải là được gả đi đâu" Nó nói

Mặc Nhiên vô cùng tự nhiên trả lời, Có chút vui đùa " tôi đây rất rất rất tự nguyện nha chỉ cần anh ấy đến rước thôi"

".."

"ề, cảm giúp tôi với"

"gì thế? đồ uống à kinh nhĩ hôm nay Mặc Nhiên tiểu thư hào sảng thế" nó đùa

"cô em chị đang vui hiểu không! Ưu tiên thêm cho cô em một xuất ăn đấy"

Nó kiểm tra trong túi, hai môi cong lên thích thú. Mặc Nhiên vỗ vỗ vai nó " chị là người phóng khoáng mà ỉ"

" thật sự vui đến thế ư?"

"đương nhiên rồi " Mặc Nhiên khẳng định

"bà cứ thử tưởng tượng một ngày người bà yêu bỗng xuất hiện trước mặt bà còn cứu bà lúc nguy hiểm trái tim bỗng nhiên đập loạn nhịp liên hồi, ánh mắt

không tìm được luồng hướng về người đấy. Cảnh tượng đó lãng mạn biết bao nhiêu" Mặc Nhiên đan hai tay vào nhau, đưa lên cảm biểu cảm da diết tha thiết

"bớt sống ảo đi" Nó thẳng thừng lên tiếng, hẳn là cô nàng này đang chìm đắm trong thế giới ngôn tình của riêng mình.

"đôi khi đòi phải ảo ảo tí mới đẹp hiểu không? Bà thử nghĩ xem sự thật nó phũ phàng thế nào " Mặc Nhiên giảng giải cho nó

"nhờ một ngày bà bị người khác tổn thương thì sao tôi muốn bà mãi vui vẻ"Nó lo lắng. Nó biết Mặc Nhiên là người dùng nụ cười để che giấu nỗi đau, dù có tổn thương đến mấy cũng tỏ ra mình vui vẻ, không sao. Nó chỉ có người bạn thân này là tốt với nó nhất vì thế nó không để bất kì ai tổn thương cô đâu.

"tôi biết nhưng tôi đâu thể cảm can con tim mình thích một người. Tôi cũng biết khi đối diện với sự thật sẽ rất đau khổ nhưng mà được nhìn thấy người mình thích cũng là một loại hạnh phúc. Cuộc đời mà đâu ai mãi hạnh phúc đâu " mặc Nhiên nói

"Tôi cũng không mong anh ấy đáp lại tình cảm này chỉ cần khi nào tôi hết thích anh ấy tôi sẽ buông tay. Bà yên tâm đi tôi không vì một người mà mù quáng làm những chuyện điên rồ đâu" Mặc Nhiên cười, trấn an nó

"hầu bà thích người đó cả đời thì bà có buông tay không?"

"vậy thì thích người đó cả đời đi"Mặc Nhiên nhìn nó " khi bà thật sự yêu một người bà sẽ hiểu thôi. Vì người đó bà có thể dọi cả cuộc đời "

"yên tâm đi tôi sẽ không để ai tổn thương bà hoặc nếu không ai chứa chấp bà thì tôi sẽ nuôi bà" nó giỡn

"chỉ sợ lúc ấy người phải nuôi bà là tôi thôi"

Cả hai bước vào phòng, Mặc Nhiên vỗ vỗ tay "hôm nay thời tiết đẹp em đặc biệt đãi mọi người đồ uống đây"

"đọc đây"

Nó cùng Mặc Nhiên phân phát hết đồ

"chuyện gì vui thế? "Một người hỏi

"nhưng mà thời tiết không hẳn đã đẹp đâu nhé" Mọi người cùng quay ra nhìn trời sắp mưa đến nơi đẹp chỗ nào thế nhỉ!

"ừm mọi người thật là... chẳng biết gì. Ý của cô ấy là tâm trạng tốt nhìn gì cũng đẹp hiểu chưa? CHắc Chắc đúng là phải cho mọi người đi phở cập kiến thức mới được" Một người lên tiếng, chép chép môi bình luận

Mọi người đều à ồ hiểu vấn đề.

"ê mọi người tin tức mới đây nè nghe nói Lý Thị và Hàn thị chuẩn bị đánh nhau " Một cô phóng tin, người này được mệnh danh là tin chuẩn- nhanh - lạ đồng thời cũng là phóng viên chuyên moi tin tốt nhất của ban kinh tế.

Hội bốn phương tám hướng mọi chuyện đều có thể lên bàn cân bắt đầu. Mọi người tụ tập lại, cùng nhau thương thảo

"ừm sao có thể" mọi người bán tính bán nghi

"tin đó em đảm bảo chuẩn của chuẩn luôn đây có nguồn tin xác thực đường hoàng chỉ là nội bộ hai bên đang chuẩn bị công tác hậu kì nên mới yên ắng thế thôi" Nhân viên nữ khẳng định chắc nịch

"hình như em cũng nghe thấy thế nhưng em còn nghe thêm rằng là trận này một mất một còn cơ hứa hẹn là một trận vũ bão giấy mực cho giới báo chí" Một người thêm thốt

"thế mọi người nghĩ ai thắng?"

Nó và Mặc Nhiên chăm chú theo dõi. Dù nó chưa biết tin này đúng hay sai nhưng có lẽ là thật chẳng?

"Lý thị" Nó bất ngờ thốt. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về nó. Nó cười trừ "Chẳng phải Lý thị có tiềm lực kinh tế lớn mạnh nhất trong mấy năm gần đây luôn ở top đầu các công ty có chiều hướng phát triển đi lên hơn nữa nghe nói người đứng đầu còn được gọi là Thần vương nên khả năng Lý thị dành chiến thắng cao hơn"

Tuy rằng nó không phải người hiểu nhiều về Lý thị nhưng cũng không phải hoàn toàn mù mờ. Vừa nãy nó cũng không hiểu sao mình phản ứng mạnh như vậy nhưng trong lòng nó luôn có một sự thôi thúc hấn nhất định chiến thắng.

"ừm có lí đấy" mọi người suy nghĩ

Mặc Nhiên huych tay nó, thì thầm "bên chồng kinh nhĩ"

"tôi nói sự thật" nó lườm cô nàng

"nhưng Hàn thị cũng đâu kém gì họ cũng là một thế lực mới nổi trong mấy năm gần đây" một người phản bác

"ừm vậy mọi người có nghĩ rằng bấy lâu họ im hơi lặng tiếng đều là vì âm thầm kìm nhau không? Đến khi không thể kìm đối phương thì một con địa chấn hạt nhân nổ ra. Chủ nhân của giới kinh tế phải có chủ chữ đứng không? Theo phân tích của tôi chúng ta phải tăng ca nhiều đây" Người đó cúi sát, nói với đám đông đang quây xung quanh mình bằng giọng hết sức truyền cảm.

"xi muốn ăn đánh à lần nào cũng chót câu chẳng ăn nhập hoàn cảnh thế" Hàng loạt đầu đạn bay về tên vừa phát ngôn.

"mọi người cứ chờ mà xem tin hót như vậy không bắt chúng ta tăng ca thì xác định trái đất sắp đến ngày tận thế"

"hay chúng ta cược một ván. Ai ủng hộ HÀN thị chọn màu xanh ai ủng hộ LÝ thị chọn màu đỏ ok"

Mọi người đều tán đồng nhanh chóng tỉ lệ đã được phân chia bên LÝ thị chênh lên một phiếu

"chơi thế này mới vui bên nào thua phải trả toàn bộ tiền hát và ăn uống ở karaoke lần tới được không?"

"yes"

Quản Lí LÝ IAN đi đến, vỗ tay "mọi người chú ý sắp tới chúng ta đặc biệt theo dõi hai tập đoàn Hàn thị và Lý thị rất có thể tuần tới mọi người sẽ phải tăng ca vì thế tôi muốn mọi người chuẩn bị trước"

sau đó cất bước trở về văn phòng của mình

"chúng em biết rồi ạ" ai nấy đều chán nản

"tăng ca đây anh em ạ lại sắp yêu văn phòng da diết rồi" mọi người truyền tai nhau

"thấy chưa thánh phán chỉ có chuẩn" Người vừa bị mọi người ném đá lên tiếng

"thôi uống nước đi cho máu lưu thông lên não " Nữ nhân viên bên cạnh bĩu môi

tôi, Nó ăn com một mình xong liền lên phòng bật máy tính lên liền nhận được tin chat của PHAN ANH

IY: ở bên đó mưa không?

II: dạ không ạ chỗ anh mưa à? ANH đang ở nước ngoài?

IY:ừ mưa rất to cảm thấy rất hợp với tâm trạng bây giờ.

Phan Anh đứng bên cửa, kéo rèm ngắm trời mưa bên ngoài

II: Anh có tâm sự hả?

IY: không chỉ là nhớ một người.

II: à... bao giờ anh về em có chuyện muốn nói

Nó đánh trống lảng. Thật sự nó luôn cảm thấy có lỗi với Phan Anh. Nó sợ nếu nói thẳng sẽ khiến Phan Anh tổn thương mà tình bạn của tụi nó cũng không còn. Nó sợ mất đi một người bạn tốt như thế.

IY: anh chưa biết

Phan Anh thờ dãi, mỗi lần anh úp mở về chuyện tình cảm nó đều chọn cách lảng tránh.

II: nếu em nói là nếu nhé nếu em từ chối tình cảm của anh thì liệu anh vẫn là bạn em chứ?

Nó dò hỏi

IY: ừ em yên tâm. Phải rồi bên đó cũng muộn rồi nghỉ sớm đi

Nó chưa kịp trả lời thì Bên kia đã là một mảng đen.

Lần ở bữa tiệc đó anh đã cố giải quyết nhanh nhất để có thể quay về sớm nhất nhưng dường như sự thật lại một lần nữa khiến anh đau khổ.

Lần đầu tiên anh có cảm giác muốn trốn tránh, sợ phải đối mặt với đáp án thực.

Phan Anh lặng lẽ ngắm nhìn những hạt mưa rơi xuống, thấm đẫm nền đất, tâm trạng phức tạp.

Ngoài trời mưa hay trong lòng đang mưa? Một trận mưa dai dẳng dần dần thấm vào từng tế bào trong cơ thể đến khi bùng phát sẽ trở thành một trận bão đau thương cán quét tất cả! Tình cảm dành cho nó cũng vậy biết rõ sẽ là tang thương sẽ là bất hạnh sẽ chuốc lấy đau thương nhưng thân tâm vẫn nuôi một tia hi vọng mong manh dù biết rõ đáp án cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Lý thị, bầu không khí ngột ngạt và tràn ngập sự bất an, ai nấy đều mệt mỏi và lo lắng về số phận của mình.

Cuộc khủng hoảng đột ngột này khiến nhiều nhân viên bất ngờ. Từ hôm qua họ đã phải tăng ca, liên tục giải quyết các cuộc điện thoại và các việc liên quan đến đau cả đầu.

Một đám nhân viên đứng ở đại sảnh thì thào. Một cô gái trẻ nhỏ tiếng bàn tán "giá cổ phiếu đã giảm sút ở mức kỉ lục rồi cứ tình hình này liệu công ty có phá sản không? Hình như có gần chục người xin nghỉ hoặc chuyển công ty khác rồi. CỨ ĐÀ này phải làm sao đây? tôi còn phải trả nợ của gia đình nữa.. "

"tôi không tin Lý thị phá sản thật đâu chắc chắn Lý tổng sẽ có biện pháp giải quyết ổn thỏa thôi" Một nam nhân khác trấn an, mặt cũng không dấu nổi sự nhếch nhác

"đúng vậy xưa nay Lý thị đối đãi với chúng ta rất tốt không để bất kì ai chịu thiệt dù Lý tổng có rất rất rất khó khăn nhưng nhờ chính ngài ấy công ty mới được như bây giờ chúng ta phải tin tưởng Lý tổng"

Một người thấy Gia Viễn liền nháy mắt với những người còn lại

"chào Lý thiếu"

"ừ "

Hôm qua anh nhận được tin tức liền vội vàng trở về từ bên Anh. Hàn thị công khai đối đầu với Lý thị. Tất cả mọi hạng mục của Lý thị đều bị đối chọi gay gắt. Chỉ trong một ngày giá cổ phiếu của Lý thị đã gần như trở về thời điểm ban đầu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ khó tồn tại.

Trên tầng cao nhất của Lý thị, Gia Viễn về mặt nghiêm túc hơi mệt mỏi ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc của hấn "anh hai, người ta công khai khiêu khích như thế mà anh vẫn còn bình thản vậy ư?"

Hấn ngừng lên, nhìn Gia Viễn, con người thăm thẳm khó dò.

"anh hai, anh phải làm gì đi chứ cứ thế này phá sản thật đó. giá cổ phiếu của chúng ta liên tục rớt cổ đông đang triệu tập cuộc họp gấp kia kia. Hơn nữa sản phẩm chúng ta mới tung ra thị trường liên tục gặp sự cố kế hoạch kỉ tiếp thì bị rò rỉ gần hết ảnh hưởng không nhỏ đến doanh thu của chúng ta em thấy rõ ràng là chúng giờ trò công ty bây giờ đang nào loạn kia kia"

Gia Viễn nói một thôi một hồi nhưng nhận lại chỉ là cái nhìn không thể quen thuộc hơn.

"haiz anh hai cho xin chút phản ứng đi nào" Gia Viễn ngân dài giọng, lo lắng nhìn hấn

"đi thôi đến giờ họp cổ đông rồi" hấn đứng dậy, cất bước đi về phía cửa bỏ mặc Gia Viễn vẫn ngơ ngác như vừa bị đông cứng.

"phản ứng thế này là sao chứ?!" Gia Viễn vò đầu, co chân chạy về phía hấn, hét to "anh đợi em với"

Phòng họp, các cổ đông đều nháo nhào chất vấn hấn, họ đương nhiên rất hoang mang. Lợi ích của họ đang bị đe dọa nếu Lý thị sụp đổ tất cả tiền và tài sản bấy lâu của họ cũng sẽ theo gió mà bay.

Lúc trước đầu tư họ đều tin công ty này sẽ khó phá sản nào ngờ đâu cũng có ngày sẽ điều đứng trước gió.

"Lý tổng chúng tôi tin mọi việc xảy ra cậu đều nắm rõ có phải cậu nên cho chúng tôi một phương án giải quyết khủng hoảng?"

"đúng vậy nếu cậu không sớm giải quyết chúng tôi xin lỗi chúng tôi sẽ phải bán tháo cổ phiếu đi hoặc là bầu người khác lên làm chủ tịch"

Hấn nhìn hàng trăm con mắt đang chĩa về phía mình, lạnh lùng xem đám cổ đông nháo nhào bảo vệ lợi ích

"mẹ kiếp, mấy người khôn nạn vừa chứ cái lúc anh tôi đem về bao lợi ích cho công ty và cho mấy người thì đầu thấy một móng nào kêu ca giờ gặp chút

hoạn nạn đã quay đầu bỏ chạy" Gia Viễn gần như chửi bới công ty bị vậy chỉ mình họ bị ảnh hưởng chắc.

người ta bảo làm nguy mới biết lòng người câu đó quá đúng mà. Khi cho họ lợi lộc họ y như chó con ngoan ngoãn nịnh nọt chủ còn giờ chó cùng cắn dậu.

"chúng tôi cũng là bị ép thôi ai vào hoàn cảnh này đều sẽ làm thế" Một cổ đông khác lên tiếng, giọng có phần hòa hoãn hơn

"tôi tin mọi người biết rõ ai là người đủ khả năng để mọi người tin tưởng" Hấn buông một câu rồi rời khỏi.

Gia Viễn cũng đứng dậy theo sau hấn.

Đám cổ đông ngơ ngác nhìn nhau, tâm ý có chút lung lay.

"ông bán cổ phiếu không?"

"đăng nào thì cũng chết liều vậy tôi theo LÝ tổng"

"ừm còn anh?"

"xem thế nào đã"

....

"chuẩn bị triệu tập họp tổng thể các phòng. Kêu họ chuẩn bị sẵn phương án giải quyết khủng hoảng " Hấn nói với Gia Viễn

"em lập tức đi thông báo"

Hấn vào thang máy, ấn số rồi yên lặng chờ đợi

Đại sảnh, một người đàn ông đẹp trai, ngũ quan hoàn mỹ theo sau là một vài người khác.

Nhân viên liếc nhau, bàn tán "đó là Hàn Phi Vũ mà. Anh ta đến đây làm gì? đến xem công ty chúng ta phá sản chưa à!"

"tôi thấy chắc chắn là chẳng có ý gì tốt" Một người khác nhận xét, lời nói đầy khó chịu và chán ghét

"chào Lý tổng" Hàn Phi Vũ nhìn hấn, lớn tiếng nói "đáng nhẽ phải đến chào hỏi anh sớm đúng là thất lễ rồi mong Lý tổng tha thứ hôm nay tôi đến chuộc tội đây."

5 năm trước anh luôn chỉ là người sắp sau hấn. Dù anh có nỗ lực cố gắng đến đâu cũng chẳng ai để ý họ chỉ tập trung và quan tâm đến hấn. Trường học có tổ chức một cuộc thi mạng quy mô toàn quốc anh và hấn đều tham gia. nếu có thể thắng hấn ở cuộc thi này mọi người nhất định sẽ thay đổi cái nhìn về anh. Nhưng chỉ thiếu chút nữa kết quả đã có thể đảo lộn tiếc là anh vẫn là kẻ thua cuộc. Anh không phục, anh muốn chứng minh cho mọi người thấy anh mới là người xứng đáng có được vị trí đó. Và bây giờ anh tin mình đủ sức đánh bại hấn.

"Lý tổng đã lâu không gặp" Hàn Phi Vũ nở nụ cười tà mị mười phần tự tin buông câu nói đầy ẩn ý

"Hàn tổng hôm nay thật rảnh rồi" Hấn đứng đối diện với Hàn Phi Vũ, môi khẽ nhếch lên

"Lý tổng chắc rất bận rộn nhỉ? cũng phải công ty sắp phá sản phải cố vớt vát chút ít danh dự chứ" Hàn Phi Vũ ngưng một chút tiếp lời "nhưng bao nhiêu nhân viên thế này phá sản sẽ rất tiếc đó hay là tôi giúp Lý tổng một tay tạo công việc cho họ nhì" Hàn Phi Vũ đẩy mắt sắc lạnh, con ngươi thâm trầm, giả bộ suy nghĩ "tôi nghĩ thu mua lại Lý thị cũng là một cách hay" sau đó nhìn xung quanh một lượt.

"sẽ có phá sản nhưng không phải Lý thị mà là Hàn thị. nhân viên của tôi cũng không cần đi đâu họ vẫn sẽ làm việc như bình thường" đẩy mắt hấn cũng sắc lạnh không kém buông một câu ngắn gọn

"vậy sao?Xin lỗi tôi không còn là Hàn Phi Vũ chỉ xếp sau anh của 5 năm trước. Tôi nhất định sẽ cho anh bại dưới tay mình"

"tôi rất mong chờ nhưng mong Hàn tổng không phạm một sai lầm hai lần"Hấn nhắc nhở lại như khiêu khích khiến Hàn Phi Vũ thoáng tái mặt, tia máu trong mắt đỏ sọng

"không tiền " Hấn đuổi khách lại làm như nhớ ra gì đó "phải rồi Hàn tổng nhớ giữ gìn sức khỏe. Tôi bận rồi xin phép đi trước"

Hàn Phi Vũ tức giận nhưng bề ngoài vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng, tay nắm thành nắm đấm, quay bước rời đi.

"Trời ơi! Lý tổng vừa nãy quá tuyệt luôn!" Một nhân viên nữ tràn đầy ngưỡng mộ

"từ giờ trở đi Lý tổng chính là thần tượng của tôi. Ôi mọi người có nghe thấy câu "sẽ có phá sản nhưng không phải Lý thị mà là Hàn thị. Nhân viên của tôi cũng không cần đi đâu họ vẫn sẽ làm việc như bình thường " không? Về mặt của tên kia lúc đó nhìn thôi mà sướng vài trường!"

"bây giờ tôi mới phát hiện Lý tổng không chỉ có tài kinh doanh mà khoản chọc tức đối thủ cũng không vừa đâu nha thật khiến người ta mở mang tầm mắt!"

"quả thật là mở mang tầm mắt!" Mọi người đồng tình

"tôi muốn lấy về làm chồng huhu " Một người chen ngang, nhìn mặt là biết dân sắc nữ

"mơ ít thôi tỉnh đi cho đời bớt ảo người như chúng ta làm gì có suất"

"phải đó tỉnh sớm đi em ạ" một người khác khuyên nhủ

Cứ như thế câu chuyện từ vài nhân viên lễ tân biết đã lan truyền với tốc độ chóng mặt trong công ty trở thành động lực để nhân viên chiến đấu. Ai nấy đều tập trung và dồn hết sức lực của mình để làm việc.

tại Lp không khí cũng không kém, mọi người ai nấy đều tối mắt tối mũi lao vào làm việc.

Nó cầm một tập bản nháp, gõ cửa phòng

"Vào đi" tiếng dịu nhẹ của quản lý Lý Lan

Nó đặt đồ lên bàn "chị xem nếu được em sẽ đem đi xuất bản"

"Ừ" Lý Lan xem cẩn thận từng trang rồi giao lại cho nó "đem đi xuất bản"

"em xin phép"

Mặc Nhiên thấy nó đi ra liền túm lại, kéo nó đến một chỗ kín đáo hỏi "ề tình hình sao rồi?"

"cái gì cơ?" nó ngo ngác

"thì Lý thị ấy bà ở bên hần bao lâu không biết thêm được gì à? theo tôi thấy lần này Lý thị khủng hoảng không phải chuyện nhỏ đâu"

"tôi cũng đang lo đây Lý thị họa đến dồn dập không biết có chống đỡ nổi không "

"bà quan tâm công ty hay quan tâm người đứng sau Lý thị?" Mặc Nhiên ghé sát mặt nó, hai mắt như tia la re quét dữ liệu, nửa đùa nửa thật

"đương nhiên là Lý...lý thị rồi" Nó hơi lảng tránh

"chậc! Thái độ này đáng nghi lắm. Bà bắt đầu quan tâm người ta rồi chứ gì hèn chi viết câu nào bênh Lý thị câu ấy người ta gọi đó là ngoài thì tỏ vẻ không để ý nhưng tâm lại không ngừng hướng về đối phương. bà yêu người ta rồi đúng không?!"

"vớ vẩn tôi mà thêm yêu hần ta"Nó cãi, cúi đầu che dấu sự khác thường

"còn chớ!thôi đi bà ạ yêu thì thẳng thắn thừa nhận không bị cướp mất đấy giờ tiểu tam còn nhiều hơn cơm bữa trai càng đẹp đẹp tiểu tam càng mệt hiểu không"

"bà chấp mạch nào nữa vậy?"

"đang quan tâm bà mà..." Mặc Nhiên bĩu môi.

"hai người đứng đó nói xấu ai thế mau ra ăn cơm đi" Một nhân viên gọi

"ra ngay đây" Nó như chết hệt vớ được phao cứu sinh vội ù té chạy về bàn

"lần này coi như bà thoát "Mặc Nhiên thông thả trở lại chỗ làm việc

Mỗi khi tăng ca mọi người đều chọn ăn ở ngay bàn làm việc cho tiện và tiết kiệm thời gian. Mấy hôm nay tin tức dồn dập khiến ai nấy đều mệt mỏi nên giờ nghỉ trưa chuyển thành khung giờ giải tỏa bức xúc và thư giãn tinh thần. Đương nhiên chuyên mục buồn là không thể vắng mặt

"tôi đã bảo Hàn thị chắc chắn thắng mà nhìn xem giá cổ phiếu của Lý thị đang ở vạch đỏ sắp âm rồi kia kia mấy người mau chuẩn bị tiền đi là vừa" Một người vote cho Hàn thị sung sướng cười trên nỗi đau người khác

"xi một giây còn làm nên lịch sử tôi tin Lý thị chắc chắn đang ám binh bất động chờ thời cơ đè bẹp Hàn thị " Một nhân viên nữ lâu năm phản bác, lời lẽ sắc bén

"theo tôi với tình hình này chỉ trong một hai ngày nữa chắc chắn Lý thị sẽ phá sản" Một người khác trầm ngâm suy xét kỹ càng

"phá sản cái đầu nhà mấy người ấy Lý thị chắc chắn sẽ đột phá ngoại mục mờ mắt ra mà chờ xem" Một cô em khác bức xúc

"Hàn thị chiến thắng"

"Lý thị chiến thắng"

"hàn thị "

"Lý thị"

"hàn thị"

"Lý thị"

....

Không khí bỗng chốc sôi nổi và nóng lên.

Cuộc đối thoại nhanh chóng trở thành cuộc chiến ai cũng nhất định phải là bên mình thắng. Từ ngoài nhìn vào y như đang diễn ra một phiên kiện tục gât gao, võ mồm là vũ khí phân định thắng thua.

Tranh đấu một hồi vẫn chưa phân rõ bên nào thắng chỉ biết nước ở bình thì cứ rút từng chút từng chút cuối cùng cạn đến đáy bình. Cuối cùng ai nấy đều một cuộc chiến tạm thời chưa có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Có Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Lý thị, buổi sáng trên tầng cao nhất. Tâm Dao cẩn thận dìu ông nội, gõ cửa phòng sau đó đi vào

"Anh họ ông rất lo lắng cho anh nên cứ nặng nề đòi em đưa đến em xin lỗi em biết anh rất bận" Tâm Dao nhẹ nhàng giúp ông cụ ngồi xuống ghế, sau đó mới ngồi bên cạnh

Tâm Dao ở trước mặt cụ Lý luôn tỏ ra là một cô cháu gái ngoan ngoãn, lễ phép dịu dàng giả tạo khiến người ta muốn ới.

Hắn rời khỏi ghế xoay, đến ngồi đối diện với ông nội, chào hỏi "Ông nội", nho nhã rót trà hoa cúc cho ông

"công ty thế nào rồi?" Ông Lý trực tiếp vào mục đích chính, vừa nói vừa nhâm nhi tách trà

"vừa mới ổn định " Hắn trầm giọng đáp, không có cảm xúc

haiz, chung quy cái máu lạnh lùng và kiêu lời vàng ngọc luôn trả lời đúng trọng tâm của hắn ông cũng không lạ gì nên chỉ khẽ gật đầu nói "vậy ta yên tâm rồi"

Ông Lý nhìn cháu trai mình, cẩn thận quan sát gương mặt có phần gầy rộc đi trông thấy pha nét mệt mỏi của hắn mà sột sa, nói những lời thâm thúy nhưng bao hàm cả sự quan tâm "Lý thị quan trọng nhưng sức khỏe mới là quan trọng nhất. Làm gì cũng phải nhớ cháu đại diện cho cả tập đoàn không phải chỉ riêng mình."

Ở cái tuổi đầu đã bạc trắng, sóng gió cuộc đời đều đã nếm đủ đương nhiên ông sẽ không chỉ bảo cháu mình phải làm gì vì chúng đều đã trưởng thành và lớn cả. chỉ là nhìn cảnh tượng bây giờ và hồi ức quá khứ khiến ông có chút tiếc nuối. Ngày đó ông cũng một mình tiếp quản sự nghiệp, cũng ngày ngày hao tâm tổn trí lo nghĩ cho công ty và gia tộc giờ Lý thị phát triển đến bước này dù xuống tuổi vàng ông cũng có cái để nói với các cụ.

"con hiếu" hắn trả lời ngắn gọn

"thôi được rồi ta không làm phiền nữa nhớ giữ gìn sức khỏe" Ông cụ đứng dậy, đặt tay lên tay Tâm Dao quay bước.

"ông cẩn thận" Hắn tiễn ông cụ vài bước sau đó dừng lại đợi ông cụ đi hắn mới trở về chỗ ngồi

"anh họ em về đây anh nhớ chú ý sức khỏe mọi người đều lo lắng cho anh" Tâm Dao khuyên nhủ rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Nó tập vài động tác kéo giãn khớp xương, vừa nghĩ mông lung. Xét về quan hệ dù hắn và nó chỉ trên danh nghĩa nhưng lúc này hắn đang gặp khó khăn cũng nên làm chút gì đó mới phải.

Nó quay sang Mặc Nhiên muốn nghe tư vấn "bà nói thử có phải tôi nên làm việc gì đó không?"

"chuyện nào?" Mặc Nhiên ngờ ngạc hiển nhiên vẫn chưa biết nó nói về cái gì. Sau đó nhìn mặt nó suy nghĩ một chút chợt à lên một tiếng, cười gian "hề hề! lo lắng cho người ta đúng không? Khỏi chối mặt viết rõ đáp án rồi" tiếp tục độc thoại "tôi nói ngay mà tức cảnh sinh tình nam châm trái dẫu ở gần không hút mới là lạ"

"nói linh tinh vừa thôi có tin tôi cho bà đi gặp bác sĩ tâm thần không!" nó đe dọa

Mặc Nhiên ôm ngực, kêu lên "ây dù, sợ quá nhưng tìm anh nào đẹp trai chút đỡ mắt công đi lại" Mặc nhiên hùa theo nó

Nó "... " thế mà cũng nói được!!!!!!

"tôi nghiêm túc mà bà còn đùa được" nó giả vờ bơ cô nàng, quay về nhìn máy tính của mình

"xời oi thôi nói nghe xem nào thật là chẳng biết bà đi nhờ vả hay tôi đi nhờ vả nữa" Mặc Nhiên nhượng bộ, áp hai tay lên má nó, kéo về phía mình

Nó cười nguyên ý, hỏi " dù sao cũng ở chung nhà mà hần cũng giúp tôi nhiều có phải tôi nên giúp gì không?"

"ừm hỏi đúng chuyên gia rồi đây. Theo tôi thấy thì bà có giúp cũng chẳng có ích gì đâu óc không dùng được phương pháp tốt nhất là nên mua đồ ăn là tốt nhất" Mặc Nhiên một tay chống cằm, một tay đặt trên bàn, phân tích

"có lí đấy" Nó cười thích thú, nhìn đồng hồ vừa hay đến giờ ăn trưa "giờ tôi đi mua chút đồ ăn bà nhớ nhận phần ăn cho tôi nhé" nó cầm túi, chạy đi mua nhưng vẫn không quên dặn Mặc nhiên

"biết rồi làm gì gấp dữ vậy." Mặc Nhiên nhìn theo bóng nó, lẩm bẩm " đúng là hết cách"

Lý thị, trưa, hần dựa mình vào ghế lỏng, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay xoa huyết thái dương. Ai làm việc với cường độ cao cũng sẽ mệt mỏi cơ thể tự khắc khó chịu được nhưng đây cũng đâu phải lần đầu tiên. hần chỉ cần nghỉ một chút là sẽ bình thường.

Với sức khỏe của mình hần không hần bỏ mặc chỉ là công việc trước giờ đều rất quan trọng hơn nữa hoàn cảnh bây giờ rất đặc biệt Lý thị vừa mới thoát khỏi khủng hoảng nếu hần đột nhiên ngã quỵ thì ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn rất nhiều nên cách tốt nhất là hần trụ được càng lâu càng tốt sau đó hần nghỉ ngơi cũng chưa muộn.

Gia Viễn gõ cửa vài lần vẫn không thấy có động tĩnh gì liền sợ anh mình xảy ra chuyện vội vàng đẩy cửa lao vào, gọi to "anh hai"

Mấy ngày nay anh đề ý thần sắc của hần có phần xanh xao nhưng khuyên nhủ mãi anh hai cũng không chịu nghe nên đành bó tay, nghe thư kí nói anh ăn cũng rất ít cứ thế này kịch bản nhập viện hai lần trước lại sớm được lỗi ra sử dụng.

Bị đánh thức bởi tiếng động hần mở mắt ra, thấy bộ dáng hốt hoảng và lo sợ của em trai mình, hần lạnh lùng hỏi "có chuyện?"

"không có gì anh vẫn an lành là tốt rồi" Gia Viễn thở phào, quan sát thần sắc của hần, khẽ khuyên nhủ "hay là dời cuộc họp chiều muộn một chút?"

"vẫn như bình thường" Hần trầm giọng nói

"được vậy anh nghỉ ngơi đi phải ăn nhiều vào đó" Gia Viễn không định làm phiền thêm lặng lẽ đi ra.

Không lâu sau là tiếng giày cao gót cộc cộc gõ xuống nền đất tiến về phía phòng tổng tài, tay là một hộp cơm màu bạc. Cô ta nhìn lại một lượt thậm chí còn lấy gương ra soi thấy ổn mới an tâm cất vào túi.

Cô ta xoắn nắm cửa đến gần hần tháo khẩu trang đen ra, nở nụ cười mời phần xinh đẹp và quyến rũ, dùng giọng ngọt ngào và dịu dàng nói "chắc anh làm việc cũng mệt rồi em có mua ít đồ ăn đến anh xem toàn món tốt cho sức khỏe" Vũ Cát Như đặt hộp cơm bạc lên bàn, từ từ tháo rời các phần, sắp xếp gọn gàng và tinh tế

Nó vui vẻ nhìn đồng hồ trong túi đầy hài lòng. Vì mấy món này mà nó phải xếp hàng ở mấy tiệm liền đó đã thế còn phải đợi lâu ời là lâu mới mua được có thể nói là chẳng khác gì gà công nghiệp phơi nắng. vì thế công sức bỏ ra không hề ít đâu nhé. Nó còn thấy tự phục mình nữa cơ mà!

Nó chuẩn bị gõ cửa thì chợt nghe có tiếng người con gái giọng này có nằm ngủ cũng nhận ra là cô ta. nó âm thầm mở cửa hé một chút, lén nhìn bên trong.

"em biết mấy hôm nay Lý thị xảy ra nhiều chuyện anh chắc chắn rất mệt do đó em đã tự tay làm các món bồi bổ cơ thể tốt cho sức khỏe anh mau ăn đi cho nóng. Phải rồi nếu anh cần em giúp thì cứ nói em mãi mãi chờ anh dù 4 năm trước hay hiện tại tình yêu em dành cho anh đều không thay đổi"

nó đóng cửa lại, tự dung tim rất đau thậm chí nước mắt nơi khóe mi cũng trực trào. Đứng rồi sao nó lại quên mất người ta đã có người khác quan tâm rồi nó đâu cần làm gì cho thừa thãi. Tự dung nó đi chuốc thêm việc vào người làm quái gì chứ!

"mang ra ngoài" trái tim hần bỗng nhói lên, hần tức giận vô cớ

Cát như không hiểu tại sao hần lại như vậy, có chút sợ sệt, đưa trong tay cũng buông xuống sau đó luống cuống "được em dọn ngay"

nó định vất đồ vào thùng rác thì thấy rất phí dầu sao cũng là công sức của mình.

"chị dâu chị đến à mau chúng ta cùng vào luôn" Từ xa tiếng Gia Viễn đã vọng đến, cười cười với nó

Nó nhét đồ vào trong tay Gia Viễn "ăn đi tôi mua đấy" vì có khẩu trang nên Gia Viễn không rõ mặt nó có biểu tình gì, vẫn hồ hồ hỏi

"ơ chị không vào thật à? Sao tự dưng mua đồ ăn thế?" Gia Viễn ngờ ngác, khó hiểu nhìn nó

"chỉ là mua thừa nên cho cậu tôi đi trước đây" Nó nói xong liền như chạy mà tiến vào thang máy.

Gia Viễn thấy nó cứ là lạ mặt đầy một bầu thắc mắc, giờ túi đồ nó đưa lên trước mặt. thật chả hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Cát Như thu dọn xong, vội đứng dậy tạm biệt hân rồi rời khỏi.

Vừa hay chạm mặt Gia Viễn, anh chàng nhìn một cái, cười khẩy có ý to tiếng "thì ra là có kẻ lén lút đào góc tường. ày, nếu đã muốn đào thì nên chuẩn bị mấy bộ răng giả chèn một chút góc tường nhà chị dâu tôi cứng lắm đó. À phải rồi chị dâu tôi còn mua đồ cho anh ấy đây nè ôi kiểu này khối người ghen mà chết ấy!" Gia Viễn chìa túi đồ về phía Cát Như cười mỉa mai sau đó vào phòng hân

Đại khái anh cũng hiểu căn nguyên vấn đề!

Cát Như nghe giọng châm biếm thì càng tức hơn, nghiêng răng nghiêng lợi rời khỏi. thang máy khép lại, cô ta gì chặt móng tay, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm một góc "tôi sẽ không để cô toại nguyện đâu!!!!!!!!Thử của Cát Như này người khác đừng hòng cướp"

"Anh hai, chị dâu giận rồi" Gia Viễn nhìn anh mình, chỉ vào đồng hồ "nếu không phải em đến kịp chắc chắn nó đã ở trong thùng rác. Hình như chị dâu đặc biệt mua đồ cho anh nhưng thấy cảnh này liền bỏ về mặt của chị ấy lúc đó như mưa gió bùng bùng ấy. Em nói anh hay tốt nhất anh mau giải thích với chị dâu không chắc chắc chị ấy mà không thèm nhìn mặt anh là vấn đề lớn đấy nghiêm trọng hơn biết đâu chị ấy đuổi anh ra khỏi nhà thì sao em báo trước chị dâu mà dặn em không chứa chấp anh đâu con gái thường tự phức tạp hóa vấn đề đến ở cấp độ cao cấp mà"

Sau đó đặt tài liệu lên bàn làm việc rồi lại tiến về phía bàn trà, đặt đồ xuống "em chỉ đến báo cho anh là ba mẹ gọi điện hỏi tình hình em bảo không đáng lo kêu ba mẹ yên tâm ở Anh nghỉ dưỡng. À phải rồi bố mẹ chị dâu cũng hỏi thăm tình hình đấy."

Gia Viễn cảnh báo, vừa bày đồ ăn ra, nhìn một lượt gương mặt dân nỏ "Anh xem chị dâu quan tâm anh chưa này ôi gato chết em tự dưng muốn lấy vợ rồi đây này. Chị ấy toàn mua ở mấy quán rất nổi tiếng. Em nghe nói mấy quán này rất đông khách chắc chờ rất lâu đấy xem nào:thịt heo hầm, canh sò ngao cà rốt đậu đỏ, thịt gà chưng cách thủy, cá chép hấp cách thủy. Hơn nữa mấy món này đều là bồi bổ cơ thể anh hai mau ăn đi em không dám ăn đâu chị dâu đập chết"

Gia Viễn đưa tờ giấy trong túi cho hân " còn viết cả giấy này. Anh hai tự đọc đi"

"anh hai em hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé còn lại anh tự lo liệu em biến đây" gia Viễn cười nham nhở rồi nhanh chóng chuồn mất.

Mặc Nhiên thấy nó cứ thất thần từ lúc về đến giờ, đồ ăn cũng chỉ động có tí liền dò hỏi " mau nói tôi nghe nhanh lên xảy ra chuyện gì?"

" làm gì có chi là tôi thấy hân ăn com rồi nên mới đầu bà đánh chén thôi" Nó bịa đại một lí do, giả bộ cười vui vẻ

"được lắm xem tôi xử bà thế nào" mặc Nhiên chọc lét nó khiến nó cười khúc khích, ngo nguẩy như con sâu đo. Với nó cực hình không sợ chỉ sợ cù lét nên mỗi lần muốn nó cười hoặc trừng phạt cô nàng đều coi đây như một giải pháp được cái là nó chẳng những theo thời gian không phai nhòa mà còn rất bền vững.

"cười rồi nhé hề hề" Mặc Nhiên cười, trở lại vị trí của mình

Điện thoại nó reo, nó nhìn số rồi bắt máy " alo"

"chị dâu em báo cho chị một tin đồ của chị đã về với chính chủ. Em hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc có phải nên cho tràng pháo tay không?" Gia Viễn kể lể

"pháo pháo cái đầu nhà cậu ai mượn câu đùa cho hân"nó nhỏ giọng quát

"chị dâu chị có phải trút giận nhầm người không? Anh em mới là đối tượng mà. Hu hu Em bị tổn thương chết mất phải đi chữa lành vết thương đây" gia Viễn mếu máo bày tỏ sau đó cúp máy.

Công việc túi bụi chuyện kia bị nó quăng tận phương trời xa xôi.

Nó về đến nhà đã hơn 9h, lên phòng vừa hay gặp phải hân cũng đang đi xuống. Nó bối rối không biết nên vờ như không thấy hay là chào hỏi một tiếng thì hân đột ngột nói trước

"cảm ơn món ăn trưa nay. Tôi và cô ta không có gì cả" Nói xong hân rồi đi để nó đứng lại ngờ ngác một lúc như trời trồng

Nó lẩm bẩm "ai cần anh giải thích!" nhưng lòng lại như mở hoa. tâm trạng tự nhiên cũng tốt hơn lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Bóng đêm đã bao phủ toàn thành phố, những ánh đèn leon vàng chiếu sáng điểm xuyên cho các con đường và tăng thêm sự mờ ảo.

Thăng Hoa về đêm đúng như tên gọi của nó vừa kêu gọi vừa mang hàm ý. Cách xa với sự náo nhiệt bên dưới trên tầng cao nhất lại là sự yên tĩnh đến lạ lùng thậm chí có thể nghe thấy rõ những tiếng động nhỏ nhất.

Hắn đứng trước cửa sổ, tay cầm ly rượu Devil spring vodka với nồng độ cồn lên đến 80% cực mạnh- nó được biết đến là loại đồ uống thách thức giới hạn của những người sành rượu, nhìn về vô cực không rõ suy nghĩ.

Bên Kia là một không khí khá căng thẳng và gấp gáp. Năm, sáu người ngồi trước màn hình máy tính, bộ đồ họ mặc tương tự nhau hòa vào trong bóng tối. Ánh sáng mờ mờ hắt từ máy tính phản chiếu không rõ khuôn mặt của từng người, tiếng bàn phím liên tục vang lên, trên màn hình là những câu lệnh tiếng anh và những kí tự khó hiểu. Mặt ai nấy đều nghiêm túc và lạnh lùng.

Gia Viễn đi đi lại lại và giám sát mọi việc. Một người giọng khàn khàn lên tiếng "hoàn tất". gia Viễn hài lòng gật đầu nói "mọi người đi được rồi". Sau đó chỉ thấy những cái bóng lướt qua cửa sổ rồi biến mất trong âm thầm như những sát thủ bóng đêm.

Điện thoại reo, Hắn lấy từ trong túi quần, áp vào tai "anh hai ok!"

"nhớ làm gọn gàng"Hắn nhắc nhở, cúp máy.

"xem ra đã đến lúc game over" Hắc Phong cũng cầm một ly rượu nhưng độ mạnh chỉ khoảng 50% độ cồn, lạnh lùng lên tiếng phá vỡ thế tĩnh mịch. Chỉ cần nghe đoạn độc thoại ngắn ngủi kia anh cũng đã hiểu hắn đã ra tay rồi trò chơi chính thức game over.

Hắn uống ngụm rượu, vị nồng cay cay từng chút lan tỏa trong miệng, không đáp lại Hắc Phong,nhưng cũng không phủ nhận.

Sáng hôm sau, Nó chạy xuống nhà dưới, đi Năm cười nói "cô chủ chào buổi sáng"

"chào buổi sáng đi" nó đáp

"cô chủ bình tĩnh đã làm gì vội vàng vậy mau lại đây ăn sáng đi mấy hôm nay cô chủ gầy nhiều rồi" Di năm vờ nói, một tay đặt đĩa đồ ăn lên bàn

"gầy lắm hả đi?"Nó hỏi, nhìn người mình một lượt sau đó tay bóp bóp mặt định lượng

Di Năm gật đầu khẳng định "làm việc vất vả vậy ư?"

"tại gần tuần nay phải tăng ca nên mới vậy đi xem hai mắt con sắp thành mắt gấu trúc rồi giờ mà chuyển vào sở thú chắc không vấn đề gì đâu nhỉ!"

"tội nghiệp cô chủ quá cậu chủ nhìn thấy nhất định sẽ trách phạt tôi hay để tôi làm ít đồ cô chủ mang đến công ty ăn? "Di Năm vừa lo lắng vừa quan tâm dạn dỏ

Nó lắc đầu" không cần phiền phức vậy đâu con có phiếu ăn ở công ty rồi. Di yên tâm đi chỉ cần đi nấu nhiều món ngon đảm bảo chẳng mấy chốc con lại thành heo ngay ấy mà" Nó cười cười đùa không ngại tự đim hàng mình

"cô chủ thật là...tôi có làm bánh bao thập cẩm cô chủ ăn sáng trước nhé" Di Năm nói

Nó nhìn đồng hồ, nhăn mặt "ôi! con phải đi đây muộn rồi mấy hôm nay hay tắc đường. Con xin hai cái bánh bao nhé"

nó vơ hai cái bánh bao trên bàn, mỗi tay một cái giờ lên sau đó cười cười rồi chạy ra cửa. sau đó lại vòng lại "con xin thêm cái nữa. Tạm biệt đi!" nhanh chóng mất dạng

Di Năm gọi với "cô chủ nhớ cẩn thận!" rồi lại lắc đầu với tác phong của nó. Từ lúc bà làm giúp việc đến nay chưa thấy một thiên kim tiểu thư nào vừa tốt bụng vừa đáng yêu lại vô cùng dễ thương như cô chủ. Càng lúc càng khiến người ta thương không dứt ra được!

Di Năm quay ra thì thấy hắn đi xuống liền chào "cậu chủ ăn sáng đã rồi hẵng đi"

"không cần"Hắn lạnh lùng nói, đi thẳng về phía gara lấy xe. Đoạn đối thoại ngắn ngủi vừa nãy hắn đều nghe cả.

Di Năm nhìn theo bóng hắn sau đó trầm ngâm suy nghĩ. Bà thấy hai người họ cứ như hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau vậy một người thì vừa kiêu

lời vừa lạnh lùng vừa khó đoán người kia lại vừa hoạt bát vừa đáng yêu vừa thật thà. Haiz tưởng là khó dung nhưng lại sớm đã hòa làm một chỉ là cần thêm chút thời gian xúc tác mà thôi.

nó vừa đặt mông ngồi xuống ghế đã nhận được tin tức HÀN THỊ chỉ sau một đêm đã sụp đổ hoàn toàn, còn Hàn Phi Vũ bỗng mất tích và phải gánh khoản nợ khổng lồ thêm đó các toàn khoản phi pháp và rửa tiền của ba hán cũng bị phanh phui khiến giới kinh tế chấn động còn giới truyền thông thì được phen nhộn nhạo hẳn lên cứ phải gọi là sôi nổi nhất cả nước. Chưa kể dư chấn của vụ này còn khiến bao công ty hợp tác với Hàn thị điều đứng như ngồi trên đồng lửa. Giá cổ phiếu của Lý Thị đột nhiên tăng chóng mặt nó nhìn số liệu mà còn thấy ảo nữa cơ. Với khả năng làm đến mức này chỉ có thể là hán mà thôi. thật tội nghiệp cho Hàn thị và Hàn phi Vũ!

Có thể nói hôm nay là ngày làm việc bận rộn nhất đó. Ai cũng đều vui đầu vào công việc của mình đến thời gian tán gẫu cũng chẳng có.

Từ sáng đến giờ nó bị xoay vòng đến không xác định nổi đông tây nam bắc. Viết, viết và viết. Tay sắp phải bó bột đến nơi đây này. Êi ya thật tội nghiệp mà!

Bữa trưa mọi người cũng ăn ngay tại chỗ làm việc tiện thể tán gẫu luôn và chủ đề đương nhiên người kia cái gì hót đều lôi tất vào đây.

"mọi người nói xem vụ này có phải do Lý thị làm không?" Một cô em bán tính bán nghi lên tiếng

"ây ya, Lý thị làm hay không không quan trọng quan trọng là người lên ngôi vương là Lý thị" Mặc Nhiên cũng tham gia góp vui

"đúng vậy" Mọi người đều đồng tình

'tôi nói rồi mà Lý thị chỉ là âm thầm ám binh bất động để chờ thời cơ thôi nói có sai đâu thậm chí xét về mọi mặt Hàn thị đều giống như cá nằm trên thớt thua chỉ là sớm muộn" Cây ngôn luận của ban kinh tế cũng cố thêm lời lẽ

"haiz vậy là lại thêm một công ty nữa bye bye với thế giới này trở về bên kia rồi" Một người cảm thán, tay còn cố tình đưa về phía trước biểu cảm níu kéo sâu sắc

Mọi người đều "...."

"nấy người theo phe Hàn thị chuẩn bị sẵn tiền đi nhé lần này chúng ta phải làm một chiêu lớn mới được haha nghĩ cũng thấy vui"

"phải "

"có tâm không thể còn chưa đến cuối tháng mà người ta còn đang đau sót đây này" Một người lên tiếng

"haiz sớm biết vậy đã theo Lý thị rồi mọi người nói xem giờ đổi lại có được không?" Một người theo phe Hàn thị lên tiếng giọng bi thương không tả

"không" phe Lý thị cùng đồng thanh

" có cần phản ứng dữ dội thế không!/? Màng nhĩ sắp thủng luôn rồi này!" Người đó xoa xoa hai tai của mình

"cuối tuần này đi mọi người thấy thế nào? À cảm tuyệt đối không ai được vắng mặt đấy"

"oki" Tất cả cùng đồng ý

"vụ này kết thúc chắc cũng không cần tặng ca nữa đâu nhỉ?" Một anh chàng xoay xoay ghế, tay xoay bút hỏi

"chắc không đâu còn tặng ca nữa tôi khéo khi phải đặt lịch đi khám xương sống"

" tặng ca thì mới có tiền tết mà tiêu chứ" Một thánh hám tiền của ban nói

"xùy, đồ hám tiền. tưởng ai cũng hám tiền giống mình chắc nhìn đi cả cái công ty này đến trên đầu ngón tay được mấy mống có gấu toàn lũ ế bèn lâu hết với nhau tương lai còn làm ăn được cái trò trống gì"

"phải đó phải đó chúng ta phải biết giúp xã hội đi lên chứ suốt ngày tặng ca có bữa mồi luôn ở công ty ấy" một người khác đồng quan điểm

"thôi làm việc đi không lại nghe chửi bây giờ"

Tất cả đều quay vào bàn tiếp tục công việc.

Cả buổi chiều nó không tập trung cho lắm Mặc Nhiên mấy lần gọi nó đều bị nó vô tình lơ khiến cô nàng ai oán nên cứ mỗi lần nó nhìn cô nàng là lại nhận được ánh mắt đầy thiện cảm với cái lườm đầy chân tình.

Nguyên nhân nó không tập trung rất đơn giản là vì muốn chúc mừng hán nên trong đầu chỉ có hai câu hỏi "chúc mừng hán thế nào? tặng quà gì bây giờ?" cứ lượn đi lượn lại. Nhưng với sự thông minh của mình nó đương nhiên đã có đáp án cho những câu hỏi ấy. Nó lấy mười phần tự tin của bản thân ra đảm bảo hán chắc chắn sẽ thích món quà này khà khà! Không có gì làm khó được ta!

"điên à! Tự đứng ngồi cười như con tâm thần mới vượt ngục thành công ấy!"Mặc Nhiên nhéo nó

"đau! đau! ra tay ác dã man!" Nó nhăn mặt đau đớn, xoa xoa chỗ bị cô nàng nhéo

"đau thật à?" Mặc Nhiên lo lắng hỏi nó

"đùa thôi haha" Nó phá lên cười khi thấy biểu cảm của Mặc nhiên

Mặc Nhiên tức giận vì bị nó lừa liền béo nó thêm một phát khiến nó tròn mắt lên" A a a bạo lực gia đình!"

"cho chưa" Mặc Nhiên kiêu ngạo bước về chỗ chẳng thèm nhìn nó. Nó dờ khóc dờ cười vừa đau vừa không thể kêu. Hey! đúng là tự hại mình!

Nó tạm biệt Mặc Nhiên rồi bắt xe về, ánh đèn đêm đã tô điểm mọi con phố. Nó rẽ vào một cửa hàng hoa mua hoa cúc sau đó lại mua cam thảo và một ong sau đó mới bắt xe trở về.

Về đến nhà, nó bật điện, lên phòng thay đồ sau đó mới đem đồ xuống phòng bếp làm. Nó chắc chắn hẳn sẽ rất bất ngờ cho coi. Hề hề nghĩ thôi cũng thấy háo hức!Nó đã ra tay đảm bảo cảm xay ra cảm!

xong nôi và nguyên liệu đều vào vị trí nó xắn tay áo bắt đầu công cuộc chiến đấu để cho ra lò món trà hoa cúc. Cứ phải nói là say sưa và nhập tâm đến mức quên thời gian.

Trong một căn phòng Vip ở Thăng Hoa, ngồi ở ghế chủ đạo, bên dưới là Gia Viễn và vài người trung niên bụng phệ, gầy béo khác nhau.

"Lần này xin chúc mừng Lý tổng" Người đàn ông béo, lùn giờ ly rượu whisky lên kính. Thấy thế những người kia cũng lần lượt làm theo.

Hắn cầm ly rượu của mình lên, cụm ly khách sáo nói "cảm ơn lời chúc của Mạc tổng"

"Lý tổng cậu xem cổ phiếu của Lý thị đã lên đến mức đỉnh điểm có thể cho thấy Lý tổng tuổi trẻ tài cao khiến đám già như chúng tôi xấu hổ" Mạc tổng đó nịnh nọt.

Ở thương trường nhiều năm như vậy kinh nghiệm ông ta cũng có thừa cách thức ông ta càng đa dạng hơn. Mỗi tội lần này công ty gặp chút khó khăn nhất định phải hợp tác được với Lý thị may ra mới có hi vọng. Ông ta không thể để tâm huyết của mình hóa thành bọt được. Sớm biết hàn thị có ngày này ông ta đã không đầu tư lớn vậy giờ cũng chỉ có thể trách ông ta ngu.

Nhưng tên Lý tổng này đúng là khó xoi nếu không nhờ có mối quan hệ sợ rằng gặp mặt cũng chẳng có suất. Lời đồn đại về hắn quả nhiên là có cơ sở.

"Mạc tổng nói gì vậy tôi không dám nhận lời khen ấy"Hắn lạnh lùng đáp lại, con ngươi khó dò.

"cậu xem có phải Lý thị đang thiếu một công ty phụ trách vật liệu không vừa hay công ty chúng tôi từ lâu đã có nền tảng trong lĩnh vực này nhất định không làm Lý thị thất vọng"Ông ta vào thẳng vấn đề, ván cược này một ăn cả ngã về không.

"chúng tôi đang xem xét chắc Mạc tổng phải đợi thêm. Muộn rồi tôi xin phép"

Hắn và Gia viễn cùng đứng lên, dáng vẻ vẫn đạo ngạo và cao quý.

Mạc tổng và những người còn lại cũng đứng lên, ông ta nói "để tôi tiễn", tay cũng chìa về phía trước, cúi người.

"không cần" Hắn và Gia Viễn rời khỏi Thăng Hoa.

"Mạc tổng chúng ta cũng về thôi" Một người cấp dưới nói

Ông ta gật gù, Hắn nói đợi thêm thực chất là từ chối khéo sợ rằng cơ hội này không mỉm cười với ông ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Làm quà tặng hay là phá nhà bếp?

sau khi đã sắp sẵn tất cả mọi thứ nó hài lòng bắt tay vào công việc.

Nó rửa sạch hoa cúc, nước bắn tung tóe lên người ở các chỗ không đều. áo sớm đã ướt thành từng chòm (TT: đủ để cho thấy khả năng việc nhà của chị nữ chính rồi đây!!!!!!).

Mặt khác nó cho lượng nước vừa đủ vào nồi nhỏ, lượng vừa đủ cho một ly trà, bắc lên đun đến khi sôi.

Vì nước ít, lửa bật cỡ to nhất nên rất chóng sôi nó liền cho cam thảo, mật ong và hoa cúc vào, tiếp tục đun cho các gia vị hòa quyện.

Trong thời gian ấy, nó tranh thủ lên thay áo.

Nó lấy đại một cái áo ngủ. Cửa nhà tắm nhanh chóng đóng lại nhưng dường như nhân vật chính của chúng ta quên mất một điều nước rất ít khả năng cháy xoong rất cao.

Thay xong một phát thoải mái hẳn, nó thông thả đi xuống, ước chừng thời gian cũng vừa đủ đi.

Tiểu là, đã mang danh người hậu đậu vào bếp thì đúng khiến người ta bất an hơn là vui vẻ.

Quả nhiên chỉ đi đến nửa cầu thang một mùi khét khét đã bắt đầu xộc vào mũi, càng lúc càng nặng khiến người ta khó chịu.

Không lẽ là bị cháy?! Ôi ôi xoong nồi trà ơi!

Nó hốt hoảng chạy xồng xộc vào nhà bếp. Đương nhiên suy nghĩ của nó đã thành hiện thực.

Xoong đen thui, màu trắng nguyên bản được thay thế hoàn toàn bởi màu đen khịt như nhuộm.

Khét quá trời ơi! Mùi này chẳng thể yêu thương được!

Nó một tay bịt mũi, tay còn lại gấp rút tắt bếp ga.

Sau đó bay ra ngoài với vận tốc nhanh nhất, cúi xuống thở hồng hộc. Trời ơi chỉ thêm vài phút nữa chắc là nó gặp các cụ mất thôi. Ít nhất ở đây không khí thoáng hơn rất nhiều, mùi cũng giảm đi.

Mọi thứ trong bếp vẫn như cũ chỉ riêng cái xong là phải hi sinh.

Càng ai oán hơn khi trạm kế tiếp của nó chính là bãi phế thải.

Người ta nói cầm có sai nâng niu đến đâu cũng không bằng một giây phá hoại!

Nhìn cái xoong mà lòng nó có vài phần bất lực. Có lẽ nó không nên làm gì khác ngoài nấu mì tôm! Còn về phần món quà thì thôi dẹp hết đi! Chưa cháy nhà là may lắm rồi!

Nếu không phải xuống kịp có lẽ giờ chính là quang cảnh cùng lính cứu hỏa dập lửa rồi.

Hừ, đòi nó hình như khắc tinh với cái bếp hay sao ấy. Được mấy lần tự nguyện vào thì toàn những kỉ niệm đáng quên chẳng được cái nào ra hồn!

Nó cầm một miếng bao tay đặt vào một bên quai nhấc lên đưa cách xa mình nhất có thể, ánh mắt nhìn sản phẩm thảm họa do chính tay mình tạo ra mà không khỏi chua xót. Tay còn lại bịt mũi vì mùi khét vẫn còn đọng lại.

Đúng lúc này hần đi vào, gương mặt có phần không mấy tốt đẹp.

Tất nhiên một người có thính lực và khứu giác tốt như hần cũng ngửi thấy mùi khét ở phòng khách.

nó vừa cho xoong vào thùng xong, ngẩng lên liền thấy hần đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt nói thể nào thì giống giống như nó là đồ phá hoại à thật ra đây chỉ là suy nghĩ của nó thôi chứ nó cũng chẳng biết ánh mắt ấy của hần là có sắc thái gì. (TT: CHị đúng là đồ phá hoại thật còn gì- giản HI: phá có mỗi cái xoong!- TT: Ôi trời ơi! hần có mỗi cái xoong!)

Đặt vào trong tình cảnh này nó cảm giác chẳng khác nào đang bị bắt quả tang tại trận.

Nó chột dạ nhìn hần, gương mặt càng thêm ngây thơ và đáng yêu.

Ngược lại với sự phá hoại này của nó hần không những không tức giận được mà còn có chút vui trong lòng.

Đương nhiên một người luôn che dấu tâm ý và cảm xúc thật như hần khó lòng để lộ ra ngoài mà dù có lộ đi chẳng nữa với cô gái này khẳng định là không nhìn ra.

Ở ngoài xã hội tiếp xúc với nhiều người như vậy hần đương nhiên biết ai diễn trò ai là thật. Loại con gái muốn leo lên được giường của hần cũng không ít tuy nhiên hần chưa bao giờ để tâm căn bản bọn họ không đáng để hần để tâm.

Nhưng với nó những gì nghĩ trong lòng đều hiện hết lên trên mặt không khó để đoán ra suy nghĩ thậm chí chính biểu cảm ngây ngô ấy lại làm tăng thêm vẻ đáng yêu khiến người ta khó lòng rời mắt khỏi.

Chết tiệt hần đang nghĩ gì nữa thế này! Là vô có hay là có chủ ý mỗi khi ở cùng người con gái này trái tim hần đều mất không chế, suy nghĩ mất kiểm

soát??????

Hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng như ban đầu cũng không nói gì chỉ ho vài tiếng che dấu.

"khụ...khụ.."

tiếng ho của hắn thành công đánh thức các tế bào thần kinh của nó

nó bắt đầu luống cuống, biểu cảm trên gương mặt giống như bị phụ huynh bắt gắp mình làm điều gì sai trái.

Chẳng hiểu sao trong lồng ngực phập phồng dữ dội thậm chí nó có thể cảm nhận rõ nhịp tim của mình đập mạnh ra sao.

Sự im lặng kéo dài, bầu không khí có chút ngưng ngập.

Trên cao mặt trăng như đang mỉm cười.

Mùi khét gần như đã biến mất khiến cho không khí dễ chịu hơn nhiều.

có phải nó lên nói lời giải thích?

đại não dưới sự thúc ép liền cho ra muôn vàn kết quả, muôn vàn lí do.

Hai từ "cháy xoong" cứ bay đi lượn lại trong đầu với sự thông minh sẵn có rất nhanh đã sản xuất ra một câu hát "cháy xoong, cháy xoong, em đã làm cháy xoong "

đau khổ hơn là nó vô ý thốt ra "em làm cháy xoong!"

Hắn có chút ngạc nhiên với tình tiết này.

Và sau tất cả nó chỉ muốn đập cho suy nghĩ của mình một phát chết luôn!

Nó hơi cúi mặt xuống, lòng thầm ai oán chính mình. Tại sao nó có thể thốt ra câu đấy được chứ!

Mặt nó giờ chắc chẳng khác cái xoong đang yên nghỉ trong thùng rác là bao.

Nó luống cuống chữa cháy nhưng càng chữa càng sai.

"haha ý tôi là....cháy xoong chưa cháy nhà "

Thời khắc này nó chỉ muốn lao đầu vào tường một nhát chết luôn! Xong rồi một câu nói phơi bày tất cả. Nó đã thành công đâm đầu vào gio!

"cháy xoong chưa cháy nhà?" hắn lặp lại, nhìn nó đang muôn vàn biểu cảm có chút hứng thú xem nó sẽ làm gì tiếp theo.

"haha ý tôi không phải thế đâu đây chỉ là sự cố thôi thật đó không có gì to tát cả haha nhà vẫn còn rất đẹp mà không phải sao haha" nó cười gượng, xua tay hết mực phủ định thậm chí để thêm độ chân thật biểu cảm trên gương mặt cũng rất hợp hoàn cảnh.

"à tôi chợt nhớ ra mình còn việc chưa làm tôi về phòng trước đây" nói xong nó bay vèo một nhát cắm đầu cắm cổ chạy về phòng.

Nó sợ mình mà ở lại thêm chắc một chút mặt mũi cũng chẳng còn nữa. ừ thì vốn dĩ đã chẳng còn tí mặt mũi nào.

Hắn cũng sai bước trở về phòng mình.

Nó đóng cửa, ngã lên giường, tay đặt trước ngực.

Mỗi lần ở bên cạnh hắn nơi này đều phản ứng rất khác lạ giống như một dấu hiệu đặc biệt chỉ có hắn mới có thể đánh thức vậy.

Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn phía xa xăm.

Tại sao nó luôn khiến hắn mất kiểm soát thậm chí là không ngừng chú ý. Hắn cho rằng mình luôn là người điều khiển cảm xúc của bản thân và cũng chưa bao giờ để nó vượt khỏi tầm kiểm soát nhưng chính người con gái ấy hết lần này đến lần khác vô hình làm cho sự cân bằng ấy biến mất.

Hắn không nghĩ mình cần tình yêu vì nó thường đem đến cho người ta đau khổ và đưa ra những quyết định sai lệch.

Hắn nghĩ tình yêu không dành cho hắn nhưng giờ hắn lại mộng lung không biết có thật tình yêu không dành cho hắn hay chỉ là chưa đúng thời điểm chưa gặp đúng người?

Có một câu nói rất hay rằng: Nếu muốn xác định câu trả lời tốt nhất hãy hỏi trái tim mình vì nó không chỉ là nơi quan trọng nhất đem đến sự sống nó còn là gốc rễ bắt đầu của tình yêu.

Một bóng đen nhanh chóng xuất hiện đằng sau hắn. Âm thầm và lặng lẽ, tác phong và sự lạnh lùng chẳng khác gì hắn. Đương nhiên người bảo vệ cho hắn có thể đảm nhận vai trò làm thuộc hạ thân tín nhất chỉ đứng sau hắn và Hắc phong xếp ngang hàng với Bách Hộ còn ai khác chính là Hiệp Hưng.

"thưa chủ nhân quả nhiên có người đứng sau giật dây tuy nhiên tôi vẫn chưa tìm ra kẻ đó xin chủ nhân trách phạt"

Hiệp Hưng cúi đầu cung kính chờ sự trách phạt của hắn.

Hiệp Hưng từng là một trẻ mồ côi được hắn cứu giúp và đào tạo những thứ tốt nhất nên có thể coi như một sát thủ bóng đêm thường ẩn nấp và có cuộc sống bí ẩn. Chỉ có hắn và HẮC Phong mới có thể triệu hồi qua một tín hiệu đặc biệt.

Phong cách làm việc: chủ nào tố đấy khỏi cần nói.

"tiếp tục điều tra"

"cảm tạ chủ nhân không trách phạt" Hiệp Hưng máy móc trả lời

" chuyện đó điều tra đến đâu rồi?"

"chưa có thêm thông tin nào liệu có khi nào..."

hiệp Hưng biết nhìn sắc mặt nên đương nhiên hiểu mình đã nói điều không nên liền nuốt câu trong miệng lại vội lên tiếng "xin lỗi chủ nhân tôi sai rồi"

Hắn không hiểu người đó rốt cuộc có vị trí nào mới có thể khiến chủ nhân hao tâm tốn trí như vậy thậm chí còn có chút đau khổ day dứt giống như một sợi dây buộc chặt không thể buông bỏ.

Nhưng nếu chủ nhân không nói anh cũng không nhiều chuyện.

"tiếp tục điều tra dù có phải lật tung cả thế giới cũng phải tìm ra tung tích" hắn ra lệnh

"vâng"

Hắn phẩy tay ra hiệu Hiệp Hưng lui ra.

Hiệp Hưng nhanh chóng biến mất trong âm thầm

Hắn tiếp tục nhìn ra phía bên ngoài, suy nghĩ phức tạp.

Sự việc năm đó với hắn đã trở thành một chấp niệm, một sợi dây trời buộc không thể buông bỏ. Hắn cũng là con người đương nhiên cũng đã từng cười nhưng nụ cười ấy chỉ dành cho những người mà hắn coi trọng.

Thời gian qua đi đến khi bước vào giới giang hồ nụ cười ấy càng trở nên hiếm hoi cuối cùng như không tồn tại. Thậm chí người khác còn hoài nghi hắn thật có phải không có những cảm xúc của con người? không biết vui không biết buồn chỉ có máu lạnh?

Có lẽ hắn thật sự đã quên những cảm xúc ấy như thế nào nhưng giờ những thứ đang chìm sâu dưới đáy đại dương ấy bỗng dung cuộn trào lên âm thầm lặng lẽ khiến người ta không kịp đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại một trung tâm mua sắm thương mại cao cấp hiện đại, tiện nghi với đầy đủ các dịch vụ như shopping, khu vui chơi giải trí, chuỗi các nhà hàng cao cấp và làm đẹp khiến người ta choáng ngợp và là giấc mơ xa xỉ của bao người.

Tâm Dao và Cát Như khoác tay nhau, cười cười nói nói. Phía sau là hai người mặc đồ đen lạnh lùng cầm đồ, nhìn qua khối lượng của đám đồ ấy chỉ có thể biểu thị bằng một từ "đồ sộ"

"Cát Như à nói thật mình muốn cậu làm chị dâu của mình hơn đấy cậu vừa tốt vừa tài giỏi hai người đứng cạnh nhau đẹp đôi đến vậy bỗng dung từ đâu chui ra một kẻ phá đám còn kết hôn với anh mình. Mình nghĩ thôi cũng thấy bức xúc thay cậu"

Tâm Dao nghe được lời như vậy đương nhiên lòng sượng rên lên nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ "cậu nói gì vậy anh ấy mà nghe được nhất định sẽ nói chúng ta có ý đồ ly gián.

Chương 35

XIN LỖI MỌI NGƯỜI NHA! Chương 35 này có chút sự cố nên bản chưa chỉnh sửa của mình đã bị đăng mong mọi người thông cảm!! Mình sẽ cố gắng không để những sự cố như vậy xảy ra nữa! Xin lỗi!

"Ly gián gì chứ rõ ràng cậu mới là người đến trước tình cảm cậu dành cho anh mình nhiều bao nhiêu chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy"

Tâm Dao bĩu môi bất bình

"yên tâm đi nhất định sẽ có ngày anh ấy chấp nhận tình cảm của mình" CÁT Như cười chua chát, lời nói chứa đựng sự kiên quyết, đôi mắt đen sâu thẳm phủ lên sương che đi những toan tính.

Chỉ cần loại bỏ được vật cản là nó sớm ngày nào cô ta sẽ ngủ ngon giấc ngày ấy. Tại sao ư? Tại vì cô ta nhìn thấy được trong ánh mắt vốn vô tình và lạnh lẽo của hắn luôn đặc biệt quan tâm đến nó. Loại quan tâm ấy là thứ cô ta luôn khát khao và mong đợi nhưng giờ đó lại là thứ khiến cô ta sợ nhất. Sự sợ hãi ấy như một lưỡi dao ngầm ngầm từng chút một từng chút một đâm vào trái tim cô ta rất đau, nhắc nhở cô ta rằng nếu không mau loại trừ nó cô ta sẽ mãi là kẻ thua cuộc. Cô ta sẽ mất tất cả!

Cô ta nhất định không thể là kẻ thua cuộc, cô ta nhất định phải có được hắn. Đẳng nào thì từ lúc cô ta đem lòng yêu hắn cô ta đã chọn bước vào cánh cửa địa ngục vậy thì hãy để cô ta làm kẻ ác một lần!

Cô ta còn nhớ rõ Hôm lễ cưới cô ta đứng ở một góc khuất bên ngoài nhìn vào qua cánh cửa, nhìn hai người họ sánh bước bên nhau, cùng nhau bước vào lễ đường cùng nhau đi về ngôi nhà riêng của mình cô ta đã đau khổ thế nào. Lúc đó cảm xúc duy nhất cô ta có chính là ghen ghét đố kỵ thậm chí là mù quáng. Móng tay gì chặt vào da thịt nhưng cô ta chẳng hề cảm nhận được sự đau đớn trái lại cái thật sự khiến cô ta đau đớn chính là những thứ đang diễn ra trước mắt.

Không biết bao nhiêu lần cô ta nằm mơ và nghĩ về cảnh cùng hắn bước vào lễ đường, cùng hắn có một đàn con có một cuộc sống hạnh phúc. Chỉ vậy thôi cô ta đã hạnh phúc thế nào rồi. Nó lấy tư cách gì chứ, tại sao cô ta nỗ lực dùng mọi cách thì nó chẳng cần làm bất cứ điều gì cũng có được tất cả?!!!

Hình ảnh hắn cùng nó nắm tay nhau bước vào lễ đường gần như ám ảnh cô ta. Nó như gợi nhắc về kết quả của sự kết thúc và kết cục cuối cùng của cô ta vậy!

Cô ta không thể ngây thơ với suy nghĩ kia nữa cô ta phải bắt chấp giành lấy hắn có như thế cô ta mới không còn phải sống trong những suy nghĩ sợ hãi hay lo âu nữa!

Cát Như bất giác cuộn lòng bàn tay thành nắm đấm, ánh mắt sâu thẳm phức tạp.

Tâm Dao lay lay tay Cát Như, liên tục gọi tên. Cô để ý Cát Như từ nãy đến giờ cảm xúc trên gương mặt biến hóa luân phiên lúc vui lúc tối sầm.

Cát Như trở về với thực tại, cười nhẹ "sao thế?"

"không có thấy cậu ngây người nên mình mới gọi thôi. Đang nghĩ gì nhập tâm vậy?"

"nghĩ linh tinh chút thôi. Cũng đến giờ rồi đi ăn thôi"

Cát Như vội che dấu cảm xúc của mình, nở nụ cười nhẹ, đáp qua loa.

"à" Tâm Dao kêu lên một tiếng, cười tươi cùng Cát Như đi về đại sảnh

Điện thoại reo, nó bắt máy "con chào ông"

"ừ đang làm việc hả?" Cụ Lý hỏi

"vâng. Có chuyện gì thế ạ?"

"không có gì ta chỉ muốn hỏi con tối nay có rảnh không lâu rồi cả nhà chưa ăn cơm cùng nhau" Cụ Lý trả lời

"con thì không vấn đề còn anh ấy thì con không rõ"

"ta đã bảo nó rồi. Vậy tối gặp "cụ LÝ sáng khoái nói

"vâng. Con chào ông" nó tạm biệt ông nội rồi tắt máy

Tan làm, nó ghé qua một cửa hàng bán các loại cây ở một góc đường.

Thấy có khách, chủ tiệm vội đứng dậy, niềm nở tiếp đón "chào quý khách. Cho hỏi quý khách muốn mua gì?" Chủ tiệm cười hiền hòa, nhìn nó

"chị cho em hỏi tặng một người cũng đã trung tuổi thì nên tặng cây gì cho có ý nghĩa một chút?" Nó ngó nghiêng, nhìn các loại chậu cây được bố trí ngăn nắp trên các giá hàng, tìm loại ưng ý

Chủ tiệm vỗ tay một phát, cười hiểu ý, chỉ vào cây tùng nhỏ bằng một hai bàn tay chụm lại trong chậu phía trước nó, giọng ngọt sớt giới thiệu vô cùng chuyên nghiệp "nếu thế thì cây tùng là hợp lý nhất rồi. Cây tùng chính là loại cây biểu tượng cho sự "trường thọ bất lão" đại diện cho người chính nhân quân tử mà còn tượng trưng cho sự may mắn đấy. Cây ở trong chậu kia có tên là Tùng Bồng Lai màu sắc và mẫu mã thuộc loại đẹp nhất hơn nữa giá cả cũng phải chăng"

Nó bê chậu cây tùng nhỏ lên, ngắm nghía, xoay xoay một hồi quyết định chọn "vậy em lấy cây này"

"quyết định sáng suốt" Chủ quán lấy một túi đen đặt cây tùng vào, hưng phấn cười với nó đặc biệt lúc nó trả tiền hai mắt còn sáng rực như đèn pha ô tô. Khi nó ra khỏi quán còn tích cực chào mời "lần sau lại đến nhé "

Nó bắt xe về nhà, thay một bộ đồ đơn giản nhưng phù hợp, vừa hay đúng lúc hấn về.

Hấn bước xuống xe, nhìn nó đang đứng đợi ở sân, lạnh lùng lên tiếng "đi thôi"

Nó "xì" một tiếng trong lòng nhưng vẫn làm theo lời hấn mở cửa xe, đặt túi đựng cây vào một góc xe cẩn thận và nhẹ nhàng, sau đó thắt dây an toàn.

Hấn lái xe rời đi, tăng băng trên mặt vẫn duy trì nhiệt độ vốn có, đột ngột lên tiếng " mua gì vậy?"

"mua quà tặng ông"nó hí hửng trả lời nhưng chỉ nhận được cái nhìn "đáng tin sao?" của hấn mà tụt cả cảm xúc đã thể một chút phản ứng của hấn cũng chẳng có đúng là tư bản tiết kiệm đủ đường nhỉ! Thế bảo sao không giàu cho được!

"không cần nhìn tôi bằng ánh mắt ấy không có mua bom đầu mà sợ! Tôi làm việc hơi bị dặt dầy chờ mà xem đảm bảo ông sẽ thích"

Mặc dù nó có hơi phá hoại chỉ một tí tí ti thôi nhưng đây chỉ áp dụng với bếp núc còn việc khác nó hơi bị giỏi đấy

Rất nhanh xe đã đến nhà ông nội. Người làm trong nhà kính cẩn mở cửa, cúi đầu chào tụi nó. Riêng nó thì thấy mấy người ở đây rất thích cúi chào lúc nào thấy người khác cũng chỉ có cúi chào và làm việc theo sai bảo cứ y như máy lập trình sẵn vậy.

"đến rồi hả"

Ông nội đi ra, cùng Gia Viễn đi bên cạnh cười với tụi nó riêng có một người đứng bên cạnh cửa dùng ánh mắt khinh ghét về phía nó

"Chị dâu" Gia Viễn gọi lớn

Nó vừa bước xuống xe đã có một bóng trắng lao đến không ai khác chính là Gia Viễn anh chàng giang hai tay chuẩn bị ôm nó thì đã bị tay của nó chặn lại "dừng! tôi không ôm cậu đâu nha"

"chị dâu sao chị phũ với em thế gần tuần không gặp em nhớ chị thôi mà thế mà chị lại cho em cả hũ mắm hũ muối" Gia Viễn ai oán nhìn nó

" hũ mắm hũ muối còn ít" Nó bữu môi trực tiếp bỏ qua Gia Viễn nhìn về phía ông nội

"Ông nội con chào ông"

"Ông nội" Hấn lạnh lùng chào

"ừ ngoan "Cụ Lý gật đầu với hấn, quay sang cười hiền nhưng vẫn rất nghiêm nghị với nó

"con có đem quà cho ông nội nhé" Nó cúi người vào trong xe, lấy chậu cây tùng mình đã mua ra, đi về hướng ông nội

"tùng Bồng Lai"Cụ Lý vui mừng "con bé này hiếu thảo quá" cụ Lý xoa đầu nó. Cụ Lý nhận lấy, tâm trạng cực kì vui hiển nhiên càng thêm quý mến nó.

Nó nháy mắt với hấn ra hiệu "thấy chưa tôi nói có sai đâu"

"chị dâu quà của em đâu" Gia Viễn chìa tay ra đòi quà như thiếu nhi

"tôi đã cho cậu quà rồi mà là hũ mắm hũ muối ấy. Cái đấy rất tốt vừa bổ sức khỏe lại không lo phải mua gia vị"

"chị dâu vui tính thật đó!!!Hahaha" Gia Viễn phá lên cười, đùa với nó vui ra trò

"Ông nội à người đừng bị vài người giờ chút chiều trò mà mắc mưu có những kẻ bề ngoài thánh thiện bên trong chẳng biết đang âm mưu gì đâu"

TÂM Dao đi đến, hai tay khoanh trước ngực, nói bóng gió, chẳng thèm liếc nhìn nó bầu không khí vui vẻ bỗng chốc bị phá tan.

"con bé này nói linh tinh gì đấy" Cụ Lý hiển nhiên không vui vì những lời ấy, nhìn nó ôn tồn "con bé này bị chiều hư nên vậy con đừng để ý chúng ta cùng vào nhà"

Hắn chỉ liếc Tâm Dao một cái nhưng khiến cô ta sợ hãi im bật.

Đợi khi mọi người vào trong hết, nó nhỏ giọng khiêu khích "chó sủa thì vẫn là chó sủa người không thể hiểu được tiếng chó" nó hiên ngang đi vào trong

"cô..." Tâm Dao dậm chân bực tức, mặt cũng đen đi mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Tâm Dao nghiêng răng nghiêng lợi, bực bội dậm chân nếu không phải đây là nhà ông nội cô ta sớm đã lao vào đánh nó rồi làm gì có chuyện dễ yên như thế.

Tâm Dao dõi theo bóng nó, ánh mắt đánh lại, khoe mắt sắc nhọn như dao lòng tự nhủ rồi sẽ có ngày cô ta trả lại những lời nó đã nói và cả hai cái tát mà lần trước.

Tâm Dao nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nó, khoác tay đầy giả tạo, lời nói cũng giả tạo không kém "vừa nãy chị hãy coi như em chưa nói gì nhé. Em xin lỗi đã không tôn trọng chị" Tâm Dao cố ý siết mạnh cánh tay nó cố ý muốn mọi người thấy.

Ai tin nổi lời cô ta nói được chứ! Nhìn mặt mà chỉ thấy một bầu giả dối thật khiến người ta không thể yêu thương nổi. Nếu cô ta đã muốn thể hiện mình là một diễn viên nó không ngại nhập vai cùng cô ta "không sao đâu chị đây không để ý"

nó đưa tay còn lại đặt vào tay cô ta bóp chặt, về mặt mình vốn là người hào phóng thậm chí ánh mắt còn nhìn cô ta đầy thân thiết nhưng phóng điện kèm hàm ý khiêu khích "diễn như chị đây mới là giỏi nè cưng". Tâm Dao khẽ phóng tia lườm sắc nhọn về phía nó.

Hắn thừa biết là nó đang diễn trò nhưng không hề có ý định vạch trần. Gia Viễn hiển nhiên không tin vào màn trước mặt mình bởi vì anh còn lạ gì với tính cách của Tâm Dao nữa. Chắc chắn là lại sắp giờ trò gì đó rồi.

"chị dâu à lao đi mua sắm với em nhé." Tâm Dao cười giả tạo, nhìn nó

"hiếm khi em họ có lòng chị đương nhiên không tiện chối từ rồi" nó khách sáo cười cười, tay âm thầm gạt bỏ tay cô ta xuống. Tâm Dao đã muốn chơi nó không ngại xem cô ta dở được những trò gì.

"vậy được khi nào đi em sẽ nhắc cho chị" cứ chờ mà xem lao nó chết chắc

"chị sẽ chờ"

"Thấy hai đứa như vậy ta rất vui. Dù sao cũng là người nhà phải biết đối xử tốt với nhau"

"vâng ông nội" Cả nó và Tâm DAO cùng trả lời.

"Gia Thành việc công ty đến đâu rồi?" Cụ Lý dù đã nghỉ hưu từ lâu nhưng vẫn luôn một lòng quan tâm đến công ty

"õn ạ" Hắn đáp ngắn gọn

"ta biết hai đứa rất bận nhưng phải biết dành thời gian cho gia đình đặc biệt là con đó đừng lúc nào cũng chỉ có công việc con đã kết hôn rồi phải biết chăm sóc cho vợ mình đừng để con bé phải chịu thiệt thòi"

"con biết rồi"

"Giản Hi, con nói thật cho ta biết Gia Thành có tốt với con không?"

Nó liếc hắn một lượt, đương nhiên cũng nhận được ánh mắt cảnh cáo và nhắc nhở của hắn liền cười giả lả, chém gió như thật "Ông nội yên tâm anh ấy yêu thương con lắm nếu anh ấy dám bắt nạt con con sẽ đi mách ông lúc đó ông nhất định phải phạt anh ấy đấy"

Thật là dối lòng! Nó chỉ cần nhìn thấy hấn là đã sợ rồi làm gì có gan đi tố cáo.

Hơn nữa Tâm Dao càng không thích bọn nó thân thiết nó càng chém gió cho cô ta xem cho cô ta nỏ mắt mà tức điên haha thế mới vui.

Cụ Lý cười hiền hậu trên mặt là những nếp nhăn thể hiện số tuổi và sự từng trải của năm tháng "vậy thì ta yên tâm rồi thế hai đứa định bao giờ có cháu?"

Đúng vấn đề nóng hổi luôn được lớp lớp người già lưu tâm

Nó cười trừ, tìm đại một cái có "bọn con vẫn chưa muốn có con vội" sau đó nhanh chóng đẩy vấn đề sang cho Gia Viễn "Gia Viễn hình như lần trước tôi có thấy cậu đi với cô gái nào xinh lắm"

Nó thản nhiên nói, vẻ mặt tỉnh bơ bất chấp mọi ánh nhìn trong đó có hấn

Gia Viễn mặt mày nhăn nhó nhìn nó thảm truyền tín hiệu "chị dâu chị được lắm!"

Nó cũng truyền tín hiệu lại "Đa tạ quá khen"

"Thật ư? Thế sao không thấy anh nói gì" Cụ Lý vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi

"chị dâu đây là đối tác của em chị hiểu lầm rồi" Gia Viễn mặt méo xệch, trong lòng nước mắt thầm tuôn rơi.

"thế cậu định bao giờ cho tôi một cô cháu dâu đây?" Cụ Lý trừng mắt nhìn Gia Viễn, ông thật không thể yên tâm về thằng bé này

Gia Viễn khốn khổ về mặt đây bị ai, sao lần nào cũng chuyển về chủ đề này vậy? Đúng là có nhà mà không thể về.

"haha ông nội vấn đề này cứ gác lại đã nhè đời còn dài còn dài mà..."

Tâm Dao ngồi cạnh bên cụ Lý, bĩu môi ghét bỏ "anh ta thì mà nó lấy"

"còn hơn cô chẳng ma nào thềm rước" Gia Viễn cũng đáp trả, hiển nhiên một màn đấu khẩu lại bắt đầu.

"tôi còn lâu mới ế như anh chẳng qua tôi đây chưa thích lấy chồng" Tâm Dao hùng hổ đáp trả

"chưa thích lấy chồng hay chẳng ma nào nhòm ngó? Sống thật đi vẫn còn kịp đấy" Gia Viễn khoanh tay, khinh bỉ Tâm Dao

"cái loại ế chồng ế chợ như anh thì hiểu cái gì"

"cô mới..." Gia Viễn định nói thì bị ông nội cắt ngang

Mặt cụ Lý đanh lại, lườm cả hai "được rồi hai đứa này có thôi đi không. lần nào cũng cãi nhau như chó với mèo vậy? Hai đứa cùng là anh em lại không biết đùm bọc nhau à"

Gia Viễn và Tâm Dao đều chằm chằm liếc đối phương, trận chiến tạm thời kết thúc.

Chẳng mấy chốc trời cũng sẩm tối, mọi người đều ngồi vào bàn ăn, theo thứ tự.

"ông nội ăn ngon miệng" Nó gấp cho ông sau đó lại gấp cho hấn "anh ăn đi em gấp cho anh đấy"

Hấn đương nhiên phải phối hợp theo vừa ăn vừa nhìn nó "cảm ơn".

"com ngon lắm mấy đứa ăn nhiều vào" Cụ Lý gấp cho mỗi người một ít thức ăn

nó định gấp một món ở phía xa nhưng biết tay không với tới nên cũng thôi. Ai dè hấn gấp món đó cho nó đã thế còn nói "nếu không với tới bảo tôi tôi gấp cho em"

Nó cũng phối hợp ăn ý với hấn "cảm ơn anh" ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Mém chút nữa quên mất là đang diễn rồi. Cũng không thể trách nó được trai đẹp tung thính đúng là khiến người ta xin chết mà. Thế này mà là thật thì...chắc chắc... chết trong thính!

"Anh hai chị dâu em biết hai người đang trong giai đoạn mặn nồng nhưng làm ơn nghĩ tới lũ độc thân tại em với. Em có cảm giác hai người như đang sát muối vào nỗi đau của em ấy."

"Ai kêu cậu không có gấu "nó thẳng thừng dội nước lạnh

"tồn thương quá! đau lòng quá! Sao mọi người cứ lôi vết thương lòng của em ra ngược thế nhỉ "Gia Viễn giả vờ kêu than.

"cậu đau lòng cái gì tôi mới là người hứng thính cơ mà" nó bĩu môi

Bữa cơm kéo dài nửa tiếng rồi kết thúc. Nó và hân ở lại chơi thêm lúc rồi trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nó thức dậy đúng giờ như mọi hôm, lặp lại các động tác đã được lập trình sẵn sau đó xuống nhà ăn sáng.

Di Năm từ trong bếp đi ra, cười với nó "cô chủ buổi sáng tốt lành"

"Dì cũng vậy" Nó đáp lại, tiến về phía bàn ăn

Chỗ đối diện với nó vẫn trống không, có thể hân đã đi trước hoặc chưa xuống. Lâu nay bọn nó cũng ít dịp ăn sáng cùng nhau nên đoán chừng việc công ty rất nhiều nghe dì Năm nói mới sớm đã không thấy bóng dáng hân đâu. Chắc Chắc nó thì nghĩ hân là một kẻ tư bản cuồng công việc đúng hơn.

Di Năm thấy nó nhìn phía đối diện hiển nhiên nghĩ rằng nó đang quan tâm tới hân nên cười hiền hậu giải thích "cậu chủ chắc sẽ xuống ngay thôi sáng nay tôi chưa thấy cậu chủ đi làm" rồi lại tiếp lời "phải rồi hôm nay tôi có làm thử món mới cô chủ ăn rồi cho nhận xét nhé"

Nó vừa nghe thấy chữ "món mới" mắt đã sáng rực nên gạt đầu lia lia "dì yên tâm con nhất định không khách sáo"

Hân đi xuống, ngồi vào phía đối diện cũng là lúc dì Năm bê xong tất cả các món ra.

"Cậu chủ, chào buổi sáng"

Hân chỉ gạt đầu coi như lời chào, gương mặt lạnh lùng, đẹp trai chẳng chút biểu cảm.

Di Năm nán lại đợi nó động đũa mới hỏi "món này thế nào cô chủ?"

"ngon lắm dì. Dì cứ làm thế này đảm bảo có thể mở nhà hàng luôn"Nó khen không ngớt, cái mỏ chu lên trông rất cute.

Trang sức có thể không cần riêng đồ ăn là nó không bao giờ từ chối. Nhưng phải công nhận tay nghề của dì Năm rất cao, nấu ngon thế này sớm muộn nó cũng phải tính đến giải pháp làm sao để ăn nhiều mà vẫn không béo mất thôi.

"xem kìa cái miệng nhỏ của cô chủ ngọt quá cơ" Di Năm phì cười trước bộ dạng vừa thật thà vừa nịnh nọt của nó.

"con nói thật đấy. Cứ thế này con sẽ yêu dì chết mất thôi"

"Cô chủ đáng yêu quá." Di Năm cảm thán, cảm giác gần gũi như người nhà khiến bà thấy rất ấm lòng Quan trọng hơn tuy nó là tiểu thư trong gia đình giàu có nhưng không đồng đánh kiểu ngạo như những người kia. Nó luôn tạo cho người ta sự thân thiện, cảm giác vui thích khi trò chuyện.

So với nó có tâm hồn ăn uống, đánh chén no say bất chấp hình tượng thì hân chỉ động đũa chút ít như thể mang tính chất mình có động đũa vậy.

Hân đang nhường nó ư? Không thể xảy ra trường hợp đó. Nó dù ăn nhiều nhưng vẫn chừa lại một nửa cho hân nha. Nó không hề độc chiếm.

"sao anh ăn ít thế? Bữa sáng rất quan trọng cần phải lấp đầy bụng mới có thể làm việc tốt" Nó có lòng tốt hỏi, tiện tay gấp cho hân một ít thức ăn

"không đói"Hân nhả ra hai chữ vô vị nhưng vẫn ăn hết thức ăn nó gấp mới gạt đũa

Nó tắc lưỡi, lẩm bẩm "ngon thế này không ăn thì quá uổng phí cuộc đời" thế là nó lại tiếp tục công cuộc đánh chén. Một mình một thế giới đến khi hài lòng với cái bụng thì mới thôi.

Hân không vội rời đi ở lại một lúc mới ra lấy xe.

Phan Anh ngồi trong xe, liên tục dõi theo kính chiếu hậu vừa thấy nó ra liền ấn nút mở cửa xe, cất túi đồ bọc giấy màu vàng nhạt vào ngăn mới bước xuống, ánh mắt lướt qua túi đồ khiến anh bất giác mỉm cười vô thức. Mong là nó sẽ thích món quà này!

Sải bước dài về phía nó, trên mặt vẫn nguyên nụ cười ấm áp, hài hước trêu đùa "quý cô xinh đẹp hôm nay hãy cho phép tôi được cô đến nơi làm việc nhé"

Nó cũng đùa "vậy quý cô này không khách sáo đâu nhé"

Phan Anh ngắm kĩ nó, thu hết khuôn mặt đã khiến anh nhớ nhưng giây vò, không tự chủ được xoa đầu nó như vẫn làm.

"béo lên rồi xem ra em không nhớ đến anh chút nào nhỉ"

Nó vuốt vuốt tóc mình, nhẩn nhó "sao anh cứ xoa đầu em như trẻ con thế"

"vì em đáng yêu"

"em lúc nào chẳng cute" Nó đặt hai tay trước cằm, hơi nhồi đầu ra thể hiện mình rất cute cho Phan Anh thấy khiến anh chàng phì cười vì sự trẻ con vui tính của nó

"nhìn em kìa mới được khen đã phồng mũi rồi" Phan Anh lần nữa định xoa đầu tiếc là nó đã tránh kịp

"được rồi em nghĩ chúng ta nên đi thôi không sẽ muộn đấy"

Phan Anh gật gật, cùng nó bước vào xe

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, rồi đi để lại làn khói trắng và đằng sau là chiếc xe màu đen, sang trọng đã lặng lẽ đỗ ở đó tự bao giờ.

Người trong chiếc xe đen ấy tuy vẫn nguyên sự lạnh lùng sắc lạnh nhưng không hiểu tại sao không khí trong xe bỗng giảm xuống âm. Mặc dù có điều hòa nhưng có lẽ khó có thể át nổi sự lạnh lẽo ấy.

Có thể do chủ nhân của nó vốn dĩ đã vậy hoặc có thể do sự chi phối ấy bắt nguồn từ con tim

Đồng tử vẫn đặt ở vị trí cũ-vị trí nó vừa cười với tên đó. Trái tim hẳn rất khó chịu, nhói lên trong lồng ngực như bị chất vô hình nào đó kích thích mà chất này chỉ xuất hiện khi có nó. Hẳn không sao khống chế được. Cảm giác này vô cùng đáng ghét. Dường như bao sự kiềm chế của hắn đều vô dụng vậy.

Kiểm chế lại những suy nghĩ và cảm xúc thất thường của bản thân hắn phóng xe lao đi trong chớp nhoáng.

Nó thắt dây an toàn, nhìn Phan Anh "Lâu nay không thấy anh xuất hiện?"

"công ty bên nước ngoài xảy ra chút chuyện anh phải ở bên đó giải quyết một thời gian" Phan Anh cười ảm áp, lời nói cũng rất dịu dàng

"à em quên mất" Nó ậm ừ hiểu ra.

Phan Anh mở ngăn kéo, lấy ra bịch giấy màu vàng nhạt đưa cho nó, tay còn lại vẫn điều khiển vô lăng.

"cho em đó"

Nó mở ra, bên trong toàn đồ ăn "anh mua à?"

"ừ" Phan Anh trả lời gọn nhẹ, đùa nó "anh định mua trang sức cho em nhưng chỉ sợ em sẽ bán đi mua đồ ăn thôi"

Đồ ăn này anh đã đặc biệt chọn địa chỉ, tự mình xếp hàng để đi mua từ đêm nhưng vẫn phải đợi đến gần trưa mới mua được. nhưng ít ra anh vẫn may mắn hơn nhiều người phía sau.

"anh cứ làm như em háu ăn lắm ấy" Nó bịu môi bất bình.

"Là em tự nói đấy nhé" Phan Anh cười với nó

"xi! Đây là nể tình tấm lòng của anh em mới ăn nó thôi" Nó giờ giờ cái bịch lên trước mặt sau đó lấy đồ ăn ra đưa cho cả Phan Anh "anh ăn cùng đi"

Phan Anh nhận một cái bánh hình tròn, bằng nắm đấm khẽ cắn một miếng cho có lệ sau đó nói "anh ăn rồi còn lại đều của em nên ăn từ từ thôi sẽ không ai tranh đấu mà sợ"

"hừ! ai dám tranh đồ của em chứ" nó hồ báo nói

"bình thường anh cũng chỉ ăn ít thế thôi ư?" Phan Anh vì vẻ mặt của nó mà phì cười. Nó thật sự khiến người khác không thể không yêu thương.

"anh không thích ăn uống cho lắm"

"Anh chẳng khác gì tên tăng băng Bắc Cực kia. haiz! em đành phải ra tay vậy" Nó cố tình thờ dài như thể mình vì Phan Anh mới ăn vậy. Nhìn bộ dạng lúc này với lúc đánh chén giống hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau

Dù nó đã ăn rồi nhưng dạ dày vẫn còn rất nhiều chỗ trống cần được lấp kín. Haiz! Biết sao được giờ ai kêu nó là đứa có tâm hồn, đam mê đặc biệt với ăn uống cơ chứ!

"Tặng băng Bắc Cực?! Là Hấn ư?" Phan Anh có chút mắt mát. Cô ấy bắt đầu nghĩ về hấn rồi!

Nó gật gật, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm "đúng vậy. Tuy hấn đẹp trai không phải nói siêu đẹp trai gương mặt như tượng tạc, đường nét hoàn hảo mỗi tội luôn chỉ có một vẻ mặt chẳng khác gì băng Bắc Cực.Đã có lần em nghĩ khéo khi hấn nên chuyển đến Bắc Cực cho hài hòa với cảnh vật nơi đó"

Nó bất chợt nhớ ra một điều liền dặn Phan Anh "anh đừng nói với hấn nhé. Đây là em nén đặt đấy."

"Anh hứa sẽ không để hấn biết. Vậy biệt danh của anh là gì?"Phan Anh hỏi

"không có" Nó thành thật "đồ ăn ngon thật đó. Lần sau em sẽ đãi anh một châu nên anh về suy nghĩ trước địa điểm đi nhé" Nó hào sảng nói

"em chắc chứ?" Phan Anh nhìn nó, hỏi lại

"chắc 100%. Không cần tiết kiệm tiền giúp em. Em là một đại tư sản đấy" Nó vỗ vỗ ngực, khẳng định chắc nịch

"em cứ thế này sẽ khiến anh muốn phạm tội đấy" Phan Anh khề thờ dài, kìm nén

Nó ngơ ngác "hả?"

Phan Anh lắc đầu "không có gì"

Nó kêu Phan Anh dừng xe ở một đoạn hơi xa công ty "dừng xe tại đây thôi. Cảm ơn đã đưa em đi làm chàng vệ sĩ tốt bụng" Nó vỗ vỗ vai Phan Anh

"chàng vệ sĩ này mong được phục vụ quý cô suốt cuộc đời" Phan Anh ôm nó, nhanh chóng buông ra Cái ôm chóng vánh này chứa đựng bao nỗi nhớ của anh suốt những ngày qua khi không thể gặp nó. Nhưng cái ôm này cũng giống như sự mong manh trong hi vọng của anh vậy.

"anh thật lòng thích em. Anh cũng bằng lòng chờ em. Dù em có chọn anh hay không hãy coi anh như một người bạn đáng để em tin tưởng. Đó là ước nguyện duy nhất của anh. Nếu ai bắt nạt hay khiến em đau lòng anh sẽ xử lí tên đó"

"cảm ơn anh" Nó không biết nên nói gì. Não bộ chỉ nghĩ được ra ba từ ngắn ngủi.

Thật vui vì có một người luôn vì nó như thế nhưng lại đau lòng thay người ấy khi vắn bài số mệnh thường không mỉm cười với họ!

"Được rồi vào trong đi không muộn đấy" Phan Anh cười với nó,thúc giục

"Thế anh đi cẩn thận nhé" Nó tạm biệt Phan Anh rồi đi về hướng công ty.

Phan Anh dõi theo bóng nó khuất rạng mới trở lại xe rồi khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

(>.<)

Nó thức dậy đúng giờ như mọi hôm, lập lại các động tác đã được lập trình sẵn sau đó xuống nhà ăn sáng.

Di Năm từ trong bếp đi ra, cười với nó "cô chủ buổi sáng tốt lành"

"Dì cũng vậy" Nó đáp lại, tiến về phía bàn ăn

Chỗ đối diện với nó vẫn trống không, có thể hấn đã đi trước hoặc chưa xuống. Lâu nay bọn nó cũng ít dịp ăn sáng cùng nhau nên đoán chừng việc công ty rất nhiều nghe dì Năm nói mới sớm đã không thấy bóng dáng hấn đâu. Chắc Chắc nó thì nghĩ hấn là một kẻ tư bản cuồng công việc đúng hơn.

Di Năm thấy nó nhìn phía đối diện hiển nhiên nghĩ rằng nó đang quan tâm tới hấn nên cười hiền hậu giải thích "cậu chủ chắc sẽ xuống ngay thôi sáng nay tôi chưa thấy cậu chủ đi làm" rồi lại tiếp lời "phải rồi hôm nay tôi có làm thử món mới cô chủ ăn rồi cho nhận xét nhé"

Nó vừa nghe thấy chữ "món mới" mắt đã sáng rực nên gật đầu lia lịa "dì yên tâm con nhất định không khách sáo"

Hấn đi xuống, ngồi vào phía đối diện cũng là lúc dì Năm bê xong tất cả các món ra.

"Cậu chủ, chào buổi sáng"

Hắn chỉ gật đầu coi như lời chào, gương mặt lạnh lùng, đẹp trai chẳng chút biểu cảm.

Di Năm nán lại đợi nó động đũa mới hỏi "món này thế nào cô chủ?"

"ngon lắm di. Di cứ làm thế này đảm bảo có thể mở nhà hàng luôn"Nó khen không ngớt,cái mỏ chu lên trông rất cute.

Trang sức có thể không cần riêng đồ ăn là nó không bao giờ từ chối. Nhưng phải công nhận tay nghề của di Năm rất cao, nấu ngon thế này sớm muộn nó cũng phải tính đến giải pháp làm sao để ăn nhiều mà vẫn không béo mất thôi.

"xem kia cái miệng nhỏ của cô chủ ngọt quá cơ" Di Năm phì cười trước bộ dạng vừa thật thà vừa nịnh nọt của nó.

"con nói thật đấy. Cứ thế này con sẽ yêu di chết mất thôi"

"Cô chủ đáng yêu quá." Di Năm cảm thán, cảm giác gần gũi như người nhà khiến bà thấy rất ấm lòng Quan trọng hơn tuy nó là tiểu thư trong gia đình giàu có nhưng không đồng đẳng kiêu ngạo như những người kia. Nó luôn tạo cho người ta sự thân thiện, cảm giác vui thích khi trò chuyện.

So với nó có tâm hồn ăn uống, đánh chén no say bất chấp hình tượng thì hắn chỉ động đũa chút ít như thể mang tính chất mình có động đũa vậy.

Hắn đang nhường nó ư? Không thể xảy ra trường hợp đó. Nó dù ăn nhiều nhưng vẫn chừa lại một nửa cho hắn nha. Nó không hề độc chiếm.

"sao anh ăn ít thế? Bữa sáng rất quan trọng cần phải lấp đầy bụng mới có thể làm việc tốt" Nó có lòng tốt hỏi, tiện tay gấp cho hắn một ít thức ăn

"không đói"Hắn nhả ra hai chữ vô vị nhưng vẫn ăn hết thức ăn nó gấp mới gạt đũa

Nó tắc lưỡi, lẩm bẩm "ngon thế này không ăn thì quá uổng phí cuộc đời" thế là nó lại tiếp tục công cuộc đánh chén. Một mình một thế giới đến khi hài lòng với cái bụng thì mới thôi.

Hắn không vội rời đi ở lại một lúc mới ra lấy xe.

Phan Anh ngồi trong xe,liên tục dõi theo kính chiếu hậu vừa thấy nó ra liền ấn nút mở cửa xe, cất túi đồ bọc giấy màu vàng nhạt vào ngăn mới bước xuống, ánh mắt lướt qua túi đồ khiến anh bất giác mỉm cười vô thức. Mong là nó sẽ thích món quà này!

Sải bước dài về phía nó, trên mặt vẫn nguyên nụ cười ấm áp, hài hước trêu đùa "quý cô xinh đẹp hôm nay hãy cho phép tôi được cô đến nơi làm việc nhé"

Nó cũng đùa "vậy quý cô này không khách sáo đâu nhé"

Phan Anh ngắm kĩ nó, thu hết khuôn mặt đã khiến anh nhớ nhưng giày vò, không tự chủ được xoa đầu nó như vẫn làm.

"béo lên rồi xem ra em không nhớ đến anh chút nào nhỉ"

Nó vuốt vuốt tóc mình, nhăn nhó "sao anh cứ xoa đầu em như trẻ con thế"

"vì em đáng yêu"

"em lúc nào chẳng cute" Nó đặt hai tay trước cằm, hơi nhồi đầu ra thể hiện mình rất cute cho Phan Anh thấy khiến anh chàng phì cười vì sự trẻ con vui tính của nó

"nhìn em kìa mới được khen đã phồng mũi rồi" Phan Anh lần nữa định xoa đầu tiếc là nó đã tránh kịp

"được rồi em nghĩ chúng ta nên đi thôi không sẽ muộn đấy"

Phan Anh gật gật, cùng nó bước vào xe

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, rồi đi để lại làn khói trắng và đằng sau là chiếc xe màu đen, sang trọng đã lặng lẽ đỗ ở đó tự bao giờ.

Người trong chiếc xe đen ấy tuy vẫn nguyên sự lạnh lùng sắc lạnh nhưng không hiểu tại sao không khí trong xe bỗng giảm xuống âm. Mặc dù có điều hòa nhưng có lẽ khó có thể át nổi sự lạnh lẽo ấy.

Có thể do chủ nhân của nó vốn dĩ đã vậy hoặc có thể do sự chi phối ấy bắt nguồn từ con tim.

Đồng tử vẫn đặt ở vị trí cũ-vị trí nó vừa cười với tên đó. Trái tim hắn rất khó chịu, nhói lên trong lồng ngực như bị chất vô hình nào đó kích thích mà chất này chỉ xuất hiện khi có nó. Hắn không sao khống chế được. Cảm giác này vô cùng đáng ghét. Đường như bao sự kiềm chế của hắn đều vô dụng vậy.

Kiểm chế lại những suy nghĩ và cảm xúc thất thường của bản thân hắn phóng xe lao đi trong chớp nhoáng.

Nó thất dây an toàn, nhìn Phan Anh "Lâu nay không thấy anh xuất hiện?"

"công ty bên nước ngoài xảy ra chút chuyện anh phải ở bên đó giải quyết một thời gian" Phan Anh cười ảm áp, lời nói cũng rất dịu dàng

"à em quên mất" Nó ậm ừ hiểu ra.

Phan Anh mở ngăn kéo, lấy ra bịch giấy màu vàng nhạt đưa cho nó, tay còn lại vẫn điều khiển vô lăng.

"cho em đó"

Nó mở ra, bên trong toàn đồ ăn "anh mua à?"

"ừ" Phan Anh trả lời gọn nhẹ, đùa nó "anh định mua trang sức cho em nhưng chỉ sợ em sẽ bán đi mua đồ ăn thôi"

Đồ ăn này anh đã đặc biệt chọn địa chỉ, tự mình xếp hàng để đi mua từ đêm nhưng vẫn phải đợi đến gần trưa mới mua được. nhưng ít ra anh vẫn may mắn hơn nhiều người phía sau.

"anh cứ làm như em háu ăn lắm ấy" Nó bĩu môi bất bình.

"Là em tự nói đấy nhé" Phan Anh cười với nó

"xi! Đây là nể tình tấm lòng của anh em mới ăn nó thôi" Nó giờ giờ cái bịch lên trước mặt sau đó lấy đồ ăn ra đưa cho cả Phan Anh "anh ăn cùng đi"

Phan Anh nhận một cái bánh hình tròn, bằng nắm đấm khẽ cắn một miếng cho có lệ sau đó nói "anh ăn rồi còn lại đều của em nên ăn từ từ thôi sẽ không ai tranh đâu mà sợ"

"hừ! ai dám tranh đồ của em chứ" nó hỏ báo nói

"bình thường anh cũng chỉ ăn ít thế thôi ư?" Phan Anh vì vẻ mặt của nó mà phì cười. Nó thật sự khiến người khác không thể không yêu thương.

"anh không thích ăn uống cho lắm"

"Anh chẳng khác gì tên tăng tăng Bắc Cực kia. haiz! em đánh phải ra tay vậy" Nó cố tình thờ dài như thể mình vì Phan Anh mới ăn vậy. Nhìn bộ dạng lúc này với lúc đánh chén giống hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau

Dù nó đã ăn rồi nhưng dạ dày vẫn còn rất nhiều chỗ trống cần được lấp kín. Haiz! Biết sao được giờ ai kêu nó là đứa có tâm hồn, đam mê đặc biệt với ăn uống cơ chứ!

"Tăng tăng Bắc Cực?! Là Hấn ư?" Phan Anh có chút mất mát. Cô ấy bắt đầu nghĩ về hấn rồi!

Nó gật gật, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm "đúng vậy. Tuy hấn đẹp trai không phải nói siêu đẹp trai gương mặt như tượng tạc, đường nét hoàn hảo mỗi tội luôn chỉ có một vẻ mặt chẳng khác gì tăng Bắc Cực.Đã có lần em nghĩ khéo khi hấn nên chuyển đến Bắc Cực cho hài hòa với cảnh vật nơi đó"

Nó bất chợt nhớ ra một điều liền dặn Phan Anh "anh đừng nói với hấn nhé. Đây là em nén đặt đấy."

"Anh hứa sẽ không để hấn biết. Vậy biệt danh của anh là gì?"Phan Anh hỏi

"không có" Nó thành thật "đồ ăn ngon thật đó. Lần sau em sẽ đãi anh một bữa nên anh về suy nghĩ trước địa điểm đi nhé" Nó hào sảng nói

"em chắc chứ?" Phan Anh nhìn nó, hỏi lại

"chắc 100%. Không cần tiết kiệm tiền giúp em. Em là một đại tư sản đấy" Nó vỗ vỗ ngực, khẳng định chắc nịch

"em cứ thế này sẽ khiến anh muốn phạm tội đấy" Phan Anh khẽ thở dài, kìm nén

Nó ngo ngác "hả?"

Phan Anh lắc đầu "không có gì"

Nó kêu Phan Anh dừng xe ở một đoạn hơi xa công ty "dừng xe tại đây thôi. Cảm ơn đã đưa em đi làm chàng vệ sĩ tốt bụng" Nó vỗ vỗ vai Phan Anh

"chàng vệ sĩ này mong được phục vụ quý cô suốt cuộc đời" Phan Anh ôm nó, nhanh chóng buông ra Cái ôm chóng vánh này chứa đựng bao nỗi nhớ của anh suốt những ngày qua khi không thể gặp nó. Nhưng cái ôm này cũng giống như sự mong manh trong hi vọng của anh vậy.

"anh thật lòng thích em. Anh cũng bằng lòng chờ em. Dù em có chọn anh hay không hãy coi anh như một người bạn đáng để em tin tưởng. Đó là ước nguyện duy nhất của anh. Nếu ai bắt nạt hay khiến em đau lòng anh sẽ xử lí tên đó"

"cảm ơn anh" Nó không biết nên nói gì. Não bộ chỉ nghĩ được ra ba từ ngắn ngủi.

Thật vui vì có một người luôn vì nó như thế nhưng lại đau lòng thay người ấy khi ván bài số mệnh thường không mỉm cười với họ!

"Được rồi vào trong đi không muộn đây" Phan Anh cười với nó, thúc giục

"Thế anh đi cẩn thận nhé" Nó tạm biệt Phan Anh rồi đi về hướng công ty.

Phan Anh dõi theo bóng nó khuất dạng mới trở lại xe rồi khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

=====>^.<=====

Nó chào mọi người, nó ngồi vào bàn của mình, mắt liếc qua bên chỗ Mặc Nhiên

Sao cô nàng vẫn chưa đến nhỉ? Không phải có chuyện gì đấy chứ?

Nó đang thắc mắc thì một bóng đen vụt đến, hót hải vừa thở vừa ôm bụng ngồi vào vị trí của mình.

Nó choài sang hỏi "ê đi muộn thế?"

Mặc Nhiên phất tay với nó ra hiệu "đợi thờ tí đã" sau đó tiếp tục thở phì phò vài phút mới bình thường

Mặc nhiên ghé sát về phía nó, nhỏ giọng "tối qua mãi đọc ngón đâm ra gần sáng mới ngủ. Đã thế đồng hồ hết pin không kêu hại tôi cứ ôm chăn ngủ ngon lành. May vẫn kịp "

Nó:"...!!!"

Lý thị

Bầu không khí khác lạ. Từ sáng đến giờ vị nào vào báo cáo quay ra cũng đều mặt mũi xám ngắt, hồn vía bay hết cảm tưởng như giảm đi mười năm tuổi thọ.

Gia Viễn nhìn Hắc Phong, ngậm hỏi

"Anh em bị sao thế?"

Gia Viễn mặt nhăn nhó. Mang tiếng là em trai nhưng anh cũng chẳng thể nào hiểu nổi tâm tư nắng mưa đan xen của ông anh trai. Rõ ràng bình thường đã khiến người ta khiếp sợ rồi hôm nay còn trung ra vẻ mặt giết người thế kia ai không bay cả mạng mới lạ đấy.

Hắc Phong vẫn một thân phong trần, khí chất lạnh lùng nguyên thủy về khó dò và bí ẩn luôn là sức hút kinh người nhưng lại khiến người ta không dám đến gần.

Hắc Phong quan sát hẳn, đáy mắt hiện lên một tia khác lạ rồi vụt tắt trở về vị trí như ban đầu.

Hắc Phong nói với Gia Viễn" ra ngoài thôi"

Gia Viễn ù ù cạc cạc theo Hắc Phong ra ngoài đầu vẫn chưa hiểu mô tê gì.

"Anh em rốt cuộc làm sao vậy?"

"không cần để ý"

Gia Viễn ai oán đúng là trên đời này người có thể thấu hiểu tâm tư và dám làm bạn với anh hai chỉ có anh ấy. Căn bản hai người có khác gì nhau đâu!

Một ngày nữa trôi qua, bình minh đã nhường chỗ cho những ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng.

Nó ngồi vào vị trí của mình, giờ tay chào hẳn "chào buổi sáng" nhưng đáp lại chỉ là gương mặt lạnh không cảm xúc.

Thôi bỏ đi, cảnh này quen quá rồi. sao nó cứ cảm giác lạnh lạnh thế nhỉ! Ở quên đối diện là cái máy điều hòa di động mà. Nhưng trông hần cứ khác khác thế như kiểu là bị ai chọc giận ấy.

Bị nó nhìn chăm chăm, hần có chút không vui "nhìn đủ chưa?"

"đủ rồi đủ rồi. Nhưng anh bị sao thế? Nhìn mặt cứ hầm hầm ừ khói thế kia sẽ dọa nhân viên đấy."

"Hầm hầm ừ khói" hần nhắc lại, từ trước đến giờ chưa từng nghe mấy từ kì lạ như vậy mà cô cũng chẳng ai dám nói trước mặt hần.

"chưa nghe thấy bao giờ đúng không?" nó cười thích thú

"từ tôi mới phát minh đây độc quyền dành riêng cho anh"

"...!!!" "Mặt hần có chút đơ đơ, người con gái này lúc nào cũng thẳng thừng như vậy? Nói chính xác là có chút khác người

"haha nhìn mặt anh kia cute quá cơ. Phải thế mới đẹp trai chứ" Nó cười vui vẻ chỉ thiếu nước nhảy bổ vào hần véo hai má thôi.

vì thế không hề để ý đến một điểm nhiệt độ phòng đã tăng lên đáng kể từ cái máy điều hòa di động ấy cũng bớt phát khí bằng hơn trước.

"thôi không nói chuyện với anh nữa tôi phải đi làm đây. Tạm biệt" nó khoác túi vào vai, đi làm

"tối nay theo tôi đến dự một bữa tiệc"

"ok "

CHiều, tan làm Mặc Nhiên kể vai nó, rù rê "ề tối nay quẩy chứ?"

"ho no no tối nay trăm có việc việc rồi"

"oh no bệ hạ định bỏ rơi thần thiếp ư?" Mặc Nhiên nhiệt tình phối hợp, thậm chí còn giả bộ phát tay giận dỗi như mấy phi tần dụ dỗ hoàng thượng

"ái phi tối nay chịu thiệt chút nhé trăm sẽ đền bù sau" Nó nâng cằm của Mặc Nhiên, bắt chước đúng điệu bộ của hoàng thượng

"tha người lần này đó người ta rộng lượng mà" Mặc Nhiên ngọt sớt nói khiến nó sồn cả da gà

"Cảm ơn ái phi"Nó vỗ vỗ mặt Mặc Nhiên, cưng chiều

Tại bữa tiệc, nó khoác vai hần đi vào trong.

Hôm nay nó chọn một bộ váy form công chúa màu cam, cúp ngực, bó eo phần dưới bông bênh. Trên đầu có đội một vòng hoa được kết thủ công. Dưới chân đi một đôi giày cao gót đen 10 phân. Lúc này đây nó chính là một tiểu thư kiều sa, yêu kiều lộng lẫy chỉ có nó mới biết bộ này nặng đến nhường nào.

Còn hần một thân vest đen, áo sơ mi trắng lạnh lùng nhưng rất có sức hút.

Kết hợp lại chuẩn một cặp sinh ra để dành cho nhau. Ai ai nhìn vào cũng không ngớt bàn tán. Còn việc họ nói gì thì nó không hề để ý.

Một khoảng không trong bữa tiệc xa hoa, quý tộc ấy có hai người chăm chú theo dõi. Một người đầy mắt thoáng tia u sầu, người kia lại nháy lên tia gian ác

" chứng kiến cảnh này anh chắc hẳn rất đau lòng" Cát Như lên tiếng, giọng điệu lạnh lẽo

"cô cũng vậy thôi" Phan Anh đáp

"nếu đã cùng chung con thuyền chi bằng cùng nhau hợp tác. Tôi đảm bảo anh sẽ có được cô ta còn tôi cũng có được người tôi muốn" Cát Như dòi tằm mắt, đặt lên người Phan Anh

Ngay từ lần ở nhà hàng hôm đó, cô ta đã bắt đầu nghi ngờ liền cho người điều tra mới biết được Phan Anh là một kẻ si tình đến ngu ngốc. Có ai lại dành 7 năm chỉ âm thầm bảo vệ người mình yêu chứ. vì anh ta chọn cách đó lên mới vĩnh viễn là kẻ đến sau.

Nhưng nếu anh ta đồng ý hợp tác với cô ta sẽ rất có lợi. Một con cờ như vậy tại sao không tận dụng chứ? Cô ta đâu có ngu.

Phan Anh chột cười, bình thản "Ngay từ đầu con đường tôi và cô chọn đã khác nhau chúng ta vốn không thể hợp tác còn cô càng không có tư cách đề hợp tác"

"anh chấp nhận để mắt cô ấy ư? Anh vẫn luôn lừa dối mình vẫn rất si tình chờ đợi cô ấy nhưng liệu anh có thể trốn tránh mãi không? Kết cục ấy rồi sẽ đến. Nhìn đi anh vì cô ta làm bao nhiêu chuyện nhưng ánh mắt cô ta có từng một lần đặt bên cạnh anh không hay với cô ta anh mãi chỉ là anh trai?!!!"

Cát Như khôn ngoan đương nhiên sẽ biết cách chọc trúng nỗi đau của Phan Anh.

Mặt Phan Anh hơi tối đi không rõ do ánh đèn hay sắc thái.

Xét cho cùng những lời Cát Như nói hoàn toàn đúng nhưng thế thì đã sao chứ làm anh trai vẫn tốt hơn không thể làm bạn

"tôi nói đúng rồi chứ" Cát Như lóe lên một tia đắc ý nhưng câu trả lời của Phan Anh khiến cô ta sững sờ

"làm anh trai ít ra vẫn có thể bảo vệ cô ấy. tôi đã tự hứa với mình rằng chỉ cần cô ấy hạnh phúc tôi là ai không quan trọng"

"anh si tình quá mức hay ngu ngốc quá độ?! Cô ta có gì tốt hả?" Cát Như không vui

Tại sao nó lại may mắn đến vậy? tại sao ai cũng yêu quý nó? Còn cô ta thì sao? Yêu hấn nhiều như vậy? Vì hấn làm bao nhiêu chuyện hấn có từng một lần nhìn cô ta? Nếu lần đó cô ta không cứu ác hấn cơ hội đến gần cũng chẳng có.

"ngay từ lúc gặp cô ấy tôi đã ghét rồi. Tôi thật lòng khuyên cô dừng tay đi nếu tôi biết cô động đến cô ấy thì đừng trách tôi đã không nhắc nhở"

"Haha cô ta nghe được những lời này chắc hạnh phúc lắm. Mong rằng anh sẽ không hối hận. Nếu một ngày anh đổi ý tôi vẫn rất hoan nghênh"

Cát Như nghiêng răng nói, hai tay nắm chặt thành nắm đấm khi thấy cảnh hấn ôm eo nó, dường như rất quan tâm, lo lắng thì càng ghen ghét hơn. Cai gai trong mắt càng lúc càng to ra. Giờ cô ta phải nhẫn nhịn, chưa phải lúc ra tay.

Phan Anh từ lúc bắt đầu đến giờ đều chưa từng rời mắt khỏi nó, thấy cảnh đẩy trái tim đau thắt

Nó bị vấp vạt vấy suýt bỏ nhào về phía trước may hấn giữ lại không thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Ấy thế mà người ngoài nhìn vào đâu nghĩ vậy họ thấy bọn nó thế liền nghĩ tình cảm bọn nó thắm thiết, rất mực quan tâm lo lắng

" cảm ơn"

"lần sau chú ý tôi không rảnh lúc nào cũng để tâm mấy việc này" Hấn vô tâm nói nhưng ánh mắt rõ ràng hiện tia lo lắng không dễ phát hiện.

Bọn nó tiến đến chỗ Gia Viễn và Hắc phong.

Gia Viễn cười tươi rồi, âu phục cũng giống hấn và Hắc Phong "chị dâu xinh quá"

"hôm nay em rất khác giống công chúa xinh đẹp" Hắc Phong khen

"đa tạ hai người nha" Ai cũng khen nó trừ cái máy điều hòa di động bên cạnh là mắt đui.

Hắc Phong nhìn hấn, một tia ẩn ý khó dò.

" bữa tiệc này?"

" Ông ta là doanh nhân hôm nay muốn chiêu đãi mọi người về thành công của dự án mới chủ yếu để rêu rao, kiếm thêm mối quan hệ. Không cần để ý chúng ta chỉ đến góp vui thôi"

Dưới sự chỉ bảo nhiệt tình của Gia Viễn nó cũng hiểu vai trò của mình hôm nay không gì khác ngoài làm bình hoa di động.

"thì ra đến làm bình hoa di động" Nó thật thà nói

"vậy thì đến để làm gì ở nhà ngủ vẫn tốt hơn đúng không?"

"haha chị dâu chúng em là người làm ăn, phải nể mặt người ta chứ" Gia viễn dù rất buồn cười trước biểu cảm ngơ ngơ của nó vẫn phải chú ý hình tượng.

"ờ ha. Vậy anh đưa tôi đi làm gì?" Miệng nói nhưng mắt nó đã dò được mục tiêu ở phía xa xa một bàn toàn đồ ăn. Ôi đúng thứ chị thích! Người nó ở đây hồn sớm đã bay về nơi có đồ ăn cực phẩm

"ông nội bảo" Hấn đáp ba từ

Hấn thấy biểu cảm của nó liền biết nó chẳng để tâm hai mắt sáng rực vậy chỉ có đồ ăn thôi.

Nó thấy mọi người hoặc bàn công việc hoặc chú ý lên sân khấu tay chỉ có ly nước thì đành ngậm ngùi chờ đợi.

Gia Viễn đi ra một góc yên tĩnh nghe điện thoại rồi nhanh chóng quay, nét mặt nghiêm túc " ở chi nhánh xảy ra chút sự cố anh hai, anh Hắc Phong em đi trước. Chị dâu ở lại chơi vui vẻ nhé"

Nó đứng một lúc mà chán nhòe cả ra cảm giác hai chân sắp mọc luôn. Ôn giờ cuối cùng cũng khai tiệc rồi. Huhu bỗng cô nương sinh ra chỉ để chờ đến

giây phút này.

"Tôi ra kia nhé" nó vèo nhất đã xuất hiện ở chỗ bàn đồ ăn, vẻ mặt như đây mới thể giới thuộc về ta

Hắn bị vây quanh bởi đám thương nhân nên không tiện giữ nó bên mình, nhưng mắt vẫn âm thầm dõi theo.

Phan Anh đến bên nó, tay cầm ly rượu màu nâu đỏ sóng sánh, môi nở nụ cười ấm áp tràn đầy yêu thương, theo thói quen gõ đầu nó " cái tật này sao mãi chưa chịu sửa?"

Nó nghe giọng quen thuộc liền nhoén miệng cười, tay giả vờ xoa xoa chỗ bị cốc, giận dỗi nói "chẳng phải lần nào anh gặp em cũng đều cốc đầu em đó sao"

Hai bọn nó cùng nhìn nhau cười đùa rất vui vẻ.

Hắn nói chuyện nhưng lại thu hết cảnh tượng phía xa vào mắt. bầu không khí trùng xuống trông thấy, hàn khí tỏa ra khiến mọi người bất giác rùng mình nhìn hắn thấy gương mặt tượng tạc vạn phần mê hoặc bỗng nhiên thay đổi sắc khí, ai cũng đều cảm nhận được một sự nguy hiểm đang rình rập. Mọi người lên nhìn nhau, trao đổi ánh mắt ngầm rồi lại tự nhìn bản thân mình xem thử mình đã nói sai chỗ nào mà khiến không vui.

Cát Như này giờ tâm trạng tồi tệ nhìn cảnh trước mắt lòng tự nhiên rất vui sướng. Cô ta chẳng cần làm gì thì nó vẫn tự đào hố chôn mình. Quả đúng là tự giúp cô ta rồi.

Phan Anh cầm khăn giấy định giúp nó lau phần kem dính bên ngoài miệng nhưng bàn tay đưa đến không trung đã hụt hẫng. Hắn đã kéo nó về phía sau, lấy từ trong túi của mình khăn rất nhanh lau sạch sẽ.

Bầu không khí lúc này càng thêm trầm xuống như thể một cuộc chiến sắp bắt đầu giữa hai con hổ. Một người mười phần lạnh nhạt băng giá một người thờ ơ ảm áp đặt cạnh nhau tương phản đến nhường nào.

Hắn nhìn Phan Anh đồng tử sâu thẳm nhưng ẩn chứa sự đánh dấu chủ quyền thậm chí còn có cả sự cảnh cáo " không biết vợ tôi từ lúc nào đã thân thiết với Phan tổng vậy?"

Lòng hắn lúc này chỉ toàn là cử chỉ thân mật của hai tụi nó từ trước và bây giờ. Hắn như mất khống chế mà tức giận, hắn ghét phải nhìn thấy cảnh nó và Phan Anh ân ái với nhau. Trái tim cứ khó chịu dồn dập.

Người ngoài cuộc rất vui vẻ hưởng thụ cuộc chiến này nhưng tiếc là nhìn thấy ánh mắt của hắn liền vội tránh xa.

Nó vẫn đứng hình vì hành động bất ngờ của hắn. Não bộ các dây thần kinh hoàn toàn tê liệt. Đã thế chữ "vợ" to đùng đập vào tai nó càng khiến nó sững sốt khó tin. CMN! Hôm nay hắn bị sao thế? Cứ như đang ghen ấy. Đã thế một tay còn giữ chặt tay nó đau đến đỏ cả lên. Mà nó càng cựa tay hắn càng nắm chặt khiến nó cảm giác lực bất tòng tâm đành để mặc hắn.

Nó đâu biết vì hành động đó càng đẩy con tức của hắn lên cao, hắn đâu nghĩ nó đâu mà chỉ nghĩ rằng nó sợ Phan Anh hiểu lầm nên không muốn làm như vậy.

Phan Anh giữ nguyên nụ cười, bình tĩnh trả lời nhưng chỉ có anh biết trái tim anh đang giằng xé thế nào "chúng tôi là bạn bè thân thiết một chút khiến Lý tổng ghen? thì tôi xin lỗi"

" Chỉ sợ người có ý hoa vô tình. Tôi mong lần sau Phan tổng nên giữ khoảng cách thì hơn"

Nói rồi hắn kéo mạnh tay nó ra ngoài xe.

Nó tức giận hét lên "anh làm cái gì vậy mau buông tay tôi đau đó"

Chỗ này không có ai nên rất yên tĩnh, không gian tĩnh mịch khiến giọng nói của nó rõ ràng hơn.

"đau ư? Tôi không thấy như vậy nhỉ? theo tôi thấy cô đang sợ hắn ta hiểu lầm thì đúng hơn" Hắn gần giọng nói, chất giọng trầm thấp bạc bẽo lạnh lùng đến thấu xương. Nó nhìn hắn, gương mặt vẫn vậy chỉ là mang theo sự tức giận dè dặt.

Nó tức giận, đẩy hắn ra, quát lên" anh nói linh tinh cái gì hiểu làm cái gì? Tôi và Phan Anh chỉ là bạn hơn nữa chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao tôi và anh chỉ trên danh nghĩa không ai có quyền can thiệp vào cuộc sống đối phương"

Trái tim nó tự dưng đau nhói, những lời vô tình của hắn làm nó bị tổn thương, nó không hiểu sao hắn tức giận như vậy nhưng nó và Phan Anh đâu có làm gì quá đáng để phải hờn ghen với lương tâm.

Hắn nghe xong sự tức giận như ngọn lửa bùng lên dữ dội, hắn siết chặt tay bàn tay nó, kéo lại gần, tay kia thì vòng qua eo nó khiến nó xích gần hắn, nó va vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ghé sát tai nó nói nhỏ nhưng đủ nghe, lời lạnh buốt tàn nhẫn " cô tức vì tôi đã phá hoại hạnh phúc của hai người ư? Nhưng tôi nhắc nhở cô một điều dù trên danh nghĩa nhưng người ngoài nhìn vào thì cô vẫn là vợ tôi liệu chừng mà cư xử. tôi không thích nhìn thấy cảnh hai người ân ái trước mặt tôi hiểu chưa?"

Bọn nó đùa nhau từ lúc nào trong mắt hắn đã biến thành diễn trò ân ái. Nó tức giận, đẩy hắn ra nhưng vô lực "Lý Gia Thành tôi lặp lại lần nữa tôi và Phan Anh chỉ là bạn anh đừng có vu oan cho tôi. Còn nữa đừng chỉ nhắc nhở mình tôi anh cũng lên nhắc nhở người tình của anh an phận một chút"

Nó dùng hết lực cuối cùng cũng đẩy được hắn ra, mở cửa xe ngồi vào trong, lòng chứa đầy sự uất ức. Trái tim cứ liên tục toác ra đau đớn. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó và hắn cãi nhau. Không hiểu sao dù mạnh mẽ nhưng nó rất sợ hắn hiểu lầm.

Trong xe bầu không khí càng thêm trầm xuống, sự ngưng ngáp bao trùm, chẳng ai nói với nhau một câu nào.

Đội chiếc xe đi khuất Cát Như lập ở một chỗ xa xa mới lộ mặt ra. Nhìn cảnh tượng vừa nãy lòng cô ta thất lại, sự ghen tức bùng nổ. Những ngón tay ghi chặt da thịt đến ứa máu. Cô ta ghét khi thấy hắn quan tâm đến nó.

Cát Như nghiêng răng nghiêng lợi "Giản Hi là do cô ép tôi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Kể từ sau chuyện hôm qua tình trạng của hắn và nó xấu đi trông thấy. Nó đi xuống nhà, sắc mặt cũng chẳng vui là bao nhìn thấy hắn đang ăn thì càng thêm tồi tệ. Nó bỏ hắn, lặng lặng đi ra cửa.

Di Năm nhìn hắn quay sang quan sát nó lòng cũng cảm nhận được vài điều bất thường đặc biệt tạo người ta cái cảm giác như đang chiến tranh lạnh ấy. Di Năm tuy nghĩ thế nhưng cũng không dám nói chỉ hỏi nó "cô chủ không ăn sáng à?"

"con không đói" Nó thẳng thừng từ chối rồi đi một mạch ra cổng. Quan trọng là nó có muốn ăn thì nó vẫn còn rất giận vụ hôm qua nuốt cũng không trôi nhìn thêm cái mặt hắn thì ngay lập tức chỉ muốn nhào lên đánh cho hắn một trận xả hận. Mỗi tội là nó biết sức mình sức địch nên đành hậm hực nuốt cục tức vào trong. Hơn nữa tuy chẳng muốn thừa nhận nhưng nó vẫn có chút sợ hắn.

Nó làm việc, nhưng không thể nào tập trung, hình ảnh hôn qua cứ lượn lơ xung quanh nó.

Mặc Nhiên quan tâm hỏi "có chuyện hả? Tôi thấy bà cứ thất thần"

Nó lắc đầu, trả lời qua loa rồi tiếp tục làm việc.

Tiếng điện thoại reo khiến nó giật mình theo phản xạ cầm lên xem ai sau đó liền đi ra chỗ cửa sổ nói chuyện

"hôm qua hắn không làm gì em chứ?" Phan Anh lo lắng hỏi

"không có gì"

"vậy anh an tâm rồi. Nếu hắn làm em tổn thương anh nhất định sẽ cướp em về" Phan Anh nửa đùa nửa thật nhưng tâm trạng của nó không cải thiện là bao.

"đừng đùa em như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm. Em không muốn.... có người hiểu lầm" Nó nói nhỏ dần nhưng Phan Anh vẫn nghe thấy. Anh biết người nó nhắc đến là ai trái tim càng thất lại đau đớn như thiếu oxy. Nó đang cố tình giữ khoảng cách với anh sao?

Thật lạ lúc nó nói những lời này luôn nghĩ đến thái độ tức giận của hắn hôm qua. Là nó sai ư?

"anh biết rồi. Anh có chút việc bận cúp máy trước nhé"

Nó cảm nhận được một sự u buồn trong lời của Phan Anh. Nó biết Phan Anh rá quan tâm nó nhưng nó lại không đủ dũng khí nói câu từ chối.

Nó cúp máy, nhìn ra xa suy tư.

Tầng cao nhất của Lý thị, Hắn nhìn đồng tài liệu không thể tập trung. Hôm qua là hắn quá đáng ư? Hắn cũng không hiểu sao mình mất kiểm chế đến thế. Nhưng lúc ấy hắn thật sự ghét phải chứng kiến cảnh nó cười với người đàn ông khác ngay trước mặt mình. Cái cảm giác khó chịu bứt rứt thôi thúc hắn như nhắc nhở hắn nếu không làm gì sẽ mất đi thứ mà hắn coi trọng nhất.

Gia Viễn và Hắc Phong nhìn hắn đang thất thần, một người lòng phức tạp một người thì cuồng cuồng hỏi "anh hai! Đang nghĩ gì thế?"

"không có."

"Vậy tốt rồi. em muốn báo với anh là chuyện ở chi nhánh kia đã giải quyết xong nhưng em vẫn thắc mắc. Em nghĩ không đơn giản là sự cố bình thường"
Gia Viễn nghiêm túc báo cáo

"cho người âm thầm điều tra" Ánh mắt hần sắc lạnh, lông mày hơi nhíu vì suy tư

"được. Vậy em ra ngoài trước hai người từ từ nói chuyện"

Hắc Phong vẫn đặt tiêu cự của mình trên người hần, mỗi người một suy nghĩ khiến không gian bỗng chốc tĩnh lặng.

"Gia Thành cậu biết không lúc tôi yêu cũng giống như cậu bây giờ" Hắc Phong trầm ngâm, lời nói ẩn ý

"Có ý gì?" Hần hoài nghi nhìn Hắc Phong.

"Muốn nhắc nhở cậu tình yêu không phải cứ áp đặt là như mình muốn. Phải rồi đến đây nhắc nhở cậu kế hoạch đã bắt đầu"

"Đã biết"

Hắc Phong cũng không nán lại rời đi ngay. Trong lòng ai cũng hiểu cuộc chiến này lớn thế nào. Mất mát ra sao. Lòng hần đột ngột dấy lên một tia bất an và lo lắng cho nó.

Gần tuần nó và hần vẫn trong tình trạng chiến tranh lạnh. Thật ra thì hần về nhà rất ít nên tụi nó cũng chẳng chạm mặt nhau.

Mấy hôm nay nó đều trong trạng thái bất an trực giác mách bảo sắp có chuyện xảy ra. Đã thế nó còn làm rơi chiếc ly thủy tinh vào sáng nay khiến nó càng lo lắng hơn.

3.52

Di Năm nhìn nó, khẽ hỏi "cô chủ và cậu chủ cãi nhau phải không?"

Nó nhìn di Năm thành thật thừa nhận "bọn con có chút mâu thuẫn"

Nó định nhặt đồng thủy tinh dưới đất thì di Năm ngăn cản "để đi. con bị thương cậu chủ sẽ trách phạt"

Nó bấu môi âm ỉ nói "hần ta còn lâu mới quan tâm "

Di Năm phì cười, giảng giải "cô chủ vẫn chưa hết giận cậu chủ à? Hai người không ai chịu mở lời trước thì sao có thể hiểu đối phương chứ"

"Con mới không thêm hiểu một người như hần"

"cô chủ tôi nói điều này nhé tôi cảm nhận được cậu chủ rất quan tâm cô chỉ là cậu ấy không biết mà thôi. Tình yêu ấy mà có lúc người ngoài tưởng tỏ người trong mơ hồ. Tất cả vẫn lên nghe theo con tim của mình. nó không bao giờ phản chủ"

Nó nhìn di Năm, mông lung. Thật sự nó cũng không biết tình cảm của mình thế nào nữa đúng như di Năm nói đôi khi chính nó cũng cảm thấy mơ hồ không rõ.

tôi, tại một khách sạn Vip của Lý thị, mọi người vẫn đang náo nhiệt hòa vào bữa tiệc sang trọng. Ai cũng sầm trên mình những bộ cánh cả tiền triệu đắt đỏ. Tiếng trò chuyện giao thiệp vang lên không ngớt.

bóng tôi đã phủ tràn thành phố nhưng vẫn không thể làm nhạt nhòa được sự sang trọng nơi đây, ban công được mạ vàng lóe sáng, các trụ được thiết kế theo hình trụ tròn, sáng bóng.

Hần cầm ly rượu Scharzhofberger Riesling đắt giá nhất của nhà máy rượu vang Weingut Egon Müller, Scharzhof, thuộc một trong những chai rượu đắt đỏ nhất thế giới niên hiệu năm 2003.

Độ sảng sảng và hương vị thơm ngon biến đổi trong khoang miệng khiến người ta mãi không thể nhàm lẫn hương vị của nó.

Hần phóng mắt ra phía xa, không rõ đang nghĩ gì, còn có một sự trầm ngâm chín chắn. Một mình sống trong thế giới cô độc.

Tiếng nhạc chuông vang đều đều, hần lướt nút nghe, nghe đối phương báo cáo cuối cùng chỉ đáp ngắn gọn "tôi biết rồi"

Cát Như đứng ở một góc có thể thu trọn hần vào mắt, nhẹ nhàng mong manh trong bộ đồ thiết tha kêu gọi vừa đủ. Cô ta nhìn hần thật lâu, thật lâu, say đắm và mê luyến như đã bị đoạt mất linh hồn. Với hần dù ở tư thế nào cũng là một loại trí mạng với phụ nữ. Tiếc là chẳng mấy người dừng cảm dấy vào hần vì họ biết động vào hần chỉ có chết như chơi. nếu không phải lần đó cứu hần có lẽ cả đời này cô ta cũng chẳng thể nói chuyện được với hần chẳng?

Cuối cùng, như bị thôi miên bước chân của cô ta lặng lẽ hướng về phía hần, tay cầm một ly cocktail bạc hà màu xanh.

Tiếng ly chạm vào nhau tạo ra tiếng kêu vui tai như tiếng chuông gió. Hấn quay sang, gương mặt không cảm xúc nhìn Cát Như

Cát Như mỉm cười nhìn hấn, giọng nói nhẹ nhàng " anh vẫn luôn vậy luôn thích một mình lặng lẽ "

Hấn không trả lời tiếp tục nhìn ra phía xa.

Cát Như với sự đối xử của hấn đã quen, cũng không tỏ nhiều cảm xúc, vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào say đắm nam nhân (TT: cười ngọt đến mấy thì với hấn cũng chẳng có cảm xúc thôi!!)

"anh biết không anh rất đẹp rất cuốn hút nhưng cũng khiến người ta phát bực vì quá xa lạ. Bao lâu nay em vì anh làm rất nhiều việc nhưng chưa từng một lần có được sự chú ý của anh. Em yêu anh nhiều như vậy, nghe lời anh như vậy, em biết anh có vợ dù cô ấy chỉ là trên danh nghĩa cũng vẫn vui vẻ chấp nhận chờ đợi anh nhưng còn anh luôn đối xử với em như người dưng. Em rất buồn. Em muốn..."

Cát Như đột ngột quay sang bắt ngờ ôm chặt hấn, mượn rượu để giải tỏa nỗi lòng, mượn rượu để nói những điều ẩn dấu trong lòng bấy lâu.

Hấn giằng tay của Cát Như ra, ánh mắt sắc nhọn hiện lên tia không vui.

Cát Như đối với sự phủ phàng của hấn vẫn không bỏ cuộc tiếp tục nhào vào người hấn, quyết không buông tha. Trong mắt cô ta hiện lên sự cố chấp và cuồng vọng.

"em muốn ôm anh như vậy lâu lắm rồi, muốn ở bên anh như bao đôi tình nhân khác. Em sẵn sàng chịu ản khuất, chịu thiệt thòi để được ở bên anh. Cho em cơ hội được không? Cho em một cơ hội"

Hấn đẩy cô ta ra khiến cô ta suýt thì té ngã xuống nền đá cẩm thạch, lạnh lùng bóp cổ cô ta "lời nhắc nhở của tôi cô quên rồi?!!!"

Ánh mắt hấn chợt trở nên nguy hiểm, Cát Như biết cô ta khiến hấn khó chịu.

Hấn không để ý đến cô ta trực tiếp rời đi.

Cát Như hai mắt đỏ sọng, viền mắt đã ướt, cười chua xót, hét to "Em không quên chỉ là em không kiềm chế được cảm xúc của bản thân"

sau đó chặn bước chân của hấn, kiễng người định hôn hấn nhưng tiếc là cô ta đã trượt, lần này hấn thật sự không hề nương tay, đẩy Cát Như ngã ngoài xuống đất.

Khinh thường nhìn từ cao cao xuống, lời nói vô tình tàn nhẫn " nhớ kĩ cả đời này tôi mãi mãi không yêu cô!"

Cát Như cười một tiếng, một giọt nước mắt lặng lẽ trào xuống gương mặt xinh đẹp mà thê lương. Cô ta hét lên "Anh không yêu em vì anh yêu cô ta đúng không?"

Hấn không trả lời trực tiếp rời khỏi

Cuối cùng thì cô vẫn là người thua cuộc! Vẫn là kẻ đến trước mà tay trắng! Vẫn là kẻ cười trong nước mắt, vui trong đau thương!

Cát Như đứng dậy,nhìn chằm chằm bóng lưng hấn, đôi mắt sắc sảo hấn lên những tia máu, cô ta cười lạnh "Nếu em không có được anh người khác cũng đừng mong có được!!!!"

Đoạn Cát Như cầm điện thoại gọi cho một số khác "Tôi cuộc với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Anh chấp nhận rồi!

Sau một thời gian, nó hoàn toàn quên bằng chuyện mình đã cãi nhau với hấn nên sớm đã trở về tâm trạng vui vẻ vốn có.

nó ngồi trước một cái bàn học nhỏ đặt ở trên giường, đôi tay linh hoạt ấn bàn phím hoàn thành bản kế hoạch dài ngoằng ngoằng. Trên mặt đã có chút mệt mỏi. Cuối giường con gấu trúc to quá người được đặt ngồi hướng về phía nó chiếm cả một nửa cái giường đang ai oán nhìn nó.

"Jiāyóu!(cố lên!) " Nó tự động viên mình, nghiêng cổ về hai bên, vịn hai khớp tay vào nhau cho đỡ mỏi tiếp tục công việc bằng quên thời gian.

Sau nửa tiếng nó đã hoàn thành xong bản kế hoạch vui vẻ lưu vào usb để mai đến công ty sẽ in.

"yes! Cuối cùng cũng xong!" Tay nó nắm thành nắm đấm, giờ lên kêu lớn một tiếng vui mừng nhảy tưng tưng trên giường, chiếc giường khẽ rung nhẹ. Nó

quả con gấu trúc ôm vào người, hai tay cầm hai tay của con gấu đưa ra đưa vào vui vẻ cực kì y như trẻ trâu.

Sau vài phút mới chịu buông tha con gấu trúc, dọn đồ đạc, cho usb vào túi mới yên tâm.

Nó vào mạng, mấy hôm nay không lên có chút chậm cập nhật tin tức

Tiếng ting ting báo hiệu có người nhắn tin đến. Nó vào xem quả nhiên là Phan ANH

IY: "Muộn thế này anh tưởng em đã ngủ"

II:" em vừa hoàn thành xong bản kế hoạch. Anh cũng thức muộn nhỉ giờ đã qua 12h rồi"

IY:"Giải quyết nốt công việc."

Phan Anh đọc dòng tin nhắn, đôi môi đẹp khẽ tạo thành nụ cười ấm áp. Nhưng nhớ đến những lời hắn nói không tự chủ được lo lắng hỏi

IY:" Mấy hôm nay em có gặp phải chuyện gì không?

Nó suy nghĩ đôi chút, mấy ngày nay nó vẫn sống yên bình lặng. Tuy lòng vẫn hiện rõ cảm giác bất an nhưng nó cũng không muốn cho Phan Anh biết.

II:"Không hề. Em bình yên vô sự lắm. Sao thế? có phải có chuyện?"

IY:" Anh chỉ hỏi vậy thôi"

Phan Anh thở dài hơi buồn nhẹ nỗi lo trong lòng. Nhưng sao anh cứ có cảm giác rất khác lạ.

II:" xì! tên nào dám gây chuyện với em em xử đẹp tên đó cho anh xem!" kèm theo mấy icon đáng yêu

Phan ANH bật cười, tạm quên đi cảm giác vẫn ẩn hiện trong lòng, vui vẻ nhắn lại

IY:"haha mạnh miệng nhì! Để xem lúc đó em có là người đầu tiên chạy không!"

II:" Em mà chạy em kêu meo meo cho anh xem!"

Nó vẫn vô tư chém gió, đem đến cho cuộc trò chuyện một sự vui vẻ và hài hước.

IY:" Anh sẽ chờ! muộn rồi ngủ sớm tốt cho sức khỏe. Nếu có chuyện gì lập tức báo anh biết"

II:"yes sir! Có gì nhất định sẽ khai báo. Anh ngủ đi em cũng ngủ đây"

Nó vui vẻ trả lời y như với sếp.

Phan Anh nhìn dòng tin nhắn của nó nụ cười càng đậm hơn, lòng cũng an tâm phần nào. Mong là dự cảm của anh là sai!

Bình minh đã hé từ khi nào, mặt trời đang lơ lửng một góc phía đông, tỏa ánh sáng ấm áp.

Vì hôm qua làm việc đến đêm nên sáng dù đồng hồ báo thức kêu inh ỏi nó vẫn ngủ ngon lành, cả thế giới thu gọn chỉ qua một lớp chăn.

Dưới sàn nhà, con gấu trúc đau khổ nằm úp mặt xuống, chống cái đuôi tròn to đùng về phía trần nhà. Ai oán hận không thể kêu.

Di Năm ở dưới nhà nhìn đồng hồ, nghi ngờ "bình thường giờ này cô chủ đã xuống ăn sáng sao bây giờ vẫn chưa thấy người đâu? Hay là ngủ quên?"

Di Năm đi lên thử kiểm tra phát hiện trên giường có một con nhộng màu hồng rất to đang chổng chênh bên mép giường có thể lăn xuống sàn bất cứ lúc nào mà con nhộng ấy vẫn rất say sưa trong giấc mơ của mình hoàn toàn không bị lay động bởi xung quanh.

Di Năm đẩy cái chăn ra giữa, gọi "cô chủ hôm nay được nghỉ phải không?"

Nó vẫn tiếp tục công cuộc ngủ mới là tất cả, hoàn toàn không phản ứng

Di Năm gọi to hơn "cô chủ, cô được nghỉ há?"

Vẫn rất im lìm, kim đồng hồ từng chút từng chút đem thời gian trôi nhanh hơn.

Di Năm vỗ mạnh vào chăn, gọi lớn "cô chủ mau dậy đi 7h kém rồi!"

Nó có vẻ bị đánh động, thò cái đầu vẫn mơ màng mắt tí hí hé chút xú, giọng ngái ngủ "di Năm đi gọi con à?"

Di Năm gật gật, nhanh miệng nói "cô chủ hôm nay nghỉ làm?"

Từ "lăm" bay vào đại não của nó, bùm một nhát các dây thần kinh hoạt động, ôi mẹ ơi nó ngủ quên!

"mấy giờ rồi di?" Nó lập tức chui khỏi chăn, phi khỏi giường, đầu tóc bù xù, mặt mày nhếch nhác, vừa hỏi vừa mở tủ chọn vội quần áo cũng chẳng quan tâm mình đã tạo ra được một bãi chiến trường.

"7h kém 20" Di Năm nhìn cảnh tượng trước mắt cười nhẹ, lắc đầu. Nhìn thấy con gấu đáng thương đêm qua đã bị ai đó thẳng tay đập khỏi giường liền đến bên cầm lên và đặt trên giường.

"hú hồn may vẫn kịp hệ hề" nó bay vèo vào phòng tắm, ụp một tiếng đập cửa.

"Bình tĩnh thôi cô chủ. Tôi xuống nhà trước nhé!" di Năm nói vọng, từ từ đi khỏi.

"vâng"

Nó hét to, tay chân vẫn linh hoạt thay đồ. Hú hú may nhờ có di Năm không xém chút nữa là ăn mắm rồi.

Nó bỏ qua bữa sáng, gấp gấp đến chỗ chờ xe buýt bắt đầu hành trình quen thuộc. Hôm nay xe buýt có phần thừa hơn nên cũng dễ chịu, không phải cọ sát hay chật chội đến phát bực như mọi hôm. Cảm giác không khí thật thoáng đãng

Đến công ty, Nó ngồi vào vị trí của mình, vươn vai ưỡn ngực khởi động vài giây mới bắt đầu công việc. Nó cắm usb vào máy, thực hiện vài thao tác, sau đó đến chỗ máy in. Nó kiểm tra xong mới hài lòng đem về chỗ ngồi.

Mọi người cũng bận rộn không kém, ai nấy đều rất tập trung. Cũng phải ngày mai họp rồi đương nhiên không muốn cũng phải cong đít lên mà chạy không sẽ chết dưới lưỡi dao tử thần của quản lý Lý Lan mất. Chết theo cách đó thật sự rất cực hình và đau đớn.

Mọi người tranh thủ nghỉ giải lao vài phút và hội tám tạm thời nhanh chóng hình thành. Tất cả đều quay vào nhau, hăng say buôn. Vài người chỗ ở xa liền kéo ghế để hóng cho tiện

"ê mọi người biết tin gì chưa?" một người gọi chuyện

"tin gì?" Nó ngơ ngác hỏi

"có phải tin khoa khôi ban giải trí có người yêu không?" Mặc Nhiên không chắc chắn nói

"chuyện này há! Đang sốt rần rần như nước sôi ấy! Mẹ kiếp có mỗi vụ có người yêu thôi mà làm như sợ cả thế giới chưa biết còn có tình rêu rao nữa chứ nói gì mà... ừm khoa khôi người ta cũng có người yêu rồi mỗi ban mình là từ a đến z ế tập thể. Còn nói bọn mình không có thánh nào vồn nữa chứ. Móa! Chị đây nghe mà chỉ muốn hắt xô nước vào bọn họ" CHị đại bức xúc

"Hắt xô nước quá lợi phải ném trứng cộng hoa quả thối mới vui để xem họ còn dám nói ban mình ế nữa không" Một cô gái trẻ hai hàng lông mày hơi nhếch, vui vẻ đùa

"haha thế thì quá tuyệt rồi!" Mọi người cùng cười rộ lên

"đúng đúng ai nói chúng ta ế là chúng ta chưa tìm được người tử tế để yêu" Một thánh khác chen thêm. Một tràng cười nữa vang vọng

"Cô ta cậy người yêu mình giàu, có chút quyền lực đem xe xin audi đến rước, ngày nào cũng tặng bó hoa to đừng muốn gì có đó mà lộng hành phách lối hề thấy ai đều vênh mặt nhìn chỉ auto muốn đập" Một cô khá chen vào, ngửa mặt nói

"mấy cô cũng thật lạ chúng tôi không tặng hoa thì kêu thiếu tế bào lông mao không có xe đẹp nhà sang thì chê nghèo thế giờ các cô muốn gì nào" một thanh niên khác khó hiểu giải bày

"thế nên đến giờ anh vẫn chưa có mống nào đấy" Người đó chìa hai tay, bày bộ dạng "con gái thật khó hiểu rồi tiếp tục nghe mấy thanh niên ế chống ế chơ buồn đưa lê bán đưa chuột

"xi theo em thì có người yêu như thế có gì to tát không bằng một mống bé xiu của Gi..an"

Nó vội vàng lừ mắt với Mặc Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chằm chằm cô nàng bằng ánh mắt đe dọa "thử thốt ra xem tôi cho bà out khỏi cuộc đời"

Mặc Nhiên biết mình lỡ lời liền tự động khóa miệng, ngăn hết mấy lời chuẩn bị thốt ra nuốt trở vào trong cười hi hi lảng tránh ánh mắt của nó

"ơ đang nói mà...không bằng một mống của ai cơ?"

"à y em là không bằng một mống của con kiến!" mặc Nhiên nhanh trí phản ứng, lòng thầm đồ mồ hôi hột. Hù suýt thì lỡ miệng rồi. Thật muốn vả vào cái miệng không nghe lời này.

"haha con kiến... cô ta mà nghe được chắc tức chết luôn"

"Nhưng cô ta càng tức hơn nếu khoa khôi Giản Hi của chúng ta có người yêu haha." Cô nàng cao giọng, thích trí hai tay rung rung, một tay chống eo khe khẽ nẩy nẩy

"đương nhiên Giản Hi của chúng ta mà có người yêu nhất định là kim cương vương lão ngũ đệ bệ cô ta dưới gót giày. Lúc đó chắc chắn miệng cô ta sẽ méo xệch, hai mắt muốn nổ tung con người vì gato nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc rồi phải không Giản Hi?"

Mọi người đều quay ra nhìn nó, cười đùa. Mặc Nhiên hầy hầy tay nó, thì thầm "xì họ mà biết mình đùa cũng đúng chắc shock đến đau tim khéo khi còn là người chết vì gato đầu tiên ấy chứ"

Nó lườm Mặc Nhiên, cười trừ với mọi người, lòng reo vui. sự thật nhà nó quả có một viên kim cương cực lớn gắn mác kim cương vương lão ngũ so ra đúng là đệ bệ triệt để. Mỗi tội đau lòng thay nó chẳng thể đụng vào viên kim cương ấy mới đau ngay cả ngắm nhìn cũng ít đến hiem hiem

"hội tám tạm thời đóng cửa chúng ta làm nốt công việc còn đi ăn trưa tôi bắt đầu nghĩ thấy mùi sát khí bay ra từ phòng quản lí rồi!" Một hanh niên hài hước nói

Mọi người cũng vui vẻ tuân theo.

Bữa trưa, nó quẹt thẻ nhân viên, lấy một phần của mình, lại quẹt tiếp một cái thẻ khác lấy phần của Mặc Nhiên đặt vào chỗ ngồi cũ, thông thả ngồi xuống chờ.

Mặc Nhiên từ trên lầu phi xuống, vui vẻ ngồi vào chỗ mình

Nó cho thức ăn vào miệng cực kì hương thụ. Đồ ăn sinh ra là để làm cho cuộc sống và tâm trạng của con người tốt hơn

Phòng ăn ồn ào càng thêm náo nhiệt và rộn rã, tiếng bàn tán xôn xao bay xa. Nó nghi ngờ hỏi "mọi người đang bàn tán cái gì vậy?"

Mặc Nhiên phẩy tay bảo nó đừng quan tâm "à cái cô khoa khôi ban giải trí ấy giờ người ta đang là người nổi tiếng mà!"

Nó có nhìn qua, khá xinh xắn mà nhìn cách cô ta đi đứng, nói chuyện liền có một suy nghĩ lẩm bẩm "khỏi nhìn đỡ ngứa mắt"

"thế tôi mới bảo phải lắp thêm quả kính chống tia uv mới được" Mặc Nhiên thêm thốt, chẳng hứng thú với cảnh đó.

Thật may hai người chỉ nói nhỏ nên không tạo ra phiền phức. Đoán chừng lời này theo gió bay đến chỗ cô nàng khoa khôi đồng đánh kia chắc chắn hai bọn nó khó lòng vui vẻ ngồi ăn như vậy.

=====**=====

Tan làm, nó tạm biệt Mặc Nhiên bằng dung nôi hứng muốn đi bộ ngắm cảnh đường phố.

Nó đi trên lề đường, vui vẻ tận hưởng không khí thoải mái, ngắm nhìn thành phố bận rộn với nhiều màu sắc khác nhau. Hai bên xe cộ thông thả qua lại, các cửa hàng trang trí rực rỡ vài người dừng chân mua chút hoa quả, vài bạn trẻ ngồi suy tư trong quán trà sữa lặng lẽ thả hồn theo đất trời, đằng trước một cặp bà cháu vui vẻ dắt tay nhau chậm chậm bước đi.... Nó vui vẻ tận hưởng mọi thứ, cảm giác cuộc sống cũng có lúc trôi chậm.

Trên bầu trời, những đám mây lớn sẫm đen lặng lẽ kéo đến làm màu sắc của thành phố dường như trở nên tối hơn. Nổi tiếp vài đám mây lớn là những đám mây đen và vài cơn mưa kéo đến càng nhiều. nhanh chóng vài giọt mưa rơi xuống, nó đưa tay ra hứng quả thật đã mưa.

Chết tiệt được hôm đi bộ thì gặp mưa. Số nó đen như thế là cùng

Nó vừa cảm thán xong câu đó cả một cả một trận mưa to trút xuống, nó vội vàng lấy túi che đầu, chuẩn bị chạy tìm chỗ trú thì một chiếc ô đã che hết mưa gió phía trước, nó ngước lên thấy Phan Anh đang cười với mình, bóng dáng to lớn tạo cảm giác che chở và bảo vệ.

Một chiếc xe đen quen thuộc dừng ở phía sau lặng lẽ hứng mưa gió. Người trong xe còn lạnh buốt hơn cơn mưa bên ngoài đặc biệt là ánh mắt. Cửa kính được hạ phân nửa đủ để quan sát rõ mọi thứ trước mắt

Hắn lạnh lùng lên tiếng "lái xe". Những tấm ảnh hiện về cùng với cảnh trước mắt khiến hắn tự dưng tức giận.

Tài xế nghe xong biết tâm trạng hắn tồi tệ liền lặng lẽ thừa vâng khởi động xe.

Nó cười với Phan Anh, vui vẻ hỏi "sao anh ở đây?"

"anh không được ở đây ư" Phan Anh có chút trách cứ

Nó lắc đầu, cười vui vẻ với Phan Anh mà không để ý đến hai người đang đứng sát vào nhau rất dễ gây hiểu lầm

Nó quay ra, thấy một chiếc xe rất quen thuộc càng bất ngờ hơn là hình ảnh bên trong xe. Qua chiếc cửa kính dần đóng, nó thoáng nhìn thấy gương mặt lạnh giá của hắn với góc nghiêng đẹp đến hoàn hảo. Trái tim nó bỗng nhói lên một hồi. Tự dưng lo lắng hắn liệu có nhìn thấy? Liệu có hiểu lầm không? Sao tự dưng có cảm giác lồng ngực khó chịu, trái tim đau như bị rì rầm, tâm trạng không thể vui vẻ nổi.

Phan Anh nhìn theo ánh mắt của nó, thấy rõ chiếc xe của hắn ánh mắt có chút mất mát thoáng qua. Dù ở đâu trong hoàn cảnh nào chỉ cần hắn xuất hiện thì nó đều mất tự chủ mà dõi theo hắn, để ý hắn, quan tâm tâm trạng của hắn.

"em đang sợ hắn hiểu lầm phải không?" Phan Anh đột ngột lên tiếng, lòng đau nhói.

"em...làm sao có thể chứ" Nó hơi ngưng, mỉm cười phủ nhận

Nó bị gì thế này? Lúc trước đâu có quan tâm sao giờ lại để ý! Chắc chắn nó bị chập dây thần kinh điều khiển cảm xúc rồi!

"đôi khi anh phải thừa nhận anh làm mọi điều đều thua vì hắn không cần làm gì em vẫn rất để ý. Người ta nói con tim rất kì lạ tình yêu cũng kì lạ vì thế con tim và tình yêu mới có thể giao hòa làm một. Người đi với em dưới mưa chưa chắc là người em yêu. người khiến em nghĩ đến trong mưa mới là người em quan tâm"

Phan Anh thở dài, trầm giọng. Trái tim đau nhói, có lẽ yêu đến đâu vẫn không thắng nổi thực tế

"anh nói gì thế. Em không hiểu" Nó có chút chua xót, dù ngu ngốc thế nào, nói rõ như vậy nó đương nhiên hiểu. giờ nó mới biết thì ra cảm xúc của mình lại biểu hiện rõ đến thế chỉ cần nhìn một phát ra luôn và nó cũng hiểu mình đã thật sự làm Phan Anh tổn thương chỉ còn cách giả bộ là tốt nhất.

"em không cần sợ anh tổn thương. Ánh mắt của em đã chứng minh tất cả. Anh yêu em nhưng anh tôn trọng em. Nếu em thật sự chọn hắn chỉ cần nói với anh một câu là đủ"

"Em...em...xin lỗi...có lẽ em không thể đáp lại tình cảm của anh... em không biết mình có yêu hắn không nhưng mỗi lần ở bên hắn cảm xúc của em đều thay đổi bất thường. Em...em không muốn tổn thương anh...em"

Nó nhìn Phan Anh, buồn. Trong ánh mắt ấy vẫn luôn quan tâm đến nó nhưng nó không thể đáp trả tình cảm ấy. giờ nó mới nhận ra một điều sai lầm lớn nhất của nó chính là khiến Phan Anh gieo hi vọng một thời gian dài thật dài để rồi nhận về tổn thương nhiều thật nhiều.

"em biết..em đã tổn thương anh nhưng em chỉ có thể xin lỗi anh. Mong một người tốt như anh sẽ có một cô gái tốt hơn thật lòng yêu thương"

Phan Anh nở nụ cười ảm áp mà chua xót đau thương, giả vờ vui "anh không sao. Cảm ơn đã cho anh câu trả lời. Em đã hứa chúng ta sẽ là bạn đừng thất hứa đấy, cũng đừng tránh mặt anh anh sẽ rất buồn. Nếu ở bên hắn cảm xúc em thay đổi...em yêu hắn rồi! "

Dưới trời mưa nhận lời từ chối tình cảm từ người khác cũng đau lòng chẳng kém gì nước mắt của con mưa!

"em..."Nó có thật đã yêu hắn? Có lẽ đáp án đã được điền từ lâu chỉ là nó vẫn không nhìn ra mà thôi!

"Không cần để ý đến anh. Em hạnh phúc anh là gì không quan trọng. anh đưa em một đoạn" Phan Anh cùng nó đi đến bên chiếc xe đậu cạnh đường, không khí trầm lặng và ngột ngạt.

Cửa xe đóng kín, bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước mắt khóc thương cho một mối tình buồn! Có lẽ anh nên chấp nhận sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Tối những vì sao rải rác trên bầu trời tạo ra những tia sáng nhạt nhòa. Nó đứng ngoài ban công trên người khoác một cái áo choàng mỏng nhìn ra phía xa xăm, lòng rối bời tâm trạng lúc này như một mớ hỗn độn. Nó không biết tình cảm nó dành cho hắn có thật là yêu không? Cũng không biết hắn có tình cảm với nó không nữa? Nếu lời nói của PHan Anh là đúng thì nó lên đối mặt thế nào đây?

Giờ nó mới thấy người ta nói đúng chuyện tình cảm là chuyện phức tạp nhất thế gian hơn nữa còn rất phiền phức vì với mỗi người câu trả lời lại một khác. Haiz! Không nghĩ nữa đau đầu đau não. Nó cũng biết với trình độ của mình dù nghĩ đến sáng mai cũng chẳng ra đáp án thôi thì đi ngủ cho lành.

Nó định quay vào thì nhìn thấy có xe đậu trước công nghe tĩnh sẽ thấy tiếng chuông. Hình như là còn có cả tiếng gọi. Nó yên lặng lắng nghe động tĩnh

Bên dưới Gia Viễn vẫn vật vờ đỡ hắn, tay nhấn chuông, miệng liên tục kêu gào:" chị dâu mau xuống giúp em một tay anh hai say rượu rồi"

Vừa thấy bóng hình nó Gia Viễn liền cong khóe miệng, gương mặt dần nở vui như cách mạng được giải phóng rồi rít nói

" chị dâu cuối cùng cũng xuống. Nhanh mau giúp em với tay em sắp gãy rồi"

Nó vội đỡ thân hình cao lớn của hắn dựa vào người mình. Bóng dáng nhỏ bé của nó bị cơ thể hắn che lấp như hòa làm một. Để ý kĩ sẽ thấy bọn nó thực xứng đôi.

" Anh ấy sao vậy? Uống nhiều thế này..."

Nó nhắm mắt, mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ người hắn làm nó khó chịu. Theo nó biết từ lượng của hắn khá cao uống say đến mức này chắc hẳn là chuyện tác động rất lớn.

"Em cũng chẳng biết tại sao nói chung là dạo gần đây tâm trạng anh hai không tốt. Chị dâu có gì chị xem thử xem sao."

Gia Viễn thật thà kể sau đó tạm biệt nó đi ra xe. Lúc chuẩn bị lái liền choai đầu ra cửa kính nói với

"Chị dâu lao em rảnh sẽ đến nhà chị ăn ké mì tôm nhé! "

Chiếc xe phóng vút đi để lại làn khói trắng. Không gian trở về với sự tĩnh lặng ban đầu.

Nó loạng choạng đưa hắn vào nhà. Lần đầu tiên cảm thấy chật vật đến vậy có cảm giác như đang chinh phục đỉnh everest muôn trùng gian khổ ấy.

Đẩy được cửa vào nó cố gắng giữ người hắn dựa vào người mình di chuyển đến bên giường, một tay bật công tắc đèn. nhịp tim từ đầu đến cuối liên tục đánh trống trong lồng ngực. Một cảm giác khó tả len lỏi.

Nó xoay người, đặt hắn xuống giường, thở phào nhẹ nhõm.

Nó ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho hắn, thất thần nhìn gương mặt hoàn hảo trước mặt có phần say mê. Tuy rằng hắn đúng là tăng băng nhưng mà không ngờ lúc ngủ sức mê hoặc còn hơn cả yêu tinh ngàn năm. Chắc chắn! phải nhân lúc hắn say ngắm cho đã mới được! Thỉnh có không hứng là phí của trời cho.

Trong lúc thất thần một bàn tay to lớn đã vòng qua eo nó kéo nó lại gần mình.

Nó bị bắt ngờ nên nhanh chóng ngã lên người hắn, mặt kề mặt thậm chí suýt chút nữa đã hôn rồi.

Nó đỏ mặt, tim đánh trống loạn xạ, thần kinh như bị tê liệt, nhìn hắn đầy căng thẳng. Lần đầu nó tiếp xúc đàn ông gần như vậy. Hai tay đặt trên vai hắn không biết phải làm gì.

Nó bị sao thế này? Cái cảm giác này giống như là vui vui lại giống như ảo giác khiến người ta sợ sệt lo lắng. Nó ngước mắt, nhìn hắn không biết nên làm gì.

Đặc biệt Khung cảnh bây giờ rất mờ ám y như nó đang quyến rũ hắn vậy. Giống kiểu lợi dụng lúc người khác say rồi lên giường bắt chịu trách nhiệm.

Thử tưởng tượng cảnh hắn đột nhiên mở mắt...Khỏi nghĩ cũng biết mất hết hình tượng có khi còn bị gán mác dâm tiện lẳng lơ. Hay là lúc đó nó vuốt vuốt vai hắn, mặt kề sát mặt hắn tình nghịch, giả bộ nũng nịu: "anh à anh đã lên giường với người ta anh phải chịu trách nhiệm đó nghe chưa hà!!!! "

Nghĩ đến đó tự dung nó nổi hứng muốn trêu thử cho vui. Lập tức hành động luôn.

Làm xong mà muốn sắc muốn phần ghê tởm bản thân có thể thốt ra được những lời này. May hắn say nên không biết chứ không là nó có đào trăm cái lỗ chui xuống cũng khó rửa sạch tội.

Ai ngờ đầu hắn đột nhiên mở mắt, nhìn nó tà mị (à là nó nghĩ vậy thôi chứ nó chẳng biết diễn tả gương mặt hắn thế nào!!!!). Nó giật mình ngơ ngác, người đỏ ra trên mặt dứ dứ hắn nụ cười tình nghịch.

" muốn chịu trách nhiệm ư? " giọng hắn lúc ngà ngà say khàn hơn nghe càng nam tính và quyến rũ nhưng không hề mất đi vẻ lạnh lùng vốn có mùi rượu đã tan đi ít nhiều. Đôi mắt khép hờ nhìn nó.

Nó tỉnh táo lại, cười gượng luống cuống xua tay phủ định: "không hề không hề tôi chỉ đùa thôi...tôi...tôi... Đi ngủ...à không phải.... Là về phòng ngủ"

Nó bật dậy, tay chỉ hướng cửa lập tức lao ra. Gương mặt đỏ như cà chua ngượng ngập chạy về phòng.

Nó đóng cửa rầm một cái, dựa vào thành cửa vuốt vuốt tim. Hú hồn! Bị hắn dọa sợ đến đứng tim luôn. Haiz! Tại sao hắn lại mở mắt đúng lúc đó chứ.

Mất mặt! Quá mất mặt! Trời ơi ngại chết đi được!!! Huhu

Nó lấy tay che mặt rồi lại lắc lắc đầu xấu hổ đi về giường.

Ở một phòng khác có một người đã nở nụ cười hiem hoi nhìn về phía cửa

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tại Lý gia, Tâm Dao mặc một bộ đồ màu vàng đất tiền bó sát cơ thể, nhìn ông nội lưu luyến nói: "ông nội con không lờ xa ông"

Cụ Lý trên mặt đậm vẻ cung chiều hỏi: "tại sao lại đi gấp vậy? ông đang định gọi mấy đứa kia về làm bữa cơm tiễn con "

"con cũng mới nhận được thông báo tới qua. Con muốn làm theo lời ông lắm nhưng vì tình thế cấp bách buộc phải bay qua đó sớm nhất. Ông nội ông biết mà con rất muốn làm việc ở đó con không thể bỏ lỡ cơ hội này ông đừng buồn nữa nha"

Tâm Dao vui vẻ động viên: "hơn nữa đâu phải con không gặp ông nữa nếu lúc rảnh con sẽ call cho ông nha hoặc sắp xếp được con sẽ về gặp ông và mọi người"

Tâm Dao trùi mền hôn má ông cụ, sau đó nhìn đồng hồ Thụy Sĩ trên tay, buông ông cụ ra, cười cười: "ông nội tạm biệt"

Cụ Lý buồn buồn hỏi: "thật không cho ta tiễn con ra sân bay? "

"ông nội thật không cần ông nhớ giữ gìn sức khỏe nhé con yêu ông nhất"

Tâm Dao đứng trước cửa xe quay lại nhìn ông cụ lần cuối rồi bước vào trong xe, không quên vẫy tay chào tạm biệt.

Cụ Lý cười cười, giả bộ mắng yêu: "cha tiên sư cô chỉ được cái nịnh lọt"

=====**=====

Di Năm dọn xong bữa sáng, cười cười nói: "cậu chủ ăn sáng vui vẻ. Cô chủ chắc sắp xuống rồi "

Vừa nhắc tào tháo tào tháo đến liền

Nó đang mãi quan sát hán không hề để ý tới di Năm cũng có mặt vẫn chăm chăm suy nghĩ.

Nhìn hán nó lại nghĩ đến vụ hôm qua mặt tự dưng đỏ lên, chỉ muốn vả mình vài phát tiếc là sự yêu quý bản thân không cho phép nó làm thế.

Quan sát gương mặt lạnh lùng của hán vẫn như bình thường chắc hán là hôm qua say không nhớ gì đâu nhỉ? Nó tự trấn an mình như thế.

Di Năm cười tủm tỉm nhìn bộ dạng nó như trộm núp ở thành cầu thang sợ người ta phát hiện trông rất hài hước đặc biệt là gò biếu cảm lên lên lút lút khiến di Năm che miệng không nhịn nổi đành cười phá lên, nói to

"cô chủ hôm nay lại bày trò gì nữa vậy trông cô bây giờ rất buồn cười"

Bị di Năm cười nó cố làm mặt tỉnh bơ nhưng mắt âm thầm liếc hán, hiên ngang đứng dậy đi xuống, cố tình phủ nhận

"đi cười vừa thôi coi chừng rụng cả hàm răng bây giờ. Con chỉ muốn kiểm tra lại đồ thôi không hề bày trò gì"

Di Năm gật gật biết thừa nó nói dối nhưng không vạch trần. Trêu nó "vậy sao tôi nhìn lại thấy cô chủ lên lút như muốn trốn ai vậy"

Nó vội vàng xua tay "không hề con quang minh chính đại sao phải lên lút chứ"

"haha mặt cô chủ đỏ hết lên rồi tôi không biết gì đâu tôi chỉ nói vậy thôi"

Di Năm là cố tình. Nó giả vờ giận dỗi "đi trêu con con không thèm nói chuyện với di nữa"

"tôi xin lỗi được chưa. Cô chủ mau ăn sáng."

Nó từ chối: "thôi con không ăn đâu muộn mất"

Nhưng nguyên nhân thật sự thì nó sợ ngồi ăn cùng hán tiêu hóa không thông mà thần trí rối loạn. Nào nó đến giờ vẫn ám vụ đêm qua đây này. Đúng là không tạo thiệp thì không tích nghiệp mà. Haiz!

Di Năm thoáng chút buồn đã lâu rồi mới có dịp vậy mà hai người không ăn cùng nhau.

Lúc nó đi đến chỗ hán, hán cũng đứng dậy cùng đi. Nhìn bóng lưng bọn nó di Năm ảo não: "cô chủ và cậu chủ bao giờ mới hiểu thấu nhau đây? "

Nó đi bên hán, tốc độ đã chậm hán, một phần vì chân hán dài phần khác là đoạn hình ảnh đêm qua cứ lượn lờ trong đầu không sao tập trung. Đã thế tim cứ đập thình thịch càng khiến nó bối rối.

Nó lên nhìn hần hít một hơi thật sâu quyết không nghĩ ngợi linh tinh. May mắn, hần đã ra gara lấy xe nên không đi cùng nữa. Từ này đến giờ tim nó thật muốn rớt khỏi lồng ngực rất nhiều lần.

Nó thở phào một hơi, vội đi nhanh ra cổng.

Xe hần dừng ngay đằng trước lúc nó đang bắt xe. Nó ngạc nhiên, thu tay lại cả một bầu trời nghi hoặc

Hần hạ cửa kính xuống, lạnh lùng bá đạo nhưng có nét dịu dàng lên tiếng

"lên xe tôi chở cô đi làm"

Nó ngây ngốc không còn là một bầu trời nghi hoặc nữa mà là cả một bầu trời bom

Nó ngoáy ngoáy tai cho rằng mình nghe nhầm.

Hần hơi mất kiên nhẫn nhìn nó ra hiệu " lên xe"

Nó hồi hồn, định ngồi ở ghế dưới thì hần đã kêu ngồi ghế phụ. Nó miễn cưỡng làm theo mặt vẫn treo một cái biển lớn to đùng nghi vấn.

Nó thắt dây an toàn, nhìn hần, lên tiếng trước:" hôm nay anh bị sao vậy? "

Thật ra nó muốn nói có phải hần bị ảnh hưởng bởi dư chấn của rượu không nhưng không dám nói sợ hần mà nhớ những chuyện xảy ra đêm qua nó chỉ còn nước độn thổ.

Hần nhìn nó, tim rộn rạo. Những lúc nó vô hồn như vậy trông rất chân thành, đáng yêu và khiến người ta muốn rung động.

Nó quay sang hần vội rời tầm mắt, lạnh lùng nói " Gia Viễn đã nói với tôi. Cảm ơn "

Nó nhìn hần, lòng nghĩ đúng là tác phong của tầng băng có khác ngấn gọn xúc tích.

Nó cười cười tự nhiên nói:" không cần cảm ơn ai tôi cũng đều làm thế. "

Nó chợt nhớ một điều liền lo lắng hỏi:" hôm qua gặp phải chuyện không vui ư? Có phải là....à không có gì"

Tự nhiên nó muốn hỏi hần có phải uống rượu vì nhìn thấy nó và Phan Anh lúc dưới mưa chỉ là không đủ dũng khí để hỏi. Nó sợ mình ảo tưởng hần sao có thể chứ!

Hần nhìn đằng trước, trả lời:"không phải"

Hần nói lời trái tâm, lúc này đột nhiên nhớ đến cảnh Phan Anh che ô cho nó cả ánh mắt và nụ cười của nó đều khiến hần tức giận

Không khí trong xe hiển nhiên đã trùng xuống. Họ đều nghĩ về nhau chỉ tiếc không ai hiểu lòng mình có đối phương.

Nó bảo hần dừng ở một đoạn gần đó vắng vắng, nhìn xung quanh không có ai mới yên tâm xuống xe. Nó cảm ơn hần đợi hần đi liền ngo dong ngo tây xác định lại không có đồng nghiệp mới an tâm đi tiếp.

Hần nhìn qua gương chiếu hậu thu trọn dáng vẻ và biểu cảm trên gương mặt ấy không nói gì phóng xe biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Mặc Nhiên túm nó, mắt liếc xung quanh mờ ám hỏi:"là xe của kim cương vương lão ngũ băng Bắc Cực đúng không? "

Nó nhìn Mặc Nhiên đang rất có tinh thần hồng hót, đập cô nàng một nhát, lườm lườm:" cảm nói linh tinh"

" chối cái gì tôi nhìn thấy cả rồi"

"Đừng để mọi người biết" nó vội kéo Mặc Nhiên lại gần, liếc xung quanh nhắc nhở

Mặc Nhiên cười với nó, vui vẻ ra dấu ok to đùng. Nhưng cô nàng đương nhiên không chịu buông tha sớm tiếp tục hỏi thăm bạn tốt

"thể cảm giác khi bà đi bên cạnh kim cương vương lão ngũ băng Bắc Cực với anh chàng ấm áp đẹp trai Phan Anh ai khiến chỗ này rung động"

Mặc Nhiên chỉ vào vị trí tìm nó, hứng chí muốn nghe câu trả lời

Nó thoáng buồn nói:"tôi và Phan Anh chỉ là bạn"

Mặc Nhiên ngạc nhiên, không tin hỏi lại:"thật sự dứt khoát rồi? "

Nó gật gật khẳng định, mặt buồn buồn"tôi nghĩ anh ấy xứng đáng được nhận tình yêu tốt hơn"

Đúng là trên đời này thứ phức tạp nhất và khó hiểu nhất là tình cảm thứ khiến người ta hạnh phúc tốt cùng đau khổ tốt độ là tình.

Có câu nói rất hay thế này cuộc mỗi người sẽ gặp những người mình yêu nhưng đối phương không yêu mình, người theo đuổi mình nhưng chúng ta lại không yêu, cả hai đều rất yêu tiếc là không thể nắm tay nhau đi đến cuối cùng và còn một kiểu nữa là không phải là người mình yêu nhất nhưng là người mình yêu nhất nhưng là người cùng mình đi đến cuối con đường

Mặc Nhiên trầm ngâm, thờ dài cười nhẹ động viên

"Dứt khoát thế là tốt nếu không yêu người ta không nên cho họ hi vọng. Hơn nữa nghĩ kĩ việc này tốt cho cả ba người. Dù bà và băng Bắc Cực yêu nhau hay không trên danh nghĩa hai người vẫn là vợ chồng. Hơn nữa bà với Phan Anh tình trong ý sạch nhưng chắc gì người ngoài nhìn vào đã thấy thế. Với cả biết đâu người lạnh lùng trên danh nghĩa nào đó nhờ mà cũng có ý với bà lại vô tình nhìn thấy những cảnh dễ hiểu lắm thì không tốt à nha"

"không thể nào tên đó chắc không yêu tôi đâu" nó mơ hồ nói

"ai biết được. Với cả nhìn mặt bà hẳn là lừa gần rom lâu ngày cũng bén hử hử?"

Mặc Nhiên bỗng phần khích trở lại. Nếu thật nó và kim cương vương lão ngũ băng bắc cực yêu nhau thì không còn gì tốt hơn. Tuy băng Bắc Cực bề ngoài lạnh lùng ánh mắt sắc bén nhưng tuyệt đối là mẫu đàn ông chung tình, đảm bảo che chở tốt cho bà cô ngốc ngốc còn trẻ con của cô. Thế thì cô cũng an tâm hơn. Mà cô cũng có niềm tin là nó có thể chinh phục được trái tim hắn.

Nó đỏ mặt nhưng vẫn chối bỏ"nói linh tinh tôi mà thêm yêu hắn á hơn nữa tên đó chắc gì đã yêu tôi khẳng định là không có kết quả"

"Hề hề có dám cược không nếu bà yêu hắn hắn cũng yêu bà thì bà phải đãi tôi một châu lớn"

"thích thì nhích. Ai sợ chứ" nó mạnh miệng.

"haha chị chờ chừng" Mặc Nhiên vô cùng mong đợi ngày nó rút hồ

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Chào mọi người mình đã trở về rồi đây. Giờ mình sẽ cố ra chương khi có thể mong mọi người tiếp tục ủng hộ nha!!! I LOVE YOU chụt chụt!!!!

=====+=====

Nó xách đồ ra xe, để trong cốp sau đó ngồi vào ghế lái phụ. Hôm nay nó và hắn cùng nhau đến trại trẻ. Đương nhiên việc này là do mong muốn của lũ trẻ nên nó tiện hỏi luôn hắn ai ngờ đầu hắn lại đồng ý chứ.

Trong xe, nhiệt độ hôm nay đã bớt lạnh giá hơn thường ngày. Nó trầm tư suy nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao hắn lại đồng ý. Nhìn hắn không có chút gì giống người thích trẻ con.

Hắn tập trung lái xe nhưng tầm mắt vẫn luôn để ý đến nó.

Mọi biểu cảm biến hóa của nó đều thu hết trong đáy mắt

Hắn đột ngột lên tiếng phá vỡ bầu không khí:"có chuyện?"

Nó hoàn hồn, nói hết thắc mắc:"tại sao anh đồng ý vậy? "

Hắn lạnh nhạt trả lời:"lời hứa với bọn trẻ"

Nó như chợt hiểu ra vấn đề. Nó quên mất đúng là hần từng hứa sẽ đến thăm lũ trẻ. Thật không ngờ hần lại giữ lời hứa đến vậy. Được nó duyệt!

Nó vui về giờ icon like về phía hần, thích thú rất tự nhiên coi hần giống Mặc Nhiên vô tư phát biểu cảm nghĩ

"đúng là thương nhân coi trọng chữ tín. Tôi thích anh rồi đó"

Hần thu trọn biểu cảm của nó, đáy mắt có tia cảm xúc luân chuyển trong thoáng chốc nhưng rất nhanh đã biến mất. Nó hần là chẳng phát hiện ra còn tưởng hần sẽ hiểu lầm vội giải thích, tìm đập loạn nhịp

"anh đừng hiểu lầm tôi hoàn toàn không có ý gì khác đây đơn giản chỉ là câu khen ngợi"

(TT: chị Giản Hi em cảm thấy có biến. Giản Hi: Biến cái gì? Vớ vẩn. TT: Em chẳng biết gì cả em chỉ nói thế thôi. Giản Hi: đã nói là không có gì phải tin tưởng nhau chứ. TT: chị dối lòng vừa thôi coi chừng tích nghiệp bây giờ!!!)

Nó xuống xe, hần cầm đồng trong xe, cùng nó đi vào trong.

Một đứa trẻ thấy liền hô to:" chị Giản Hi anh Gia Thành"

Tiếp đó cả một lũ ồ ạt chạy đến chỗ tụi nó, cười tươi vui mừng ôm tụi nó

" mấy tuần nay chị rất bận ạ không thấy đến thăm bọn em" Một đứa trẻ buồn buồn hỏi

"ừ. Nhưng chẳng phải bây giờ chị đã xuất hiện trước mặt mấy đứa rồi hay sao"

" hôm nay chị với anh ở đây đến chiều đúng không? "

" đương nhiên rồi hôm nay chị sẽ bám rễ ở đây " nó cười đùa

Một đứa khác hỏi:" anh cũng thế phải không ạ? "

Hần gật gù. Lũ trẻ vui vẻ nhìn tụi nó cười tươi

Di Tâm đi ra, cười với nó nhìn thấy hần thì thoáng chút ngạc nhiên nhưng vốn đã coi như người nhà.

Hần gật đầu thay lời chào. Di Tâm cười hiền hậu gật đầu với hần.

Nó nói to, mồm mép trâu trêu đùa:" Di ơi hôm nay cho bọn con ăn nhờ ở đậu một hôm có được không? Con sẽ trông mấy đứa trẻ giúp di"

Di Tâm cười cười nói:" ây ya được ngày chủ nhật không lo nghỉ ngơi còn đến đây giúp di thật không làm phiền chứ? "

" đương nhiên là không phiền"

Di Tâm an tâm nói:" di bận chút việc cứ tự nhiên nhé. Lũ trẻ ở đây nghịch ngợm cậu đừng để ý "

Nó bủn xỉn nói nhỏ:" lũ trẻ mà làm gì được hần mới lạ đó"

Hần liếc nó sau đó rồi mắt đi hướng khác coi như không nghe thấy gì

" à phải rồi trưa nay cậu ăn gì tôi làm? " di Tâm hỏi

" sao cũng được" hần lạnh lùng đáp.

Nó bất bình hỏi:" sao di không hỏi con? "

Lũ trẻ đồng thanh đáp:" chị cần gì phải hỏi!!!! "

Nó che tai, ai oán kêu lên:" mấy đứa thật là... Chị có điếc đâu. Mấy đứa chỉ giỏi bắt nạt chị thôi"

Một đứa trẻ nhanh nhẩu hỏi hần:" nếu sau này chị Giản Hi bị bắt nạt anh có bảo vệ chị ấy không? "

Cả lũ chờ đợi câu trả lời nó cũng nóng lòng không kém, tim hồi hộp đập chậm vài nhịp. Nó nhìn hần thấy hần nhìn mình liền xấu hổ quay đi. Không hiểu tại sao lại có phần mong đợi đáp án.

thấy hần vẫn chưa trả lời cho rằng hần khó xử định giải vây thì hần đã lên tiếng trước:" có "

Nó lên nhìn hần, lòng vui khác lạ, có chút đỏ mặt.

Một đứa khác lại hỏi:" vậy anh có thương chị của chúng em không? "

Một câu hỏi hắc búa vốn đóng đinh trong lòng nó và hằn từ lâu. Hấn không trả lời vì chính hấn cũng mâu thuẫn. Còn nó lại sợ nghe được câu trả lời vô tình tàn nhẫn.

Bầu không khí im ắng lạ thường thậm chí có chút khó xử, ngượng ngập.

Nó cười cười, lảng sang chuyện khác: "ây ya xem này chị quên chưa phát quà cho mấy đứa rồi"

Lũ trẻ nghe thấy quà liền tự giác xếp thành hàng ngay ngắn, quên luôn câu hỏi vừa nãy.

Nó thở phào trong lòng. Thật may tìm được lí do hợp lí!

Nó cùng lũ trẻ chơi đuổi bắt còn hấn thì rất được lòng những đứa bé.

Nó mãi mê chơi đùa cùng tụi nhỏ không để ý vẫn luôn có một cặp mắt âm thầm dõi theo. Chính chủ nhân đôi mắt đó cũng không biết ánh mắt ấy lúc này lại dịu dàng quan tâm đến nhường nào.

Nó hỏi nhỏ: "mấy đứa không sợ anh ấy à? "

Lũ trẻ vô tư trả lời: "em thấy anh ấy rất quan tâm chị. Hơn nữa chị đã bảo anh ấy là người tốt nên chúng em tin tưởng anh ấy"

Nó cười vui vẻ, mắt không tự chủ nhìn về phía hấn. Hai bên hấn là hai đứa trẻ đang nghịch ngợm tay hấn còn ở giữa là một đứa trẻ đang ôm hấn ngủ ngon lành. Mấy đứa trẻ khác thì hỏi hấn những điều gì đó rồi cười khúc khích. Nhìn cảnh tượng ấy nó thấy thật ấm áp. Cảm giác hấn lúc này rất dịu dàng quyến rũ.

Đến trưa, nó phụ đi Năm bê đồ ăn rồi ngồi xuống bên cạnh hấn.

Di Tâm cười hiền hậu, thân thiết nói với hấn: "cậu ăn nếu không vừa ý nói với tôi nhé"

Hấn lãnh đạm trả lời, gương mặt lạnh lùng như cũ: "vâng"

Nó gấp đồ ăn cho hấn, quan tâm: "anh ăn nhiều vào"

Hấn không nói gì, nhưng thần sắc dịu hơn.

Bọn nó chơi đến chiều thì về. Nó tạm biệt rồi lên xe rồi khỏi. Lũ trẻ luyến tiếc đợi bọn nó đi khuất mới vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Sau khi từ trại trẻ về bọn nó có ghé qua nhà ba mẹ nó tiện thể ăn cơm ở đó xong mới về.

Ông bà Trần đang ngồi ở phòng khách tâm sự. Bà Trần buồn buồn, gương mặt chứa đựng nỗi nhớ mong

"con bé này thật vô tâm ông xem lấy chồng xong phát là quên luôn hai ông bà già chúng ta"

Ông Trần cười ôn hòa, động viên vợ: "ây, lại nhớ con nữa hả? Con bé cũng lớn rồi nó phải có cuộc sống riêng chứ hơn nữa tụi nó còn công việc đâu phải cứ muốn về là về"

Bà Trần đánh nhẹ ông Trần, bĩu môi nói: "suốt ngày chỉ bệnh nó thôi"

Ông Trần cười cười, không nhìn tivi nữa mà quay sang nhìn vợ: "tôi có bệnh gì đâu tôi nói sự thật mà"

Bà Trần lẩm bẩm: "đúng là hai cha con! "

"ba mẹ hai người nói chuyện gì vui vẻ vậy? Không phải lại kể xấu con nữa chứ? " Nó hí hửng hỏi

Ông Trần và vợ cùng quay ra, nét cười đậm: "hai đứa đến đây à? Mau vào nhà đi"

Hấn lễ phép chào hỏi: "con chào ba mẹ"

Ông Trần nói nhỏ với bà Trần: "đẩy con bé về thăm bà rồi có bao nhiêu lời muốn nói thì xả hết ra đi"

Bà Trần đập nhẹ ông Trần, lườm lườm.

bà Trần nhìn con gái rồi đến con rể, hỏi han: "hai đứa vẫn tốt chứ? "

Hắn lạnh lùng, tôn kính trả lời: "vẫn tốt "

Hai ông bà nhìn nhau, đáy mắt hiện vẻ an tâm. Lúc trước bắt tội nó kết hôn vội lòng hai ông bà đến nay vẫn tây áy náy thậm chí là tự trách. Thâm tâm ông bà vẫn tin tội nó "lừa gần rơm lâu ngày cũng bén" sẽ có tình cảm với nhau nhưng nếu ở trường hợp ngược lại hai đứa không yêu mà chỉ giả bộ trước mặt mọi người thì... Bà thật không dám nghĩ.

Nó nhanh nhẩu lên tiếng, cười rất hạnh phúc ôm tay hắn, mắt nhìn hắn yêu thương bắt đầu phát huy giải diễn viên xuất sắc của năm hóm hỉnh nói: "ba mẹ yên tâm anh ấy rất quan tâm con bảo vệ con rất tốt không để con thiệt thòi chút nào. Ba mẹ không phải lo lắng gì hết"

Nó tự nhiên nói dối, để tránh hai ông bà nghi ngờ thì chuyên mục show ân ái là không thể thiếu. Nó biết tội nó có lỗi nhưng nó hứa sau khi hợp đồng kết thúc nó nhất định sẽ chuộc lỗi với hai người.

Ông bà Trần cùng nhìn tội nó thấy hắn đang nhìn nó rất yêu thương liền nhẹ cả người tâm tình tốt hẳn sự áy náy cũng vơi đi.

Nó lén nhìn hắn, lòng thầm nghĩ giá như ánh mắt dịu dàng ôn nhu của hắn lúc này là thật thì tốt biết bao. Lòng nó vừa vui vừa mất mát. Tiếc là nó không biết ánh mắt đó của hắn hoàn toàn là thật.

Bà Trần vui vẻ lên tiếng: "hai đứa ở lại ăn bữa cơm nhé"

Nó nghe vậy thích thú vô cùng hí hửng nói: "con chỉ chờ mỗi câu này của mẹ thôi"

"lâu nay không được ăn cơm mẹ nấu con nhớ đến muốn khóc đây này. Mẹ hôm nay làm nhiều món hơn nha" nó buông hắn, khoác tay bà Trần nũng nịu

Bà Trần cốc đầu nó: "cô đẩy chỉ được cái thể là nhanh"

Nó cười hi hi vui vẻ nói: "anh trò chuyện với bố em nhé em đi lên phòng"

Nói xong chạy một mạch lên tầng bỏ lại hắn và ông Trần đang lắc đầu, cảm thán: "con bé này thể đấy"

Phòng nó vẫn như cũ chỉ khác là gọn gàng và ngăn nắp hơn lúc có nó. Đã lâu không ở đây nên nó liền đến bên cái giường thân yêu nằm ườn xuống thoải mái xoa tay hai bên.

Nó đứng dậy đi đến bên cái tủ trưng bày nhìn lại những ảnh hồi xưa mà bất giác cười.

Nhìn mấy tấm ảnh hồi nhỏ trông nó thật ngổ ngáo, nghe ba nó kể hồi xưa nó rất nghịch ngợm lúc đi mẫu giáo toàn quậy phá khiến thầy cô đau đầu. Lúc đó nó còn nghịch hơn cả con trai hình như mãi đến khi lên đại học mới bớt.

Nó nhìn mấy tấm ảnh Mặc Nhiên chụp lên khi bọn nó đi tình nguyện trên vùng núi mà bỗng nhớ một thời thanh xuân đẹp đẽ.

Vì nó quá suy tư nên không biết hắn đã vào phòng và đứng bên cạnh. Hắn nhìn mấy tấm ảnh trên tay nó đang nô đùa cùng lũ trẻ rồi lại nhìn nó hỏi: "rất thích công việc này sao? "

Nó giật mình quay người thì đập vào vòm ngực rắn chắc của hắn, thậm chí nó còn nghe được nhịp tim đang đập của hắn và của mình. Trời ơi! Đập nhanh quá. Mặt nó bất giác đỏ rần rần. Bệnh tim lại tái phát nữa rồi.

Nó ngược lên nhìn hắn, hắn cũng cúi xuống nhìn nó, cảm xúc bất thường. Chính hắn cũng lạ tại sao mình không đẩy ra cũng không có phản ứng giống lúc trước.

Trong lúc cả hai đang suy tư có một người đang tùm tùm cười gương mặt rạng rỡ ngập vẻ vui mừng. Hai đứa nó cứ thế này thì sợ gì không yêu cơ chứ.

Vì tội nó không để ý nên không biết mẹ nó xuất hiện. Còn bà Trần nhìn cảnh này lòng lại lí giải khác hẳn

Bà Trần nhìn bọn nó show ân ái đương nhiên không thể làm phiền liền nhanh gọn lui ra.

Tế bào thần kinh của nó nổ đùng đùng. Đại não tắc nghẽn. Nó đơ đơ. Trời ơi đã lại lần dính thính bất ngờ lần nào nó cũng cùng một phản ứng như nhau chính là quá nhanh quá nguy hiểm. Có ai đã từng nói với hắn ăn thính của hắn phỏng miệng đau tim chưa? Tim nó từ này đến giờ như cái máy biến áp nhảy liên tục cảm xúc rối loạn như tơ vò. Cơ mà lần nào có hắn cảm xúc nó có bao giờ bình thường!?

Nó xấu hổ nhích người ra, lúng túng nhỏ giọng: "Tôi...tôi xuống trước"

Giờ việc quan trọng là phải mau thoát khỏi hắn như thế nó mới bình ổn lại cảm xúc hỗn tạp trong lòng.

Hắn giữ tay nó, lạnh lùng ôn nhu." xuống cùng đi tránh mọi người nghỉ ngơi"

Nó ngược nhìn hắn, định từ chối nhưng nghĩ kĩ lời hắn cũng có lí miễn cưỡng gật đầu. Lòng căng thẳng không sao khống chế được cảm xúc của mình.

Hắn buông tay, nhìn gương mặt xấu hổ ngượng ngùng của nó lòng bất giác vui vẻ.

Thấy bọn nó, ông bà Trần nháy nhau, cổ tỏ vẻ như không có gì, nhưng mặt thì còn vui hơn cả nam nữ chính.

Nó nhìn về mặt hai người khác lạ không phải là đã nhìn thấy rồi đấy chứ?

Sự lúng túng và vẻ mặt lãnh đạm như không của hắn càng làm ông bà Trần thêm chắc chắn, ông Trần gắng giọng cố kiềm chế niềm vui trong lòng nói:" hai đứa nó xuống rồi ăn cơm thôi"

Nó liếc hắn, dặn lòng phải bình tĩnh vừa nãy coi như không có việc gì xảy ra nhưng cố gắng thế nào cũng vô ích. Tim nó cứ nhảy thình thịch mặt vẫn đỏ như cà chua. Đã thế ba mẹ nó cứ nhìn tụi nó cười ả ý làm nó càng không thể tập trung.

Nó xấu hổ cúi đầu giả bộ chuyên tâm ăn, thật vất vả mới có thể khống chế được sự bất thường.

Hắn gấp cho nó, ân cần quan tâm" em sao vậy? Không tập trung cho lắm"

Nó luống cuống phủ nhận nhưng mặt lại tỏ cáo tất cả." không có em vẫn ăn rất tập trung"

Nó lên liếc hắn, ngại ngùng đáp. Cố gắng phối hợp với hắn lòng thầm tự nhủ mau xóa chuyện kia đi phải xóa ra khỏi đầu.

Hắn không vạch trần chỉ đơn giản quan tâm" nếu có chuyện phải nói với anh biết chưa? "

Nó gật gật ra trò đã hiểu lại cúi xuống ăn tiếp. Nó nào dám nói nó mất tập trung vì chuyện vừa nãy cơ chứ. Thế mất mặt lắm. Với cả quan tâm kiểu Quan tâm này càng làm nó thêm mơ hồ rõ biết là giả nhưng lại mong đó là thật.

Cuối cùng cũng kết thúc bữa cơm. nó chỉ mong mau chóng về nhà, lao vào phòng tắm nước cho tỉnh táo. Haiz thính của hắn không đỡ cũng chết đỡ cũng chết.

Nó nằm trên giường thờ dài vô thức chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Điện thoại truyền đến tiếng chuông, nó nhìn tên liền bắt máy.

" mai anh đi rồi có thể ăn với anh bữa cuối không? "Phan Anh chờ mong hỏi

Nó ngạc nhiên hỏi lại:" anh đi ư? "

Phan Anh ôn nhu đáp" ừ"

What! Một thờ gian ngắn nó và Phan Anh không liên lạc có lẽ là từ hôm đó nhưng nó không ngờ lại đường đột như vậy.

Phan Anh thấy nó không hỏi đáp tưởng nó không đồng ý có chút nôn nóng hỏi:" sao thế? Không được ư? "

Nó cười nhẹ trả lời:" không phải chỉ là em chưa loát kịp"

Phan Anh lòng thở phào, liền sầm áp nói:" vậy anh coi như em đồng ý. Chiều anh sẽ đến đón em làm việc đi "

Từ lúc ấy nó cũng không tập trung nổi vào công việc, cảm giác áy náy lại trỗi dậy

Quản gia cung kính chia người bẩm báo:" thiếu gia tất cả đã chuẩn bị xong"

Phan Anh đứng bên cửa sổ tạo nên bức tranh đẹp đẽ nhưng không hiểu sao lại tạo cho người ta cảm giác buồn phảng phất

Anh không nhìn vào người con gái trong điện thoại nữa lẳng lặng cất đi.

Anh không quay đầu lại chỉ vô thần trả lời:"cháu biết rồi"

Quản gia thờ dài, thiếu gia tốt như vậy chuyện tình cảm sao lại lặn độn trở thế chứ. Không biết đến bao giờ mới có người thật sự làm thiếu gia động lòng nữa đây.

Quản gia lặng lẽ lui ra để anh có một khoảng yên tĩnh.

=====***=====

Sau khi nó tan làm Phan Anh đưa nó đến một nhà hàng gần biển. Nhà hàng này được thiết kế lấy thiên nhiên làm chủ đạo hướng ứng phong trào bảo vệ Trái Đất và thân thiện với môi trường. Màu sắc vừa tương phản vừa hài hòa với màu sắc biển cả.

Bàn của bọn nó ở cạnh cửa sổ dễ dàng ngắm biển phía xa rất đẹp.

Phan Anh ầm áp kéo ghế cho nó xong mới về vị trí của mình.

Nó nhìn ra biển, thần thần. Phan Anh ầm áp hỏi:" chỗ này nhìn ra biển rất đẹp. Em đang nghĩ gì vậy có vẻ rất nhập tâm"

Nó quay ra chần chừ đôi chút, áy náy nói:" em xin lỗi. Chắc chắn anh trách em lắm có phải không? "

Phan Anh mỉm cười, nhẹ lắc đầu:" tình yêu mà không phải cứ thích một người thì người đó phải đáp lại. Em không cần tự trách. Vốn dĩ lúc đầu anh có ầm áp một niềm hi vọng nhưng chuyện tình cảm là thứ bất quy tắc vốn dĩ không thể cưỡng cầu mà được. Thật ra có lúc anh tự trách nếu anh đến sớm hơn hẳn liệu anh có đánh mất em như bây giờ nhưng thời gian chỉ trôi một chiều không có chiều ngược lại mọi thứ cứ coi như chúng ta có duyên không phận đi. Hôm nay anh muốn em vui vẻ như khi chúng ta quen biết đừng để chuyện kia ảnh hưởng có được không? ".

Phan Anh che dấu cảm xúc thật cố tỏ ra bình thường nhất có thể. Anh biết nó áy áy vì thế anh càng không muốn nó suy nghĩ nhiều.

anh biết dù bao lần dằn lòng cố quên nhưng chỉ cần nhìn người con gái trước mặt trái tim anh vẫn không kìm được rung lên nỗi đau cũng thêm đó sâu hơn. điều này anh vốn đã chuẩn bị tâm lí chỉ là không ngờ quên một người khó hơn anh tưởng rất nhiều.

Người ta nói nếu tâm không chết cố quên cũng chẳng được vậy nên cứ để mọi chuyện tự nhiên có lẽ tốt hơn biết đâu một ngày nào đó nhìn lại sẽ nhận ra mình đã học được cách quên một người.

Nó nhìn Phan Anh, lưỡng lự không biết nên hỏi hay không.

Phan Anh cười ầm áp hỏi:" em muốn nói gì? "

" anh.... Có phải vì em anh mới quyết định rời đi? " nó nhìn Phan Anh nóng lòng chờ đợi câu trả lời

" không phải thì là nói dối anh về Việt Nam vốn là vì em nhưng giờ đã nhận được câu trả lời không còn nguyên do ở lại hơn nữa công ty tổng vốn ở bên Mĩ nên cần anh về bên đó quản lí. Được rồi anh muốn hôm nay chúng ta đừng để chuyện đó ảnh hưởng được không? "

Phan Anh nhìn nó, thật lòng nói. Anh không biết là do mục đích của mình đã không còn hay do bản thân muốn trốn tránh. Dù lí do nào đi nữa lẽ quyết định lần này tốt cho cả hai

Nó gật đầu, thả lỏng tâm trạng

Bữa ăn được dọn lên, nó nhìn một lượt thật sự toàn những món nó thích.

Phan Anh mỉm cười gấp cho nó, ầm áp nói:" toàn món em thích ăn nhiều vào".

Nó cười vui vẻ nhận sau đó gấp cho Phan Anh, hùng hổ nói:" em đã quyết định bữa cơm lần này em sẽ trả"

Phan Anh phì cười với dáng điệu làm trò của nó, tâm tình đỡ dè dặt hẳn:" không được thế không ổn"

Nó cương quyết:" lần này em nhất định phải trả tiền anh đừng hòng tranh với em. Yên tâm đi em là một đại tư sản bữa cơm này thừa sức trả tuyệt đối không để anh ở lại nữa bắt trả tiền cơm"

" haha nếu vậy anh không tranh với em nữa"

Không khí bốc chốc vui vẻ trở lại, trời cũng đã sẩm tối. Ánh đèn vàng được thấp lên tạo vẻ lung linh huyền ảo.

" Phan Anh cảm ơn vì thời gian qua đã vì em mà làm nhiều việc nhưng đến lúc anh nên dành thời gian cho bản thân mình rồi. Em tin với tính cách ầm áp của anh chắc chắn làm rất nhiều cô gái say lòng anh nhất định sẽ tìm được cô gái thật sự là tri kỉ của đời mình.

Nó nhìn Phan Anh chân thành nói. Cuộc đời nó gặp được Phan Anh là một điều may mắn nó thật sự mong Phan Anh có được hạnh phúc.

Phan Anh ầm áp nhìn nó, ánh mắt vẫn luôn dịu dàng và quan tâm" cảm ơn em. Em cũng phải giữ gìn sức khỏe phải biết quan tâm bản thân và quan trọng

là phải hạnh phúc biết chưa"

Nó vừa nghiêm túc đáp vừa nhay nhay:" em biết rồi anh y như mẹ em ấy. Tuy giờ chúng ta chỉ là bạn nhưng em rất mong có một người anh trai không biết vị nam thần ngồi trước mặt em đây có đồng ý làm anh trai em không? "

" rất vui được nhận cô gái xinh đẹp phía đối diện làm em gái"

Bọn nó nhìn nhau cùng phì cười.

Nó gọi rượu sau đó tự tay rót vào hai ly rồi cụng ly với Phan Anh:" Nào chúc mừng vì em có anh trai ấm áp quan tâm

" chúc mừng vì anh có cô em gái nghịch ngợm nhưng đáng yêu xinh đẹp"

"Sau này nếu anh có chị dâu nhất định phải nói cho em biết lúc đó em sẽ chuẩn bị món quà thật lớn cho hai người."

" em gái ai bắt nạt hay làm em buồn cứ nói với anh một câu anh nhất định vì em mà cho tên đó bầm dập. "

Nó và Phan Anh ăn ý phối hợp đúng chuẩn anh em một nhà.

Nó chợt nhớ ra một điều quan trọng vội hỏi:" em quên mất bao giờ anh đi để em còn tiễn"

Phan Anh ôn nhu từ chối, dịu dàng dỗ dành:" sáng mau anh đi sớm không cần vì anh mà làm ảnh hưởng đến công việc. Nghe lời anh lần này lúc nào rảnh sẽ về thăm em mua quà cho em được chưa? "

" anh đang dỗ trẻ em đấy à" nó bĩu môi nói, uống tiếp một ly rượu

" anh đang dỗ em gái có tính trẻ con" Phan Anh trêu đùa

" hừ lần sau về anh mà không có quà thì em cho anh biết tay" nó giả bộ đe dọa, lại thêm một ly nữa. Rượu này là rượu trái cây đúng không? Uống rất thơm cay cay khiến người ta tê tê lưỡi kích thích khoang miệng. Chỉ có điều nó không biết rượu này thuộc loại ngấm từ từ một lúc sau mới phát huy công dụng thật

Phan Anh cười ấm áp vỗ đầu nó trả lời:" nhất định rồi"

Phan Anh thấy nó uống cũng nhiều sợ nó say nên ngăn cản:" con gái uống nhiều không tốt không nên uống nữa đây là rượu mạnh"

Nó mặt đỏ đỏ, tác dụng của rượu lúc này mới bắt đầu phát huy công dụng.

Nó gạt tay Phan Anh lăm bắm:" rượu trái cây này ngon thật"

Biết Phan Anh định lấy chai rượu nó vội nhanh tay vỗ lấy, giấu bên mình, nũng nịu tay tranh thủ rót thêm một ly

" rượu ngon vậy anh phải để em uống chứ. Đừng hòng ngăn cản em. Hôm nay em có anh trai rồi nhất định phải uống tới bến xả tới cùng nào cạ ly"

Nó vung tay loạn xạ sau đó gơ ly rượu về phía Phan Anh đầu óc mơ hồ choáng váng, mặt càng lúc càng đỏ nên ly rượu chệch hẳn sang một phía.

Phan Anh lo lắng, vội giang tay với lấy ly của nó khi nó sắp cho vào miệng nhưng nó nổi tính trẻ con sợ bị giật quà vội uống một hớp hết sạch.

Khan Anh thở dài, hết cách với nó. Rượu này tuy thuộc loại mạnh thấp nhất tại đây nhưng cũng dễ làm người ta say vì hiệu ứng lừa vị giác.

Nó nhăn mặt, lăm bắm:" rượu trái cây ngon như vậy anh không cho em uống ư? "

Phan Anh nhìn biểu hiện của nó hẳn đã say rồi. Vừa dứt nó liền gục mặt xuống bàn bất tỉnh nhân sự.

Phan Anh lắc đầu hết cách với nó thiếu nào mai cũng kêu đau đầu cho xem

Phan Anh đỡ nó, định đưa nó về thì điện thoại reo, nghe máy xong có chút gấp gáp suy nghĩ đôi chút gọi cho một người.

Phan Anh bế nó ra đến chỗ để xe vừa hay hần kịp tới.

Hắn nhìn một màn nay con tức giận trong lòng lại bộc phát nhìn Phan Anh như kẻ thù vô tình nói

" đưa cô ấy cho tôi" nó ngủ ngon lành trong vòng tay Phan Anh, khi qua tay hắn cũng chẳng hề hay biết.

Hắn nhăn mặt nhìn nó không biết tại sao uống nhiều như vậy.

Phan Anh dù gấp nhưng nhìn cảnh này đột nhiên muốn thử lòng hắn xem hắn có thật quan tâm nó

Hắn lạnh lùng không thèm liếc Phan Anh lạnh lùng hỏi:" tại sai cô ấy say như vậy? "

" chúng tôi đi ăn cô ấy tưởng là rượu trái cây uống có nhiều một chút"

Phan Anh lo lắng cho nó ánh mắt cứng chiều dịu dàng càng làm hắn thêm tức giận không khống chế được cảm xúc nói

"tôi không cần biết anh thích cô ấy hay không nhưng giờ cô ấy vẫn là vợ tôi anh tốt nhất tránh thật xa cô ấy nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu"

"ồ hiem khi thấy Lý tổng tức giận lại còn vì một cô gái thật làm tôi kinh ngạc. Thấy anh quan tâm cô ấy như vậy tôi đây rất yên tâm" Phan Anh đối diện với hắn, thẳng thắn nói. Nghe được những lời này của hắn lòng cũng an tâm hơn.

" chuyện gì ồn ào vậy anh trai? " nó nhăn mặt cựa quậy

Hắn thoáng qua vài nét suy nghĩ, lửa giận đã rút bớt

Phan Anh cười ảm áp nhắc nhở hắn:" cô ấy đã chọn anh anh nên trân trọng cơ hội để tôi biết được em gái tôi phải chịu thiệt tôi nhất định sẽ đòi lại cô ấy."

Phan Anh vỗ vai hắn, nói nhỏ:" anh quan tâm cô ấy như vậy đừng cố chấp quá sẽ đánh mất đấy! "

Phan Anh đi một đoạn chợt quay đầu lại nói to:" chăm sóc em tôi thật tốt tôi đi trước"

Hắn nhìn nó, ảm áp dịu dàng đưa nó về. Cẩn thận đặt nó xuống giường đắp chăn đầu đầy mới an tâm. Hắn nhìn nó, vô thức nhớ lại câu nói của Phan Anh "cô ấy đã chọn anh" bất giác mỉm cười, tay không tự chủ vuốt tóc của nó.

Chỉ có màn đêm biết khi hắn không lạnh lùng ảm áp dịu dàng biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giã: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

sáng tỉnh dậy đầu đau như búa bổ, nhìn ánh nắng gắt gao bên ngoài qua rèm cửa hắt vào đoán thời gian cũng không còn sớm. Nó đập đập đầu, từ từ ngồi dậy trên giường lục lại não xem hôm qua đã làm những gì.

Nó nhớ lại xong liền ôm mặt muốn đào hố chui xuống nhưng đã muộn. thật mất mặt. Đã thế hôm qua nó còn to miệng đòi tiền Phan Anh chứ với cái khả năng này....tiền bằng mắt! May mà anh chàng không cho nó tiền nếu không nó thật chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Di Năm gõ cửa, đi vào đã thấy nó tỉnh liền vui mừng vội hỏi:" cô chủ dậy rồi"

Nó gật gật lễ phép chào:" Chào di Năm"

Di Năm vội nói:" cô chủ người mau thay đồ rồi xuống ăn sáng. Tôi xuống chuẩn bị trước"

Di Năm nhẹ nhàng đóng cửa một mạch đi xuống.

Nó làm vệ sinh xong xuôi lòng vẫn đinh ninh Phan Anh là người đưa mình về nên cũng không nghĩ nhiều tâm trạng đã trở về như thường.

Nó vô tình liếc cái đồng hồ nhìn giờ giấc đã là buổi liên biết đã muộn không kịp đi làm liền gọi Mặc Nhiên nhờ xin nghỉ giúp.

Mặc Nhiên thoáng ngạc nhiên, vô tư nói:" có người xin nghỉ giúp bà rồi mà"

Nó cũng ngạc nhiên nghi ngờ không biết có phải Phan Anh xin nghỉ giúp hay không. Nhưng Phan Anh vốn là người chu đáo khả năng này rất cao rồi nó chợt nghĩ Phan Anh có thể bận rộn như vậy chắc gì đã nhớ đến không thì là ai? Linh cảm mách bảo là hắn nhưng nó không chắc chắn.

Nghĩ đi nghĩ lại nó quyết định dừng vấn đề hack não này tại đây. Dù là ai xin phép cũng không quan trọng quan trọng là không bị trừ tiền lương!

Nó xuống nhà, ngồi vào bàn ăn đã được dọn sẵn nhìn ly nước giải rượu bên cạnh hoài nghi hỏi:" đi biết con uống rượu? "

" cậu chủ dặn tôi chuẩn bị cho cô" di Năm nhìn nó ngưng một chút nói tiếp:" ăn cơm xong uống sẽ không đau đầu nữa"

Nó cảm ơn vừa ăn vừa nghỉ hoặc là hắn thật ư?

Di Năm ở trong bếp nói vọng ra:" cô chủ hôm nay nghỉ ở nhà hàn huyên với tôi nhé. Tôi ở nhà không ai tâm sự buồn chết"

Nó vui vẻ trả lời:" dạ được"

Nó ăn xong, đi đến ngồi ở ghế sofa, suy nghĩ đôi chút liền lấy điện thoại ra gọi cho Phan Anh

Nó ân cần hỏi:" anh đến nơi rồi chứ? "

Nó biết mình hỏi thừa nhưng đôi khi vì muốn xác định chắc chắn người ta thường hỏi câu hỏi đã biết sẵn đáp án

Phan Anh dịu dàng trả lời:" ừ đang ở khách sạn nghỉ ngơi"

Nó thở phào. An toàn là tốt rồi. " vậy em yên tâm rồi"

Nó cố đầu mình một nhát. Tại sao nó lại quên bây giờ bên ấy đang là đêm cơ chứ. Trời ơi Phan Anh đã mệt nó còn làm phiền lúc này thật không nên mà nhưng đợi đến lúc nó nhớ ra thì mọi chuyện đã là của hai phút trước.

Nó áy náy xin lỗi:" xin lỗi nha em quên mất bên đây đang là đêm làm phiền anh nghỉ ngơi rồi"

"anh vẫn chưa ngủ được không quen giường "Phan Anh dịu dàng đáp

" à sáng nay em xin lỗi vẫn là say quá không thể tiễn anh. Hôm qua không biết em có làm gì không? " nó dò hỏi

"làm gì cơ? "Phan Anh có chút ngơ ngác

Nó có chút ngượng ngập:" em có làm gì khác không lúc em say ấy"

Phan Anh cười nhẹ, thật trả lời:" không có em ngủ rất ngon lúc ấy cho em ra biển chắc cũng không biết gì đâu nhỉ" Phan Anh đùa

Nó dậm chân" anh này...cứ trêu em coi chừng tích nghiệp bây giờ"

Phan anh cười vui vẻ,ấm áp quan tâm" được không trêu em nữa đã ăn sáng chưa? Còn đau đầu không? "

" ăn sáng xong uống canh giải rượu không còn đau đầu nữa." nó thành thật trả lời chần chừ vài giây liền hỏi:" hôm qua anh đưa em về có phải không? " nó hỏi ngắt quãng, từ ngữ rời rạc phân vân chờ câu trả lời

Phan Anh nhẹ đáp;" không phải anh là hấn đưa em về. Bên Mỹ xảy ra chút chuyện anh phải bay về đó gấp không tiện đưa em về"

Thì ra hôm qua hấn đưa nó về vậy chuyện xin nghỉ hấn là do hấn làm đi?!!

Ôi mẹ ơi thế thì gay to rồi. Nó mà quậy thì...méo dám nghĩ nữa. No! No! No! Chắc nó không làm gì đâu! Mà làm thì cũng méo quay lại thời gian mà sửa được! Tóm lại là hôm qua nó không nhớ gì hết hấn không thể trách nó được. Ừ! Nghĩ vậy cho nhẹ lòng!

"em còn nghe máy không? Sao không nói gì hết?" Phan Anh lo lắng hỏi

" à không em vẫn đang nghe. Thôi cũng muộn rồi anh nghỉ ngơi sớm tốt cho sức khỏe"

Nó cúp máy, quay ra thấy Di Năm xách làn, liền hỏi:" đi đi chợ phải không?"

Di Năm gật đầu:" cô chủ đi cùng tôi nhé"

Nó vui vẻ nhận lời lâu nay không có thời gian đi đôi gió cũng tốt

Nó và Di Năm bắt xe đến khu chợ rất lớn ở đây đủ các mặt hàng được phân theo khu rõ ràng. Nó theo Di Năm vào khu rau quả.

Di Năm ôn tồn giải thích;" đây là chợ cao cấp mọi thứ ở đây đều đã được kiểm định nghiêm ngặt trông theo quy trình sạch sẽ nên tôi rất thích đến đây mua đồ. Hơn nữa ở đây mặt hàng phong phú so với siêu thị còn nhiều hơn"

Nó gật đầu tiếp thu, lúc trước cũng có đến đây vài lần nhưng sau này nó bận công việc cũng không có thời gian đến.

Nó nhìn Di Năm chọn đồ mà thầm ngưỡng mộ. Đúng là người phụ nữ của gia đình có khác chẳng bù cho nó mấy chuyện kiểu này mù tịt.

Nó đi đằng sau xung phong nhận chân cầm đồ về mặt vô cùng học hỏi thỉnh thoảng cùng vai đi chú ở đây đùa dăm ba câu. Có người vừa nhìn nó không chần chừ hỏi đã có người yêu chưa nếu không bà lập tức gả con trai mình cho nó.

Nó toát mồ hôi từ chối may có Di Năm can giúp không có lẽ khó mà thoát khỏi sự nhiệt tình quá mức của bà thím ấy.

Di Năm vừa đi vừa nói:" hôm nay có cô chủ đi cùng tôi vui hần. "

Nó tự nhiên trả lời: "con cũng rất vui còn học được nhiều điều nữa"

Di Năm nhìn nó tâm sự lòng sớm coi tụi nó như con của mình: "haiz cô chủ biết không lúc trước khi chưa có cô chủ cậu chủ vốn lãnh khốc lạnh lùng vô tình nhìn vào không thấy được một tia cảm xúc. Nhưng từ lúc có cô cậu chủ đã thay đổi. Tuy rằng cậu ấy không nói nhưng luôn quan tâm đến cô. Cô chủ trong chuyện tình cảm cậu chủ cũng rất ngọt. "

Mãi mới có dịp cùng nó nói chuyện đương nhiên phải tranh thủ giúp cô cậu chủ hiểu lòng nhau. Đây mới thực sự là mục đích của bà.

Di Năm ngừng một lát, nhìn nó nói tiếp: "cô chủ nhìn hai người đi bên nhau rất đẹp đôi nếu thật sự yêu nhau thì còn gì bằng. "

Nó trầm tư. Di Năm biết lời của mình đã tác động đến nó lòng thầm vui mừng nhưng để có được hiệu quả cao nhất liền giả bộ

"xem này đi lại nhiều lời rồi. Haiz không nói chuyện này nữa chúng ta về "

Đi đến cổng thì Di Năm chợt kéo tay nó, nó nhìn Di Năm dừng bước chân hỏi: "chuyện gì vậy đi? "

Di Năm cười vô tư nói: "xem này đầu óc đi lù lẩn cả rồi quên mất không mua rau thì là. Con ở đây đợi đi một chút đi mua lập tức ra ngay"

Nó cười ngoan ngoãn đáp "vâng đi" sau đó dừng vào một góc để mọi người còn đi lại.

Một lúc sau Di Năm tươi cười đi ra, cùng nó xách đồ trở về. Trên xe, Di Năm vui vẻ kể chuyện mình đã được nghe về thời thơ ấu của hân. Nó nghe mà chỉ biết cảm thán người gì đâu từ nhỏ đã có ý thức học tập vậy chứ chẳng bù cho nó haiz! Một tuổi thơ dữ dội!

Nó cùng Di Năm xách đồ vào nhà sau đó nó lên phòng còn Di Năm vào phòng bếp chuẩn bị cơm

Di Năm gọi cho hân, hơi ái ngại hỏi: "cậu chủ trưa nay có về ăn cơm không? "

Gia Viễn đang cùng hân thảo luận thấy hân có định thoại liền vánh tai nghe ngóng. Tinh thần lúc này so với lúc làm việc vượt xa.

Nó đi xuống, hỏi Di Năm đi có thấy tài liệu con để trên bàn ở trong phòng con không? "

Nó rồi rầm hỏi to không biết tiếng nó đã vọt vào trong điện thoại. Từ nãy đến giờ nó tìm mãi chẳng ra không biết lúc Di Năm dọn đồ có cất đi không nữa

Di Năm cầm điện thoại kéo xuống khỏi tai, nghĩ ngợi trả lời: "hình như là tài liệu màu xanh biển đúng không? Tôi để ở ngăn kéo có thể là nó bị che nên cô chủ không thấy"

"cảm ơn đi" nó thở phào nhẹ nhõm mai phải họp hôm nay mà mất thì đúng là số nhỏ. May là tìm được rồi

Nó lên phòng lấy tài liệu ra luôn không tí quên mất.

Di Năm đưa máy lên nghe, hỏi lại: "cậu chủ tí về ăn cơm chứ? "

Hân thờ ơ trả lời: "được"

Gia Viễn này giờ một bộ hóng hót nhìn hân tò mò: "ai thế anh hai? "

"Di Năm"

Gia Viễn nghĩ nghĩ đoán: "không phải muốn anh về ăn cơm nhà đấy chứ? Chị dâu cũng có nhà đúng không? "

Hân gật đầu không trả lời

Gia Viễn hí hửng nhảy đến bên cạnh hân xin xỏ mặt rất hài hước: "anh hai cho em ăn ké"

Gia Viễn nịnh nọt: "anh hai cho em ăn ké em làm tài xế đưa anh về hê hê đồng ý nha"

Hân không nói gì, đứng dậy đi coi như đồng ý, Gia Viễn cười như hoa tung tăng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hắn sai bước vào nhà, đi Năm nghe tiếng xe đoán hắn về đã đợi sẵn nhìn thấy hắn niềm nở nói: " chào cậu chủ."

Hắn lạnh lùng gật đầu. Đi Năm thấy thế liền tiếp: " cậu chủ tôi nấu sắp xong rồi phiền cậu lên gọi cô chủ nhé"

Hắn lạnh lùng trả lời: " được"

Đi Năm cười hiền hậu nhẹ nhàng nói: " cảm ơn cậu chủ"

Hắn đứng trước phòng nó, gõ cửa im lặng chờ đợi

Nó nghĩ người gõ cửa là đi Năm nên vừa cười vừa mở cửa: " đi Năm con xuống ăn cơm liền đây"

"Mẹ ơi! Giật cả mình!!! " nó vỗ vỗ ngực trấn an, mặt nhăn nhó.

Nó nhìn hắn một thân áo đen đứng lù lù trước cửa đã thế không phát ra một tí tiếng động nào nó không bị hù cho đau tim mới lạ đấy.

Nó ai oán nhìn hắn đầy đau khổ nói: " hù chết tôi rồi! Anh...lần sau có thể lên tiếng được không? " im lặng kiểu này thật nguy hiểm!

Tại hắn làm nó giật mình mà suýt quên chuyện chính. Nó nhìn hắn, cười cười: " cảm ơn hôm qua đưa tôi về"

Hắn không nhìn nó, lãnh đạm đáp: " lần sau không nên uống say như vậy đặc biệt là trước mặt đàn ông sẽ rất nguy hiểm"

Nó xấu hổ cúi mặt nhìn xuống nền nhà lẩm bẩm: " haiz tôi cũng cảm thấy mất mặt lắm". Nhưng phải thú nhận là lần nào có sự xuất hiện của hắn nó đều hận không đào sẵn cái lỗ từ trước tiện cho việc chui xuống. Thôi mất mặt nhiều cũng quen mất mặt thêm vài lần cũng không đáng ngại. Đầu cũng mang danh mặt dày từ trước.

Hắn liếc nó, những lúc thế này biểu cảm của nó đều rất đáng yêu thật sự là một loại cuốn hút đặc biệt.

Nó vẫn cúi nên không hề biết mọi cử chỉ của mình đều thu hết vào mắt hắn.

" nhưng mà anh yên tâm đi đây là lần cuối cùng đó. Tôi hứa đấy" nó đột ngột ngẩng lên nhìn hắn, khẳng định.

Hắn nhanh chóng xê dịch ánh mắt ra hướng khác, lạnh lùng nói một câu chẳng liên quan.

" Xuống ăn cơm"

" ok" nó đáp ngắn gọn

Nó theo hắn xuống dưới, Gia Viễn vào sau đang cùng đi Năm trò chuyện không biết nói gì mà làm đi Năm cười không ngớt.

Gia Viễn thấy nó liền chào to: " hi chị dâu lâu không gặp vẫn rất cute nha"

" đa tạ đã khen nhưng tôi đây cũng biết mà" nó nhây nhây đáp, không chút trơ trẽn

Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn thường ngày. Đi Năm nói: " đồ ăn xong hết rồi mọi người ngồi vào mâm đi tôi bê thức ăn ra ngay đây"

" để con giúp đi" nó lên tiếng

" để em. phận đi ăn nhờ đương nhiên phải làm chút việc góp sức chứ đúng không?! " Gia Viễn cười đùa với nó

" hiểu thế là tốt đấy" nó đập vai Gia Viễn

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên, nó và hắn ngồi đối diện còn Gia Viễn ngồi cạnh hắn

" Hôm nay chị ở nhà anh hai mới về ăn đó thấy anh em quan tâm chị không? " Gia Viễn tự nhiên kể

Nó lén liếc hắn, lòng nhảy tưng tưng vui sướng. Haiz đây có được tính là quan tâm không nhỉ?

Gia Viễn tưởng nó không tin liền nhấn mạnh

" em nói thật đó lúc đi Năm gọi em cũng ở đó mà"

" Ra vậy " thì ra là đi Năm gọi cho hắn hèn chi mà tự dưng hắn xuất hiện ở nhà.

" đồ ăn ngon. Anh hai anh nên thường xuyên về nhà để em còn ăn ké với" Gia Viễn hí hửng đề nghị

" không có xuất đâu cậu thích thì tìm cô nào nấu ăn ngon mà lấy đảm bảo muốn về lúc nào thì về không ai cấm"

Nó thẳng thừng chối bỏ

Gia Viễn ai oán nhìn nó rồi lại nhìn hấn cả bầu trời tan nát:" chị dâu đối với em vậy anh hai anh không có ý kiến gì ư? "

" nên vậy" hấn lạnh đạm nói

" chắc chắc đúng là vợ chồng! Trái tim em tan nát!!!! " Gia Viễn vừa cảm thán vừa giả vờ ôm tin đau đớn

Nó lén liếc hấn, vui vui. Trời ơi! Nó méo niều nổi mình nữa rồi càng lúc càng để ý đến hấn rồi. Huhu nó thế này liệu có tính là sớm muộn cũng chết vì trai đẹp không?

" ăn nhiều một chút" hấn gấp cho nó, mặt không đổi sắc nhưng lời có chút dịu dàng

Trời ơi suýt nữa thêm một lần giật mình. Có phải hay không hấn rất thích tập kích bất ngờ?

Nó hồi hồn nhìn hấn cười cười đáp

" Anh cũng vậy....ăn nhiều mới có sức làm việc" nó cũng gấp cho hấn coi như có qua có lại.

Gia Viễn thấy nó và hấn nhìn nhau tình cảm thì cười thầm. Anh chị dâu quan tâm nhau như vậy anh cũng vui lây. Haiz cuối cùng ông anh lạnh lùng của anh cũng biết động lòng rồi.

Nó thấy Gia Viễn nhìn tụi nó cười liền ho khan, liếc hấn quay đi giả bộ tập trung ăn

" chị dâu không cần quan tâm bóng đèn hồng như em đây hai người cứ show ân ái đi em không ngại" Gia Viễn vô cùng chai mặt tự nhiên nói

" xì chỉ sợ tôi rắc thính thật cậu ngồi ăn ké cũng ngộ độc thôi" nó đùa, mắt nhìn hấn

" thính của chị chỉ anh hai em mới đỡ nổi em thật không dám kham" Gia Viễn nhay nhay đáp lại, vẻ mặt hài hài càng làm không khí thêm vui nhộn

Một lúc sau tụi nó ăn cơm xong, hấn ra ban công nghe điện thoại Gia Viễn cùng nó ngồi xem ti vi anh chàng nhân tiện tranh thủ báo cáo

" chị dâu em đã giám sát đảm bảo ở công ty anh hai rất nghiêm túc chỉ có công việc. Còn tình địch của chị lâu nay cũng không thấy xuất hiện chị yên tâm nha"

Trời lúc trước nó tưởng Gia Viễn nói đùa ai dè thật luôn. Anh chàng này thật thú vị nha. Nó thích rồi đấy! Nhưng không biết tại sao nghe Gia Viễn nói vậy nó như nở hoa trong lòng, cực vui vẻ.

Gia Viễn định nói thêm thì hấn đi vào, lạnh lùng nói:" đến công ty"

" còn sớm mà anh hai để em chơi với chị dâu chút" Gia Viễn nhăn nhó vẫn chưa hiểu tại sao đột nhiên phải đến công ty gấp

Cùng chung một thắc mắc nó cũng thấy hơi lạ liền hỏi:" ơ công ty đột nhiên có việc gấp ư? Anh mới ăn cơm xong đã làm việc như thế không tốt cho sức khỏe"

Hấn lại bị sao nữa vậy? Ai chọc giận ư? Mặt thì như lạnh lùng như kiểu ai lấy hết tiền ấy, nó đứng gần cũng thấy rét run. Lòng tự hỏi rốt cuộc là ai mà có tác động lớn đến mức khiến hấn hần khí ngấp trời dọa người ta thế kia! Không hiểu sao nó cứ nghĩ thấy mùi khét khét đâu đây.

Hấn không nhìn nó, liếc mắt về phía Gia Viễn, lòng như bị thiêu đốt. Cứ nhìn thấy cảnh nó cười với Gia Viễn còn thân mật như vậy hấn đều rất khó chịu rất tức giận.

Gia Viễn vẫy tay tạm biệt nó sau đó rời đi. Trên xe Gia Viễn nhìn hấn qua gương chiếu hậu, cả một bầu trời suy tư. Rất nhanh sau liền nhếch môi cười gian. Cuối cùng anh cũng hiểu anh hai tại sao lại thế rồi... Haha anh hai nhà anh cuối cùng cũng mắc bệnh tương tư rồi hí hí vui quá xá luôn. Hèn chi nãy giờ cứ nghĩ thấy mùi chua chua nồng nồng.

Nó nhìn đi Năm đang lau chùi phía cửa, ngáo ngơ hỏi:" đi hấn bị sao nữa thế? "

Di Năm mỉm cười đáp:" nếu tôi nói cậu chủ đang ghen cô chủ tin không? "

Nó kịch liệt lắc đầu. Tin làm sao được tảng băng mà ghen có khác nào đầu gối biết nói chuyện

Di Năm cười cười:" cô chủ thật ra cô không biết lúc cô và cậu Gia Viễn nói chuyện cậu chủ vẫn luôn nhìn cô. Thậm chí tôi còn thấy cậu chủ không hề tập trung nghe điện thoại."

" có ư?" thật sự nó không biết luôn đấy

Di Năm gật đầu, giải thích:" cậu chủ chính là đang ghen nên khi thấy cô chủ ngồi gần người đàn ông khác, cười vui vẻ sẽ khiến cậu ấy không vui thậm chí là tức giận"

Với ai chứ với hấn nó thật không nhìn ra ghen chỗ nào. Chẳng phải tính hấn vẫn luôn như vậy ư mưa gió thất thường giữa đường chuyển giồng. Hơn nữa người nó nói chuyện là Gia Viễn mà

" tính cách hấn vốn thất thường con nghĩ hấn không bao giờ ghen đâu"

Di Năm cầm tay nó, vỗ nhẹ, thờ dài một tiếng nói:" cô chủ không biết cũng phải thôi vì chính cậu chủ cũng không biết mình đang ghen nữa mà"

Di Năm nhìn nó yêu thương, nhẹ nhàng nói tiếp

" cô chủ tình cảm chính là như vậy đấy đôi khi người ngoài cuộc nhìn thấy người trong cuộc mông lung. Nhưng tôi tin cậu chủ có tình cảm với cô chủ chỉ là cậu ấy chưa hiểu được tình cảm của mình. "

Là thật ư? Hấn ghen ư? Nó biết Di Năm đã từng trải cũng như Di Áy nói đôi khi người ngoài cuộc tình huống người trong cuộc bắt phân nhưng nếu hấn ghen thật thì tốt thế đã chứng tỏ hấn quan tâm đến nó chỉ sợ...không phải thôi

Cả chiều làm việc hôm đó Gia Viễn đã được lên hấn một level mới của bể khổ.

Phòng cao nhất của Lý thị, Gia Viễn ai oán kêu gào, về mặt đau khổ tột cùng thanh minh

" anh hai em thật sự không hề có ý gì khác với chị dâu đâu. Em thế quan hệ của bọn em hoàn toàn là chị dâu em chồng bình thường có chăng cũng chỉ là em quý chị ấy vì tính cách đáng yêu nhảy nhót nhoi nhoi thôi. "

Gia Viễn nhìn hấn, hết lòng hết dạ hận không thể moi tìm gan chứng minh có bao nhiêu đều khai hết bấy nhiêu

" Em nói thật đó anh hai đừng hiểu lầm à em chỉ bảo với chị dâu anh ở công ty hoàn toàn chỉ có công việc kêu chị ấy không cần lo lắng có con giúp thứ 13. Chị dâu nghe xong còn rất vui về chứng tỏ chị dâu cũng quan tâm anh. Anh xem em vì anh dốc lòng dốc sức mà anh nở lòng nào tặng em cả một đồng công việc huhu"

Gia Viễn mở hời tuôn rơi, nhìn thấy hấn có vẻ hòa hoãn hơn lòng thở phào, tiếp tục công cuộc:"Anh hai anh xem em vì anh làm bao nhiêu chuyện trước mặt chị dâu cũng một lòng giúp anh vậy mà anh.... Đối xử với em như vậy ư?

" giao cho nhân viên làm công việc đó, kiểm tra xem phần dự án phía đông đã ổn chưa? " hấn không nhảnh lên nói, hiển nhiên tâm trạng đã dịu bớt.

" yes sir"

Gia Viễn cười hớn hở, cuối cùng cũng thoát rồi. Haiz thật dữ dội và vất vả!

Gia Viễn khép cửa choài đầu vào trong nói to:" anh hai anh ghen cũng thật kinh khủng" nói xong liền chạy mất!

GHEN? Có sao? Đây là ghen ư????!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Sáng, tại trung tâm thương mại mới mở được dát vàng hoa lệ và hào nhoáng khiến người ta phải choáng ngợp về độ xa hoa và xa xỉ. Ở đây tích hợp vừa thương mại vừa kinh doanh nói chung là đầy đủ như một công ty đa lĩnh vực.

Nó bị Mặc Nhiên lôi kéo đi vào, miệng liên tục dụ dỗ nó, hai mắt thì thích đến độ sắp rớt khỏi tròng đến nơi.

" trời ơi! Đúng là đã giàu lại càng giàu! " Mặc Nhiên nhìn mà cảm thán, hận không thể đào một góc chân tường đi bán

"vào đây rồi có thấy đồ đẹp thì nhớ phải kìm nén không được hỏi tại sao bay mất vài tháng lương " nó đương nhiên không mê mẩn như Mặc Nhiên nên vẫn rất tỉnh nha còn có lòng tốt nhắc nhở bạn thân là đừng khác

Nhắc thì vẫn nhắc nhưng nhìn cái vẻ mặt và cặp mắt chỉ toàn có vàng thì nó đủ hiểu kết quả thế nào rồi

" yên tâm không mua đâu chỉ ngắm thôi mấy tháng nay chảy máu tiền lắm rồi" Mặc Nhiên ngấm xung quanh miệng vẫn hoạt động

Nó bấu môi khinh bỉ dối lòng kinh!!!

Nó không biết biểu cảm của mình đã lọt hết vào trong cặp mắt sắc lạnh của một người. Thang máy dần đóng lại tạm đóng ánh mắt của người đó.

Mặc Nhiên và nó vào khu shopping. Khu này rất rộng luôn tập hợp đầy đủ các nhãn hàng nổi tiếng. Mặc Nhiên với phương châm chỉ xem thôi chứ không làm gì đã sớm bị làm cho lóa mắt mà lung lay. Chẳng bù cho nó đứng chuẩn thanh niên cứng vẫn rất kiên định trước gió.

Say khi đi được kha khá của hàng thì người nào đó đã dinh cả đồng đồ túi lớn túi bé đầy vui vẻ như thể đã cống hiến hết cho Đảng và Nhà nước tất cả những gì mình có.

Nó nhìn đồng đồ ấy mà khinh bỉ ra mặt

Ừ đúng rồi chỉ ngắm thôi chứ không mua đâu!!! Có gần hai chục túi thôi chứ mấy!!!

Mặc Nhiên như có linh cảm quay ra thấy ánh mắt rất đỗi ngập tràn lửa đạn của nó liền nở nụ cười tươi rói rất ăn lân hời hợt:" haiz muốn kim lòng lắm cơ mà kim không nổi. Bà nói xem bao nhiêu đồ đẹp thế này tôi làm sao mà kiên định cho được. Nốt lặn này thôi hứa đó!!! Hehe hihi"

Có ma mới tin!!!!

Nó không thèm liếc Mặc Nhiên trực tiếp kéo cô nàng ra khỏi cửa hàng.

Tuy mê shopping nhưng Mặc Nhiên vẫn không quên người bạn là nó đến đâu cũng rủ nó mua đồ thấy đẹp liền đưa cho nó tiếc là nó từ nãy đến giờ đều chỉ có một vẻ mặt không quan tâm thế sự càng không nghe dụ dỗ. Nhưng Mặc Nhiên rất có ý chí quyết tâm không để nó tay trắng ra về.

nó thấy một cái váy xanh biển nhẹ rất đẹp có chút thích. Mặc Nhiên bắt sóng rất nhanh dụ dỗ:" cái này bà mặc thì đẹp thôi rồi." nói xong lại ghé tai nó chia sẻ bí quyết:" đồ đẹp thấy là phải quát luôn không mất tiếc lắm. Với con mắt ngăm ngăm của tôi khẳng định cái váy này sinh ra để dành cho bà "

Câu này nghe quen tai thế nhỉ?!!

Nhân viên đương nhiên càng mong bán được hàng hơn vừa nhìn đã nắm bắt tâm lý liền thuận tiện đưa đẩy

" cái này chỉ còn một chiếc tiểu thư xinh đẹp như vậy mặc lên chắc chắn khiến người khác đổ gục"

Chắc chắn!!! Mặc Nhiên có bạn mới rồi kìa.

Mặc Nhiên giờ biểu tượng like về phía nhân viên cười tươi tiếp tục dụ:" cái này giá cả cũng đâu đến lỗi đất lắm. Bà nhìn đồng đồ kia của tôi thì cái này chẳng khác gì hạt cát nhỏ trong sa mạc. Hình như lâu nay bà cũng chưa sắm đồ mới vậy thì coi như lần này mua luôn hé hé

còn chần chờ gì nữa mau vào thử"

Mặc Nhiên cầm váy dí vào tay nó, tận lực đẩy nó đến phòng thử đồ đóng cửa đứng canh mới yên tâm.

Nó bất đắc dĩ thay đồ mở cửa đi ra.

Mặc Nhiên và nhân viên đều cảm thán

" đã nói đẹp mà... Có sai đâu. Chắc chắn mắt mình.... Quá chuẩn! "

" tiểu thư quá đẹp luôn"

Nó nhìn trong gương cũng khá ưng ý thôi thì nghe theo Mặc Nhiên quát luôn vậy.

Trong lúc nó thanh toán cô nàng Mặc Nhiên nhanh chân đi xử lý nhu cầu cá nhân

Nó cầm túi đồ rồi đi ra ngoài ghé ngồi đợi. Định vậy chứ vừa ra ngoài liền chạm mặt kẻ lâu không xuất hiện - Cát Như khiến nó hơi khó chịu

Nó chào hỏi qua muồn nhanh chóng rồi đi nhưng Cát Như cứ như đĩa dai bám chặt hỏi

" cô đi mua đồ à? Vừa hay tôi cũng muốn mua vài bộ hay chúng ta đi chung nhé"

" tôi và bạn mua xong rồi xin lỗi nha cô tự đi một mình đi" nó chán ghét nói nhìn cô ta giả bộ mà đau cả mắt

Cát Như nín tay nó nói vừa như vô tình vừa như cố ý:" hôm nay anh Gia Thành đưa tôi đến đây đó anh ấy bận chút việc nên bảo tôi cứ mua đồ rồi anh ấy sẽ đến thanh toán sau. Tuy rằng anh ấy bị bắt ép phải lấy cô nhưng tìm anh ấy chỉ có tôi thôi. Lúc ở bên nước ngoài tôi và anh ấy rất gần bó những tấm ảnh lần trước tôi vô tình mà rơi tôi và anh ấy đều rất trân trọng"

Nó cười khẩy một cái, lạnh lùng nói nhưng tìm nghe rất khó chịu:" chuyện lúc trước tôi không biết nhưng giờ trên danh nghĩa anh ấy vẫn là chồng của tôi cô liệu mà cư xử coi chừng mang danh tiểu tam bị người đời xỉ vả. Cô biết đấy miệng lưỡi thể gian đáng sợ lắm "

" anh ấy đã hứa sẽ sớm bù đắp cho tôi sớm muộn hai người cũng chia tay tôi chờ được bởi vì Gia Thành anh ấy thật sự không yêu cô hai người ngoài cái

hợp đồng trên danh nghĩa đầu phải là thật sự. Tôi khuyên cô sớm từ bỏ sẽ tốt hơn đây"

Cát Như lơ đãng nhìn về phía cửa thang máy thấy hân nộ nụ cười hạnh phúc. Vì quay sang nói chuyện với đối tác nên hân không nhìn thấy nó. Nó nhìn theo hướng Cát Như khoe miệng giương một nụ cười bí ẩn và cả ánh mắt lóe lên vài phần đau thương nhưng nhanh chóng quay đi vờ như không nhìn thấy. Đương Nhiên Cát Như đã nhanh chóng bắt được tia cảm xúc đó lòng thầm nở một nụ cười cay độc.

Cát Như về mặt thiện nhưng lời nói thâm độc rất biết cách đánh vào chỗ yếu. Cô ta đã nghĩ kĩ rồi nếu không thể đánh trực diện từ phía hân thì đánh đường vòng chờ lâu chút nhưng tin rằng sớm muộn nó cũng hiểu lầm mà thôi. Lúc đó chỉ việc nghe ông đắc lợi là ok

Nó cười không thèm liếc Cát Như đáp trả." haha cảm ơn nhắc nhở nhưng chuyện chúng tôi chưa đến lượt miệng chó của cô xen vào"

Nói xong nó đi thẳng bỏ cô ta ở lại và cũng bỏ Mặc Nhiên ở lại luôn.

Mặc dù vừa rất mạnh miệng nhưng chỉ mình nó hiểu nó thật ra đã bị tác động. Người ta nói quan tâm mới để ý nó là đang như thế sao? Trái tim nghe những lời của Cát Như cứ rát và đau như bị ai cứa. Phải rồi nếu cô ta không nhắc nó cũng quên mất vài điều.

Mặc Nhiên về chỗ không thấy nó liền hỏi nhân viên gần đó mới biết nó đã xuống dưới vội vào thang máy xuống theo nhưng tiếc là đã trễ. Nó gọi điện báo mình về trước giọng nghe hơi lạ lạ khiến Mặc Nhiên nghi ngờ nhưng cũng chưa tiện hỏi đành tạm gác để sau.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Hôm sau, Công ty nó có tiếp đón đối tác quan trọng từ công ty lớn đến nói chung là ở trong giới hai bên đều ngang hàng lần này muốn bắt tay cùng chia sẻ tin tức nên đây chính là việc trọng đại trong những việc trọng đại mang tính lịch sử quyết định. Vì bên kia đột nhiên đến nên toàn thể nhân viên đều được huy động.

Vì thế mà đám nhân viên như tụi nó đều cuống cuống dọn dẹp lại công ty còn bày trí lại cho đẹp mắt hơn để đối phương nhìn vào còn thấy được sự tôn trọng. Đã thế còn họp đủ thứ chán chĩnh đủ kiểu khiến con dân phờ phạc hết cả ai cũng la oai oái mỗi tội la thì cứ la cấp trên cũng còn bận túi bụi hơi đâu đi để ý đến dân thường như bọn nó.

Nó và Mặc Nhiên tranh thủ uống cốc nước, đứng một góc kín kẽ than

"trời ơi mệt chết tôi rồi sáng giờ thờ không nổi" Mặc Nhiên chống tay cạnh sườn la cũng mệt nhọc mặt ai oán muôn phần

"vẫn còn hơi kêu vẫn còn tốt tôi đây còn chẳng thể kêu nổi đây này cứ đà này khéo xong việc lại đi bệnh viện mất thôi"

"vào họp vào họp anh em ơi" một chị lớn tiếng hô. Ai nấy đều thờ dài lét xác vào phòng họp.

Quản lý Lý Lan đã chờ sẵn dáng vẻ nghiêm nghị lạnh lùng quyền rũ

"tôi biết vất vả cho mọi người nhưng việc lần này rất quan trọng mỗi người đều là đại diện cho bộ mặt của công ty trung cái bộ dạng khó coi ấy còn ra cái thể thống gì lập tức chỉnh đốn ngay cho tôi tươi tắn lên xem nào"

Quản lý Lý Lan nghiêm khắc nói, gương mặt xinh đẹp

uy nghi thêm vài phần, nhìn mọi người một lượt.

Tươi thế nào được mệt hết hơi đây này!!!

Nghĩ thì thế nhưng ai cũng sợ nên đều nghe theo sắp xếp. Giờ tốt nhất nên ngoan ngoãn đợi giao xong việc ra ngoài tranh thủ thở tí còn hơn nghe thêm một bài ca dài mệt mỏi lắm!

Quản lý nhanh chóng giao phó nó và Mặc Nhiên tới phải ở lại cùng những người được chọn khoa khác đi giao tiếp với bên đối tác.

Nó nghe mà chỉ biết thờ dài lòng lá vàng rơi hàng loạt. Một lữ còn hơi đầu mà tối ăn với cả uống. À mà có được ăn mấy đầu toàn phải ngồi nghiêm chỉnh giữ ý tứ nghe xếp trên bàn việc. Xếp mà chưa ăn ai dám ngo ngoe gì có ăn nhân viên như bọn nó động được vài miếng lại phải bỏ đĩa xuống tỏ vẻ đã ăn no thế mới đau lòng. Đó là lí do tại sao nó ghét mấy vụ thế này. Thật chẳng khác gì tra tấn một đứa vó tâm hồn ăn uống bao la như nó.

Mặc Nhiên cũng thờ thờn thướt đáng thương xin xỏ mà mãi vẫn méo được cuối cùng kết thúc bằng một ánh mắt bí thương cùng cái thờ dài chấp nhận số phận. Haiz đen thôi đồ quên đi!!!! Cứ coi như bọn nó số nhọ!!!

Những người khác thì như mở cờ trong bụng chỉ cần không được chọn là vui muốn ôm nhau khóc luôn làm gì còn tâm trạng nghĩ cho hai người đáng thương tại nó.

Họp xong thì đã đến chiều những người ở lại thì tiếp tục công việc còn nó Mặc Nhiên và quản lí Lý Lan liền đi về phía phòng hội nghị lớn ở tầng cao nhất.

Bọn nó cùng những người khác xếp hai hàng đứng ở hai bên chỉ chờ xếp ra sẽ cung kính chào.

Một lúc sau khoảng bảy, tám người đàn ông và phụ nữ cùng đi ra, hai bên nhìn nhau trò chuyện xã giao có phần khách khí. Lúc này trời đã sẩm tối.

Bọn nó chào xong liền theo chân mấy xếp tổng đi đến nhà hàng đã được đặt sẵn đợi xếp tổng ngồi xuống mới dám ngồi.

Mấy xếp trò chuyện công việc nghe đến phát chán mà mặt thì luôn phải viết dòng chữ: "xếp nói thật hay rất động lòng người"

Nó và Mặc Nhiên đưa mắt nhìn nhau ra hiệu kín đáo. Nó nhìn bàn ăn lòng ngập tràn đau đớn và thê lương. Haiz bàn ăn rõ nhiều món sơn hào hải vị bày trí công phu nghe nói có cả món Hân và Trung càng làm nó nuốt nước mắt vào tim. Chắc chắc ngon vậy mà chỉ nhìn thôi thật như bị giày vò đến tận tim can.

Nó không để ý quản lí Lý Lan đã trả lời xong còn âm thầm ra hiệu cho nó tiếc là đầu nó ngập tràn món ăn nên chẳng để ý gì cứ ngệt ra khiến Lý Lan phải nhéo nhẹ nó mới tỉnh.

Nó cười gượng, miễn cưỡng tập trung trở lại. Quản lí Lý Lan khôn khéo vội nói đỡ, tiện thể lặp lại câu hỏi cho nó.

Nó nhanh trí phối hợp. Nghe xong cái trả lời của nó cô nàng mới hài lòng buông nụ cười thả lỏng đôi chút.

Nó nhìn quản lí của mình biết mình đã lấy công chuộc tội cũng an tâm thoát được bài ca về sau tâm trạng nhẹ nhõm hẳn chứ mai mà nghe sếp ca lại nhìn đến quả mắt ngàn đao phi tới của sếp thì.... Thấu hiểu luôn cuộc đời nở hoa là thế nào.

Cuối cùng sau mấy tiếng ăn được vài miếng thịt uống thêm một ly rượu nó cũng được giải thoát. Hề hề vui như nước nhà được giải phóng!!! Mặt cười tươi rạng rỡ hẳn.

Nó phải thề là không có ai như nó và Mặc Nhiên. Người khác ai nấy đều mệt nhưng vẫn nghiêm chỉnh riêng tại nó chỉ nghe sếp về mà phấn chấn gấp mấy lần ban đầu. Sung sướng cả ra mặt.

Nhân viên đứng khò ghé đưa tay về phía cửa thay cho lời chào đợi sếp đi vài bước mới đi theo.

Ra đến cửa gặp ngay một đoàn khác. Các sếp cười, giọng khách sáo nhưng kiên nhẫn

" chào Lý tổng. Gặp Lý tổng ở đây thật là có duyên"

Vài người khác cũng phụ họa: " phải phải thật có duyên"

Người tự xưng Lý tổng lạnh lùng khách khí đáp lời nói vẫn mang theo sự lạnh nhạt nhất định ánh mắt thoáng qua một người nào đó nhưng nhanh trở về dán về ban đầu: " gặp các vị ở đây tôi cũng rất vui"

Nó và Mặc Nhiên đang mải mê thì thầm nào quan tâm. Nghe giọng này quen quen nó ngước lên thấy hẳn cứ như vừa nhìn mình mà lại giống không phải. Chắc do nó nhìn nhầm!!!

Mặc Nhiên có chút ngạc nhiên, nhìn nó huyếch nhẹ, mắt âm thầm quan sát hẳn nhanh chóng vụt lên tia gian tà. Hề hề có gian tình!!! À nhầm phải là có mùi tình cùm mới đúng.

Hắn nhìn thoáng qua nó liền di chuyển tầm mắt về phía mấy vị sếp đang trước. Hai bên xã giao vài câu đơn giản rồi cáo từ.

Nó lén liếc hẳn vài lần cũng không tiện hỏi nhưng thấy biểu cảm lạnh hơn băng của hẳn có chút mất mát.

Nó phải theo đoàn xuống dưới chờ mấy vị quan lớn về xong mới thỏa mái vươn vai ngáp ngắn ngáp dài. Mặc Nhiên bên cạnh chỉ mong sếp đi càng nhanh càng tốt. Thấy sếp khuất dần nụ cười thập phần tươi tắn rạng rỡ

" mau mau sếp đi rồi chiến luôn chiến luôn" Mặc Nhiên nôn nóng bụng đói tới mang tai rồi không kìm được kêu to

Nó đập tay với Mặc Nhiên hớn hớn chỉ có hơn chứ không có kém, vui vẻ giọng tay cao: " Nhanh nhanh đổi găng chết rồi"

Nó leo lên xe cùng Mặc Nhiên không biết ở cách đó một đoạn hẳn vẫn đang dõi theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Vài ngày sau, hấn bỗng nhiên đến đón nó khiến nó vừa sợ hãi tưởng mắt mình có vấn đề vừa bán tính bán nghi, lòng thấp thỏm không yên.

Hấn đậu xe cách công ty một đoạn tuy vậy để đảm bảo cho chắc nó vẫn liếc ngang liếc dọc liếc trái liếc phải xác định không có đồng nghiệp mới an tâm vào trong xe.

Nó nhìn hấn, không hiểu tại sao tự dưng hôm nay hấn tốt đột suất làm nó thụ sủng nhược kinh đầu nghi hoặc dài đằng đặc. Không phải là có chuyện gì đó chứ???

"anh....hôm nay.... Sao lại đón tôi vậy?" nghĩ nhiều đầu não nên nó quyết định hỏi thẳng luôn

"ba mẹ về " hấn lãnh đạm đáp, không nhìn nó mà tập trung lái xe

"ba mẹ...về?!!!" nó chột cao giọng hơn. câu "ba mẹ nào cơ" suýt thì nhảy khỏi họng may mà nó ngậm mồm kịp lúc sửa kịp thời không hú hú lại thêm nhục

Đợi chút nó cần thời gian tiêu hóa tin này diễn ra quá nhanh quá đột ngột nó vẫn chưa load kịp, về mặt vẫn rất đỗi ngạc nhiên

"ba mẹ về thật à? Sao đột ngột thế? Vậy giờ ba mẹ ở đâu?"

Nó hỏi một tràng, hấn đáp một câu cụt ngủn:" nhà ông nội"

Nó nhìn hấn, lòng thầm cảm thán thôi trả lời một câu cũng vui rồi.

Chắc chắc sao ba mẹ về đột xuất thế nhỉ??? Chẳng phải hai người vẫn đang đi du lịch bên nước ngoài ư???

"anh có biết lí do ba mẹ về nước không?"

"không biết" hấn lạnh nhạt đáp, liếc qua nó vẫn đang suy tư với rất nhiều câu hỏi

Rất nhanh xe mau chóng dừng trước cổng, nó xuống xe, chợt nghĩ bộ dạng này có thất lễ quá không liền đứng trước cửa kính soi thử. Nhìn qua nhìn lại chẳng biết thế này ổn không liền đến trước mặt hấn tham khảo ý kiến

"anh thấy tôi mặc thế này có đơn giản quá không?" nó mong chờ

"nhìn được" hứ trả với cả lời biết thế nó hỏi đầu gối cho xong.

Nó hậm hực. Thôi kệ đi người ta nói người đẹp mặc cái gì cũng đẹp nó mặc thế này chắc không vấn đề gì đâu.

Nó khoác tay hấn, mỉm cười nhẹ cùng vào trong.

Bên trong tiếng nói chuyện cười đùa vang xa, bọn nó bước vào, cùng chào mọi người

Ông cụ Lý, ba mẹ hấn thấy tụi nó đều vui vẻ nói

"đến rồi đây à mau lại đây với mẹ" bà Trần vẫy tay gọi nó, nhìn kĩ người con dâu của mình còn hấn thì ngồi cạnh ba mình thái độ lạnh lùng có giảm bớt

Bà Trần quan tâm hỏi:" hai đứa sống tốt chứ? Gia Thành nó có quan tâm con không?"

Nó nhìn mẹ chồng mình đang nhìn hấn trên mặt viết một câu "nếu con bé trả lời không con chết chắc với mẹ"

Nó mỉm cười, trả lời ngoan ngoãn:"anh ấy đối xử với con rất tốt mẹ cứ yên tâm con đã có ông bảo kê rồi"

"haha con bé này..." cả ba người cùng phá lên cười không khí càng thêm rộn ràng

Xin lỗi ông nội ba mẹ con cũng là bất đắc dĩ mới lừa mọi người.

"ba mẹ về đột xuất vậy không biết có chuyện gì không?" nó dò hỏi

"à bọn ta về theo chơi thôi vài hôm nữa sẽ đi" ông Lý lên tiếng, gương mặt đã có nét nhưng vẫn rất phong độ

"vậy hai người định ở đâu?" nó hỏi

"ta cũng đang định nói với con chuyện này. Hôm nay ta và ba con sẽ về khách sạn mai sẽ chuyển đến nhà con ở vài ngày được không? Đăng nào mai

ông nội của các con cũng đi chơi đồng hương bọn ta ở nhà buồn chết nên muốn chuyển đến ở cùng hai đứa. "

Bà Lý nhìn con dâu rồi nhìn con trai. Thật ra mục đích của bà là muốn kiểm nghiệm xem tình cảm hai đứa đến đâu.

Nó ngoài cười mà trong khóc. Mẹ chồng à mẹ đã nói vậy ai dám từ chối chứ.

" đương nhiên là được ạ phải không anh? " nó quay sang nhìn hấn, cười thân mật

" do em quyết định" hấn mang vài nét cung chiều trả lời

" cảm ơn anh" nó lại cười tiếp

Sau đó mộ người ngồi vào bàn ăn, ba mẹ chồng hỏi han tình hình cuộc sống tại nó, có phần trách móc vụ tại nó chưa đi tuần trăng mật còn nói tại nó quá mẫn công việc lo sợ tại nó không quan tâm đến nhau bà Lý liền đề xuất

" hay Giản Hi con chuyển về công ty của Gia Thành đi" bà Lý hiển nhiên rất hài lòng với sáng kiến giúp con dâu con dai có thêm thời gian bồi đắp tình cảm

Ông Lý cũng thấy vợ mình đưa ra một ý kiến rất đúng ý liền giúp vợ một tay lại thêm ông nội cùng chung chí hướng khiến nó nhìn hấn lòng sớm đã khóc ròng rã với ba người.

" con nghĩ công việc hiện tại của con rất ổn không cần phải đến công ty của anh ấy đâu hơn nữa chuyên ngành chính của con cũng không hợp con xin nhận ý tốt của mọi người" nó nghĩ ngợi khéo léo từ chối

Nó biết mục đích của ông nội và ba mẹ đều muốn tốt cho tại nó nhưng thực tế nó cũng không chuyên về lĩnh vực của công ty hấn hơn nữa nó cũng không muốn hấn phải gượng ép vốn chỉ nó cũng không thật muốn làm việc ở đây.

"Gia Thành con nghĩ sao? " Ông Lý hỏi hấn, vẫn cố lúi kéo

" con không thành vấn đề" Hấn trả lời, ánh mắt khó đoán.

" vợ em muốn làm ở đâu trong công ty? " hấn nhìn nó, chờ đợi không nhìn ra được cảm xúc thật.

Sặc! Vợ??? Hấn gọi ngon ơ như đã quen mồm khiến nó bối phục. Nó người trong cuộc còn tưởng thật người khác bị lừa cũng phải thôi

Nhưng nó tin hấn méo tốt thế. Cẩn thận nó mà đồng ý lại

bị gấn mắc hám của ấy chứ. Nó méo ham

" Gia Thành cũng đã nói thế con có phải cũng nên..."

" ơ món ăn nguội hết rồi mọi người mau ăn đi" nó đánh trống lảng, tay cận lực gấp thức ăn

" ông nội, ba mẹ hai người ăn nhiều vào nha không đồ ăn đâu ngon bằng đây đâu ạ"

" anh ăn nhiều vào công việc quan trọng nhưng anh không ăn em sẽ lo lắng lắm" nó bắn ánh mắt hình trái tim về phía hấn, đầy yêu thương.

hehe có chút giả dối nhưng phải thế thì mọi người mới tin tại nó tình bề bình chứ. Nói thật nó muốn nôn ọe bản thân lắm rồi. Ghê vài chó lòng không hiểu tại sao nó có thể nói ra được những lời này còn cả ánh mắt nữa chứ. Ui mẹ ơi khủng khiếp.

" anh xin lỗi mấy hôm nay quá bận không quan tâm em được lao anh sẽ bù đắp " hấn tự nhiên nói, còn nhìn nó vô cùng vô cùng...

Nhìn ánh mắt hấn rất cung chiều và dịu dàng của hấn nó còn suýt bị lừa. Haiz nên nói hấn chuyên nghiệp hay do nó dễ bị lừa!?

Sặc lần 2!!! Nó phục hấn luôn còn cao thủ hơn cả nó, ôi gai ốc nổi hết lên rồi. Chắc Chắc oscar mau trao giải cho nam chính xuất sắc đi.

Ông nội và ba mẹ chồng nó nhìn mà tủm tủm cười.

Ăn com xong tại nó đợi ba mẹ về trước mới tạm biệt ông nội ra về.

Ngồi trong xe, nó nhìn hấn cái đáng về lúc này với cái đáng về ban nãy sao lại một trời một vực đến vậy.

Nó nhớ lại lời nói của hấn lúc đó cùng với biểu cảm chết người ấy chắc chắc quả thật đẳng cấp lừa người của hấn ngày càng cao.

Ồ mà khoan đã. Ba mẹ muốn chuyển đến nhà tại nó thì chẳng phải nó phải dọn sang phòng hấn ở tạm ư?!!!

Nghĩ thôi mà dây thần kinh cứ nổ bùm bùm rồi. Ui thế thì nó làm sao chịu nổi đây huhu. Lần trước nhìn thấy hấn cười trần nó mèm chảy máu mũi rồi giờ mà thêm nhiều tình huống phát sinh nữa tim nó Chổng chịu sao được.

Nó nhìn hấn, lại nhìn hấn vẫn chần chừ

"chuyện gì" hấn lạnh nhạt hỏi đã sớm quay về đáng về tầng băng.

"tôi phải chuyển sang ở cùng với anh thật ư?"

Trả lời không đi cho vui cửa vui nhà!!!

"phải"

Nó nhìn hấn biểu cảm vô cùng thốn.

Không được nó phải giao kèo với hấn trước mới được. Giờ phải nghĩ đã.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nó đứng thất thần, tuy mắt nhìn vào đồng hồ nhưng hồn đã sớm phiêu nơi chân trời.

Nghĩ đến những ngày sắp tới mà thở dài thườn thượt. Theo nguồn tin nó thám thính được thì ba mẹ chồng nó vốn không thích ở chung với con cái thường về cũng chỉ ở khách sạn ai ngờ đầu lần này tự dưng chuyển hướng thật khiến người ta phải nghi ngờ. Mà kệ đi suy nghĩ nhiều cũng không thay đổi được lịch sử thôi thì đến đâu ứng phó đến đấy vậy

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến cảnh ở chung cùng hấn nó không khỏi liên tưởng đến mấy cảnh hơi đen tối.

Không đứng hấn quân tử như vậy làm sao có thể làm ra mấy hành động kia là do nó không trong sáng. Haiz đầu óc này càng lúc càng lệch lạc rồi

Nó đem đồ của mình sang phòng hấn, gõ cửa nhưng không thấy mở cửa chắc hấn đi đâu rồi nó đành đứng chờ vậy.

Một lúc sau nó gõ cửa thêm lần nữa.

"vào đi"

Nó tay ôm đồ, mở cửa đi vào thấy hấn đã mặc xong áo tiêng đầu còn vương những giọt nước nhỏ chứng tỏ vừa tắm xong.

Hấn lười biếng quay ra nhìn nó, lạnh lùng

Chắc chắn hấn lúc này sao đẹp trai thế nhờ nó tự hỏi lòng. Bình thường đã đủ khiến người ta say như điên rồi lúc này quyến rũ như vậy thật khiến người ta chết cũng can tâm tình nguyện. Nhờ trong vài ngày sắp tới đều thế này nó chắc chết vì mất máu chứ chẳng đùa đâu.

Thấy nó thất thần, hấn đột ngột lên tiếng kéo nó về hiện tại: "nhìn đủ chưa?"

"chưa a đủ rồi" nó vô thức trả lời, hiển nhiên bị lời lạnh lùng của hấn kéo về hiện tại.

Nó thấy hấn nhìn mình cảm giác quá mất mặt đi vội lảng sang vấn đề khác: "tôi chuyển ít đồ sang trước hehe"

Hấn dòi tầm mắt về hướng khác, không nói gì

Nó đến gần tủ, treo quần áo vào, khoảng cách nó và hấn rất gần tim nó lại bắt đầu bệnh cũ tái phát cứ nhảy lên nhảy xuống.

Bầu không khí có chút mờ ám im ắng.

Tiếng điện thoại phá tan sự lặng lẽ, hấn nhích người đi qua nó ra ngoài nghe điện thoại.

Nó thầm thở phào, tim cũng bớt đập nhanh như trước. Nó nhanh chóng dọn xong đồ, nhân lúc hấn không có ở đây nó tranh thủ ngắm kĩ toàn thể căn phòng.

"Chắc chắn nhìn thì bình thường mà toàn đồ đắt tiền đúng là thương nhân giàu kiết xác" nó lẩm bẩm, thấy vẫn chưa đủ bồi thêm câu: "Đúng là chủ thể nào phòng thế ấy"

Hắn vào đã thấy nó lằm bằm hiển nhiên hiểu hết mấy lời nó nói nhưng chẳng vạch trần.

" xong chưa? " hắn lên tiếng, vô cảm

" xong rồi xong rồi tôi về phòng đây" Nó cười hì hì chẳng biết hắn có nghe thấy không nữa thôi kệ đi nó chuồn trước đã

Sáng hôm sau, nó và hắn vừa ngồi vào bàn ăn ba mẹ chồng liền đến.

Nó và hắn đứng dậy chào:" con chào ba mẹ"

Nó ân cần hỏi:" ba mẹ ngủ tốt chứ ạ? "

" có chút lạ giường nhưng cũng chop mắt được " bà Lý vui vẻ đáp để hành lí vào một góc.

Nó biết ý vội mời:" ba mẹ ăn cơm cùng tụi con nhé cơm vừa sắp xong"

Bà Lý sống rất phóng khoáng và hiện đại nên không chần chừ liền đồng ý. Di Năm biết ý liền lấy thêm bát đĩa hỏi han:" ông bà chủ vẫn khỏe chứ? "

" đương nhiên, di cũng vậy phải không? " Bà Lý cũng hỏi han

Di Năm dặt đầu đáp " vậy mọi người ăn cơm nhé tôi vào trong bếp dọn dẹp"

" di không ăn cùng ư? " mẹ chồng nó thoáng thắc mắc

" tôi ăn cơm ở nhà trước rồi mọi người cứ ăn cơm vui vẻ" Di Năm nhẹ nhàng đáp

Bà Lý thấy thế cũng thôi hỏi nữa, tự nhiên ngồi xuống bàn ăn. Nó đương nhiên phải tự giác đi sang ngồi bên cạnh hắn.

" ba mẹ ăn ăn nhiều nhé" nó gấp cho hai người rồi gấp cả cho hắn

"hai đứa cứ ăn rồi đi làm không cần để ý hai ông bà già này" ông Lý lên tiếng ầm ập nhấc nhở

Nó nghe xong chợt nghĩ hắn giống ai thế nhỉ ba mẹ ông nội đều ầm ập này nọ ra mình hắn như tảng băng sự khác biệt quá lớn nếu không phải nhìn gương mặt có sự na ná nó khẳng định ai cũng nghĩ hắn là con hàng xóm

" hôm nay con được nghỉ con sẽ ở nhà chơi với mẹ cho vui" nó vui vẻ nói

" được thế thì tốt vậy ta sẽ cùng Gia Thành đến công ty xem thế nào" Ông Lý vui vẻ hắn còn có chút nôn nóng muốn mau chóng đến công ty.

Ăn cơm xong, hắn đem hai giương hành lí lên phòng nó và mẹ chồng theo sau riêng ông Lý thì đứng dưới chờ

Phòng của ba mẹ nó là phòng trống ở cạnh thư phòng đã được di Năm lau chùi quét dọn sạch sẽ.

" con đi làm đây. Em ở nhà nói chuyện cùng với mẹ" Hắn lạnh lùng nói

" em biết rồi anh yên tâm có gì nhớ gọi điện báo em ". Nó thân thiết đáp, nhìn hắn. Hắn cũng nhìn nó trao đổi ngầm mới an tâm rồi khỏi.

Bà Lý đợi con trai đi khuất mới bắt đầu nói

" lâu nay mẹ con ta không nói chuyện lần này mẹ muốn con và mẹ thật lòng chia sẻ với nhau được không? Con đừng lo lắng mẹ không giống những bà mẹ chồng khác đâu mẹ khá thoáng tính" bà Lý vừa cười vừa nói

" vâng mẹ" nó từ tốn đáp

" haiz hai đứa lớn cả rồi ba mẹ cũng không xem vào chuyện của cả hai đứa nhưng mẹ muốn biết hai đứa hạnh phúc chứ? "

" con rất hạnh phúc " tuy biết nói dối là tích nghiệp nhưng e là những ngày sắp tới nghiệp của nó chắc sẽ chồng chất mất thôi. Ai bảo đã đâm lao thì phải theo lao đến đâu hay đến đó vậy.

" tốt. Vậy mẹ vui rồi. Nói thật thằng bé này mẹ cũng chẳng biết nó giống ai nữa từ nhỏ đã rất thông minh nhưng rất ít nói càng lớn càng lạnh lùng với ai cũng xa cách vụn vặt. Nói thật nó không phải đứa thông minh trong chuyện tình cảm có đôi khi lại rất ngốc áy chứ vì thế nếu con thật muốn biết nó có quan tâm con không hãy nhìn vào hành động"

" Con biết rồi mẹ " nó dè dặt đáp rất đồng lòng với mẹ chồng.

" phòng của hai đứa đâu mẹ muốn xem thử" bà Lý húng chí mong chờ

Nó đưa mẹ chồng vào phòng hắn, bà Lý nhìn một lượt không hài lòng thán:" thằng bé này tính vẫn không chịu đổi luôn thích màu tối. Nói cho mẹ biết có

phải nó không cho con bày những thứ có màu sáng?"

Nó nhìn mẹ chồng mặt hiền hòa nhưng giọng điệu như sắp đòi công đạo đến nơi vội vàng nói:" không phải đâu mẹ anh ấy cóhỏi ý kiến của con rồi là con bảo thế này đẹp rồi không cần thay đổi nữa"

Mẹ chồng nhìn nó dò xét nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không bói thêm mắt lại di chuyển hướng khác

" không cần bệnh chằm chằm như thế?!" Bà Lý nhìn nó bày ra vẻ mặt " mẹ lạ gì tính con trai mình!!! "

Bệnh? Nó có sao?

Bà Lý cũng không nói thêm nó thăm thờ phào, may mà nó nhanh chí không thì toi. Nhưng cứ tình trạng thế này nó sợ nói dối thành quen nghiệp chấy như núi mất.

" vậy mẹ định bao giờ đi? " nó biết mình lỡ lời vội chữa thêm " con không có ý khác đâu chỉ là hỏi để cân chỉnh thời gian cho tốt thôi ạ"

Bà Lý thoáng nghi ngờ nhưng nghe thế có phần buông lỏng lại nhìn thêm một lượt nữa mới rời khỏi phòng. Hú hú may mà hôm qua dọn đồ trước không nguy hiểm rình rập rồi

Đóng cửa phòng lại nhìn sang bên hỏi:" phòng này để trống ư? Tại sao khóa cửa vậy? "

Dạ phòng đấy đúng là để trống không có người dùng nên bị khóa ạ"

Mẹ chồng nó cũng không suy xét nhiều nghe lời nó nói có lí liền thôi không để ý nữa.

Bà Lý muốn đi mua sắm liền rủ luôn con dâu của mình hành động luôn.

Mẹ chồng nó đưa nó đến các cửa hàng nổi tiếng, lựa chọn cả đồng đồ mặc cho nó từ chối vẫn bắt chấp còn tỏ vẻ nếu nó không nhận sẽ giận khiến nó đành miễn cưỡng cầm.

Đang lựa đồ bà Lý đột ngột lên tiếng:" thằng bé có lần nào đưa con đi mua đồ chưa? "

" dạ rồi ạ anh ấy rảnh sẽ đưa con đi còn mua rất nhiều đồ đến giờ con mặc vẫn chưa hết" nó chém gió bừa bãi nào ba mẹ nó cũng đâu thể xác minh và đương nhiên không quên giả bộ nhớ đến cảnh hấn đưa nó đi cho thêm phần chân thật

Bà Lý thấy con dâu đột nhiên cười âm áp đoán chừng đang nhớ đến hấn đấy mắt hiện lên tia ngờ vực " con trai mình thực làm được như thế?!! "

Đi mua sắm xong đã gần trưa, điện thoại nó đột ngột reo, nó nhìn số lạ đắn đo nhưng vẫn bắt máy

"alo"

" đang ở đâu? " hấn vào thẳng vấn đề chính giọng vẫn rất lạnh lùng

" là anh à? " nó thoáng ngạc nhiên làm sao hấn biết được số nó nhỉ. À mà quên với trình độ của hấn tra quá dễ dàng nó cần gì phải thắc mắc thế chứ.

Mẹ chồng nó đi từ trong cửa hàng ra chỗ nó, cười hỏi han" ai vậy con? "

" là anh ấy ạ" nó để máy xuống trả lời

Bọn nó vừa nói chuyện xong thì hấn đã dừng xe trước mặt và bước xuống. Ba hấn ở hàng ghế sau cũng đi xuống.

" sao anh biết tui ở đây?" Nó ngạc nhiên dù biết hấn có thể tra nhưng tốc độ này cũng thật nhanh đi

Hấn hiển nhiên coi đó là câu hỏi thừa thãi, vòng sang bên mở cửa xe cho nó, tay cầm giúp túi đồ tự nhiên nói:" em nghĩ ai cũng ngốc như mình??? "

Ngốc ngốc cái con khi!!!! Cái vẻ mặt của anh là thế nào hả nó thật muốn cào cho hấn vài phát cho bõ tức. Hừ!!!

Nó hậm hực bước vào trong xe không thèm nhìn hấn.

Lại nhìn dòng số vừa nảy lên nhập bốn chữ " tăng băng chết tiệt " vào máy mới hài lòng mỉm cười

Xe lăm bánh đến một nhà hàng sang trọng.

Món ăn được bày lên phục vụ mời xong liền tự giác lui ra.

" không cần ngại cứ ăn tự nhiên " bà Lý gấp cho con dâu, quan tâm

" con cảm ơn mẹ " nó lễ phép nhận lấy

" công việc ở công ty thế nào? nghe nói con rất bận rộn. Mẹ nhắc con trước dù thế nào bận đến mấy cũng phải dành ra thời gian đi ăn chăm sóc vợ mình đừng như ba con hồi tí chỉ có công việc thật khiến người ta bức xúc"

Bà Lý nhìn chồng vừa nhắc nhở con trai vừa trách chồng mình lúc trước vô tâm

Ông Lý cười cười, dỗ vợ:" vẫn còn trách tôi à chẳng phải tôi biết bà chịu thiệt nên đã giao công ty lại để cùng bà đi đây đó hay sao"

Nó nhìn mà ngưỡng mộ thật cảm thấy nếu nó không vướng phải một cuộc hôn nhân hợp đồng liệu nó có giống thế này không?

Bà Lý có phản diện đi nhưng nét mặt vẫn chưa nguôi ngoai:" coi như tạm tha cho ông "

" anh nên học hỏi ba mẹ " nó nhất thời buột miệng nhưng lời thốt ra không thể thu vào đành cầu mong hán chưa nghe thấy

" anh sẽ tiếp thu" hán ra chiều đã hiểu, về mặt lúc này luôn bót lạnh lùng ẩn nhẫn sự dịu dàng

Bọn nó lúc này như một cặp vợ chồng ăn ý thấu hiểu lẫn nhau.

Nó bấu môi xì một tiếng. Hán diễn cũng quá thật đi không chút kê hờ ga lăng đúng chỗ quan tâm đúng lúc thực giống một người chồng hoàn hảo cứ thế này nó cũng sập bẫy chứ đừng nói đến hai phụ huynh.

Haiz nó tự đập mặt mình vẫn nên tỉnh táo thì hơn đây đều là giả cả không nên tin là thật.

Bà Lý đi vào nhà vệ sinh để mặc hai cha con bàn chuyện và một người luôn luôn lắng nghe lâu lâu mới hiểu là nó đây ở lại.

Hán nhìn về mặt dần dần còn giả bộ cố tiếp thu của nó không nhanh không nhẹ lên tiếng:" không hiểu thì không cần cố em vẫn hợp với việc chuyên tâm ăn uống hơn"

Nó lườm hán, hán là đang cố tình dìm nó đúng không? cần gì phải nói thẳng toẹt ra thế ngại chết mất.

Ấy vậy mà đau lòng ở chỗ ba chồng nó nhìn vậy còn cho rằng hán quan tâm nó, cười tươi:" hai đứa quan tâm nhau thế là tốt"

Hừ! Hừ! Hừ! Tốt cái con khi gió! Không có ba mẹ ở đây con nhất định lao lên đánh cái mồm độc miệng ấy lại!!

Nhà vệ sinh, Cát Như rửa tay bên cạnh là bà Lý

" con chào bác không biết bác còn nhận ra con không? "

Bà Lý nhìn thoáng qua không mấy ấn tượng nhìn kĩ lại đột ngột nhớ đến một cô bé đã từng đến nhà mình muốn gửi bánh cho hán

" nhớ rồi nhưng có chuyện gì thế? " bà Lý giọng điệu không lạnh không nhạt hỏi

" con chơi với anh Gia Thành lâu như vậy cũng hiểu đôi chút tính khí của anh ấy. Bác cũng biết một cuộc hôn nhân dựa trên sự sắp đặt chắc gì đã là yêu thật đôi khi cái nhìn thấy trước mắt cũng đâu có nghĩa nó đúng. Đôi khi để người khác vui người trong cuộc đành phải chịu khổ mà tính khí của anh ấy con nghĩ chúng ta đều hiểu. Con nhiều lời rồi xin phép bác con đi trước"

Cát Như nhấc chân rời đi, miệng thâm nở nụ cười.

Bà Lý nhìn theo bóng dáng Cát Như lâm vào trầm tư.

Quay trở lại bàn ăn, bà Lý tỏ vẻ như vừa chưa có chuyện gì vẫn mỉm cười đều đều nhưng mắt luôn dán lên hai người tại nó.

Ăn xong trước khi lên xe hán liền đứng trước nó cúi đầu nói nhỏ:" tối anh sẽ cố gắng về sớm"

Nó mỉm cười, yêu thương đáp một tiếng được.

Bà Lý bên cạnh nhìn thật không ra con trai và con dâu có điểm nào giả dối có lẽ vẫn cần thêm thời gian để xác định.

Sau đó nó và mẹ chồng bắt xe về nhà

Cát Như đứng trong nhà hàng nhìn ra mà tim đau nhói nhìn cảnh ấy chỉ muốn lấy mạng nó. Hết thấy mọi thứ đều đang thay đổi chuyện này nếu cứ dòng dài e đêm dài lắm mộng ngủ không ngon.

Dù vừa đã cố tình nói cho mẹ hán biết nhưng xem ra tình hình này vẫn nên là đánh nhanh thắng nhanh thì hơn. Chỉ sợ bà mẹ chồng kia không những chẳng nghĩ ngợi mà còn tạo thêm cơ hội cho nó và hán ấy chứ. Tốt nhất vẫn nên trông vào sức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Chiều tối, nó nghe mẹ kể về những trải nghiệm lúc đi du lịch mà ghen tị. Chợt nghĩ sau này khi kết thúc bản hợp đồng liệu nó có tìm được người sẵn sàng đưa nó đi khắp thế giới không? Hihi đầu biết hơi hão huyền nhưng cứ mộng mơ đi khi đời còn cho phép. Có ai cấm nó không được ăn dưa bở đâu. Nó cứ mạnh dạn tự tin mơ tưởng tí cho vui.

"mẹ sướng thật đó" nó cảm thán ôi chao mẹ chồng nó thật tốt số vợ được ông chồng 9/10 còn nó thì ôi chao...sắp tới ăn dưa bở suốt ngày.

Mẹ chồng nhìn nó cười, nửa thật nửa đùa:" muốn giống mẹ thì mau sinh con đi mẹ chăm sóc giúp cho đợi khi chúng nó lớn lớn tí liền cho vào công ty thế là hai đứa tha hồ mà đi"

Nó và hấn có khurót mới có mùa xuân ấy!!! Nó khẳng định luôn đấy. Người cuồng công việc như hấn mà chịu " bỏ cả thế giới để theo em" thì tuyệt rồi mùa hè từ lâu rồi. À mà cũng chưa biết được biết đâu hấn lại bỏ cả thế giới theo cô ta không chừng trên là nó chỉ chém gió chút thôi đừng ai tin nhé.

mẹ chồng nó nhìn nó, hơi trầm tư:" con à, mẹ biết tính của thằng bé này y như bố nó thậm chí mức độ cuồng công việc còn hơn rất nhiều bất nó dành thời gian cho con càng khó. Lúc trước mẹ cũng từng vì vấn đề này mà cãi nhau nên mẹ hiểu con phải chịu thiệt thế nào nhưng mẹ tin nếu con thật sự quan trọng với nó sẽ rất tốt với con. Thằng bé chẳng qua đã lạnh lùng và cô độc quá lâu nên quên mất cách chăm sóc một người thôi. Chờ nó được không con?Nhưng..." bà Lý ngưng một chút, hơi nghẹn lại nói:" Nếu một ngày hai đứa thật sự không còn tình cảm với nhau mẹ tôn trọng quyết định của hai con"

Mẹ chồng nhìn nó, tay nắm chặt tay nó, thật lòng nói. Mong rằng hai đứa sẽ hạnh phúc bà nhìn được sự quan tâm của con trai mình dành cho nó dù bà biết có thể chỉ trước mặt ba mẹ hai đứa mới làm vậy.

" con cảm ơn mẹ. Mẹ lúc ấy mẹ đừng trách tội con nhé"nó cũng nhìn mẹ chồng mình, lòng xúc động thật sự có được một người mẹ chồng tốt và thấu hiểu cho con dâu là điều may mắn của nó. Mong rằng sau này dù bọn nó ra sao hai bên đều sẽ không buồn lòng.

" Mẹ sẽ không trách"

nó và mẹ chồng nhìn nhau cười, khoảng cách thật gần gũi và ấm áp.

" mẹ, chị dâu hai người trò chuyện gì vui vậy cho con ké với"

Không cần nhìn cũng biết trong đây người chưa thấy mặt đã thấy tiếng chỉ có một mà thôi

Bà Lý đương nhiên cũng chẳng có phản ứng vì tính con trai mình bà không hiểu thì ai hiểu đây.

Bà Lý nhìn con mình thầm phán. Thật là chẳng bù cho thằng anh được tí nào!!! Một đứa thì như loa phurong một đứa thì cứ im như thóc!

"mẹ, chị dâu hai người cứ như không chào đón con ấy sao chẳng có tí cảm xúc hoan nghênh nào vậy? Mẹ không ngạc nhiên ư? " Gia Viễn bày vẻ mặt" một nỗi buồn tan nát nhẹ lướt qua đây" nhìn nó và mẹ mình ai oán

" Chỉ cần từ cửa đã biết là con còn ngạc nhiên cái gì" bà Lý phũ phàng dội cho con trai gáo nước

" mẹ có thể già vờ mà phải không chị dâu? " Gia Viễn quay sang nó, tìm niềm đồng cảm

" già vờ như thế sẽ rất dối lòng" nó vô tư sát muối vào nỗi đau của Gia Viễn

Gia Viễn già vờ ôm tim đầy chua xót và đau đóm:" trời ơi tim con bị hai người làm cho chảy máu rồi phải đi trị thương thôi "

Ông Lý đi song song cùng hấn đến bên Gia Viễn, đập vai con trai mình, cười cười nói ;" lớn rồi mà cái tính này vẫn chưa bỏ sao lấy vợ được"

" ba, con còn lâu mới lấy vợ con còn phải cống hiến cho tổ quốc cho dòng họ chứ"

Mọi người cười rộ vì lời đùa của Gia Viễn cùng vẻ mặt chỉ có tổ quốc kia. Riêng hấn vẫn lạnh y nguyên lúc bước vào vẫn là không có lấy nỗi một nụ cười.

Nó chào ba chồng rồi lại nhìn hấn có chút khó tin hôm nay hấn về sớm. Đầu biết hấn luôn giữ đúng lời hứa nhưng mà thế này cũng hơi quá đi thật không hiểu làm sao hấn có thể thu xếp hết đồng công việc khủng bố đó nhỉ.

Nó nhìn hấn, hấn cũng nhìn nó, gương mặt tản nhẹ sự băng giá, lời có chút trách:" nhìn em như không muốn anh về sớm? "

Nó hoàn hồn nhanh trí đáp:" là em đang thắc mắc tại sao anh có thể thu xếp đồng công việc như núi ấy đấy mà"

"muốn là có thể" hấn thẳng thắn trả lời giọng nói vẫn mang theo sự uy quyền

"haha bà ở công ty thế nào ạ?" nó nghe câu trả lời của hấn cùng cái giọng điệu như nói với cấp dưới của mình mà chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi nhào nên đập cho hấn một phát. Thôi kệ hấn nó cũng chỉ hỏi cho có lệ. Với trường hợp này tốt nhất cứ đổi chủ đề cho cả nhà cùng vui.

"Khá thích" ông Lý vui vẻ trả lời như thể mình đã sống lại thời tuổi trẻ.

"được rồi ăn cơm thôi tối rồi"Bà Lý nhắc

Mọi người ngồi vào bàn ăn, tất cả đều trò chuyện rôm rả ngoại trừ hấn chỉ được vài câu.

Sau đó Gia Viễn ra về đã khá muộn. Nó và hấn về phòng, ba mẹ chồng nó cũng tương tự.

Nó ngã xuống giường, xoa xoa đệm, cảm thán:"qua được một ngày chót lọt rồi vui quá đi"

Hấn đứng gần cửa, nhìn nó lạnh lùng lên tiếng:"chúng ta cần thống nhất vài điều"

"đương nhiên tôi nói trước" hấn mà không nói trước thì nó cũng lên tiếng. Nó ngồi dậy, đã bàn chính sự là phải đoàn hoàng hiền chưa.

Nói vậy thôi chứ tim nó đang đập thình thịch như muốn vượt ngục đây này. Nó là đang cố gắng kiềm chế để hấn không phát hiện mà thôi. Haiz sức chống đỡ của nó cũng có hạn cứ để lâu e rằng vỡ òa mất.

Hấn im lặng, chờ nó lên tiếng

"thứ nhất, dù là diễn anh cũng không được có những hành động vượt quá sự cho phép kể cả khi ở trong phòng. Thứ hai, tôi sẽ ngủ trên giường anh ngủ sofa. Thứ ba, anh không được nhân lúc tôi ngủ giờ trò sở khanh. Thứ tư, bố mẹ ở đây anh nhất định phải giữ thể diện cho tôi. Tạm ngưng đây đã giờ chưa nghĩ ra"

Nó đếm ngón tay, về mặt ngốc ngốc. Tuy có vài điều hơi thừa nhưng cứ cho vào đủ còn hơn thiếu. Cứ chắc cho an tâm

Hấn gật đầu coi như đáp ứng, không hiểu sao mình lại thích ngấm dáng về ngốc ngốc đó nhưng rất nhanh trấn tĩnh bản thân.

"anh có gì mau nói đi tôi còn đi ngủ" nó giục

"hết rồi" hấn có lạnh lùng hơn để che dấu cảm xúc thật đi vào phòng tắm. Nước lạnh làm cho người ta tỉnh táo hơn.

Nó nằm trên giường, tận hưởng cảm giác êm ái mỗi tối không quen giường mà trần trọc khó ngủ đến lúc hấn ra vẫn còn thức.

Nó ngồi dậy, nhìn hấn quần khăn tắm như lần trước mắt không khỏi nhìn kĩ phần trên của hấn. Ừ là phần trên thôi chứ nó chưa đen tối đến mức ấy.

Ui cơ bắp săn chắc, mũi nào ra mũi ấy, tuy không phải là người hám trai sâu sắc nhưng trước cảnh này thần tiên cũng phải rung động chứ đừng nói đến nó.

Chắc chắn vừa nam tính vừa đẹp trai lại tài giỏi chuẩn kim cương vương lão ngũ thể này ai không nguyện chết cơ chứ.

Mẹ ơi hấn ăn méo gì mà hoàn mĩ thế nhỉ tự nhiên giờ nghĩ đến mấy lời vừa nói mà chỉ muốn tát vào mặt mình vài phát. Cứ thế này không người người sảm sỡ là nó chứ méo phải hấn đâu.

Hấn nhìn nó đang hồn tru du bồng nổi hứng trêu đùa liền ghé sát lại gần nó:"nhìn say sưa như vậy những lời vừa nãy thật trái ngược"

Đợi đến lúc nó hoàn hồn đã bị gương mặt kề sát của hấn làm cho giật nảy mình, chẳng rõ hấn nói gì nhưng vẫn lắp bắp cãi:"anh....như vậy...chính là gọi tình còn cấm tôi không nhìn sao được"

Bán nhìn mặt nó đỏ lên, chột dạ quay đi thản nhiên đáp:"có thể che mắt"

Ừa pi ta khinh, nhìn cũng đã nhìn rồi còn che làm cái gì không tranh thủ hưởng thì thui ngu chi che mắt mình lại. Mà giờ mới để ý cái tư thế này còn mờ ám hơn cả mấy lần trước kia. Thật sự không đen tối không được! Nó thề đấy!!! Nó đã cố gắng nghĩ trong sáng lắm rồi mà không thể!

Nó hơi né, mặt đỏ như cà chua. Đúng lúc đó mẹ chồng nó vào, nhìn nó rồi nhìn hấn, cười đầy thấu hiểu lập tức quay ra, vờ như chưa thấy gì nhắc:"tối mai mẹ con làm cơm nhà ta qua đó" rồi nhanh chóng mất rạng nhưng mặt thì hớn hờ vui gần chết

Nó nhìn mẹ chồng biến mất trong nhay nhảy choẹt thờ dài lại hiểu lầm nữa rồi chắc chắn là nghĩ bọn nó sắp xxxooo cho xem. Thôi thế cũng tốt cho mọi người tin bọn nó là thật.

Lúc này hấn đã sớm đứng dậy, liền lấy quần áo vào nhà tắm thay. Không khí sớm đã ngượng nghịu ngọt ngào.

Nó nằm xuống, nhắm mắt bắt mình phải ngủ mà

cứ nhắm vào lại mở ra. Nghĩ đến cảnh vừa rồi, tim cứ nhảy dựng lên, nó áp tay lên mặt nóng bừng. Tại sao lần nào có hấn nó đều không bình yên? Haiz con tim này... Thật khó hiểu mà. Nó áp tay lên ngực nghe rõ tiếng tim mình đập nhanh.

Thấy hấn ra, nó vội nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hấn nhìn sự giả vờ lộ liễu của nó mà hơi nhếch môi cười nó đang xấu hổ ư? Khốn kiếp lại thế nữa. Tại sao cứ có nó hấn đều không bình thường? Cả chỗ ngực trái này nữa...luôn mất kiểm soát.

Hấn tắt đèn, đến ghế sofa ngả người xuống nhưng hoàn toàn mất ngủ.

Nó thấy đèn tắt mới dám mở mắt ra nhìn. Ánh sáng bên ngoài phảng phất lơ mờ bóng hấn, trần trọc không biết vừa hấn có phát hiện nó giả vờ không nữa.

Đêm hôm ấy có hai con người mất ngủ nhưng luôn im lặng giả vờ mình đã ngủ!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.